

Giới thiệu Trâm Lii: Tình Lang Hờ

Trâm Lii: Tình Lang Hờ thuộc truyện trinh thám hay mang trong lòng bao cảm xúc ngổn ngang, cùng Quý vương Lý Thư Bạch quay về Thục với quyết tâm phá giải vụ án oan của gia đình, được binh lính, quan binh phủ huyện hộ tống, nghênh đón suốt dọc lộ trình, Hoàng Tử Hà không thể nào ngờ, đường về Thục khó đi đến vậy!

Chốn cũ người xưa. Những ký ức tưởng rằng chân thực nhất, đáng tin cậy nhất bỗng trở nên bất định. Cô đã cùng Lý Thư Bạch vượt mọi hiểm nguy, thoát khỏi tầng tầng lớp lớp cạm bẫy của kẻ giấu mặt. Nhưng tất cả đều không đáng sợ bằng giây phút đối diện hung thủ đã đẩy cả gia đình cô tới cái chết. Vào thời khắc giật gổ tấm màn che phủ vụ án, Hoàng Tử Hà chợt ngộ ra những điều ý nghĩa trong cuộc đời mình. Cứ tưởng như bất khả thi... nhưng cứ thử xem. Hãy tiếp tục đọc truyện để theo dõi nhé các bạn.

Bạn đang đọc truyện *Trâm Lii: Tình Lang Hờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Như Giả Như Thật

Thế giới trước mắt dường như sáng bừng lên.

Ngày xuân, lâu nhỏ, cửa khép hờ. Anh đào nở rộ ngoài song, tựa hồ chỉ cần một cơn gió nhẹ là lá tả rụng xuống, biến thành rặng hồng đồ rực tan đi.

Hoàng Tử Hà đẩy cửa sổ, nhìn về phía quận thú. Không khí ban sớm trong lành như lạnh lẽo phả vào mặt, song tâm trí cô lại trống rỗng, hoàn toàn chẳng biết mình đang nhìn gì.

Phía trước cô là phủ quận thú, cha mẹ và anh trai ở nhà trước, còn cô, vì thích cây anh đào đang nở rộ nên đã rời đến căn gác nhỏ trong vườn.

Nhà trước cách nơi này một mảnh vườn hoa, từ đây, cô vẫn có thể nhìn thấy những nóc nhà trùng điệp, mái cong đầu cung, người qua kẻ lại tấp nập ở giếng trời, thậm chí loáng thoáng nghe thấy tiếng nói chuyện lao xao.

Hoàng Tử Hà thoáng kinh ngạc, không hiểu sao hôm nay nhà lại đông người như vậy. Cô vội vã khoác áo, chọn một cây trâm bạc trong hộp nữ trang vẫn tóc lên, rồi đeo chiếc vòng trên bàn trang điểm vào tay.

Chiếc vòng tay Vũ Tuyên tặng cho cô năm ngoái. Sau khi thi đỗ cử nhân, hắn đã lấy tháng lương đầu tiên đi mua một miếng ngọc trắng, thuê thợ khéo làm thành vòng. Vũ Tuyên không có nhiều tiền nên miếng ngọc cũng không thật tốt, hắn và cô cân nhắc rất lâu, cuối cùng quyết định đeo thành hai con cá uốn mình quấn quanh, con này ngậm đuôi con kia. Vì chất ngọc không thuần, đành phải chạm rồng, vừa khéo loại bỏ được phần tạp chất, khiến chiếc vòng thành ra trong suốt long lanh.

Mắt cá khảm ngọc trai trắng bé bằng hạt gạo, vừa độc đáo lại sống động, phối trên nền vàng ngọc trắng muốt, thoát nhìn không có gì đặc sắc, song ngắm kỹ lại thấy mỗi thứ sáng đẹp theo một cách riêng, khiến các bạn khuê phòng của cô trầm trồ không ngớt, tiếc rằng trên đời chẳng còn miếng ngọc thứ hai nào phỏng chế được như thế nữa.

Cô lồng chiếc vòng vào cổ tay, chưa kịp thả tay xuống, chợt quay đầu nhìn quanh, nhận ra màn sương đen đặc đang lan dần đến. Mọi thứ mờ mịt hẳn đi, Hoàng Tử Hà ngỡ ngàng không hiểu mình đang ở đâu, chỉ thấy làn sương đen ấy từ từ bao bọc lấy mình, không có cách nào giỡn thoát.

Cô hoảng hốt cầm đầu chạy, song chẳng biết mình từ đâu đến, cũng chẳng rõ định chạy đi đâu.

Bên tai chợt nghe văng vẳng tiếng người gọi: “Hoàng Tử Hà... Hoàng Tử Hà...”

Cô ngoái đầu, song chẳng thấy một ai, giữa đêm đen chỉ có một mình cô bơ vơ tìm kiếm.

Hoàng Tử Hà nhìn bốn bề đen đặc, hoang mang hỏi: “Ai đấy... Ai gọi tôi đấy?”

“Ngươi là một kẻ cô độc...”

Hơi lạnh trên đỉnh đầu từ từ lan xuống, cả người cô cứng đờ, thần thờ lặp lại: “Tôi là ... một kẻ cô độc ư?”

“Cha ngươi, mẹ ngươi, anh trai, chú và bà nội ngươi đều chết cả rồi...”

Cô đứng ngây ra, chợt thấy đầu ong lên, tâm trí mụ mị, trống rỗng.

Đến khi tiếng ong ong trong đầu tan đi, hai chân cô cũng không đỡ nổi thân thể nữa, cả người ngã xụi xuống đất. Mắt cô tối sầm, trong bóng tối lại thấy lênh láng sắc đỏ, như thể máu huyết toàn thân đều bị khuấy lên, lục phủ ngũ tạng vỡ nát.

Giữa cơn đau tột cùng, cô ôm ngực, gập người, gắng sức hít thở. Đúng lúc này, cô chợt nhớ ra, đây là mơ, là mơ, chỉ là ác mộng tái hiện thôi!

Bởi cảm giác đau đớn đến cùng cực này, cô đã trải qua rất nhiều lần.

Từ sau khi cha mẹ qua đời, hết lần này sang lần khác, cô luôn gặp phải cơn ác mộng đó, mơ thấy mình quay lại ngày hôm ấy, thấy hết cảnh xuân tươi đẹp vỡ tan tành, cuộc đời cô từ ấy cũng vạn kiếp bất phục.

Nhận ra mình đang mơ, bóng tối trước mặt cũng tan biến trong nháy mắt.

Thì ra cô đang ở nhà trước, xung quanh nhốn nháo, cô đứng giữa đám đông huyền ảo, vừa đưa mắt đã thấy thi thể cha mẹ.

Cha mẹ được phủ vải trắng, nằm im lìm trên bộ giát giường, đặt giữa sân, trên nền đá xanh.

Từ năm mười hai tuổi, cô đã trông thấy vô số thi thể, lúc này, đứng trước thi thể người thân, có cảm giác không khác những lần trước, rồi chợt nghĩ, dù sao cả thể giới đã sụp đổ rồi, còn bận tâm khác hay không khác gì nữa chứ.

Cô nghe thấy giọng Trương Tùng Lâm, giọng tác giả kinh nghiệm nhất trong quận, xa xăm như cách cả vạn trượng, lại rành rọt như ở sát bên tai:

“Nghiên: Quận thú Hoàng sứ quân Mẫn, Hoàng phu nhân Dương thị, trưởng nam Hoàng Ngạn, thân mẫu quận thú Hoàng lão phu nhân, đệ đệ quận thú Hoàng Quân, đều bị hạ độc giết hại. Trong năm người chết, yết hầu Hoàng Ngạn và Hoàng Quân có dấu hiệu nôn mửa, trong ruột già cả năm đều có phân lỏng dạng như cháo loãng, trong đó Dương thị còn lẫn cả máu. Trước lúc chết, cả năm đều thấy bụng đau quặn, qua kiểm tra cho thấy, là trúng độc tỷ sương.”

Cơn ác mộng thoát vỡ tan thành ngàn vạn mảnh vụn sắc nhọn, găm thẳng vào mắt vào tim Hoàng Tử Hà, đau đớn kéo theo bóng tối ập đến nhấn chìm cô.

Hoàng Tử Hà bật dậy trên giường, thờ dốc, trợn trừng mắt nhìn quanh.

Trên nền trời đã pha lẫn sắc xanh, trong bóng đêm khi bình minh ló rạng, một mình cô kinh hoàng bật dậy, mặt đầm đìa nước mắt nóng hổi.

Chẳng biết đang ở đâu, cũng chẳng biết phải đi về đâu.

Lâu thật lâu, màn đen trong tâm trí cô mới dần tan đi. Hoàng Tử Hà nhớ ra mình đang ở trong một dịch trạm ở Hán Châu.

Cô theo Lý Thư Bạch xuất phát từ Trường An đi xuống phía Nam, đến phủ Thành Đô. Hán Châu chỉ cách Thành Đô một ngày đường.

Càng đến gần, lại càng sợ hãi.

Hoàng Tử Hà ngồi thần thờ trong bóng tối hồi lâu, đợi cho nước mắt trên mặt khô đi mới lại ngã người nằm xuống, trơ mắt nhìn bầu trời bên ngoài sáng dần lên.

Lên đến trời dạt nửa năm nay, cuối cùng cô cũng giành được cơ hội trở về Thục. Lần này về Thành Đô phải bốn ba trăm sông ngàn núi, hơn nữa vụ án xảy ra đã nửa nă, cô không biết liệu mình còn có thể hoàn thành lời thề khi trước, để an ủi vong linh người nhà trên trời nữa hay không.

Cái ngày kinh hoàng làm thay đổi cuộc đời cô cùng những đau đớn không cách nào chịu đựng được cứ trở đi trở lại trong giấc mộng, khiến cô hết lần này đến lần khác nếm trải nỗi đau đớn và bất lực ấy. Cô không ngừng suy đoán mọi khả năng có thể xảy ra, nhưng cuối cùng, tất cả đều không thể suy luận suông được, chỉ có một cách duy nhất là quay lại hiện trường, tra xét lại tất cả.

Khi nào tất cả chân tướng lộ rõ, có lẽ, cô mới được giải thoát.

Cô co người lại, áp má lên cánh tay, thần thờ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bầu trời lam thẫm đã dần đổi sang lam nhạt, rồi rực lên chói lóa, hôm nay sẽ lại là một ngày nóng nực.

Xo nhẹ lên huyện thái dương đang rần rật, Hoàng Tử Hà trở dậy nửa mặt rồi ra ngoài ăn sáng.

Quan viên qua lại dịch trạm Hán Châu rất đông, hôm nay Quý vương Lý Thư Bạch nghỉ lại đây nên tất cả quan lại đều tỏ vẻ ân cần săn đón. Tiểu hoạn quan hầu cận Quý vương là cô cũng được tiếp đãi như thượng khách.

Hoàng Tử Hà đẩy cửa bước ra, thấy ngay trong sân, bên con đường mòn xuyên qua khóm trúc, một bụi thực quỳ đang nở rộ. Trên thân cây cao quá đầu người, từng cụm hoa rực rỡ như gấm thêu, tươi đẹp vô ngần. Thực quỳ còn được gọi là nhật trường hồng, sắc hoa tươi thắm, rất phổ biến ở Thục.

Còn nhớ năm xưa trong phủ quận thú, cô cũng trồng một bụi thực quỳ lớn. Sáng mùa hạ, thông khi cô còn chưa trở dậy, Vũ Tuyên đã gõ nhẹ song cửa, tặng cho cô một đóa thực quỳ.

Hôm thì hồng phấn, hôm thì tím nhạt, có bông cánh thưa, có bông dày cánh. Cô cài đóa hoa hân tặng lên tóc, rồi chọn đồ phối cho hợp. Mùa hè cứ thế qua đi. Chẳng nhớ xuê bao nhiêu chuyện vụn vặt, nhưng cô cứ nhớ mãi màu sắc của những ngày tháng ấy, nào vàng phớt, nào hồng tươi...

Hoàng Tử Hà vô thức giơ tay ve vuốt một cánh thực quỳ, qua khóm hoa, cô nhìn sang phía bên kia con đường mòn, thấy Lý Thư Bạch đang đưa trường kiếm trong tay cho Cảnh Dục rồi ngoái đầu nhìn về phía mình. Sắc hồng của thực quỳ làm màu áo gấm thiên thanh của y tươi hẳn lên, giữa muôn vàn màu sắc đậm có nhạt có, chỉ mình y khoác một màu lạnh lạnh, khiến người ta nhìn mà xao xuyến.

Cô bất giác sinh lòng bái phục kẻ này. Từ Trường An đến Thành Đô, phải băng qua muôn sông ngàn núi, vốn dĩ đường đi đã vất vả lắm thay, dọc đường tất cả các châu phủ còn lũ lượt kéo ra nghênh đón rồi bày tiệc thiết đãi. Lần nào cô cũng ý mình là một tiểu hoạn quan để tránh né, nhưng Quý vương Lý Thư Bạch đương nhiên không tránh được. Vậy mà kẻ này lúc nào cũng giữ vững nề nếp, bất kể hôm trước đi đường vất vả ra sao, thù tạc muộn đến thế nào, thì sáng nào như sáng nấy, mỗi khi thức dậy, cô đều trông thấy y đã dậy từ sớm luyện võ, chẳng nề mưa gió, không có ngoại lệ.

Trán Lý Thư Bạch lấm tấm mồ hôi, y cầm chiếc khăn từ tay Cảnh Hữu vừa lau vừa đi về phía cô. Thấy y đến gần, cô vội hành lễ: “Vương gia... buổi sáng tốt lành.”

Y ừ hừ đi ngang qua cô, chẳng buồn liếc mắt.

Cô vội vã theo sau, được hai bước chợt thấy y dừng lại, đưa chiếc khăn trên tay cho mình.

Cô ngỡ ngàng không hiểu, theo phản xạ giơ tay ra đón lấy, mới phát hiện đầu ngón tay mình dính mấy hạt phấn thực quỳ vàng ruộm, vội cúi đầu nhận khăn, lau sạch ngón tay.

Không còn sớm nữa, sau khi dùng xong bữa sáng dịch trạm chuẩn bị, nghỉ ngơi thêm chốc lát, cả đoàn lại rục rịch lên đường.

Hoàng Tử Hà nhảy lên mình Na Phát Sa, theo sau Lý Thư Bạch. Dịch Ác đến gần Na Phát Sa, cọ cọ vào cổ nó, khiến hai kẻ trên ngựa bỗng dưng cũng sụt vai qua nhau.

Thấy dưới mắt cô có quầng xanh, Lý Thư Bạch nhủ mảy, ghim cương Dịch Ác lại rồi hỏi: “Ngủ không ngon ư?”

“Thưa vâng.” Cô lặng lẽ gật đầu.

“Hôm nay nếu đi nhanh thì chúng ta có thể tới phủ Thành Đô. Ngươi đừng nghỉ ngơi nhiều nữa, tới nơi xem tình hình rồi tính.”

Hoàng Tử Hà ngược lên nhìn Lý Thư Bạch, thấy y ở ngay trước mắt, đang cúi đầu nhìn mình, cơ hồ nghe được có tiếng thở của nhau, cô ngượng ngập không dám nhìn vào đôi mắt trong veo ấy, đành cúi đầu thưa: “Vâng.”

Y không nhìn cô nữa, mà thúc ngựa đi tiếp.

Hoàng Tử Hà vội giục ngựa đuổi theo, đôi bên kẻ trước người sau đi trên đường cái quan bằng phẳng.

Từ Hán Châu đến Thành Đô, khách buôn và người đi đường qua lại tấp nập. Hoàng Tử Hà đang cúi đầu mà đi, đến đoạn vắng người, chợt nghe Lý Thư Bạch nói: “Thực ra hôm nay ta cũng thấy bất an.”

Cô ngẩng lên nhìn y hỏi: “Gia là vì chuyện lá bùa kia ư?”

“Ừm.” Y cười ngửa đi trước, vẻ trầm tư: “Trên lá bùa tổng cộng có ba chữ: côi, tàn, góa. Vào ngày mẫu phi ta qua đời, chữ “côi” được khoanh tròn; ba năm trước, ta bị hành thích ở Từ Châu, suýt nữa mang tật ở tay, may mà về sau đỡ dần, khoang đó quanh chữ “tàn” kia cũng từ từ mờ đi. Còn lần này...”

Trước khi lên đường, trên lá bùa kia lại xuất hiện một khoang tròn đỏ tươi màu máu, khuyên lấy chữ “tàn”.

Suy yếu lụn tàn, cũng gọi là tàn.

Đại Đường Quý vương Lý Thư Bạch, sáu tuổi được phong vương, mười ba tuổi xuất cung, sau bảy năm thu mình đã một đòn đánh tan mối uy hiếp lớn nhất đối với triều đình là Bành Huân, đồng thời kiềm chế các tiết độ sứ lớn, quyền nghiêng thiên hạ, uy thế ợp trời.

Có điều, con người vinh quang quá sớm, rốt cuộc có thể huy hoàng được bao lâu?

Hai mươi ba tuổi, vận mệnh của y xoay chuyển, trên lá bùa định mệnh, lần lượt từng con chữ đầy điềm gở bị khoanh tròn.

Hoàng Tử Hà thấy chuyện này hết sức kỳ quái, nhưng chẳng có manh mối nào, đành kiếm lời an ủi y: “Mọi chuyện trên đời đều có nguyên nhân cả. Tôi không biết vì sao lá bùa đó có thể biết trước việc của gia, nhưng xét đến cùng, tôi vẫn không tin trên đời này có quỷ thần, có lẽ... gia cũng không tin.”

Lý Thư Bạch ngoái lại, mắt sáng lên đầy thấu suốt: “Đừng giả ngốc nữa, Hoàng Tử Hà. Thực ra trong lòng ta và ngươi đều đoán được chân tướng sự thật rồi, không phải sao?”

Hoàng Tử Hà nín lặng cúi đầu, tránh ánh mắt y: “Nô tài không dám đoán bùa.”

“Bất luận thế nào, cái gì phải đến ắt sẽ đến, ta đang rửa mắt chờ đây.” Y nói rồi, khước miệng hơi cong lên thành một nụ cười ngạo nghễ, thúc ngựa đi thẳng.

Đường Thục tuy khó đi, nhưng nơi đây là huyết mạch giao thông, qua nhiều năm được triều đình tu bổ, đã trở thành một con đường rộng rãi bằng phẳng. Địch Ác cùng Na Phát Sa đều là tuần mã hiếm có, ngựa của bọn Cảnh Dục không sao đuổi kịp, bị rơi lại phía sau. Chỉ có hai bọn họ, kẻ trước người sau cùng thúc ngựa phi thật nhanh.

Một bên đường là núi xanh trải dài ngút mắt, bên kia là con sông uốn lượn quanh co, xa xa lác đác mấy căn nhà dựa vào lưng núi, quay mặt ra sông. Giờ đã là cuối hạ, thực quýt nở rộ ven đường, đỏ trắng tím vàng, từng chùm từng bụi, bọn họ phóng ngựa lướt qua chỉ thấy như trong sân nhà nhà đều chẳng đầy những gắm tươi lựa đẹp.

Những cành lá từ trong sân các nhà vươn ra lúc lỉu quả sai. Nào mận, nào lê, nào bưởi, có quả chín, có quả xanh. Suốt dọc đường hồ tiêu trong vườn và trên núi đều đã chín rục, như vô số hạt san hô đỏ thắm điểm xuyết tầng cây canh mướt. Đến con gió phả vào mặt cũng thấy the the.

Địch Ác và Na Phát Sa cũng phi chậm lại. Trên con đường thắm sắc ngát hương, hai thớt ngựa sánh vai song hành, thảnh thơi còn cọ cọ cổ nhau, khiến hai kẻ ngồi trên lúc thì sát lại gần, lúc lại tách ra xa.

Sợ bọn Cảnh Dục rút lại qua xa, Lý Thư Bạch bèn ghim cương ngựa, đứng bên sườn núi đợi. Con gió lồng lộng từ xa thổi tới, mây trắng dập dềnh như sóng cuồn qua vạt dặm giang sơn, phía chân trời, ánh dương không ngừng biến đổi, thoát sáng thoát tối, chảy dài trên mặt đất trước mắt.

Y dõi mắt ngắm bầu trời cao vợi vợi hồi lâu rồi thở dài, quay đầu nhìn sang Hoàng Tử Hà.

Sắc mặt cô hơi tái, hơi thở có phần dồn dập. Cưỡi ngựa theo y lặn lội đường xa, ngay bọn Cảnh Dục cũng mệt lử, vậy mà cô vẫn kiên trì được đến bây giờ, băng qua vạt dặm sông dài, muông trường núi cao.

Trong khoảng khắc ngoái nhìn cô, y chợt mỉm cười. Khéo mồi cong lên thật khẽ, thật nhanh như làn gió lùa qua mặt nước, thoát chốc đã bình thường trở lại.

Thấy Lý Thư Bạch mỉm cười nhìn mình, trong mắt thoáng qua vô vàng sắc màu tuyệt mxy, Hoàng Tử Hà hơi sững ra. Chẳng biết có phải bây giờ phi ngựa quá nhanh hay không mà cô thấy hai má hơi nóng nóng.

Song ngay lập tức, y đã rời mắt đi, còn tiện tay mở chiếc hòm đeo bên hông Địch Ác, móc ra một vật ném cho cô.

Hoàng Tử Hà một tay ghim cương, một tay đón lấy, ra là một gói kẹo tuyết đựng trong túi giấy bông.

Chẳng rõ y có ý gì, cô ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn.

Song y chỉ ghim cương đứng hóng gió, giữa một trời lộng gió, giọng y cũng phát phơ tung bay theo tà áo và mái tóc: “Lần trước sau khi ngươi ngất xỉu, ta đã đi hỏi thầy thuốc, ông ta nói nữ tử thường hay thiếu máu, mỗi khi mệt mỏi ăn nhiều đồ ngọt sẽ đỡ.”

Cô quả thật cũng đã thấm mệt, chỉ sợ theo y chạy thêm lúc nữa sẽ ngất xỉu. Bèn lạnh lẽ nhón lấy một viên kẹo nhắm nháp, rồi chìa túi giấy cho y.

Lý Thư Bạch không thích ngọt, song cũng nhón lấy một viên nhỏ, ngậm trong miệng.

Non xanh nước biếc trải dài vạt dặm, hoa dại cuối hạ nở rộ khắp xung quanh. Cả hai ngắm chung một cảnh, cảm nhận cùng một vị ngọt nơi đầu lưỡi, cùng đứng trước một ngọn gió, lặng thinh không nói.

Hoàng Tử Hà cúi đầu, siết chặt túi kẹo trong tay, do dự hồi lâu, cuối cùng nhét nó vào ngực áo. Rồi sực nghĩ giờ tiết trời nóng nực, nhờ kẹo bị chảy, bèn lấy ra đặt vào chiếc giỏ nhỏ bên hông Na Phát Sa.

Quả nhiên, túi kẹo đã hơi chảy, dấy ra túi giấy thành một vệt vàng. Trái tim cô cũng như đang tan chảy thành một vệt dập dềnh ngọt ngào, song lại khiến người ta bối rối.

Địch Ác và Na Phát Sa giẫm trên thảm hoa dại, thong thả tiến lại gần nhau.

Tiếng nước chảy róc rách không ngừng, dòng nước xiết băng qua ghềnh thác, cuối cùng chảy về phía Đông, đổ ra biển,

Song dù sao Địch Ác và Na Phát Sa cũng chỉ lướt qua nhau, khiến hai kẻ ngồi trên lướt qua vai nhau mà đi, chỉ có mấy sợi tóc cùng vạt áo của hai người thực sự chạm vào nhau.

Cả hai ghim cương, thong thả men theo triền núi.

Mãi gần trưa, bọn Cảnh Dục đằng sau mới đuổi kịp. Họ đã đi hơn sáu chục dặm, dưới triều Đại Đường, cứ ba mươi dặm lại đặt một dịch trạm, vừa khéo để ngựa nghỉ ngơi dưỡng sức. Đoàn người đã bỏ qua một dịch trạm, Địch Ác và Na Phát Sa còn đỡ, nhưng những thớt ngựa khác thì thở hồng hộc, đầm đìa mồ hôi, nhất định phải dừng lại nghỉ chân một lát.

Quan viên cai quản dịch quán khúm núm đón bọ vào, rót trà dâng bánh, Lý Thư Bạch và Hoàng Tử Hà vừa ngồi xuống uống ly trà, chợt nghe bên ngoài

vang lên tiếng chuông trong trẻo êm tai, rồi một người con gái men theo song hoa bước đến.

Hoàng Tử Hà thoáng thấy bóng người nọ thì háp tấp đứng lên, không dám ngồi cùng Lý Thư Bạch nữa.

Chỉ thấy người ấy vận một tấm áo lụa vàng tơ, đi dọc hành lang tới trước mặt họ, mỉm cười tươi tắn nhìn Lý Thư Bạch.

Giữa khoảng sân rộng bóng trúc, vạt váy nàng bay phấp phới như một nhánh cỏ huyền nở rộ, đẹp đến nao lòng.

Hoàng Tử Hà vội hành lễ: “Tham kiến quận chúa.”

Nữ tử bất ngờ xuất hiện tại dịch trạm này, chính là Kỳ Lạc quận chúa.

Lý Thư Bạch cũng ngạc nhiên đứng lên: “Kỳ Lạc?”

“Nghe nói Quý vương gia xuôi Nam đến Thục, muội bèn đến trước đợi sẵn.” Nàng bước vào phòng, hơi nâng vạt áo trước lên hành lễ với Lý Thư Bạch rồi ngược đôi mắt hạnh long lanh nhìn y. Về mặt nàng đầy ranh mãnh, như muốn nói “Ngạc nhiên chưa”, song miệng vẫn nhận lời: “Xin Vương gia đừng để bụng, Kỳ Lạc chỉ là... từ khi sinh ra đã ốm yếu, nên nhiều năm nay vẫn luôn muốn được nhìn ngắm cảnh đẹp nước non. Song trong kinh chẳng có ai tin cậy được, chỉ mình Quý vương đây... ắt hẳn sẽ không ghét bỏ Kỳ Lạc.”

Bạn đang đọc truyện *Trâm Lii: Tình Lang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Chương 1.2

Hoàng Tử Hà liếc trộm Lý Thư Bạch, thấy y vẫn ôn hòa, còn ra hiệu mời Lý Lạc quận chúa ngồi. Cô vội hành lễ cáo từ hai người, song vừa dọm bước đã thấy Lý Thư Bạch đưa mắt nhìn mình, đành quý xuống bên cạnh, rót trà cho Kỳ Lạc quận chúa.

Kỳ Lạc quận chúa bung ly trà trong tay, cúi đầu thương thức mùi hương rồi nhoèn cười với Lý Thư Bạch.

Người trong kinh ai ai cũng biết chuyện Kỳ Lạc quận chúa ái mộ Quý vương. Nàng đường đường là con nhà vương hầu quyền quý, năm xưa Ích vương ngồi lên ngai vàng thì giờ nàng đã thành công chúa, vậy mà lại chẳng ngại đường xa, đến tận dịch trạm heo lạnh này đợi sẵn, còn nói cười riu rít đề nghị Quý vương dẫn mình đi theo, khiến y nhất thời khó mà cự tuyệt, đành than thở: “Quận chúa chủ quan quá.”

“Xưa nay Kỳ Lạc vẫn cầu thả chủ quan, ương ngạnh cố chấp, đâu phải vương gia không biết!” Nàng bĩu môi đáp, song đã nhận ra thái độ bất đắc dĩ trong giọng điệu của y, biết rằng y sẽ không cự tuyệt thẳng thừng, nên không kim được hé môi cười: “Dù sao Kỳ Lạc cũng chỉ còn có một thân một mình. Kỳ Lạc muốn theo vương gia đi khắp trời cao đất rộng, ai quản được chứ?”

Nghe ra Kỳ Lạc quận chúa có ý đi theo Lý Thư Bạch, Hoàng Tử Hà không khỏi cười khổ trong lòng, song cũng có vài phần hí hứng muốn xem kịch hay, đưa mắt nhìn Lý Thư Bạch.

Ích vương vốn là tôn thất họ xa, với đương kim hoàng đế chỉ như máu loãng. Sau khi ông ta qua đời, chỉ để lại một mình Kỳ Lạc quận chúa. Hoàng thất từng cho một đứa trẻ làm con thừa tự để Ích vương không bị tuyệt đường hương hỏa, nhưng đứa bé ấy mấy năm sau cũng chết yếu, mọi người đều nói dòng dõi Ích vương đã định là tuyệt hậu, không thể cứu vãn, nên hoàng thất chẳng nghĩ gì đến nữa, chỉ mình Kỳ Lạc quận chúa trông coi vương phủ, đám gia sư và quan thừa trong vương phủ cũng chẳng rên cạp nổi cô bé bước bình từ nhỏ này, đành mặc cho nàng muốn gì làm nấy.

Còn Lý Thư Bạch, vì thương nàng chẳng còn sống được bao lâu, nên vẫn hết mực nuông chiều. Hoàng Tử Hà nhớ y từng nói, trong lúc y đau khổ nhất, chỉ có nàng giờ tay nắm lấy tay y.

Nhìn Lý Thư Bạch bất lực nhũn này, Hoàng Tử Hà thầm nhủ, để xem gia làm gì được quận chúa?

Chỉ ngh y dịu giọng bảo nàng: “A Uyển đã có nhà hững như thế, đáng lẽ ta phải dốc hết sức hoàn thành tâm nguyện cho muội. Tiếc rằng lần này ta đến Thục là có việc quan trọng, e rằng không rảnh dẫn muội đi du sơn ngoạn thủy, thường lãm phong cảnh được.”

Kỳ Lạc quận chúa bĩu môi, về ám ức ằng ặng trong mắt: “Kỳ Lạc biết vương gia bận rộn, có điều muội không rảnh tập quán ở phủ Thành Đô, nên mới phiền vương gia dẫn vào thành mà thôi, lẽ nào khó đến vậy ư?”

Lý Thư Bạch nhũn này: “Ta có việc công, vốn dĩ không tiện dẫn theo người khác. Huống hồ giờ bên cạnh ta cũng chẳng an toàn, nếu liên lụy đến quận chúa thì ta biết ăn nói làm sao với người của quý phủ?”

“Kỳ Lạc dẫn theo mấy chục hộ vệ, có thể tự lo thân. Không chừng khi vương gia gặp chuyện, người của Kỳ Lạc cũng có thể giúp một tay.”

“Ta chẳng mấy thông thuộc vùng này, thực sự không thể dẫn quận chúa đi du ngoạn được. Chi bằng thế này, ta cùng quận chúa đến phủ Thành Đô, quan viên ở đó hẳn rất sẵn lòng giúp quận chúa lên kế hoạch ngao du.”

Kỳ Lạc quận chúa còn định nói gì đó, song Lý Thư Bạch đã đưa mắt cho Hoàng Tử Hà. Cô đành phải chai mặt lên tiếng: “Vương gia, công văn mấy ngày nay dồn lại đến hơn trăm quyển chưa phê duyệt, hơn nữa Chu quận thú vừa chân ướt chân ráo đến Thục, chẳng rõ hiện giờ đã gặp Tây Xuyên tiết độ sứ Phạm Ứng Tích hay chưa, mọi việc lớn nhỏ ở Thục đang chồng chất lại như núi, e rằng phải phiền gia ngó đến...”

Chưa nói dứt câu, Kỳ Lạc quận chúa đã trừng mắt với cô, giận dữ mắng: “Một hoạn quan nhãi nhép bên cạnh Quý vương mà cũng dám chen vào trong lúc ta nói chuyện với vương gia ư?”

Hoàng Tử Hà vội cúi đầu nhận tội, lúc ngẩng lên mới âm ức nhìn Lý Thư Bạch nghĩ thầm, nô tài đâu có quen đóng vai người xấu!

Lý Thư Bạch nhìn cô, tỏ ý “ngươi cứ ngoan ngoãn chịu trận đi.”

Nghỉ ngơi một chốc, thời gian nóng nực nhất buổi trưa cũng đi qua. Dẫn theo Kỳ Lạc quận chúa đương nhiên không thể cưỡi ngựa như trước, Lý Thư Bạch và Hoàng Tử Hà đành lên xe ngựa đi trước, xe của Kỳ Lạc quận chúa theo sau.

Tuy ai nấy trang bị gọn nhẹ, song đám thị vệ của Kỳ Lạc quận chúa cũng đến bảy tám chục người, lại thêm hơn hai trăm tùy tùng của Quý vương phủ, cả đoàn người rong rã đi trên đường cái quan, bụi tung mù mịt, thanh thế ợp trời, Lý Thư Bạch và Hoàng Tử Hà ngồi trong xe cũng cảm giác được cỗ xe đang lắc lư lăn bánh, tốc độ giảm quá nửa, chỉ biết nhìn nhau cảm nín.

Chiếc bình lưu ly treo trong xe không ngừng chao đảo, con cá nhỏ cũng mệt bởi vì bốn ba đường dài, cứ bồn chồn bơi quanh quẩn.

Hoàng Tử Hà giờ tay giữ lấy chiếc bình để nó bớt rung lắc rồi hạ giọng hỏi: “Lặn lội đường dài thế này, sao gia còn đem nó theo? Lỡ như cái bình bị va đập thì sao? Để lại vương phủ vẫn an toàn hơn chứ.”

Lý Thư Bạch liếc con cá, hồ hững đáp: “Quen rồi.”

Quen rồi, quen với cái gì chứ? Là con cá nhỏ quan theo y đi đây đi đó, hay y quen có một con cá nhỏ bên cạnh, thỉnh thoảng lại chăm chú ngắm nhìn?

Nhìn con cá A Già Thập Niết, Hoàng Tử Hà lại miên man nghĩ tới chuyện mười năm trước, y đã phát hiện ra nó trong vũng máu tiên hoàng khạc ra. Bây giờ y còn là một đứa bé chưa hiểu chuyện đời, vậy mà giờ đây đã thành Quý vương uy danh lừng lẫy.

Song suốt mười năm nay, con cá này không hề lớn lên, cũng không hề thay đổi, cứ lặng lẽ ở bên cạnh y như thế. Tựa như, có những điều vĩnh viễn dừng lại trong cái đêm y mười ba tuổi ấy, ngưng kết mãi mãi, không bao giờ thay đổi.

Nghĩ vậy, cô lại buông chiếc bình trong tay ra, thả thõ dài. Bất luận là gì, thì qua mười năm cũng đã hơn cả một thói quen, trở thành một thứ quan trọng không thể thiếu được.

Vàng dương từ từ ngả về Tây, vẫn chưa đến phủ Thành Đô.

Cảnh Dục giục ngựa đi đến, bấm khế ngoài cửa sổ: “Thưa gia, quận chúa hơi mệt, đã xuống xe nghỉ ngơi rồi.”

Xe ngựa của họ đành dừng lại. Lý Thư Bạch nhìn qua cửa sổ về phía Kỳ Lạc quận chúa, thấy nàng xuống xe đứng tựa vào gốc cây, nét mặt chẳng có gì mệt mỏi, trái lại còn vô tư nhìn ngó quanh quất, với tay ngắt một đóa thực quỳ cầm ngắm nghía.

Y đưa mắt cho Hoàng Tử Hà, cô hiểu ý, vội lấy bình nước bạc hạ xuống xe vẫn an Kỳ Lạc quận chúa rồi dâng lên, sẽ sàng thưa: “Gia sai nô tài đưa vật này cho quận chúa. Quận chúa đi đường dài mệt mỏi, có thể nghỉ ngơi này, sẽ thấy dễ chịu hơn.”

Kỳ Lạc quận chúa vui vẻ nhận lấy đưa lên mũi ngửi: “Vương gia chu đáo quá, ta chỉ hơi tức ngực thôi.”

Hoàng Tử Hà ngẩng lên nhìn quanh, thấy mây chiều đã tụ lại, chim mỏi bay tan tác, gió lùa qua rặng thông rì rào thì không khỏi rung động trong lòng, vội giục Kỳ Lạc quận chúa: “Quận chúa mau lên xe thôi, e rằng cả đoàn phải đi gấp để kịp đến phủ Thành Đô.”

“Không sao, nghe nói chỉ còn hơn hai chục dặm thôi, trước canh một nhất định sẽ đến.” Kỳ Lạc quận chúa nhìn quanh, cười nói: “Ngươi xem phong cảnh nơi này đẹp mê hồn, hoa nở khắp núi rừng, lẽ nào không muốn dừng lại thưởng lãm ư?”

Hoàng Tử Hà cũng hết cách. Đành nói: “Quận chúa cao hứng, song hôm nay đã muộn rồi, chi bằng để đến mai lại sai người đưa quận chúa tới đấy du ngoạn hẳn một ngày, không rõ ý quận chúa thế nào?”

“Ai cũng tấm tắc khen Dương công công hầu hạ bên cạnh Quý vương phong thái hơn người, nào ngờ lại chẳng phong nhã tí nào cả.” Kỳ Lạc quận chúa vùng vằng ném bông hoa trong tay xuống đất, xăm xăm đi về phía xe mình.

Hoàng Tử Hà thở phào nhẹ nhõm, đang định quay về chỗ Lý Thư Bạch thì nghe thấy Kỳ Lạc quận chúa gọi với theo: “Dương công công đợi đã.”

Cô ngoái lại, Kỳ Lạc quận chúa cầm trong tay một chiếc hộp nhỏ: “Suýt nữa thì quên mất, cái này ta tặng Quý vương.”

Hoàng Tử Hà cúi đầu giờ tay nhận lấy, song Kỳ Lạc quận chúa lại giờ cao hộp lên: “Vật này không thể đưa qua người khác được, ta phải đích thân trao tặng vương gia.”

Đứng giữa một trời chim bay xao xác tìm chốn nghỉ, Hoàng Tử Hà ngán ngẩm thưa: “Vậy sau khi đến phủ Thành Đô, quận chúa trao tặng gia cũng không muộn. Giờ vẫn mau mau lên đường đến Thành Đô thôi.”

“Thôi đi, ta biết tổng rồi, các vị đến Thành Đô, Chu sứ quân nhất định sẽ bày tiệc thiết đãi, rồi lại ca lại múa, dùng dằng đến nửa đêm thông thôi. Sáng sớm ngày mai, Quý vương s bận bịu bao nhiêu việc, muốn tìm gặp càng khó hơn.” Nói rồi, nàng vén vạt váy, băng qua thảm cỏ xanh mượt duros gốc cây đi đến trước xe Lý Thư Bạch, tươi cười nói vào trong: “Suýt nữa thì quên tặng quà cho vương gia.”

Lý Thư Bạch đặt công văn trong tay xuống, mỉm cười giờ tay đón lấy: “Cám ơn quận chúa nhọc lòng.”

“Ai da, sao vương gia không xem?” Nàng lại vén vạt váy, giẫm lên bọc gỗ bước lên xe, ngồi xuống cạnh Lý Thư Bạch, rồi tươi cười đưa chiếc hộp tới trước mặt y: “Đoán xem bên trong là gì nào?”

Lý Thư Bạch nhưómg mắt nhìn, nhủ mảy: “Sao ta biết được.”

Bạn đang đọc truyện *Trâm Lii: Tình Lang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Chương 1.3

“Gia đúng là, chẳng thềm đoán một câu lấy lệ nữa.” Kỳ Lạc quận chúa vùng vằng mở khóa, nhấc nắp hộp lên, miệng nói: “Kỳ Lạc phải quý trước bệ Phật cầu xin mấy tháng mới được đây. Bỏ tất nói rằng, thứ này nhất định có thể thực hiện nguyện vọng của Kỳ Lạc, tác thành cho tâm tư vô vọng...”

Đang nói dở câu, nàng đã mở nắp hộp ra.

Chưa kịp trông rõ thứ bên trong là gì, đã thấy ánh bạc nhoáng lên.

Lý Thư Bạch phản ứng nhanh nhạy, trong khoảnh khắc ấy đã tóm ngay lấy chiếc kỷ bên cạnh, đập vào cái hộp: “Đừng mở ra!” Mấy tiếng vù vù khe vang lên, Kỳ Lạc quận chúa vừa mở nắp, một luồng khí rất yếu từ trong hộp đã xông ra, tràn ngập khoang xe.

Không, thực ra đó không phải luồng khí, mà là hơn một trăm cây kim mảnh hơn cả lông trâu, tán mác khắp thùng xe như gió lốc, khó mà né tránh trong một không gian hẹp như vậy.

May sao chiếc kỷ đã đập xuống, làm chiếc hộp văng khỏi tay Kỳ Lạc quận chúa, rơi xuống sàn xe. Sàn xe trâu thẳng nhunh dầy, toàn bộ số kim còn lại đều cắm cả xuống thảm, êm như ru.

Song bấy nhiêu cây kim, ắt cũng phải lọt lưới ít nhiều. Lý Thư Bạch chẳng nói nửa lời, giờ tay nhỏ phất một cây kim mảnh găm vào khuỷu tay trái mình. Nhưng Kỳ Lạc quận chúa chính tay mở nắp, là người ở gần chiếc hộp nhất, nên ngực và vai đều bị đâm, lập tức la hoảng lên.

Lý Thư Bạch vội tóm lấy cánh tay Kỳ Lạc quận chúa, kéo nàng nhảy từ trên xe xuống.

Kỳ Lạc quận chúa đã lịm đi, cặp mắt chỉ vô thức nhìn y một lần cuối cùng rồi đờ ra.

Lý Thư Bạch ôm lấy nàng, trầm giọng ra lệnh: “Cảnh Dục, tập hợp cung thủ; Cảnh Hữu, bố trí yểm hộ.”

Mây xám bốn bề, sắc trời dần tối, gió lùa qua khe núi, rít gào như sóng dồi.

Tiếng la thảm vang lên khắp bốn bề, chen vào đó là tiếng bật dây cung, rồi tiếng tên bắn ra vun vút.

Tên bay rào rào như mưa, nhắm về phía đội xe đang đỗ ở đó, chẳng buồn phân biệt là thị vệ của phủ Quý hay của Kỳ Lạc quận chúa, nhất loạt đều giết sạch.

Đám thị vệ của Kỳ Lạc quận chúa tức thì luống cuống tay chân, kẻ thì trúng tên, người thì bỏ chạy, tán loạn như ong vỡ tổ.

Trái lại, đám thị vệ phủ Quý đã được huấn luyện nghiêm ngặt, dưới sự chỉ huy của bọn Cảnh Dục, chỉ trong nháy mắt đã tập hợp lại, nấp sau thân cây, mình ngựa hoặc xe ngựa, lập thành trận thế đối kháng với kẻ địch bên ngoài. Có kẻ đã rút cung tên ra, bắt đầu phản kích.

Tên bay ra xối xả, tiếng ngựa hí thê thảm cùng tiếng la của đám thị vệ trúng tên vang lên không ngớt. Càng lúc càng nhiều tên bắn về phía mấy người bọn họ nấp sau xe, một mũi tên suýt nữa thì găm vào chân Kỳ Lạc quận chúa lộ ra ngoài.

Lý Thư Bạch để Kỳ Lạc quận chúa ngồi dựa vào dưới xe, giờ tay thăm dò hơi thở của nàng, rồi lại bỏ tay xuống.

Đương lúc hoảng loạn, Hoàng Tử Hà cũng chẳng chú ý đến vẻ mặt y, chỉ mãi quan sát động tĩnh bên ngoài.

Đội thị vệ phủ Quý dù kiêu dũng đến đâu cũng khó mà địch nổi bấy nhiêu quân mai phục cứ lớp này nổi gót lớp kia, bắt đầu rơi vào thế yếu.

Hoàng Tử Hà không có binh khí phòng thân, đành quay lại nhìn Lý Thụ Bạch. Y ném cho cô một thanh đoản kiếm tùy thân, khẽ dặn: “Lát nữa cưỡi Na Phát Sa chạy về hướng Đông Nam.”

Hoàng Tử Hà nắm chặt đoản kiếm, nói nhanh: “Thế công của đối phương kín kẽ thế kia, chỉ e khó mà xông ra được.”

“Kẻ địch dùng nỏ cừu liên, một phát bắn được ba mũi tên, sau khi bắn liên tục chín phát thì phải dừng lại lắp tiếng hai mươi bảy mũi tên vào. Ta thấy tuy chúng thay phiên nhau bắn, nhưng thứ tự không đồng đều, đặc biệt là góc Đông Nam phối hợp rời rạc, đến lúc đó nhất định sẽ lộ sơ hở, hướng hồ mũi tên của nỏ cừu liên nặng đến nửa lạng, một người liệu mang được bao nhiêu? Chúng còn hành quân giữa núi hoang thế này, ta không tin chúng có thể duy trì thế công kia lâu được.”

Quả như Lý Thụ Bạch dự đoán, đợt tấn công đầu tiên vừa qua đi, mưa tên cũng ngớt hẳn. Bọn Cảnh Dục Cảnh Hữu tức thì tung mình lên ngựa, hồng phá vây bỏ chạy.

Hoàng Tử Hà nhảy lên Na Phát Sa, quay đầu ngựa nhìn về phía Lý Thụ Bạch.

Địch Ác xem chừng đã sốt ruột lắm, hí dài một tiếng, tung vó chạy tới.

Lý Thụ Bạch nhìn Kỳ Lạc quận chúa còn chưa biết sống chết ra sao, cuối cùng cũng lên ngựa, lướt qua người nàng, bỏ lại sau lưng la liệt xác ngựa và tùy tùng hộ vệ, dẫn mọi người chạy thẳng về hướng Đông Nam.

Đang lúc mưa tên vừa dứt, người bên kia không ngờ đối phương lại thành linh phá vây, tuy chúng cũng lập tức bày lại thế công, song trước khí thế tức nước vỡ bờ, sự chống cự luống cuống ấy hoàn toàn vô hiệu. Sau khi vài kẻ xông lên cản trở bị đám Cảnh Dục đi đầu đồn hạ, mấy thót ngựa phía sau đuổi đến ngay, mấy tên vung đao chuẩn bị cản đường bị giầy xéo dưới đất, kêu gào thảm thiết, khiến bọn người xung quanh nghe mà rợn gáy, tức thì bỏ chạy tứ tán.

Lý Thụ Bạch cưỡi ngựa dẫn đầu, mấy chục người phía sau theo y đột phá vòng vây, rồi chạy tán ra.

Dọc đường từ Hán Châu đến Thành Đô toàn rừng rậm và đồng hoang, một khi tản ra thì chẳng khác nào về với nước, kẻ địch không thể diệt sạch bọn họ được.

Giữa rừng hoang đang tối dần, Hoàng Tử Hà bám sát Lý Thụ Bạch, hai thót ngựa đều thần tuấn vô song, một trước một sau chạy thẳng vào rừng.

Chợt nghe sau lưng có tiếng mũi tên rồi một ngọn lửa xé gió bay vút qua bên tai Hoàng Tử Hà, nhắm thẳng vào Lý Thụ Bạch phía trước.

Cô buột miệng la lên: “Cẩn thận!” Lời còn chưa ra khỏi miệng, Lý Thụ Bạch nghe tiếng rít gió đã nhanh nhẹn cúi người, Địch Ác cũng nhảy sang phải né tránh, mũi tên nọ sượt qua mình nó, cắm phập vào gốc tùng bên cạnh.

Vỏ cây tùng khô cong, lại rườm rà lắm cành, vừa gặp lửa đã bùng cháy lên, rọi sáng bừng ở giữa hai cánh rừng đang tối dần hẳn.

“Đi thôi!” Lý Thụ Bạch chẳng buồn nhìn cây tùng cháy rừng rực, chỉ khẽ gọi cô.

Hoàng Tử Hà vội giục Na Phát Sa, chạy vụt qua cây tùng.

Xa xa đằng sau có tiếng người quát lớn: “Phải giết cho được kẻ ngồi trên hai thót ngựa một đen một trắng kia!” Nghe như giọng Từ Châu.

Tên bay rào rào về phía hai người, song còn kém xa trận mưa tên vừa nãy. Giữa cách rừng tranh tối tranh sáng, họ chỉ biết dựa vào hai con tuấn mã mà phi như bay.

Ra khỏi rừng tùng là vách đá, họ đành men theo vách đá, đi vòng vèo nhắm hướng sườn núi đằng trước. Nơi này không có cây cao, ngựa phải len lỏi giữa bụi rậm, vương chân vướng vướng, lại không có gì che chắn, sau lưng thì truy binh đuổi sát.

Lý Thụ Bạch chẳng nói chẳng rằng, cứ nhắm thẳng cánh rừng trước mặt. Hoàng Tử Hà đang giục ngựa chạy theo, chợt thấy Na Phát Sa hí lên đau đớn, vấp một cái rồi quy xuống.

Thì ra nó đã trúng tên vào chân sau, ngã gục.

Hoàng Tử Hà cũng ngã nhào theo nó, chỉ nháy mắt nửa thôi sẽ rơi vào bụi gai.

Còn chưa kịp hét lên, cô đã thấy thất lưng nhẹ bỗng, cả người được ôm lấy trên không, kéo ra khỏi bụi gai.

Lý Thụ Bạch ôm cô vào lòng, một tay cầm cương, tay kia bảo vệ cho cô. Địch Ác vẫn phi băng băng, nhắm thẳng cánh rừng tối đen trước mặt.

Ngoài đầu nhìn Na Phát Sa đang hí lên thê thiết, lại nhớ đến những thị vệ vừa bỏ mạng, cô không khỏi kinh hãi. Ngẩng lên nhìn, Lý Thụ Bạch đang ôm mình song ánh mắt vẫn chăm chú nhìn về phía trước, giữa ánh sáng lơ mơ của buổi chạng vạng, vẻ chăm chú và kiên nghị trên gương mặt y cùng cánh tay vững vàng ôm ngang người cô, khiến tất cả hoảng loạn và lo lắng của cô từ từ tan biến hết, lòng bình tĩnh hẳn.

Cô biết, y nhất định sẽ đưa cô an toàn chạy thoát.

Chẳng mấy chốc, họ đã vượt ra khỏi tầm bắn, đột mưa tên phía sau không sao đuổi kịp. Tiếng hô hào chém giết cũng xa dần, bóng tối đã phủ kín núi rừng.

Địch Ác dừng mãnh là vậy mà cuối cùng cũng kiệt sức, phi chậm lại.

Vầng trăng sáng nhô lên khỏi khoảng rừng, rắc ánh bạc khắp xung quanh. Cả thế giới yên ắng hẳn, như đang chìm trong giấc ngủ.

Ngờ như trận chém giết đẫm máu vừa rồi chỉ là một cơn ác mộng.

Hoàng Tử Hà chỉ thấy cánh tay Lý Thư Bạch vòng quanh người mình từ từ lỏng ra, song sức nặng đè lên cô lại càng lúc càng tăng.

Cô hết sức căng thẳng, nhưng vẫn gắng giữ bình tĩnh, mặc cho Địch Ác chở họ thong thả đi thêm một đoạn đường nữa, mới gọi khẽ: “Vương gia...”

Y không đáp, chỉ tựa đầu vào vai cô. Hơi thở nặng nề của y phả vào cổ cô rất bất thường.

Cô giờ tay đỡ lấy Lý Thư Bạch, ngẩng đầu nhìn y.

Lòng bàn tay dầm dấp mồ hôi, lại nóng khác thường. Cô biết đó là gì.

Song Lý Thư Bạch chỉ nhắm nghiền mắt, giọng như gió thoảng: “Hoàng Tử Hà, tiếp theo đây phải trông cậy vào ngươi rồi.”

Cô đỡ lấy thân hình y đổ xuống, nhìn cánh rừng tối đen trước mặt, chẳng biết mình đang ở đâu, cũng chẳng biết phải đi đâu. Trước không có đường, sau là kẻ địch, chỗ dựa duy nhất của cô hiện giờ cũng đã ngã xuống.

Hoàng Tử Hà nghiêng răng đáp khẽ: “Vâng.”

Bạn đang đọc truyện *Trâm Lii: Tình Lang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Rừng Thảm Người Xưa

Trước mắt là một khe suối, xung quanh là rừng rậm. Có suối, có thể ẩn nấp cũng có thể trốn thoát.

Hoàng Tử Hà nhảy xuống ngựa, rồi vỗ về vào đầu Địch Ác. Địch Ác xưa nay luôn hung hăng, vậy mà lúc này lại rất hiền chuyện, bèn quỳ một gối xuống.

Hoàng Tử Hà đỡ Lý Thư Bạch đã hôn mê xuống ngựa, trông thấy mũi tên cắm vào bả vai y, cô không dám rút mà đi ra bờ suối vạch bụi cỏ tìm kiếm, ngắt lấy mấy búi cỏ nhọ nòi và cỏ xuyên, rồi mới dùng đoản kiếm rạch áo y để mũi tên lộ ra.

Ánh trăng nhàn nhạt rọi lên mình hai người. Dưới trăng, da dẻ Lý Thư Bạch càng tái nhợt, vết máu đỏ tươi như xoáy vào mắt người ta.

Cô lặng lẽ cắn môi, cánh tay nắm cổ áo y run run. Đây là lần đầu tiên cô đặt tay lên bờ vai trần của nam nhân. Hoàng Tử Hà thấy hai má nóng bừng, thắm ngời, nếu ánh trăng sáng thêm một chút, nếu lúc này có ai bất gặp, ắt sẽ thấy mặt cô đỏ như hoa anh đào.

Đang do dự, cô bỗng kinh hoàng nhận ra, kẻ lúc ban vừa ném cho cô túi kẹo, giờ đã bị trọng thương bất tỉnh nằm đây. Biết đâu từ giờ trở đi, sẽ chẳng còn thấy người ấy dịu dàng ngoài đầu nhìn cô như hôm nay nữa...

Hoàng Tử Hà hít một hơi thật sâu rồi cúi xuống xem xét vết thương của y. Thấy miệng vết thương không bị đen bầm, mũi tên cũng không có ngạnh ngược, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Cô rửa sạch nắm thảo nhọ, nhai nát rồi dùng đoản kiếm rạch miệng vết thương, rút mũi tên ra, lại đắp thảo dược lên.

Vết thương không nhỏ, máu tuôn như suối, cô sợ thuốc đắp trời hết, đành xé áo ngoài ra sức băng bó lại thật chặt.

Xong xuôi tất cả thì trăng đã lên đến giữa trời. Hoàng Tử Hà thở phào nhẹ nhõm, bấy giờ mới nhận ra cả người đã đầm đìa mồ hôi. Cô vừa quệt mồ hôi vừa nhìn Lý Thư Bạch nằm sấp trên thảm cỏ, y bị thương rất nặng, dưới ánh trăng, bờ môi lại càng tái nhợt, cắt không ra giọt máu.

Cô ngăn người, lần đầu tiên nhận ra, Quý vương Lý Thư Bạch, kẻ không gì không làm được, chỗ dựa vững vàng như núi của cô, cũng có lúc yếu ớt thế này.

Hoàng Tử Hà lặng lẽ nhìn Lý Thư Bạch hồi lâu, rồi khép lại vạt áo cho y, che đi dải băng buộc vùng.

Cô khó nhọc đứng dậy, đi xuống khe suối rửa tay, chợt thấy lòng bàn tay lõm đốm vết đen, không khỏi giật nảy mình, lẽ nào mũi tên có tẩm độc?

Nhưng rồi sức nhớ, đẩy hẳn là nước cỏ nhỏ nòi dây ra tay mà thôi.

Có điều cô vẫn không yên tâm, lại lật đặt chạy đến cạnh Lý Thư Bạch, quỳ xuống xem tình hình.

Y bị thương ở lưng, nằm sấp trong bụi cỏ, hơi thở đều đặn. Hoàng Tử Hà ghé sát lại ngắm soi gương mặt y, quả nhiên thấy làn da trắng mịn, lòng cô tức thì nặng trĩu, lại nghĩ có thể do ánh trăng mờ nhạt nên không nhìn rõ được, song xem đến hai tay y thì thấy tay trái cũng bắt đầu thâm tím đi. Cô vội vén tay áo y lên, trông thấy một vết bầm đen nơi khuỷu tay, chính giữa có một lỗ đen rất nhỏ.

Y trúng độc chầm lúc nào nhỉ? Không thể là trong lúc chạy trốn được, vậy chỉ có khả năng là... Cô nhớ ra ngay cảnh Lý Thư Bạch kéo Kỳ Lạc quận chúa từ trên xe ngựa xuống. Bấy giờ ngực và cổ quận chúa đều trúng độc chầm, nhất định là từ trong chiếc hộp kia bắn ra.

Chẳng biết Kỳ Lạc quận chúa còn sống hay đã chết? Hoàng Tử Hà dựa vào gốc cây, nhớ lại lúc ấy Lý Thư Bạch đã nhảy lên ngựa, bỏ mặc Kỳ Lạc quận chúa. Nếu quận chúa còn sống, liệu y có tuyệt tình bỏ nàng lại như thế không?

Nghĩ thì nghĩ vậy, song cô vẫn ảo tưởng, biết đâu Lý Thư Bạch biết kẻ địch có quan hệ với Kỳ Lạc quận chúa, sẽ không ra tay với nàng, nên mới bỏ nàng lại. Có lẽ lúc ấy quận chúa vẫn còn sống, có lẽ loại độc này không nguy hiểm đến tính mạng.

Có điều cô không dám khẳng định. Lý Thư Bạch xông xáo phá vây, lại bôn ba đường dài bảo vệ cô, chẳng biết chất độc đã ngấm đến đâu nữa.

Việc không thể chậm trễ, Hoàng Tử Hà đành ôm cánh tay y vào lòng, ra sức bóp vết thương, hồng nặn máu độc. Song cô nặn thế nào cũng không ra máu, đành dùng thanh đoản kiếm y đưa rạch một hình chữ thập lên khuỷu tay, cúi xuống hút máu độc ra.

Hết ngum này tới ngum khác bị cô hút ra, nhỏ uồng bụi cỏ. Dưới ánh trăng, nhìn chẳng tươi như máu bình thường. Cô thấy hình như thân thể Lý Thư Bạch hơi lạnh, không dám hút tiếp nữa, mà mệt mỏi nằm xuống cạnh y, bồi hồi nhìn vầng trăng trên trời.

Vầng trăng hạ thuyền treo giữa nền trời trong vắt.

Gió đêm lướt qua ngọn cây xào xạc, khi gần khi xa, càng tăng thêm vẻ quạnh quẽ.

Nghe tiếng gió rít, Hoàng Tử Hà bỗng dừng lại đâm lo sợ, bất giác ghé đầu lại gần Lý Thư Bạch, áp mặt vào vai y, lắng nghe tiếng y thở.

Mảnh như tờ, lại không đều, ngưng trệ mà chậm chạp, nhưng vẫn còn thở.

Cô thở phào quay đi thần thờ hồi lâu, rồi đột ngột ngồi phắt dậy, lê tấm thân mệt nhọc lại gần khe suối tìm tòi thứ gì đó.

Song bờ suối quanh đó chỉ có lơ phơ vài cọng cỏ, tìm mãi mới được mấy nhánh bán biên liên* và hai cây cỏ long đâm**. Có bệnh thì vái tứ phương, cô đập giập đám thảo dược vắt lấy nước, nhỏ vào miệng Lý Thư Bạch, cũng chẳng rõ y có nuốt được hay không, cô đành giữ miệng y ngậm, đợi một lúc lâu, chỗ bã thuốc còn lại, cô đắp lên vết thương ở khuỷu tay y.

(*bán biên liên: một loại cây thuộc họ hoa chuông, có tác dụng sát trùng, tiêu sưng.

** long đâm: một loài cây, rễ dùng làm thuốc, có tác dụng sát trùng, hạ sốt.)

Chẳng biết làm gì thêm nữa, cô ngồi xuống bên cạnh, hai tay ôm lấy đầu gối, nhìn Lý Thư Bạch không rời mắt.

Lý Thư Bạch đang mê man. Ánh trăng chảy tràn trên gương mặt y, làm nổi bật đường nét đẹp đẽ nhuần được thơ khéo tạc nên, song cũng giống như ngọc chuột, không có mấy may sinh khí, không còn chút sắc hồng nào.

Cô chợt thấy một nỗi kinh hoàng khủng khiếp dâng lên, run run lần tay vào ngực áo y, toan sờ xem tim y đập thế nào, thì chạm phải một tờ giấy mỏng.

Hoàng Tử Hà sững sờ móc tờ giấy ấy ra xem dưới ánh trăng mờ. Chỉ thấy hàng bát tự ghi bằng thẻ chữ triện ngoằn ngoèo như rắn đầy quỷ dị, trên bát tự lại viết chồng ba chữ lớn: Côi, Tàn, Góa.

Ánh trăng lạnh lẽo rọi lên ba chữ ấy, càng làm nổi bật vòng tròn màu máu khoanh quanh chữ “Tàn”.

Tàn, tức là suy yếu lụi tàn, sức sống tắt lịm, từ nay không thể vực dậy nữa.

Cô đỡ dần nhết lá bùa về chỗ cũ, thấy đầu ong ong, lòng đau như có ngàn vạn lưỡi dao đâm, khiến cô bất giác run bần bật, mồ hôi túa ra đầm đìa.

Sự đời quả là đáng sợ, trưa nay họ vừa nhắc đến điềm gở của lá bùa, ai ngờ đến tối đã linh nghiệm!

Lẽ nào thực sự có cái gọi là định mệnh, không thể tránh thoát hay sao?

Nỗi khiếp sợ trước những thứ mình chưa biết khiến cô cảm thấy cánh rừng tối om này càng thêm âm u rùng rợn. Hơn nữa, chỗ dựa duy nhất của cô giữa cánh rừng âm u, trước tương lai mờ mịt ấy đã ngã xuống.

Y nói, Hoàng Tử Hà, tiếp theo đây phải trông cậy vào ngươi.

Vâng, bây giờ cô đã nói, gia cứ yên tâm.

Hoàng Tử Hà nhắm lại lời này trong lòng một lần. Cô ngồi trông cho y ngủ, thỉnh thoảng lại giơ tay thăm dò hơi thở của y. Phải cảm nhận được hơi thở của y phả vào đầu ngón tay, phải chạm vào thấy da y còn ấm, cô mới tạm an lòng.

Chẳng biết đã ngồi đó bao lâu, đến khi lưng mờ nhòe, cô từ từ ngã người nằm xuống, cuộn tròn cạnh y, song vẫn không quên nắm cổ tay y để luôn cảm nhận được mạch đập yếu ớt dưới da, rồi mới chịu nhắm mắt lại.

Đã gần sáng, Hoàng Tử Hà mệt lử, song không cách nào ngủ được, cứ mơ màng một lúc lại thức tỉnh. Gió đêm lạnh buốt, thỉnh thoảng cảm thấy da y lạnh lạnh, tim cô lại đập rộn lên vì căng thẳng. Cô biết y mất máu quá nhiều, nhất định cơ thể sẽ lạnh đi, nhưng không dám đốt lửa, sợ làm kẻ địch chú ý.

Nghĩ đi nghĩ lại cũng chẳng có cách nào, cô đành nhích lại gần, dè dặt ôm lấy eo Lý Thư Bạch, áp người vào lưng y, hy vọng có thể dùng hơi ấm của mình xua tan bớt cái lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Trâm Lii: Tình Lang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Chương 2.2

Ôm ấp thân mật ở nơi hoang dã thế này, nếu bị người ta bắt gặp, e rằng cả đời cũng không rửa sạch được tai tiếng. Nghĩ vậy, song cô vẫn ôm chặt lấy y, không hề rời tay.

Cô lần mò sờ cổ tay Lý Thư Bạch, thấy mạch tượng tuy yếu ớt song không hề đứt đoạn, đang ngờ ngẩn ngẩn ngại, chợt cảm thấy xung quanh có vẻ bất thường, vội áp tai xuống đất thì nghe thấy tiếng vó ngựa từ đằng xa đưa lại.

Tiếng vó ngựa rối loạn đứt quãng, lộ rõ vẻ ục ục, hẳn là chúng đã lung sục suốt một đêm. Và hiện giờ, đã kéo đến đây.

May sao, từ tiếng vó ngựa cho thấy, chúng đã bị rừng thông chia cắt, chỉ có hai ba thớt ngựa mò được tới gần chỗ bọn cô.

Nhưng dù chỉ có hai ba người, thì cô và Lý Thư Bạch cũng làm sao đối phó được đây? Giờ y đã thế này, sao chịu nổi cảnh tháo chạy trên đường núi gấp ghềnh?

Nghĩ đến đây, cô bật dậy, quát cho Địch Ác một roi đau điếng. Con ngựa đang dựa vào gốc cây gà gât thì hí dài một tiếng, giật dử thỏ phì phò lao đến chỗ cô.

Hoàng Tử Hà thấp giọng, giơ tay trở con đường phía trước, bảo nó: “Chạy đi! Mau chạy đi!”

Địch Ác bị đau, lồng lên chạy như tên bay, vượt qua khe suối, lao thẳng về phía khoảnh rừng tối đen phía trước.

Cô cũng lấy hết sức kéo Lý Thư Bạch dậy, giấu y vào bụi rậm bên bờ suối còn mình ngồi bên cạnh, nín thở mở to mắt nhìn ra ngoài.

Hai thớt ngựa từ thung lũng đằng sau phi tới, băng qua bụi cây mà họ ẩn nấp, nhằm thẳng hướng Địch Ác vừa chạy đi. Một kẻ dẫn đầu truy đuổi, còn kẻ kia giương cung lắp tên bắn ra, tức thì một ngọn lửa nhỏ bay vút đi, vạch một luồng sáng như thanh loan đao xé toang màn đêm tăng tối.

Cô ngồi trong bụi cỏ đợi thêm một lúc thật lâu, tới khi không nghe thấy tiếng vó ngựa nữa, bốn bề yên tĩnh lại như lúc ban đầu mới thở phào nhẹ nhõm, song chưa dám bước ra ngay mà nhích lại, bó chặt chỗ lá thuốc vừa bị xê dịch, thấy vết thương sau lưng y không chảy máu nữa, mới hơi yên lòng, ngoái đầu nhìn ra con suối bên ngoài.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn cô đã giật bắn mình.

Một bóng đen đã đứng lù lù trước bụi cỏ cô nấp tự khi nào.

Tay người nọ dắt một thớt ngựa, hiển nhiên cũng là một trong những kẻ truy sát, song chẳng biết tại sao không đi theo hai người kia, mà nán lại đây.

Lúc này, hắn đang đứng dưới ánh trăng, im lìm nhìn.

Vàng trắng đã ngã về Tây, ánh sáng từ sau lưng hắn hắt lại, mặt hắn bịt khăn đen, chỉ để lộ ra đôi mắt lóe sáng, trùng trùng nhìn cô.

Hoàng Tử Hà chợt thấy tim ngừng đập, ngồi đờ ra cạnh Lý Thư Bạch đang mê man.

Rốt cuộc kẻ nọ cũng rời mắt khỏi cô mà nhìn sang Lý Thư Bạch, đoạn hạ giọng nói thật chậm rãi: “Quý vương Lý Thư Bạch.”

Hắn nói giọng Từ Châu trầm khàn, chính là kẻ ra lệnh truy kích bọn họ, hắn là đầu lĩnh của đám sát thủ.

Nỗi kinh hoàng dâng lên trong lòng Hoàng Từ Hà, cô muốn đứng dậy nhưng hai chân cứ nhũn ra, lại ngã xuống cạnh Lý Thư Bạch.

Kẻ nọ rút thanh kiếm đeo ở thắt lưng ra, từng bước tiến lại gần hai người, thân hình hắn chắn mất ánh trăng, bóng hắn đổ xuống người họ, làm Hoàng Từ Hà sợ đến tường chừng nghẹt thở.

Ánh mắt hắn lướt qua người cô rồi dừng ở Lý Thư Bạch, hắn giờ cao thanh kiếm trong tay, toan đâm vào tim y.

“Ta biết người là ai rồi!” Đúng lúc này, cô thình lình la lên, chặn đứng động tác của hắn.

Kẻ nọ khựng lại, lạnh lùng liếc cô, song chẳng hề lên tiếng.

“Người đời giọng nói, cố ý bắt chước giọng Từ Châu để bọn ta tưởng là bè đảng cũ của Bàng Huân báo thù cho chủ, đúng không?”

Hắn chẳng nói chẳng rằng, chỉ đưa mũi kiếm nhằm thẳng vào yết hầu của cô.

Lòng ngực cô phập phồng dữ dội, hơi thở ngắt quãng vì thanh kiếm trở vào cổ họng, giọng nói cũng nghẹn lại, vừa thấp vừa khẽ: “Song thực ra ta biết người là người trong kinh thành, hơn nữa rất có thể còn xuất thân từ thập ty, vì...”

Giọng cô càng lúc càng nhỏ lại, ập a ập ứng, tựa hồ sợ đến nỗi nói không ra lời. Kẻ kia hơi khom người cúi đầu ghé tai lại, hòng nghe cho rõ hơn.

“Vi khi người rút kiếm, ngón cái khẽ miết sang bên cạnh theo thói quen...” Cô nói đến đây, hắn mới sực hiểu ra, vô thức nhìn xuống bàn tay phải đang cầm kiếm của mình.

Chỉ một cái liếc mắt, song hắn chợt thấy trước mắt hoa lên, Hoàng Từ Hà đã từ trong bụi cỏ xông ra, vơ một nắm cát ném vào mắt hắn.

Kẻ nọ phản ứng cực nhanh, lập tức xoay người tránh được, tiếc rằng đôi bên quá gần nhau, trong khoảng khắc nhắm mắt lại, hắn bỗng thấy sườn trái mất lại. Tuy tránh được không để trúng chỗ hiểm, song mạng sườn vẫn bị thương, máu tươi tuôn ra xối xả.

Hắn đè chặt sườn trái, loạng choạng lùi liền hai bước, hai mắt không tài nào mở ra được, đành một tay cầm kiếm, một tay bịt vết thương, vung kiếm xuất ra một loạt chiêu phòng thủ, không để cô áp sát lại gần.

Chỉ nghe Hoàng Từ Hà nói: “Độc kiếm của người trong thập ty ở trong kinh thành đều có chốt cài, để phòng khi đi lại giữa phố đông kiếm khỏi bị xóc nảy bật ra, đồng thời cũng ngăn cản người dùng không được tùy tiện rút kiếm. Bởi vì khi người của thập ty rút kiếm đều có thói quen gảy ngón cái mở chốt cài ra. Nếu người là bè đảng cũ của Bàng Huân từ Từ Châu đến, sao lại có thói quen này?”

Kẻ kia không nói nửa lời, chỉ bịt chặt sườn trái, thấy cơn đau dữ dội buốt đến tận xương, không đứng vững nổi, đành phải dựa vào gốc cây sau lưng, dốc nốt chút sức tàn điểm huyết cầm máu rồi trừng trừng nhìn cô, bất động. Tuy hắn vẫn cầm kiếm nhưng thân thể đã run bắn lên, chẳng còn sức tấn công nữa.

Hoàng Từ Hà xé một mảnh áo ngoài, tiến lại gần hắn.

Kẻ nọ nhìn cô chòng chọc, không hề rằng nửa lời, song ánh mắt hết sức phức tạp, không sợ hãi, không oán hận, chỉ có bất lực và kinh ngạc.

Hoàng Từ Hà cũng chẳng hơi đâu dò đoán ánh mắt kẻ đó, cô đi thẳng tới trước mặt hắn, một chân giẫm ngay lên kiếm còn chân kia đá mạnh vào cổ tay hắn. Dù dừng mảnh đến đâu chẳng nữa, hắn cũng không ngăn được tiếng rên khẽ, thanh kiếm trong tay tức thì rơi ra.

Hoàng Từ Hà nhanh nhẹn tóm lấy hai tay hắn, dùng mảnh vải vừa xé trời lại, rồi tiện tay giặt khăn che mặt của hắn xuống, trông thấy một gương mặt lạ lẫm và tê nhạt, gần như hề thấy là quên, bèn nhét ngay tấm khăn che mặt vào miệng hắn.

Xử lý xong xuôi, cô mới nhặt lấy thanh kiếm, rồi ngồi thụp xuống trước mặt, xem xét vết thương của hắn. Một kiếm vừa rồi của cô rất nặng tay, gần như rách toác da bụng hắn, nếu phản ứng chậm một chút, chắc đã bị cô xé toang bụng rồi.

Hoàng Từ Hà lật đi lật lại thanh đoản kiếm, trông thấy bên trên khắc rõ hai chữ “Ngự Trường” thì buột miệng lầm bầm: “Thảo nào.”

Đoạn cô xé vạt áo kẻ nọ, băng bó quấy quá bên ngoài cho hắn, cũng chẳng quan tâm hắn sống hay chết. Mãi tới lúc đứng dậy, thấy hắn vẫn trừng trừng nhìn mình không chớp mắt, cô mới ném lại một câu: “Yên tâm đi, giờ ta chưa giết người đâu, Dù sao nếu đồng bọn của người lân tới đây, ta cũng có thể đem người ra làm con tin.”

Vất vả cả đêm, cuối cùng chân trời cũng tang tảng sáng, sắp đến lúc bình minh. Hoàng Từ Hà đi xuống khe suối vốc nước rửa mặt, nước lạnh tấp vào mặt khiến cô tỉnh táo hẳn. Cô vẩy ráo tay rồi dắt ngựa của tên kia lại, lục lọi cái túi đeo trên mình ngựa.

Ngoại trừ cung tên, trong túi còn mấy quan tiền, dăm viên muối, mấy lọ cầm máu, và một lọ phấn bột không rõ công dụng. Cô mở nắp túi thuer, thấy có mùi đại hoàng và địa sinh, bèn cầm tới trước mặt tên kia.

Hắn đã mất quá nhiều máu, cặp mắt cũng hơi thất thần.

Hoàng Tử Hà kẻ thanh đoản kiếm vào cổ hán rồi móc tấm khăn nhét trong miệng hán ra, hỏi: “Đây là gì?”

Kẻ nọ liếc mắt nhìn, nghiêng răng đáp: “Ta mắc chứng đau đầu, mỗi lúc phát bệnh lại chiêu ngụm nước nuốt một ít thuốc này.”

Hoàng Tử Hà cười nhạt: “Ai lại dùng sinh địa và đại hoàng trị đau đầu? Đây rõ ràng là thuốc giải độc!”

Hán nhắm nghiền mắt lại, chẳng buồn nhìn cô, cũng chẳng hé nửa lời.

“Ta không biết các ngươi làm cách nào lợi dụng được Kỳ Lạc quận chúa, nhưng quận chúa dù sao cũng là hoàng thân quốc thích, các ngươi đã chuẩn bị độc châm, ắt sẽ có sẵn thuốc giải, phòng khi xảy ra chuyện gì cũng có thể cứu chữa kịp thời để trở về còn có cái ăn nói. Tiếc rằng quận chúa không dùng được nữa. Thứ ngươi đem theo đây chính là thuốc giải, đúng không?”

Rốt cuộc hán cũng chịu mở miệng, song vẫn dùng giọng Từ Châu khàn khàn: “Mỗi lần dùng nửa thìa, pha vào nước.”

Hoàng Tử Hà cửa nhẹ kiếm vào cổ hán: “Nếu ngươi dám nói láo, để Quý vương xảy ra chuyện gì, thì ta cũng không giết ngươi đâu. Hoạn quan như ta, thích nhất là khiến người khác thành ra giống mình đây...”

Nói rồi, cô dịch thanh đoản kiếm xuống, gí sát vào bụng dưới hán.

Tên thích khách thờ gập, vẻ mặt hơi đờ đẫn, rõ ràng là mất máu quá nhiều. Song hán vẫn nhìn dán vào cô, cất giọng thấp trầm mà rành rọt: “Một cô gái xinh đẹp như thế, không dung sao lại... mạo xưng hoạn quan.”

Hoàng Tử Hà sững người, không ngờ lại bị hán nhìn thấu chân tướng. Cô không tưởng tượng nổi đám người này đã tra ra được cả thân phận thực của mình, nhất thời vừa cuống vừa giận, vội nhét ngay tấm khăn che mặt vào miệng hán.

Đoạn cô lần tới chỗ hôm qua hút máu độc cho Lý Thư Bạch, quệt thanh đoản kiếm vào bãi máu độc đã nhỏ ra, rồi quay lại chỗ tên thích khách, dùng kiếm dính máu độc đâm vào bắp chân hán.

Tên thích khách bắt đầu mê man vì mất máu đột nhiên thấy toàn thân đau đến co rúm người lại, trợn trừng mắt nhìn cô, miệng không ngừng ú ớ.

Chẳng để hán kịp phân bua, cô đã vạch ngay lớp vải bên ngoài, thấy vết thương không bao lâu đã đen bầm, mới móc tấm khăn bịt miệng ra, đổ ít thuốc vào miệng hán rồi nói: “Dem ngươi ra thử thuốc trước, nếu ngươi có chết cũng đừng oán ta đây.”

Hán trừng trừng nhìn cô đầy căm hận, song vừa nuốt thuốc vào thì miệng đã bị bịt ngay lại, chỉ có thể trừng mắt chứ không hề có cơ hội lên tiếng.

Hoàng Tử Hà ngồi bên cạnh hán hồi lâu, thấy vết thương ở chân hán từ từ bớt đen bầm mới yên tâm nhét lọ thuốc giải lên chạy tới bên Lý Thư Bạch, mở nắp lọ ra. Ở nơi đồng không mông quạnh thế này chẳng tìm đâu ra thìa, cô ngắt một chiếc lá to cuộn lại, múc ít nước đổ từ từ để y nuốt vào.

May sao Lý Thư Bạch tuy mê man nhưng vẫn nuốt theo phản xạ. Hoàng Tử Hà lại cởi áo y ra, gỡ nắm thảo dược đắp hôm qua xuống, bôi thuốc cảm máu lên rồi băng bó cẩn thận.

Xong xuôi mọi chuyện thì trời đã sáng bạch. Khói lam thấp thoáng vờn quanh núi, ánh nắng len qua tán lá trên đỉnh rọi xuống, rung rinh chập chờn.

Hoàng Tử Hà đứng dậy, thấy tên thích khách kia đã bắt đầu mơ màng, nhưng hai mắt vẫn nhìn dán vào mình không rời. Cô bèn vờ không thấy, quay lưng đi ra bờ suối rửa tay, bấy giờ mới phát hiện tóc tai đã xơ tung xỏa dài, mái tóc đen dài càng tôn lên gương mặt trắng nõn, đường nét của nữ tử không giấu vào đâu được.

Cô vội búi tóc lại rồi lấy hai mũi tên còn lại trên mình ngựa vào khe suối đứng rình.

Khe suối khá nông, cá cũng gầy nhỏ nhưng lại khá nhiều, còn không biết sợ người. Hoàng Tử Hà vắn đá xuống suối làm thành con đập nhỏ, rồi chậm rãi dịch chuyển từng tảng đá, thu hẹp vòng vây lại, cuối cùng cũng vây được mấy con cá, bấy giờ mới vung mũi tên đâm xuống, chỉ trong nháy mắt đã đâm được hai con cá bằng bàn tay, không ngừng quẫy cựa.

Cô xách cá lội đến bên bờ, bỗng sực nhớ ra cách bắt cá này là anh trai dạy cho khi còn nhỏ.

Hồi ấy anh cô để tóc trái đào, còn cô làm cái đuôi lẳng nhăng đi theo. Vậy mà giờ đây, cô dùng cách anh dạy để bắt cá, còn anh đã ra người thiên cổ, mục rữa dưới mồ.

Nghĩ đến đó, cô lại không nén được đau buồn, thân người ra bên mép nước một lúc mới gơ cánh tay lên che mắt, để mấy giọt nước vừa ứa ra khéo mắt thấm cả vào tay áo.

Người chết là hết, giờ cô đâu còn thời gian mà đau đớn nữa?

Bạn đang đọc truyện *Trâm Lii: Tình Lang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Chương 2.3

Cô cầm hai con cá lên bờ, dùng kiếm Ngự Trường mổ bụng moi ruột, rồi thái từng lát mỏng, lọc hết xương đi.

Cô không dám đốt lửa, sợ đám sát thủ sẽ tìm đến, may mà người thời nay chuộng món gỏi cá. Có điều trước đây cô ăn gỏi cá lũng phải có nước chấm, giờ ăn không thấy tanh nồng.

Hoàng Tử Hà nhanh trí lấy bọc muối tươar tên thích khách ra, xát lên miếng cá ỏi cầm đến trước mặt hần, một tay cầm kiếm trở vào hần, tay kia móc khăn bịt miệng ra: “Đói chưa? Cho người ăn cái này, không được kêu lên đâu đấy.”

Thích khách ngạc nhiên nhìn Hoàng Tử Hà, mãi tới lúc cô bóp miệng hần nhét một miếng cá vào, mới sực hiểu ra cô cho hần ăn thật. Thấy đôi mắt sáng rực như sao chằm chú nhìn mình, hần ngẩn ra, nhai mà chẳng biết mùi vị gì nữa.

“Ngon không?”

Hồi tưởng lại giấy lát rồi đáp: “Tanh...”

“Xát muối của người rồi đấy, không ngon à?”

“Miễn cưỡng thì cũng nuốt được.”

Hoàng Tử Hà lại cho ăn thêm miếng nữa, chăm chú quan sát nét mặt hần.

Hần cũng không né tránh ánh mắt cô mà dăm dăm nhìn lại, hỏi khẽ: “Sao cô đối tốt với ta thế?”

Song Hoàng Tử Hà chẳng buồn để tâm, thấy hần đã ăn hết hai miếng cá, bèn nhét lại khăn vào miệng, “Xem ra muối của người không có độc.”

Tên thích khách kia chỉ biết trợn trừng mắt nhìn theo bóng cô đi khỏi, nhếch mồm cười ảo não.

Hoàng Tử Hà ăn hết nửa chỗ cá, rồi bụng phần còn lại đến chỗ Lý Thư Bạch, quỳ xuống, cầm tay y áp vào má để thăm dò nhiệt độ.

Thuốc giải đã phát huy tác dụng, tuy uống hơi muộn nên y vẫn chưa tỉnh lại, song ít nhất sắc đen trên mặt đã tan đi, khuỷu tay trái cũng không sưng tấy lên nữa.

Hoàng Tử Hà thở phào nhẹ nhõm, bao nhiêu mệt mỏi sợ hãi suốt đêm thoát chốc được đẩy lùi, cô cảm thấy cả người bài hoại, ngã ngồi xuống đất, trước mắt tối sầm, vội giơ tay lên đỡ trán, tựa đầu vào đầu gối nhắm mắt dưỡng thần một lúc lâu.

Đội con choáng váng qua đi, cô mở mắt ra, mới phát hiện Lý Thư Bạch đã tỉnh lại, đang hé hé mắt nhìn mình không chớp.

Cô vừa mở mắt, ánh mắt đôi bên đã giao nhau.

Trông thấy đôi mắt trong veo của y, bao hoang mang lo sợ cả đêm bỗng tan biến cả, cô bất giác cúi xuống nhìn y, nước mắt cứ ứa ra: “Gia... cuối cùng cũng tỉnh rồi...”

Thấy cô rơi nước mắt, Lý Thư Bạch dù đang mệt cũng mỉm cười: “Ừm, tỉnh rồi.”

Bất gặp nụ cười bất ngờ của y, Hoàng Tử Hà chột lẩy như có thứ gì vừa chạm đến cõi lòng, lộp lộp tâm tư từ từ hé ra như đóa hoa đang bùng nở.

Tựa như đứa bé lần đầu tiên thấy tuyết tan, một con phù du lần đầu rơi lên cánh hoa, một con ve lần đầu bò ra khỏi hốc cây tắm tối nhìn lên bầu trời xanh thẳm, trông thấy một thứ hoàn toàn mới mẻ lạ lẫm, chẳng biết là gì, song lại vô cùng hấp dẫn, không thể rời mắt.

Ánh nắng được sàng lọc qua tán lá đại thụ ken dày, thành những sợi tơ vàng ánh đỏ. Gió nhẹ hiu hiu, cành lá lay động, những đốm sáng vàng rực không ngừng nhảy nhót trên mặt trên người họ.

Giữa khung cảnh ấy, cả hai đều thấy như vừa được tái sinh, cứ dăm dăm nhìn người kia thật lâu.

Cô giơ tay sờ trán y, thấy vẫn còn hâm hấp, nhưng dù sao y cũng đã tỉnh lại. Khóe mắt vẫn rung rung, song khóe môi cô đã hé nụ cười: “Gia tỉnh lại rồi... Tốt quá...”

Vừa thoát đại nạn, lại trông thấy nụ cười tươi tắn trước mắt, y chỉ muốn giơ tay lên chạm vào mặt cô, song chột nhận ra toàn thân bài hoại vô lực, cánh tay nặng trĩu như đeo đá, đành mỉm cười nhìn cô, khẽ ậm ừ.

“Gia đói bụng không? Muốn uống nước không?” Thấy y chớp chớp mắt, cô liền đứng dậy múc một ít nước bưng đến, đút cho y hai hớp.

Y nằm dưới đất, nuốt rất khó khăn, nước trào cả ra khỏi miệng.

Cô nghĩ ngợi rồi đỡ đầu y dậy, cho gối lên đùi mình, sau đó mới kể phiến lá cuộn lại đựng nước lên môi y, thận trọng từng li từng tí, để y uống từ từ từng ngụm một.

Đợi y uống xong, cô bẻ hai cành cây, gấp cho y mấy miếng gói cá.

Y ăn rất chậm, dáng vẻ hết sức khó nhọc và đau đớn, nhưng vẫn chăm chú nhìn cô, ăn từng miếng từng miếng đến hết non nửa.

Hoàng Tử Hà rù rì giải thích: “Nô tài không dám đốt lửa, sợ thích khách phát hiện, xin gia lượng thứ.”

Y chẳng nói nửa lời, chỉ gối đầu lên đùi Hoàng Tử Hà, lặng lẽ nhìn cô.

Bây giờ cô mới nhận ra tư thế của hai người có phần quá mức thân mật, song trong tình cảnh này cũng chẳng biết làm sao, đành giấu đầu hờ dúi, nói lảng sang chuyện khác: “Nô tài biết vương gia ưa sạch sẽ, nhưng giờ ở đây... Đợi khi nào thoát hiểm, nô tài sẽ giúp gia tắm gội...”

Nói rồi cô thận trọng đặt đầu Lý Thư Bạch xuống đất, bứt mấy nắm cỏ lót bên dưới làm gối, sau đó mới bung chỗ cá y ăn thừa xuống khe suối, vừa ngừng đầu lên đã thấy gã thích khách bị trời vẫn đang dựa vào gốc cây nhìn mình đăm đăm, ánh mắt hết sức sâu xa phức tạp.

Cô bất giác ngẩn người chột dạ nghĩ, cảnh tượng cô thân mật với Lý Thư Bạch vừa rồi chẳng phải đều lọt cả vào mắt hắn ư?

Nhưng nghĩ lại thì kẻ nọ chỉ là một tên thích khách, dù có nhận ra cô là con gái, lại hiểu lắm quan hệ giữa bọn họ, cũng có can hệ gì đâu.

Nghĩ thế, cô lại rời mắt nhìn đi chỗ khác, chẳng thèm đếm xỉa, tựa hồ đối phương chỉ là cành cây ngọn cỏ.

Rửa sạch tay xong, cô mới đi đến trước mặt kẻ đó, ngồi xuống, kẻ kiểm vào cổ hắn, rồi moi chiếc khắc trong miệng ra: “Tên gì?”

Ánh mắt vẫn dán vào cô, lúc này lại chuyển hướng nhìn ra khe suối bên cạnh: “Có nói người cũng không biết.”

“Thực tình ta cũng không muốn biết đâu.” Cô đập nhẹ thanh đoản kiếm vào vai hắn. Lý Thư Bạch đã tỉnh nên giọng điệu cô cũng nhẹ nhàng hơn hẳn: “Ta chỉ muốn tìm hiểu xem kẻ đứng sau người là ai, rốt cuộc là kẻ nào cả gan hành thích Quý vương thôi.”

Kẻ kia đáp không chút do dự: “Đại vương chúng ta là Bàng Huân đã triệu tâm năm trăm vạn âm binh dưới cửu tuyền, quyết lấy mạng Quý vương để báo thù rửa hận.”

Hoàng Tử Hà cười nhạt: “Lấy mạng vương gia làm gì? Để gia xuống dưới đó lại một tên bắn chết hắn hả?”

Thích khách cứng họng, lạnh lùng hừ một tiếng.

Hoàng Tử Hà thích thú nhìn hắn: “Người xuất thân lương thiện, không quen dùng những lời tục tằn thô bỉ, rất ít kẻ ở trong quân mà vẫn giữ được phẩm chất ấy. Trong khi thuộc hạ cũ của Bàng Huân năm xưa đều là dân chạy nạn hoặc lính biên thùy, không thể có người như người được.”

Hắn nghiêng răng không đáp, chỉ trừng mắt nhìn cô đầy dữ tợn.

Hoàng Tử Hà phớt lờ cái nhìn chòng chọc của hắn, thuận thế ngồi thụp xuống vạt cỏ trước mặt, thanh kiếm tòng tay không rời cổ hắn một khắc: “Ngoan ngoan khai thực đi, người rốt cuộc là ai? Kẻ nào phái người đi hành thích Quý vương?”

Nghe cô uy hiếp, hắn bỗng phá lên cười nói: “Chi bằng ta nói cho người biết chuyện này nhé. Người không biết ta là ai, không biết lai lịch ta thế nào, nhưng ta thì biết người.”

Hoàng Tử Hà dùng kiếm vạch vạch lên cổ hắn: “Người nói thử xem?”

“Người nửa đêm canh ba nấp trong bụi cỏ, nên ta đoán họ của người có bộ thảo đầu. Chúng ta gặp nhau vào giờ Dần, chữ Dần thêm bộ thảo đầu thành chữ Hoàng, vậy người họ Hoàng.”

“Đoán chữ cũng khá đấy.” Nói đoạn, cô lại lật kiếm đập vào vai hắn, “Có điều ta cho rằng người đã biết thân phận ta từ trước, đây chẳng qua là đoán ngược ra thôi, phải không nào?”

Hắn cười cười, nhưng cơ mặt đã cứng lại, thành ra trông rất khó coi.

“Xem ra các người bỏ khá nhiều tâm sức vào Quý vương đấy, ngay một tên hầu nhai nhép như ta cũng bị tra rõ thân phận.” Cô cười nhạt, rồi tiếp tục truy vấn. “Nói, rốt cuộc là ai phái các người tới?”

Nào ngờ hắn vặn ngược lại: “Người nói xem?”

“Người là người kinh thành, lại hợp tác với Kỳ Lạc quận chúa, rõ ràng là một trong những thế lực trong triều. Nhưng người sai khiến người lại bất chấp an nguy của Kỳ Lạc quận chúa, chắc hẳn cũng chẳng buồn nề mặt hoàng thất, không phải người trong hoàng tộc...”

“Sai rồi, kẻ phái ta đến, chính là người đứng đầu thiên hạ đó.” Hần thuận miệng đáp.

Hoàng Tử Hà ngoái lại nhìn Lý Thư Bạch, thấy y vẫn nằm yên ở đó, mới trừng mắt nhìn tên thích khách: “Khai thật đi!”

“Ta nói thật mà, sao ngươi lại không tin?” Giọng điệu hần bình thản tự nhiên, thậm chí ánh mắt còn có vẻ trêu ngươi.

Hoàng Tử Hà nhú mày, thanh kiếm trong tay khẽ cứa vào cổ hần: “Hoàng thượng vẫn muốn dùng Quỷ vương để cân bằng các thế lực trong triều, kiềm chế Quỷ vương Tông Thực, sao tự dung lại châm lửa đốt mình?”

“À, Vương Tông Thực công công đã mắc bệnh nan y, không còn được bao lâu nữa rồi. Ngươi là tiểu hoạn quan bên cạnh Quỷ vương, lẽ nào chuyện nhỏ này cũng không biết à?” Rồi chẳng thèm đếm xỉa đến thanh kiếm sắc lẹm đang kề vào cổ, hần tặc lưỡi cảm thán: “Chẳng lẽ mù tịt không biết gì về kẻ địch như các ngươi mới là hay ư?”

“Nói nhăng nói cuội, ly gián Quỷ vương và triều đình như ngươi thì hay lắm hả?” Cô nhú mày, song biết có hỏi thêm cũng chẳng ích gì, bèn bịt miệng hần rồi quay về chỗ bụi cỏ, nào ngờ lại thấy Lý Thư Bạch đang mở mắt lắng nghe họ hỏi đàm nầy giờ.

Cô chỉ biết thở dài: “Nô tài không hỏi tra tấn bức cung.”

“Khỏi cần hỏi nữa, dù ngươi có giết hần, hần cũng không khai đâu... Thứ hần phải bảo vệ còn quan trọng hơn chính bản thân hần nữa.” Nói rồi, Lý Thư Bạch từ từ nhắm mắt lại: “Ngươi đi bảo hần, nhờ hần giúp ta huyết lên bốn tiếng, ba ngón một dài. Nếu hần không chịu thì cứ bảo hần một câu: “Lũng Hữu, dưới gốc bạch du, tuyết bay mờ biên ải, tắt khói phong hỏa Đài.””

(*Hai câu sau lấy trong bài “Lũng Tay hành” của Vương Duy)

Hoàng Tử Hà chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì, song vẫn gật đầu, đi đến trước mặt kẻ nợ, nhắc lại nguyên văn lời Lý Thư Bạch.

Nghe xong, hần sững sờ dựa vào thân cây, nhìn về phía Lý Thư Bạch, thấy y chẳng có động tĩnh gì mới thở dài, nhắm mắt lại, khẽ nói: “Giờ thân thể ta rất yếu, không biết có huyết ra tiếng được không nữa.”

Hoàng Tử Hà là hung thủ khiến hần thành ra thế này, song cô vẫn thản nhiên ngồi xuống, một tay chìa kiếm vào ngực hần, tay kia cời trói tay cho hần.

Thích khách nhìn cô cười khổ nào rồi đặt tay lên môi, chum miệng huyết sáo.

Dù hần đã đuối sức, nhưng mấy tiếng huyết vẫn vang vọng núi rừng, lan đi cả mấy dặm. Hoàng Tử Hà trối nghiêng tay hần lại, ngoái đầu nhìn quanh quất, chỉ thấy giữa rừng thông vì vút, một thốt ngựa đang phi đến như bay.

“Địch Ác!” Hoàng Tử Hà đứng phắt dậy, mừng đến nỗi chỉ muốn lao đến ôm lấy đầu nó vỗ về. Trải qua một đêm kinh hãi, cô chợt nhận ra, đôi lúc một con ngựa cũng có thể trở thành chỗ dựa.

Trái lại Địch Ác chẳng buồn nhìn Hoàng Tử Hà, phớt lờ vòng tay cô đang dang ra, phi thẳng về phía Lý Thư Bạch.

Hoàng Tử Hà cầm nín quay lại vỗ nhẹ vào mông nó, nào ngờ lại thấy Địch Ác co chân toan đá mình, vội nhảy lùi lại né tránh. Còn đang bức bối, chợt nghe tiếng cười khê.

Cô ngoái đầu nhìn, ra là tên thích khách kia. Tuy chỉ là một tiếng cười rất khê, song cô lại thấy quen quen.

Hoàng Tử Hà nhú mày sẫm soi gương mặt hần, song chẳng moi nổi một nét quen thuộc nào trên gương mặt tro tro tê nhạt ấy. Cô thầm nghĩ, nếu có Chu Tử Tàn ở đây lúc này, dựa theo lý thuyết xem xương đoán hình gì đó của gã, có phải sẽ nhận ra được diện mạo thực của kẻ nợ không?

Nhưng nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, ngay cả việc cô là nữ cải trang Chu Tử Tàn còn không nhìn ra, thì trông mong nổi gì?

Ngoái lại trông thấy Địch Ác cúi đầu cọ cọ vào người Lý Thư Bạch, thái độ hung hăng vừa nãy đã biết đâu hết sạch, cô lại chạnh lòng nhớ đến Na Phát Sa, nhớ đến tiếng hí thê thảm của nó khi bị gãy chân ngã vào bụi cây, nỗi bi ai chẳng biết từ đâu ập đến, cô hăm hăm đi đến chỗ tên thích khách, nhét chặt miệng hần rồi giận dữ đá cho mấy phát.

Bỗng dung bị hành hạ, hần hết sức ngạc nhiên, trừng mắt nhìn cô rồi quay phắt mặt đi.

Bạn đang đọc truyện *Trâm Lii: Tình Lang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Nước Chảy Đá Mòn

Lại uống thêm ít thuốc giải độc nữa, cơ thể Lý Thư Bạch cũng khá hơn, bắt đầu gượng đứng dậy được, song vẫn chưa hạ sốt. Ở giữa đồng không mông

quanh thế này, Hoàng Tử Hà chỉ còn cách dùng khăn ướt đắp trán cho y.

Cô trối gô tên thích khách lại, rồi đi loanh quanh tìm thức ăn và thảo dược. Ra khỏi cánh rừng, đứng dưới ánh dương phóng mắt nhìn ra xa xung quanh, chỉ thấy núi non xanh ngắt, cây cối um tùm. Ngang trời chim bay, mây ùn ùn lên lớp lớp như sóng dồi.

Cô xem thế núi, lại quan sát mấy chỏm núi xung quanh, tức thì kích động hẳn lên, vội vã quay về bên cạnh Lý Thư Bạch nói nhỏ: “Chúng ta đi thôi.”

Lý Thư Bạch mở mắt nhìn cô, hơi ngạc nhiên.

“Nơi này rất gần phủ Thành Đô, tôi đã từng đi qua rồi. Gần đây có một chỗ tốt hơn ngũ ngoại trời thế này nhiều.” Nói rồi, cô vỗ nhẹ lên đầu Dịch Ác.

Dịch Ác trừng mắt nhìn cô, song vẫn quỳ xuống.

Cô đỡ Lý Thư Bạch lên ngựa, thấy y có vẻ khó nhọc thì không yên tâm, dẫn đo giây lát cô trèo lên ngòi phía sau, hai tay vòng qua eo y, cầm lấy dây cương.

Cầm nhận được đôi tay cô vòng qua eo mình, Lý Thư Bạch hơi cứng người lại, nhưng ngay lập tức y đã ngồi thẳng lên, ngoái đầu nhìn tên thích khách phía sau, thấy hần ngồi giạng chân dưới đất, bị Hoàng Tử Hà trối chặt vào gốc cây, song lại toát lên vẻ nhàn nhả đặc ý. Chỉ khi trông thấy Hoàng Tử Hà ngồi sau Lý Thư Bạch, vòng tay ôm lưng y, cặp mắt vẫn nhìn dán vào cô mới vô thức lóe lên.

Hoàng Tử Hà nhìn theo ánh mắt Lý Thư Bạch, rồi nắm chặt thanh đoản kiếm trong tay tỏ ý diệt khẩu.

Nhưng họ Lý chậm rãi lắc đầu: “Đề hấn đi đi.”

Hoàng Tử Hà ngạc nhiên, không ngờ vị vương gia nổi danh lạnh lùng này lại giờ cao đánh khề tên thích khách như vậy. Song thấy ý y đã quyết, cô cũng đành xuống ngựa cắt đứt sợi thừng trối hấn vào thân cây, chỉ để lại dây trối trên tay, rồi tra kiếm vào vỏ đi thẳng.

Tên nọ dựa vào thân cây, liêu xiêu đứng dậy. Hoàng Tử Hà thấy vậy cũng lấy làm bái phục, ở giữa rừng suốt một ngày một đêm, chẳng những không ăn không uống, lại còn bị trọng thương, vậy mà hấn vẫn đứng dậy được, đủ thấy thể lực và ý chí phi thường.

Song hấn chỉ nhìn cô chằm chằm, không hề chớp mắt, khiến Hoàng Tử Hà đã đi được một quãng phải ngoái đầu lại.

Trong khoảng khắc ấy, đôi mắt sáng như sao nọ đã in sâu vào lòng cô.

Đôi mắt ấy rất quen, dường như đã thấy ở đâu đó.

Cô ngần ngừ quay đi, hai tay vòng qua eo Lý Thư Bạch từ phía sau, nắm lấy dây cương nói khẽ: “Đề nô tài giục ngựa, gia chi đường nhé.”

Lý Thư Bạch ừm một tiếng.

Hai người đi chậm chậm giữa rừng già, âm thanh duy nhất chỉ là tiếng vó ngựa và tiếng lá cây xào xạc.

Có điều ngồi trên lưng ngựa xóc nảy liên tục, Hoàng Tử Hà lo Lý Thư Bạch còn yếu sẽ ngã xuống, nên vô thức ôm chặt y, đến khi giật mình nhận thấy như thế không phải, lại lỏng tay ra, suốt dọc đường cứ ôm chặt rồi lại lỏng, lỏng rồi lại chặt như thế. Giống như ngọn gió lướt qua người họ lúc này vậy, cứ vồn nhẹ hết nhanh lại chậm, hết chậm lại nhanh.

Lý Thư Bạch trước sau vẫn nhìn thẳng phía trước, mãi đến khi tay cô lại một lần nữa ghi chặt, y bất giác đặt tay lên mu bàn tay cô, khẽ gọi: “Hoàng Tử Hà...”

“Dạ?” Hoàng Tử Hà nhanh nhẩu đáp, song Lý Thư Bạch bỗng chốc không biết nói gì.

Thấy y làm thinh, lại cảm giác được bàn tay y áp trên tay mình hơi nóng lên, Hoàng Tử Hà chợt thấy hồi hộp khác thường.

Chỉ nghe Lý Thư Bạch nói nhỏ: “Hình như đằng trước có một ngôi chùa, người dừng lại đi.”

Cô “a” một tiếng, ngo đầu ra nhìn rồi mừng rỡ reo: “Đúng rồi, chính là chỗ này! Tôi nhớ không sai mà!”

Y nghiêng đầu ngắm vẻ hân hoan của cô, nhận xét: “Không biết ngôi chùa rách nát này có người không nữa.”

“Chắc không đâu, vì năm ngoái ở đây từng xảy ra một vụ án mạng.” Hoàng Tử Hà nhảy xuống dắt ngựa, vừa đi vừa dò dẫm nhận lối trên con đường mòn lác đác cỏ dại. “Trong chùa vốn có một vị trụ trì và hai hòa thượng, sau khi trụ trì mất đi, để tranh chức trụ trì ngôi chùa nát này, một hòa thượng đã lên giết chết hòa thượng kia rồi lên chôn ở khu vườn đằng sau.”

Lý Thư Bạch tiện miệng hỏi: “Ngôi chùa nát thế này cũng có người tìm đến mà phát hiện án mạng cơ à?”

“Là bọn họ xui xẻo.” Hoàng Tử Hà dắt Dịch Ác đi vòng qua hết khe nhỏ đến đá lớn, kể tiếp: “Tôi... và Vũ Tuyên hôm ấy vào núi du ngoạn, cuối cùng lạc đường, bị kẹt trong núi, lần theo đường mòn đến đây. Lúc lễ phật tôi chợt phát hiện thấy vết máu nhàn nhạt trên tấm phướn, nhìn như là bắn tóe vào vậy.”

Lý Thư Bạch gật đầu tán đồng: “Dù hòa thượng trong chùa lên ăn mặn, cũng không thể mổ thịt ngay giữa đại điện được.”

“Đúng thế. Tôi dựa theo hướng máu bắn, đoán rằng người đó chắc hẳn đang quỳ trên bồ đoàn trước bệ Phật gỗ mõ thì hung thủ rón rén đi từ phía sau lại, đâm một dao vào sau lưng. Xét trên độ cao và góc vết máu bắn lên, chỉ có vị trí quỳ gỗ mõ đó là có khả năng nhất.”

“Bởi thế người mới đoán ra người chết là hòa thượng ư?”

“Thưa phải. Hơn nữa, kẻ có thể xuống tay giết hòa thượng ngay trong chùa không chút kiêng dè, cũng không sợ bị người ta phát hiện, còn dọn dẹp sạch sẽ hiện trường như thế, có lẽ chính là vị hòa thượng còn lại.” Lúc này, Hoàng Tử Hà đã dắt ngựa tới trước bức tường đất vàng ệch, giơ tay đẩy cánh cửa chẳng đầy mạng nhện ra, “Bây giờ tôi có ý hỏi han hòa thượng vài câu, y nói trụ trì mấy hôm trước đã qua đời, sư huynh cũng lên đường vân du rồi. Tôi bèn trở chiếc bồ đoàn trước cái gỗ mõ, vậy hòa thượng quỳ ở đó gỗ mõ là ai thế, sao cứ trừng mắt nhìn sư phụ?”

Kể đến đây, cô không nhịn được phì cười: “Gia đoán xem kết quả thế nào? Y sợ đến ngã phệt xuống đất, không nói nổi nửa câu!”

“Sau khi hòa thượng nọ bị bắt đi, ngôi chùa này bỏ hoang ư?”

“Đúng thế, xem ra các thiện nam tín nữ thỉnh thoảng đến dâng hương cũng không lui tới nữa, dù sao ngôi chùa này đã xảy ra án mạng, đâu còn là thánh địa Phật môn?”

Ngôi chùa rất nhỏ, chỉ có một cánh cửa, một đại điện và một gian sau. Tường đã sập mất mấy chỗ, cỏ hoang trong sân đã cao đến nửa người, cánh cửa mục nát bốc lên mùi ẩm mốc. May mà chiếc phản kê mé bên đại điện vẫn còn, cô vội diu Lý Thư Bạch ngồi xuống trước, rồi ra con suối đằng sau giặt sạch mấy mảnh vải xé hôm qua, lau kỹ mặt phản, đỡ y nằm xuống, lại cho uống thêm một cử thuốc giải độc.

Lý Thư Bạch nằm trên phản, cơn sốt khiến y có phần lơ mơ, thấy hơi nóng hầm hập âm thầm xâm lấn tri giác, y gắng gượng ngồi dậy, dựa vào cửa sổ chăm chú theo dõi nhất cử nhất động của cô.

Chỉ thấy cô vạch đám cỏ dại cao đến nửa người trong sân, xăm xăm đi thẳng vào đại điện. Cỏ bông và cỏ tranh trong sân đơm đầy những bông hoa trắng như tuyết tung bay trong gió, phát phơ theo nhịp bước, chẳng khác những đoá mây trôi nổi quanh cô.

Trước tiên, cô quỳ trước tượng Bồ tát lạy một lạy, sau đó nhặt mấy mẫu nến vương vãi trên án thờ, phui sạch bụi bặm rồi đút vào tay áo.

Lý Thư Bạch bắt giác từ người vào bậu cửa sổ nhìn cô, mỉm cười.

Hoàng Tử Hà ngoái lại, bất gặp Lý Thư Bạch đang ở bên song cửa mỉm cười nhìn mình, qua lớp lớp hoa trắng bay lang thang, nụ cười ấy lọt ngay vào mắt chẳng để cho cô kịp đề phòng.

Hoàng Tử Hà bắt giác đỏ bừng mặt, từ từ đi đến trước cửa sổ, ngại ngần nói: “Nô tài nghĩ, đến tối chúng ta có khi phải dùng tới.”

Lý Thư Bạch từ cầm lên cánh tay ngắm nghía cô, khẽ môi cong lên: “Thế sao người còn phải lạy Bồ tát?”

Hoàng Tử Hà ngạc nhiên: “Lẽ nào gia đến nhà người ta tá túc, còn muốn mượn đồ dùng, mà lại không nói với người ta câu nào ư?”

Ánh mắt ôn nhu thấp thoáng ý cười của Lý Thư Bạch dừng ở cô, y chuyển chủ đề: “Chẳng biết hẳn đã được người ta phát hiện hay chưa, bị thương nặng như thế lại ở giữa rừng một mình, e rằng không chịu đựng được lâu đâu.”

Hoàng Tử Hà hiểu y đang nói tới tên thích khách nọ, bèn gắng hỏi: “Gia quen hẳn ư?”

Lý Thư Bạch liếc cô, song chỉ lạnh nhạt ừm một tiếng. Hoàng Tử Hà trầm nghĩ, kẻ này chỉ nhìn thoáng qua là nhớ mãi không quên, hẳn nhiên đã nhớ mặt tất cả mọi người trong kinh thành thập ty rồi, dù kẻ kia che giấu giọng nói, y cũng vẫn nhận ra được.

Đã biết lai lịch tên đó, nhất định y cũng đoán ra được kẻ chủ mưu đằng sau cũng như nguyên nhân của chuyện này. Song Hoàng Tử Hà đợi mãi chẳng thấy Lý Thư Bạch nói gì thêm, đành gác chuyện này qua một bên.

“Gia thấy thế nào rồi?” Cô hơi chần chừ, nhưng rồi vẫn giơ tay sờ trán y, chỉ thấy nóng hầm hập, rõ ràng đang sốt rất cao, xem ra đắp khăn ướt cũng chẳng an thua gì.

Nhưng ở giữa núi hoang thế này, y chỉ có thể dựa vào bản thân mình mà thôi. Còn cô, tác dụng duy nhất hẳn là đi tìm thức ăn.

Thấy mấy quả xanh lơ thơ trên cành cây mọc hoang, cô vội hái lấy, lại ngắt một ôm rau sam ngoài khe suối về. Tới nơi đã thấy Lý Thư Bạch ngồi dưới bóng râm chờ sẵn, còn ném cho cô một con thỏ béo.

“À... người ta ôm cây đợi thỏ, còn gia chỉ trông sân cũng bắt được thỏ ư?” Vừ nói, cô vừa đưa cho y một trong hai trái lê đã rửa sạch.

Lý Thư Bạch giơ tay đón lấy: “Ta ngồi không cũng chẳng có việc gì, thấy con thỏ lảng vảng trước cửa, bèn lấy cung tên của thích khách kia bắn đại.”

Cô hào hứng xách con thỏ lên, tấm tắc: “Hay thật, gia ngồi một chỗ mà vẫn lợi hại hơn tôi.”

Hai người cùng trải qua sống chết, lại ở giữa núi rừng hoang vắng thế này, cũng quên cả thân phận chủ tớ, trò chuyện thoải mái hơn nhiều.

Nhìn vẻ mặt rạng rỡ của cô, Lý Thư Bạch đáp: “Đúng thế, sau này ta đi săn, ngoi nấu ăn, hôm làm bữa gỏi cá, hôm lại nướng con thỏ, hầm ít khoai sọ gì đó cũng không tệ.”

“Thế thì hay quá, chỉ sợ gia không buông được đại sự triều chính thôi.” Nói đoạn cô giờ con thỏ lên ngắm nghía, trầm trồ: “Ngắm chuẩn đấy, tiếc rằng không đủ mạnh, chưa xuyên được cổ họng, gia phải cố điều dưỡng cho khỏe mới được.”

“Không phải ngắm vào cổ họng.” Lý Thư Bạch lạnh nhạt đính chính, “Ta ngắm vào mắt, tại tay ta không vững.”

“Mất ư...” Cô chợt thấy lòng quận lên chua xót. Đôi tay ấy năm xưa từng bắn chết Bàng Huân từ ngoài trăm bước, vậy mà giờ chẳng những không đủ lực, còn ngắm không chuẩn nữa.

Lý Thư Bạch ngửa mặt nhìn trời, nói với giọng trầm thấp mà thân nhiên hết sức: “Có lẽ... chữ đó thực sự ứng nghiệm rồi.”

Câu nói bình thân là thế, lại khiến bờ mi Hoàng Tử Hà run lên, tim bỗng ngừng một nhịp, đau buốt như bị kim đâm. Cô vội giờ mũi tên lên phản bác: “Không phải đâu! Gia xem, mũi tên này thân cong queo, lại còn không chuốt kỹ, cả bộ cung tên gia công đều kém, làm ảnh hưởng đến độ chính xác đó mà! Hậu Nghệ có dùng thứ này cũng bắn trật!”

Bạn đang đọc truyện *Trâm Lii: Tình Lang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Chương 3.2

Lý Thư Bạch cup mắt xuống không nói, chỉ nhìn chăm chăm vào quả lê trong tay hồi lâu, rồi vô thức đưa lên miệng cắn một miếng.

Vị chua gắt dị thường xộc lên khiến Quỷ vương xưa nay luôn bình thân dù Thái sơn có đồ ngay trước mặt phải nhíu mày xuýt xoa, cơ hồ ứa nước mắt. Hoàng Tử Hà tròn tròn mắt nhìn y đầy kinh ngạc, nắm chặt quả lê trong tay, lười lười cả lại.

Lý Thư Bạch vứt quả lê xuống, loạn choạng vịn tường đi ra con suối sau miếu, vốc ít nước uống. Hoàng Tử Hà đứng sau lưng y, vẻ mặt đầy phức tạp.

Y uống xong ngẩng lên hỏi: “Về mặt ngoi thế là ý gì?”

Cô cảm khác đáp: “Vô tình biết được nhược điểm của vương gia, tâm tình nô tài hơi phức tạp thôi.”

Y hậm hực lườm cô, rồi quay ngoắt đi: “Bản vương đói rồi.”

Hoàng Tử Hà lập tức chạy ra ngoài, bắt đầu xử lý con thỏ.

Mấy thứ trần được của tên thích khách kia rất hữu dụng, hẳn có cả bộ đánh lửa hoàn chỉnh, bùi nhùi còn được bọc giấy dầu, vừa đánh đã bén ngay.

Những thứ nôi xoong bằng sắt đáng tiền trong chùa đã bị người ta vét sạch từ lâu, may mà cô tìm được một mảnh ngói cong cong, cho nửa con thỏ đã rửa sạch vào hầm thành canh, nửa còn lại vùi vào bếp nướng.

Mùi thịt bốc lên thơm nức, đừng nói Hoàng Tử Hà, ngay Lý Thư Bạch cũng không nhịn nổi phải lê từ trong phòng ra cửa hóng.

Hai người đói đến xanh cả mắt, hồi hã rắc bữa ít muối lên con thỏ rồi bắt đầu xé thịt ăn. Lý Thư Bạch ưa sạch sẽ nên bóc lớp thịt cháy đen bên ngoài đi, còn Hoàng Tử Hà thì ăn tất, chỉ hận không liếm sạch được cả mấy đầu ngón tay dính mỡ. Đến khi canh sôi thì hai người cũng đã lưng lửng dạ, bắt đầu nhặt rửa sạch sẽ nắm rau sam Hoàng Tử Hà ngắt về rồi thả vào nồi canh sôi sùng sục, chờ cho chính mới vớt ra, ăn bằng hai cái bát gỗ nhặt được trong bếp.

Đương là giữa hạ, ve kêu ran ran, núi xa xanh thẳm, cây cỏ thụ cao ngất trên đầu che mất phần lớn ánh dương. Cả hai ngồi trong gian chùa nát, chia nhau uống canh rau sam thịt thỏ nóng hổi, ngẩng đầu lên trông thấy mặt người kia lem luốc, lại nghĩ đến đáng về của mình, cùng phá lên cười khanh khách.

Hoàng Tử Hà hít hà bát canh thơm phức, thở hắt ra: “Thực tình chúng ta sống trong núi thế này cũng hay. Không có thể sự rối ren, không có đấu đá hục hặc trên triều...”

Lý Thư Bạch im lặng gật đầu, rồi đột ngột ngoảnh sang trầm tư nhìn cô, vô thức lặp lại: “Chúng ta ư?”

Bấy giờ Hoàng Tử Hà mới nhận ra câu vừa rồi có phần hơi mờ ám, vừa lúng túng vừa thẹn thùng, vội bung bát lên che mặt, nói lảng đi: “Mấy ngày tiếp theo, phải dựa vào tài săn bắn của gia rồi.”

Thấy cô đỏ mặt, y tiếp lời cười nói: “Không không, ta thấy phải trông vào tài nấu nướng của ngoi mới đúng.”

“Gia sản bản tôi nấu nướng, thế là ổn.”

Lý Thư Bạch nhìn cô, nét cười càng rõ.

Hoàng Tử Hà còn chưa kịp định thần lại để nhận ra ý tứ “đàn ông chủ nhà, đàn bà chủ bếp” trong câu nói của mình, đã nghe Lý Thư Bạch bảo: “Người theo ta được gần nửa năm rồi nhì, đây là lần đầu tiên đấy.”

Hoàng Tử Hà ngớ ra một thoáng mới hiểu ý y nói đây là lần đầu tiên mình cười nói tự nhiên trước mặt y như vậy. Cô bưng bát canh lên, mỉm cười đáp: “Ồ, đúng thế, mới đây mà đã biết nhau nửa năm rồi... nhanh thật đấy!”

Cuối cùng y cũng phải cụp mắt xuống, hàng mi dày rợp che đi đôi mắt sáng long lanh, song không giấu nổi nụ cười thấp thoáng trên môi.

Nhìn người trước mắt, Hoàng Tử Hà thầm nghĩ, nếu sau này khoe với kẻ khác rằng mình từng thấy Quỷ vương cười, hơn nữa trong một khoảng thời gian ngắn ngủi còn thấy đến mấy lần, có lẽ phần lớn mọi người sẽ không tin. Bởi thế cô đành chôn sâu vẻ rạn rờ như ánh mặt trời ló ra khỏi làn mây sau mưa cùng cảm giác xốn xang khó tả ấy vào trong tâm khảm, bởi cô thực lòng không có khả năng miêu tả nó cho người khác.

Chợt cô nghe tiếng Lý Thư Bạch: “Thực ra người...” Y ngập ngừng, đắn đo giây lát, cuối cùng vẫn nói nốt câu, “Cười trông rất đẹp.”

Cô vừa kinh ngạc vừa ngại ngùng, ngớ ngàng ngẩng đầu lên nhìn y, thầm nghĩ, đây chẳng phải là những lời mình muốn nói sao?

“Chùng nào rửa sạch hết oan khiên, phải sống thật vui vẻ, ngày ngày tươi cười thế này, đừng ừ dột âu lo nữa.” Rồi y khẳng định chắc nịch, “Vì cái ngày đó, ta sẽ dốc sức giúp đỡ.”

Hoàng Tử Hà không ngờ Lý Thư Bạch lại nói ra những lời này, chỉ biết ngẩn ngơ nhìn y, bao lời muốn nói dâng đầy trong lòng, nhưng không sao thốt nổi nên lời, thật lâu sau mới ngập ngừng đáp khê: “Đa tạ... vương gia.”

Ăn xong một bữa no nê thì trời đã tối. Hai ngày hai đêm Hoàng Tử Hà chưa được nghỉ ngơi từ tể, trong phút chốc gục mặt xuống bên cạnh Lý Thư Bạch ngủ thiếp đi.

Chẳng biết ngủ mất bao lâu, chợt người bên cạnh cử động khiến cô giật mình tỉnh giấc, vừa mở mắt ra đã thấy ánh nắng chói chang, trời sáng bạch tự lúc nào. Hành động đầu tiên của cô là giờ tay sờ trán Lý Thư Bạch, song khi chạm vào y, cô lập tức cảm thấy có gì đó không ổn...

Thì ra Lý Thư Bạch đã thức giấc, đang lặng lẽ nhìn cô.

Hoàng Tử Hà vội rút phất tay lại che trước ngực, như vừa chạm phải lửa.

Lý Thư Bạch nhếch môi, nửa cười nửa không: “Hình như đỡ hơn nhiều rồi.”

Cô chẳng nhớ nổi lúc này chạm vào trán y có thấy nóng không nữa, đành hứa theo: “Thưa phải, hình như đỡ hơn nhiều rồi...”

Y vẫn nhìn cô. Chẳng rõ có phải vì còn yếu, nên ánh mắt cũng dịu dàng hơn hẳn mọi ngày. Thấy cô co ro ngồi đó, y bèn giờ tay che mắt khỏi ánh dương từ ngoài cửa sổ rọi vào rồi nói: “Người nghỉ thêm một lát nữa đi, ta dậy vận động một chút.”

Đoạn y ngồi dậy, từ từ vịn tường ra ngoài rửa mặt. Hoàng Tử Hà vội đứng dậy, đỡ y ra con suối đằng sau.

Nước trong vắt vỗ lên mặt, làm ướt cả hai má và lông mi y, những hạt nước ánh lên long lanh dưới nắng. Y đưa mắt nhìn cô, dưới hàng mi là đôi mắt như sóng gợn, lay động lòng người.

Hoàng Tử Hà như mê đi trước muôn vàn đốm sáng lấp lánh ấy, hai má bắt gác đỏ bừng lên. Cô bối rối đứng dậy, ấp úng nói: “Tôi... tôi đi loanh quanh tìm xem sáng nay ăn gì.”

Cô hối hả băng qua sân, đi thẳng ra mảnh vườn cạnh đó. Lúc ngang qua Dịch Ác, cô còn nghe nó phì mũi như cười nhạo.

Vừa tức vừa ngượng, cô tròn mắt lờm lại nó.

Tuy mới sáng sớm, nhưng trời đã nóng nực vô cùng, may có tàng cây trên đầu ken dày che bớt. Hoàng Tử Hà đi trong bóng râm, ra mảnh vườn phía sau, ngó lại chỗ hung thủ chôn xác vị hòa thượng kia, thấy cái hố vẫn còn nguyên, nhưng bốn đề đã mọc đầy cỏ dại.

Cô đi đến bên hồ, phát hiện mấy gốc bầu trong vườn ngày trước đã bỏ đầy đất, đó đây lác đác mấy trái, to có nhỏ có. Cô đắn đo thầm nghĩ không biết bầu mọc trên đất chôn người chết sẽ thế nào, cuối cùng vẫn quả quyết hái.

Thấy bên cạnh còn mấy dây củ mài, Hoàng Tử Hà bèn nhổ lên, tiếc rằng chỉ được một củ be bé. Cô thở dài lẩm bẩm: “Bé cũng không sao, hoài son* bỏ khí, gia ăn vào ắt sẽ mau khỏe.”

(*hoài son: một cách gọi khác của củ mài, được sử dụng làm thuốc kiện tỳ vị, ích tâm phế, bổ thận, mạnh gân xương”

Nghĩ đoạn cô xách củ mài đứng dậy, chợt nghe tiếng ve xung quanh ngót hẳn, cảm thấy không bình thường bèn ngoái đầu nhìn lại phía sau.

Xa xa, dưới gốc cây, có một người đang đứng. Dung mạo mơ hồ, dáng dấp quen thuộc, khí chất siêu phàm thoát tục ít người bì kịp.

Gió lộng thổi qua hắt, lướt qua cô, rồi bay đến phương nào đó xa tít tắp.

Cô sực nghĩ, mấy ngày nay chạy đôn chạy đáo khắp nơi, mình không mấy may nhớ đến hắt. Trong đời cô, dường như hắt cũng giống ngọn gió vừa thổi qua vậy, chỉ lướt qua rồi mãi mãi trôi về phương khác, chẳng thể nào quay lại nữa.

Chính cô cũng kinh ngạc tự hỏi, tại sao sâu trong tâm khảm, mình không hề coi hắt là chỗ dựa.

Có lẽ, khi cô nguy nan nhất, hắt lại đem bức thư tình chính tay cô viết ra làm tội chứng trình lên tiết độ sứ Phạm Ứng Tích. Kể từ đó, mọi thứ giữa cô và hắt, đều đã thành quá khứ.

Giờ đây, điều cô lo lắng chỉ là thương thế của Lý Thư Bạch. Đêm ấy, cô ôm Lý Thư Bạch, cùng vượt qua bóng tối mù mịt vô vọng, nếu y quả thật không tỉnh lại, có lẽ cô sẽ suy sụp hoàn toàn, lạc giữa rừng thẳm núi sâu, không bao giờ ra được nữa.

Nhìn Vũ Tuyền đang thông dong đi về phía mình, gương mặt dần hiện rõ dưới ánh dương, dung mạo tựa thần tiên, phong độ ung dung như con cháu nhà quyền quý, cô sực hiểu ra, hắt không chỉ là Vũ Tuyền, mà còn là một thời thiếu nữ, là những hồi ức đẹp đẽ huy hoàng như mộng ảo mà cô đã vĩnh viễn đánh mất. Mỗi lần cô ngần ngại trước Vũ Tuyền, có lẽ không phải vì cô thấy kẻ mình từng yêu say đắm, mà bởi cô đang nhìn vào chính bản thân thuở trước – một Hoàng Tử Hà mãi mãi đứng lại ở tuổi mười sáu lộng lẫy như hoa, vô tư nói cười, được người người ngưỡng mộ.

Còn Vũ Tuyền là kẻ chứng kiến, kẻ tham dự, thậm chí cũng là một trong những kẻ kiến tạo nên quãng thời gian tươi đẹp đó.

Thế nên cô mỉm cười với hắt, như đang cười với bản thân trong quá khứ, chỉ muốn nói, xin chào giấc mơ của Hoàng Tử Hà mười sáu tuổi, lâu nay vẫn khỏe chứ?

Nhưng, giấc mơ đẹp đến mấy, cuối cùng cũng phải tỉnh.

Trái lại, Vũ Tuyền bỗng ngây ra. Dọc đường tìm đến đây, hắt từng dự đoán phản ứng của Hoàng Tử Hà, song không cách nào ngờ được, cô vừa trông thấy mình đã nhoen cười như thế.

Hoàng Tử Hà vận bộ đồ hoạn quan, vạt dưới đã bị xé một mảng lớn, cả người đầy bụi đất, tóc tai bù xù, mặt mày lem luốc, tay còn xách một củ mài mới nhỏ. Nhưng cô không mấy may bối rối, bởi với cô giờ đây, người này đã không còn quan trọng nữa. Cô quay đi thản nhiên nhặt nhạnh những quả bầu dưới đất, thuận miệng hỏi: “Sao huynh lại tới đây?”

Thấy thái độ thản nhiên của Hoàng Tử Hà, Vũ Tuyền nhất thời không biết nói gì, im lặng giây lát rồi đi tới bên cạnh giúp cô hái hai quả bầu thật lớn.

“Đừng lấy quả to quá, bầu già khó như lắm.” Hoàng Tử Hà nhắc.

Hắt thoáng ngó ra, rồi lại hái hai quả còn non xanh, nhìn cô nói: “Nghe tin Quý vương xảy ra chuyện, tất cả thị vệ và hoạn quan bên cạnh tan tác hết, ta nhớ lại trước chúng ta từng lạc đường ngang qua đây, biết đâu muội lại vô tình đến chỗ này, nên đi qua xem thử.”

Cô đỡ lấy hai trái bầu ôm vào trong lòng: “Đa tạ huynh quan tâm, muội không sao.”

“Ta... nhớ muội bảo sẽ quay về rửa sạch tội trạng, nên vẫn mong muội chóng ngày về phủ Thành Đô. Ta muốn tận mắt chứng kiến muội lật lại bản án.”

“Muội sẽ lật lại bản án.” Dứt lời, lại thấy vạt áo hắt ướt đầm sương, cô nói thêm: “Đa tạ huynh lặn lội đêm khuya tìm đến tận đây.”

“Tây Xuyên tiết độ sứ đã ra lệnh phong tỏa núi non để tìm kiếm, ta đành lựa lúc đêm tối lên vào.” Hắt đắm đắm nhìn cô, “Ta biết muội không sao mà... chỉ hơi lem luốc chút thôi.”

Hoàng Tử Hà ôm bầu và củ mài đi về phía ngôi chùa nhỏ, không quên ngoái lại mỉm cười với hắt: “Đúng thế, muội đã nói sẽ rửa sạch oan khiên kia mà, sao có thể chết sớm được?”

Nhìn khóe môi cong cong cùng vẻ mặt thản nhiên của cô, bước chân hắt bỗng chậm lại, lòng ngập tràn một cảm giác khó tả.

Giữa lúc hắt còn ngơ ngác thần thờ, cô đã đi mất hút.

Bóng hình hắt vẫn luôn phản chiếu trong mắt cô, giờ không thấy đâu nữa.

Ánh mắt Vũ Tuyền thoát tới sầm, nhưng hắt vẫn rảo bước theo cô vào trong chùa.

Bạn đang đọc truyện *Trâm Iii: Tình Lang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Chương 4: Cùng Nhau Hái Đậu

Hôm nay Lý Thư Bạch đã nhúc nhích đi lại được, xách một con gà lôi đang vùng vẫy, thấy cô bước vào bèn hỏi: “Ngươi biết giết gà không?”

“Quý vương không gì không làm được, lại không biết giết gà ư?”

“Lười.” Nói rồi y ném con gà sang cô, chợt trông thấy Vũ Tuyền đứng phía sau thì khựng lại một thoáng mới tiếp: “Dù sao còn có ngươi nữa.”

“À vâng.” Cô thuận miệng đáp rồi tóm lấy cánh gà, lôi nó ra phía sau.

Lý Thư Bạch ngồi xuống bóng râm dưới hành lang, Vũ Tuyền đứng trước bụi lau trong sân, khom người hành lễ với y: “Tham kiến vương gia.”

Lý Thư Bạch giờ tay ra hiệu cho hần bình thân.

Hai người cũng chẳng có chuyện gì để nói với nhau, cứ thế lặng thinh, người ngồi kẻ đứng. Đột nhiên phía sau có tiếng gà ré lên quang quác, sau đó một cái bóng sặc sỡ bỏ ra, chạy lung tung khắp nơi, kéo theo máu be bét.

Vũ Tuyền nhanh mắt nhanh tay chạy đến giữ chặt lấy nó. Bấy giờ mới thấy Hoàng Tử Hà xách kiếm Ngự Trường nhón nhác lao ra: “Dạ, lần đầu ra tay, còn thiếu kinh nghiệm.”

Lý Thư Bạch dựa vào lan can nhận xét: “Vừa nãy trông ngươi tự tin lắm mà.”

“Tôi mới chỉ quan sát thím đầu bếp làm hai lần thôi. . .” Cô lè lưỡi đáp, rồi tóm lấy con gà trong tay Vũ Tuyền. Con gà lôi sống dai như thế giờ chỉ còn thoi thóp, cô nhanh nhẹn bẻ ngoéo cổ nó, rồi bôi thêm một đao, cuối cùng mới ngồi xuống hành lang lau sạch chỗ máu be bét.

Lý Thư Bạch nhìn vết máu vương vãi suốt đại điện và hậu điện, đột nhiên nói: “Nếu Từ Tàn đến đây trông thấy, nói không chừng lại phá được một vụ án thăm sát tất cả tầng nhân trong chùa cũng nên.”

Tương tượng ra cảnh Chu Tàn sục sạo khắp chùa tìm vết máu, Hoàng Tử Hà phì cười, xách con gà quay vào trong: “Tôi đi đun nước làm lông.”

Vũ Tuyền lưỡng lự một thoáng rồi đứng dậy theo cô ra đằng sau: “Để ta giúp muối.”

Hoàng Tử Hà cũng chẳng từ chối, để hần giúp trông bếp, còn cô nấu com.

Ánh lửa bập bùng hắt lên gương mặt Vũ Tuyền, ánh vàng, ánh đỏ và ánh cam cứ luân phiên luân chuyển trên mặt hần, đẹp đến mê người.

Hoàng Tử Hà đang nấu com đột nhiên ngẩng lên, trông thấy gương mặt rực hồng dưới ánh lửa của hần, bỗng thấy ấm lòng.

Được cùng người này đi qua thuở thiếu thời rực rỡ như hoa, quả là rất đáng, tiếc rằng. . .

Vũ Tuyền cũng ngược nhìn cô, ánh mắt đôi bên gặp nhau trong thoáng chốc. Hần khựng lại giây lát, rồi hạ giọng hỏi: “Muối định bắt tay từ đâu?”

Hoàng Tử Hà hiểu ý hần muốn hỏi mình định lật lại bản án của gia đình thế nào, bèn đáp ngay: “Tất cả mọi người trong phủ quận thú.”

“Muội nghĩ là giặc trong nhà à?”

“Người nhà gây án dễ dàng hơn người ngoài, nên tra xét trước.” Đoạn cô ngược nhìn hần, thông thả tiếp, “Đến lúc đó nhất định phải điều tra tất cả mọi người một lượt, bao gồm cả huynh.”

Hần gật đầu, nhìn ngọn lửa trong lò, trầm ngâm hỏi: “Còn muối?”

Hoàng Tử Hà lặng lẽ cúi đầu nêm nếm canh: “Huynh vẫn không tin muối.”

Hần lắc đầu: “Ta không thể buộc bản thân quên đi những gì tận mắt chứng kiến được.”

Hoàng Tử Hà thầm run lên, hiểu rằng hần đang nhắc tới chuyện trước khi cha mẹ qua đời, cô từng lấy gói tỳ sương ra, nhìn bằng ánh mắt lạnh lùng.

Cô thái nhỏ củ cải, thả vào mảnh ngói trên bếp đập dập lại rồi nói: “Đã vậy thì chúng ta lần lượt thuật lại mọi chuyện mình làm trong ngày hôm đó, đối chiếu với nhau đi.”

Vũ Tuyền gật đầu, lại bỏ thêm hai cành gừng vào bếp lửa, phui tro than trên áo rồi đứng dậy.

Hoàng Tử Hà giờ tay lên đầu, lấy làm ngạc nhiên vì cây trầm Lý Thư Bạch tặng trải qua mấy ngày bốn ba vắt và như thế vẫn còn nguyên chưa rơi mất, bèn ấn vào hoa văn cỏ lá cuốn, rút thân trầm ngọc bên trong ra.

“Ngày hai mươi lăm tháng Giêng, muối kết thúc vụ án con gái hạ độc giết cả gia đình, từ Long Châu quay về, đến nhà thì đã tối, nên tối hôm ấy chúng ta không gặp nhau đúng không?”

Vũ Tuyên gật đầu xác nhận.

“Ngày hai mươi sáu, muội ngủ đến cuối giờ Mão thì nghe tiếng huynh gõ vào cửa sổ.”

Đó là thói quen nhiều năm nay của họ. Mỗi lần nghe tiếng Vũ Tuyên gõ vào song, cô lại hé cửa sổ ra, để hán đưa cành hoa tặng cho mình vào.

Hôm ấy, Vũ Tuyên tặng cho cô một nhánh mai lục ngac.

Nhìn ba chữ “cuối giờ Mão” cô vạch lên mặt đất, Vũ Tuyên bèn trở chỗ trống bên cạnh nói: “Ngày hai mươi sáu, đầu giờ Mão, ta đi ngang vườn Tĩnh, được thợ làm vườn cắt cho một cành mai lục ngac.”

Hoàng Tử Hà lại chăm một chăm nông ở phía trước, ý là đầu giờ Mão.

“Cuối giờ Mão, ta gõ vào song cửa, không thấy muội đáp. Ta đợi một lát, lại gõ thêm mấy lần nữa, nhưng chẳng thấy động tĩnh gì, bèn nghĩ không biết có phải muội đã dậy ra ngoài rồi không. Chợt ta phát hiện cửa sổ chỉ khép hờ, liền hỏi vọng vào: ‘A Hà, muội có trong đó không? Ta mở cửa nhé’, đoạn hé cửa sổ ra nhìn vào, ‘Ta thấy... muội đã trở dậy, đang đứng thần người ra trước bàn trang điểm, tay cầm một gói gì đó. Nhìn tờ giấy bọc bên ngoài, ta nhận ra đó là gói tỳ sương chúng ta mua lúc trước.’”

Hoàng Tử Hà đánh một dấu chéo vào cuối giờ Mão rồi thở hắt ra, “Từ sau lần gặp trước, muội cứ nghĩ đi nghĩ lại về ngày hôm trước. Hình như ký ức của muội và huynh không khớp nhau.”

Vũ Tuyên gật đầu hỏi lại: “Ngày hôm ấy của muội thế nào?”

“Cuối giờ Mão, muội nghe tiếng huynh gõ vào song cửa, bèn khoác áo ngồi dậy nói vọng ra: ‘Chờ muội một chút.’ Đến khi muội mặc xong quần áo, cũng là lúc huynh gõ song cửa lần nữa. Muội bèn mở cửa ra, nhận lấy nhánh mai.”

Vũ Tuyên nhíu mày: “Cành mai ấy, có mấy bông?”

Hoàng Tử Hà chợt ngẩn ra, nghĩ ngợi một lúc mới đáp: “Hình như là bốn bông, cũng có thể là năm... Cành mai quá dài nên muội chỉ ngắt bông dưới cùng cài lên tóc.”

“Bốn bông, hai nụ. Ta còn nhớ rõ.”

Thấy hán nói chắc như đinh đóng cột, Hoàng Tử Hà không giấu nổi vẻ kinh hãi.

Ảo tưởng cô xây đắp lâu nay bỗng sụp đổ trong khoảnh khắc. Ký ức cứ ngỡ là tuyệt đối đáng tin, trong nháy mắt ngay cả bản thân cũng không tin nổi. Tất cả dường như đều mờ mịt méo mó hẳn đi, không cách nào phân biệt nữa.

Cô gắng trấn tĩnh lại, dùng mũi trâm vẽ một vòng tròn cạnh dấu gạch chéo rồi kể tiếp: “Sau đó, muội rửa mặt chải đầu. Hôm ấy muội cài cây trâm đôi mồi thường dùng, lại giắt thêm một đoá mai lục ngac huynh tặng, tay đeo chiếc vòng ngọc chạm đôi cá mà chúng ta vẽ mẫu rồi nhờ thợ khéo làm, áo khoác ngoài bằng gấm Thục màu tùng hương thêu hải đường liền cành, dưới là váy màu ngà.”

Vũ Tuyên hồi tưởng lại rồi gật đầu bổ sung: “Đúng thế, còn kết một dải đồng tâm màu tím.”

Hoàng Tử Hà xác nhận: “Màu tím hồng.”

“Sau đó Mi Vu đưa bữa sáng tới, nhưng muội nói giờ dùng bữa sáng cũng dở dang rồi, chỉ bằng đưa thêm mấy món nữa, chúng ta ăn cả bữa trưa luôn.”

“Ăn xong bữa là giờ Thìn hai khắc. Hai ta bèn ra vườn hoa hái hoa mai. Đến cuối giờ Ngọ thì bà nội và chú muội đến.”

“Ừ, ta dù sao cũng là người ngoài, nên bèn kiếm cớ tránh đi. Sau đó lúc ngang qua vườn Tĩnh, ta gặp mấy người bạn, bị họ kéo đi bàn luận chuyện trên trời dưới bể, đến chiều muộn tất cả lại kéo đến Hạnh Hoa trang ăn cơm, về đến nhà thì đã là canh hai, qua giờ giới nghiêm lâu rồi. Ta bị chuốc nhiều quá, còn gặp phải binh lính đi tuần tra, may mà họ nhận ra, bèn đưa ta về tận cửa.”

Hoàng Tử Hà lần lượt ghi lại, sắp xếp mọi việc ra vào ngày hôm đó thật rành mạch. Vũ Tuyên ngồi trước bếp lửa, lặng lẽ nhìn cô, như hàng bao nhiêu lần trước đây, hán đá ngồi ngắm cô chăm chú suy luận. Hàng mi dài che rợp đôi mắt sáng long lanh, nhưng không giấu nổi ánh nhìn sắc sảo.

Đột nhiên, ánh mắt ấy nhìn thẳng vào hán. Bấy giờ Vũ Tuyên mới sực nhận ra, đã không phải trước kia, không phải năm xưa nữa rồi. Sau biến động lớn khiến quý đạo cuộc đời cả hai thay đổi vĩnh viễn, họ lại cùng nhau ngồi phía sau ngai chùa này, tựa hồ tất cả vẫn như thuở trước, nhưng rõ ràng không cách nào quay lại nữa.

Hoàng Tử Hà đưa mũi trâm rà lại một lượt những việc làm trong ngày hôm đó, rồi lau sạch cây trâm, thông thả cài lại lên đầu, “Xem ra các việc huynh làm trong ngày hôm đó rõ ràng hơn muội nhiều. Từ giờ Ngọ hôm ấy đến sáng hôm sau, muội chỉ có một mình, muốn tìm một nhân chứng cũng khó.”

Vũ Tuyên cup mắt nhìn xuống, im lặng.

“Có vẻ khả năng gây án của muội rất lớn...” Cô trầm ngâm nhận xét, rồi cắn môi đứng dậy, di chân xóa hết mọi vết tích trên mặt đất.

Vũ Tuyền chậm rãi nói: “Trong tất cả mọi người, khả năng của muội là lớn nhất.”

Hoàng Tử Hà im lặng nhìn nền đất đầy tràn to vừa bị mình đi chân, hồi lâu mới nói: “Dù mọi chứng cứ đều nhằm vào muội, dù cả huynh cũng cho rằng muội là hung thủ, muội sẽ chứng minh cho huynh thấy, bất luận thế nào, Hoàng Tử Hà này vô tội. Để cha mẹ và người thân của muội dưới suối vàng được ngậm cười nhắm mắt!”

Canh gà hầm củ mài đã chín, mùi thơm ngào ngạt.

Cô rửa sạch bát gỗ, múc một bát đầy bụng đến chỗ Lý Thụ Bạch.

Vũ Tuyền nói từ phía sau: “Ta về trước đây.”

Hoàng Tử Hà ngoái đầu nhìn hần, lặng thinh.

Vũ Tuyền cũng chăm chú nhìn cô. Hần đứng trong căn bếp tối tăm, còn cô đứng ở hành lang đầy nắng, ánh nắng soi vào mắt khiến hần không sao nhìn rõ gương mặt cô, chỉ thấy đôi mắt vẫn trong suốt sáng ngời như thuở ấy, chẳng khác hai viên đá đen đặt giữa lớp thủy tinh lỏng lánh.

Cuối cùng hần nói: “Giờ muội còn phải chăm sóc Quý vương đang bị thương, ta ở lại bất tiện.”

Cô cup mắt: “Hay là chúng ta cùng về?”

Vũ Tuyền tròn mắt ngạc nhiên, bước ra khỏi gian bếp tối tăm: “Muội... đi cùng ta bây giờ, để Quý vương ở lại ư?”

Cô bung bát canh nhìn hần: “Ý muội là, huynh đợi mấy hôm nữa, để gia khỏe lại, chúng ta... ba người cùng về.”

Ánh mắt trong mắt vụt tắt lịm, Vũ Tuyền quay mặt nhìn ra dãy núi trùng điệp ngoài xa: “Quý vương gia và ta chẳng qua lại gì, hơn nữa muội cũng biết đây, ta xuất thân hèn kém, không dám với cao.”

Hoàng Tử Hà ngẩn ra, không hiểu sao hần bỗng dưng phản ứng mạnh như thế.

Nhìn vẻ ngạc nhiên của cô, hần lại nhớ đến những chuyện trước đây, ngập ngừng thật lâu mới lên tiếng: “Ta và Đồng Xương công chúa... không có gì cả.”

Hoàng Tử Hà gật đầu, định hỏi chuyện khác, nhưng rồi lại mím môi cúi đầu quay về.

Nào ngờ, hần lại nói khẽ: “Với muội, với y, với bất cứ ai, cũng không có liên quan gì cả.”

Cô không kìm được, buột miệng: “Thế nào Quách thực phi?”

Lần này đến lượt hần ngạc nhiên, ngẩng phắt lên nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Trâm Lii: Tình Lang Hò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Chương 4.2

Đã nói thì nói cho hết, cô cũng chẳng lấy làm thất vọng, chỉ đọc: “Cùng nghe ngóng lúc nay chẳng thấy, muốn theo trăng trôi chảy đến chàng.”

Vũ Tuyền kinh ngạc tột cùng, lúng túng một hồi mới giải thích: “Ừm... nương nương từng viết cho ta một lá thư, ghi đôi câu thơ này. Nhưng giữa ta và bà ấy thực sự không có quan hệ gì cả.”

Hoàng Tử Hà đáp khẽ: “Muội cũng tin huynh không tùy tiện qua lại với người khác.”

“Bấy giờ ta được mời tới Quốc Tử Giám làm học chính, tình cờ, vào ngày Thanh minh mừng ba tháng Ba lại gặp Đồng Xương công chúa và Quách thực phi. Hôm ấy trời đổ mưa rào, họ không kịp tìm chỗ trú, lại không đem theo ô, mấy thị nữ bèn cởi áo ngoài ra che mưa cho họ. Ta đi ngang qua, cũng chẳng biết họ là ai, tiện thể cho họ mượn ô mà thôi...” Nói đến đây hần cũng thờ dãi, “Ai ngờ mấy hôm sau, lúc ta đang giảng bài thì Đồng Xương công chúa thình lình xuất hiện...”

Đám thị vệ gạt hết học trò ra, rồi Đồng Xương công chúa dân theo mấy thị nữ xăm xăm đi thẳng đến bàn đầu. Nàng chỉ đưa mắt liếc mấy học trò ngồi đó, họ liền hối hả thu dọn sách vở chạy xuống dưới. Đồng Xương công chúa thân nhiên như không, ngồi ngay xuống bàn đầu tiên.

Lớp học đang yên lặng đột nhiên thị vệ thị nữ rầm rập kéo vào, còn cả một công chúa chống cằm ngồi ngay bàn đầu nghe giảng, khiến Vũ Tuyền buột

phải ngừng bài giảng: “Chư vị đến đây không báo trước, có gì chỉ giáo?”

Đồng Xương công chúa cười cười quan sát hắn, nụ cười sâu xa khôn tả: “Vũ học chính quên ta rồi ư?”

Nhìn phục sức của mấy ả thị nữ phía sau, Vũ Tuyên mới sực nhớ ra cô gái mượn ô hôm trước.

Quốc Tử Giám tế tửu nhăn nhó chạy vào, luôn miệng nhận tội: “Kẻ nào ở Quốc Tử Giám đắc tội công chúa điện hạ, xin điện hạ cứ nói, bọn chúng thần nhất định sẽ xử trị thật nghiêm, để điện hạ vừa lòng.”

“Thế ư?” Cặp mắt phượng sắc sảo của Đồng Xương công chúa nhìn Vũ Tuyên từ trên xuống dưới, rồi lại nhìn sang Cốc tế tửu, giờ cả hai tay lên trỏ vào Vũ Tuyên, khóe môi nhếch lên một nụ cười kỳ dị: “Chính là kẻ này, rất đáng ghét.”

Cốc tế tửu ngạc nhiên: “Đó là cử nhân từ quận Thục, vừa mới đến kinh thành làm học chính được mấy hôm, chủ yếu giảng về Chu lễ, chẳng hay đã đắc tội công chúa điện hạ lúc nào?”

“Người nói xem?” Nàng đứng phắt dậy, đi vòng quanh Vũ Tuyên một vòng, ngắm soi dáng đứng thẳng như cán bút của hắn, nụ cười càng thêm phần ranh mãnh: “Gần đây ta cũng muốn học Chu lễ, tiếc rằng tìm mấy người đều già lụ khụ, nhìn mà chẳng muốn giờ sách ra nữa. Quốc Tử Giám các người có một vị học chính thân thiện để gần thế này, lại chuyên giảng Chu lễ, mà giấu biệt không cho gặp ta, người nói xem Quốc Tử Giám các người, cả vị tiểu học chính này nữa, có đáng phạt không hả?”

Cốc tế tửu vốn đã nhăn nhó, nghe vậy càng như khi ăn gừng, luôn miệng vâng dạ, còn khuyên Vũ Tuyên đi giảng bài cho công chúa.

Về phần mình, Vũ Tuyên nào biết nàng là Đồng Xương công chúa, viên ngọc quý trên tay hoàng thượng, còn định từ chối. Nào ngờ Đồng Xương công chúa bèn ra tay khuấy đảo cuộc sống của hắn. Không chỉ mỗi lần Vũ Tuyên lên lớp đều bị thị vệ phủ công chúa chặn cửa không cho học trò vào học, mà ngay cả khi các vị tế tửu, giám thừa, chủ bộ... bàn luận, cũng bị họ quấy nhiễu đến nỗi không sao cất lời được. Cuối cùng tất cả giảng sư và học trò ở Quốc Tử Giám oán thán vang trời, vật nài hắn mau nhận tội, hắn mới bất đắc dĩ phải thu dọn sách vở, bước vào phủ công chúa.

Hắn từng thắc mắc, vì sao mỗi khi mình giảng bài cho Đồng Xương công chúa, Quách thực phi lại đến dự thính, nhưng về sau cũng chẳng lấy làm lạ nữa. Bởi một lần, hắn đã gặp phò mã Vi Bảo Hoàng ở ngay cửa phủ.

Việc Đồng Xương công chúa ép hắn vào phủ giảng bài, cả kinh thành đã đồn ầm lên, nhưng hắn thật không ngờ Vi Bảo Hoàng không hề để bụng chuyện này, còn thỉnh giáo hắn vào vấn đề trong Chu lễ, than rằng gần đây học vấn của công chúa tiến bộ không ngờ, nói rằng ngày càng thâm sâu khó hiểu, nhờ hắn giải đáp cho vài điều. Vũ Tuyên cũng vui vẻ chuyện trò, mãi đến khi người ở vườn Trí Cầm chạy đến báo công chúa đã đợi hồi lâu, hắn mới cáo từ phò mã, nhờ một thị nữ ở vườn Túc Vi dẫn đường.

Trong vườn Trí Cầm, ngoài rặng chuối, ở cạnh hồ nước. Đang đi trên cầu, hắn chợt nghe loáng thoáng có tiếng Đồng Xương công chúa và Quách thực phi rì rầm trò chuyện. Cây cầu khúc khuỷu quanh co, tuy hắn nghe thấy tiếng, song đi mãi chưa đến cửa.

“Mẫu phi, giờ đang lúc rối ren, còn chưa giải quyết được kẻ trong cung Thái Cực, tội gì lại sinh ra thêm ra?”

“Con sợ gì chứ? Từ khi ả kia chuyển đến cung Thái Cực, phụ hoàng con ngày nào cũng rầu rĩ không vui, mấy hôm lại bãi triều đến cung Kiến Bật rồi. Nghe nói ở đó mới tuyển năm đứa con gái dân gian, chỉ đợi hoàng thượng tới.”

“Mẫu phi sao phải lo? Dù nói năm trăm, cho dù có năm vạn, cũng chẳng đẹp bằng kẻ kia. Vậy mà phụ hoàng còn vứt bỏ ả, chọn mẫu phi.”

“Cả con cũng cho rằng việc đó là do ta làm ra ư? Thực ra ta cũng chẳng hiểu sao hoàng thượng đột nhiên lại đưa ả ta tới cung Thái Cực dưỡng bệnh nữa, chẳng lẽ... ả quá sợ hãi trước cái chết của em họ đến sinh bệnh ư?”

“Bất kể thế nào thì mẫu phi cũng được lợi mà. Có lẽ kỳ vọng nửa đời của người, chỉ trông vào dịp này thôi.”

“Đừng thế... Giờ đang là lúc mấu chốt, đáng lẽ ta phải tính toán lo liệu việc trong cung. Nhưng Linh Huy ả, thực tình ta cũng chẳng dám mơ mong, trong ngoài cung tui vách mạch rừng, bên cạnh ta lại luôn có thị vệ thị nữ kè kè, muốn cách năm ngày gặp hắn một lần đã khó, còn làm được gì nữa chứ? Huống hồ tuổi tác hắn chỉ sàn sàn con, mụ già như ta nào dám mơ tưởng?” Nói đến đây, Quách thực phi thở dài, giọng càng nghẹn ngào, “Linh Huy, ta ở bên phụ hoàng con hơn hai mươi năm, nhưng chỉ như cái xác không hồn. Ta biết mình vô duyên với hắn, đời này kiếp này, chỉ có thể xa cách đôi đàng ngóng vọng về nhau. Ta chỉ muốn... nhìn hắn lâu thêm một chút, nghe hắn nói lâu thêm một chút cũng đủ rồi...”

Thị nữ dẫn đường cho hắn nghe đến đây thì tái mặt, hiểu rằng mình đã vô tình biết được bí mật vô cùng đáng sợ. ả dừng lại, nhìn hắn nài nỉ.

Hắn cũng kinh ngạc đến thần người ra, thấy đã đi gần hết cầu, sắp đến cửa, bèn gật đầu với ả, ra ý bảo ả mau đi đi.

Nào ngờ ả bước quá vội, để Đồng Xương công chúa nghe được. Nàng đột nhiên đứng dậy đi đến cửa ngôi đình giữa hồ, thoáng nhìn thấy hắn đứng trên cầu, cũng thấy cả ả thị nữ đang hấp tấp bỏ đi.

Sắc mặt Đồng Xương công chúa tái nhợt đi, nàng cao giọng quát: “Đậu Khẩu!”

Ra ả thị nữ ngoài ba mươi tuổi họ tên là Đậu Khẩu, cái tên thực chẳng phù hợp với tuổi tác chút nào. Nhưng hắn cũng chẳng để tâm, chỉ thấy lòng hoang mang vô hạn. Cứ ngỡ Đồng Xương công chúa đã khó đối phó rồi, giờ mới biết thì ra Quách thực phi có ý với mình, hắn càng thấy kinh ngạc hết sức, lòng rối như tơ vò.

Hắn đứng trên cầu, trông thấy trong ngòi đình thấp thoáng dưới rặng chuối, Quách thực phi ngồi trước chiếc bàn bên cửa sổ, vừa gác bút, vo viên tờ giấy trong tay vút xuống đất.

Hắn bèn hành lễ với hai người rồi lẳng lặng quay người bỏ đi.

Đậu Khấu cũng lật đặt theo sau hắn, nhưng khi ra đến cổng thì Đồng Xương công chúa đuổi kịp, Đậu Khấu bị dẫn vào.

Ba người đều hiểu rõ, không nhắc lại chuyện đó nữa. Hôm đó sau khi quay về, hắn cũng đệ đơn lên Quốc Tử Giám, xin được từ chức quay về Thục.

Về sau, hắn nghe được ở phủ công chúa chuyện vườn Tri Cẩm bị niêm phong, lại nghe đồn, một thị nữ tên Đậu Khấu bị oan hồn đòi mạng, đã chết tại đó.

Điều hối tiếc nhất trong thời gian ở kinh thành là hôm ấy, lúc đến cổng vườn Tri Cẩm, hắn đã không báo Đậu Khấu quay về. Tuy ả và hắn chẳng hề quen biết, song hắn luôn cảm thấy chính mình đã hại chết ả.

Sau này, lúc rời kinh, hắn từng gặp một cô gái tên Tích Thúy. Thấy vẻ kinh hoàng và luống cuống của Tích Thúy, hắn sực nhớ đến Đậu Khấu.

Thế nên, hắn đã lừa đám quan binh, cứu nàng.

Tích Thúy chạy thoát, Đồng Xương công chúa qua đời, hắn cũng rời xa kinh thành. Dường như tất cả đã kết thúc. Nhưng lúc này, nghe thấy câu nói ấy buột ra từ miệng của Hoàng Tử Hà, hắn chợt hiểu ra, chuyện đó vĩnh viễn không thể nào giải quyết, cũng không thể nào qua đi.

Lòng rối bời, Vũ Tuyên nhìn Hoàng Tử Hà, thật lâu sau mới khẽ nói: “Muội tin hay không thì tùy, nhưng ta trước giờ...”

Trước giờ thế nào, hắn không nói.

Lặng lẽ lê bước quay về căn bếp tối tăm, hắn nhìn theo Hoàng Tử Hà hồi hả bụng bát canh đi, chỉ sợ canh nguội.

Cuối hạ, thời tiết nóng nực, lại đã gần trưa, ngọn gió hầm hập thổi qua mảnh sân đầy cỏ, phả vào phòng. Lý Thư Bạch đóng cửa sổ, ngủ thiếp đi.

Hoàng Tử Hà ở bên ngoài gõ cửa khẽ rồi bước vào: “Gia dậy ăn chút gì đi.”

Lý Thư Bạch vẫn chưa dứt sốt, lừ đừ nhòm người dậy dựa vào tường, lim dim mắt nhìn cô: “Mấy giờ rồi?”

“Giờ Ngọ một khắc. Nô tài chậm chạp, giờ mới nấu xong, xin gia thứ tội.” Cô mỉm cười bụng bát canh cho y ăn, còn cẩn thận dặn, “Canh hơi nóng, gia thổi đi đã.”

Thấy Lý Thư Bạch cầm đôi đũa bằng thân cây lau sấm soi, Hoàng Tử Hà vội phân bua: “Tôi đã rửa sạch rồi.”

Y ừm một tiếng, thông thả hợp một ngụm, lại dùng đũa gấp một miếng của mại nếm thử rồi nhận xét, “Không sao, đã đến nước này còn kén chọn nổi gì? Ta chỉ thấy ngươi dùng lau sậy làm đũa quả là mới mẻ.”

“Thế ư? Nô tài còn sợ nó trơn quá khó gấp. Nhưng nếu dùng cành cây lại thô quá, xin gia thứ lỗi.” Cô ngồi bên mép giường, vừa đỡ bát canh cho y vừa nói.

Lý Thư Bạch đang sốt nên thần trí có hơi mơ hồ, ngoan ngoãn để cô cho uống canh.

Xong xuôi mọi việc, Hoàng Tử Hà đang chuẩn bị đứng dậy thì y hỏi: “Vũ Tuyên còn ở đây không?”

Hoàng Tử Hà gật đầu: “Thưa còn.”

Y chăm chú quan sát vẻ mặt cô, như muốn tìm kiếm gì đó, nhưng chẳng thấy. Cặp mắt cô vẫn sáng trong, phẳng lặng như khe suối giữa rừng.

Hồi lâu, y rời mắt đi, giọng nói thường lạnh lùng cũng dịu dàng hẳn: “Hắn còn cho rằng ngươi là hung thủ không?”

“Chúng tôi vừa đối chiếu lại những chuyện đã xảy ra hôm đó, tiếc rằng chẳng có tiến triển gì.” Cô thờ dài, hạ giọng. “Có điều tôi cũng biết sự việc đâu có đơn giản như thế, đành chịu vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Trâm Lii: Tình Lang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Chương 4.3

“Cứ thông thả, nhất định sẽ có ngày lộ rõ trắng đen thôi.” Nói rồi y tựa người vào tường nhìn cô, không bảo cô đi, cũng không giữ cô lại.

Hoàng Tử Hà bưng bát, ngập ngừng hỏi: “Lá bùa kia của vương gia thế nào rồi?”

Lý Thư Bạch rút lá bùa ra, nhìn vòng tròn đỏ thắm cùng chữ “tàn” bị khoanh rõ, đoạn chìa cho cô: “Có lẽ giờ ta cũng coi như tàn phế rồi.”

Hoàng Tử Hà đón lấy xem xét, không quên kiểm lời an ủi: “Gia vẫn cử động được như thường, thân thể dần dần bình phục, đâu ra chuyện tàn phế? Xem ra điềm báo này sai rồi.”

“Người không biết trên đời, trừ tồn tại ra, còn phải sống ư?” Lý Thư Bạch nhìn lá bùa, thờ dài thật khẽ: “Mà cuộc sống của ta, có lẽ đã bị cắt đứt rồi.”

Nghe y nói, lại nghĩ đến thế lực ẩn hiện đằng sau lá bùa này, Hoàng Tử Hà rợn tóc gáy. Nhưng ngược lên trông thấy vẻ mặt trầm tĩnh lạnh lùng của y, bàn tay phải đặt trên lá bùa bỗng dờ ra như bị đóng băng, không cử động được, cũng không rút về được.

Cô lặng lẽ nhìn y hồi lâu, mới nhẹ giọng nói: “Gia yên tâm đi, bất luận là người hay ma, chúng ta cũng phải lùi bằng được kẻ đứng đằng sau ra.”

Cô quay lại bếp thì Vũ Tuyên đã đi mất.

Hắn chỉ để lại một hàng chữ trên nền đất đầy tàn tro: “Ta đợi muội ở phủ Thành Đô.”

Cô múc bát canh gà thông thả uống, dựa vào bếp lò nhìn hàng chữ, lầm bầm: “Sao không phải là về lấy ít thuốc rồi sẽ quay lại nhỉ? Bệnh của gia chẳng biết bao giờ mới đỡ nữa...”

Nói đến đây, cô lại tự thấy mình đã đòi hỏi quá nhiều. Vũ Tuyên và Quý vương chẳng liên quan gì tới nhau, cô dựa vào cái gì mà bắt hắn giúp chứ?

Huống hồ giờ đây, ngay hắn với cô cũng đã thành kẻ thù. Hoặc là, thành người xa lạ.

Sau khi dứt sốt, vết thương sau lưng Lý Thư Bạch tuy chưa thuyên giảm, nhưng cũng đã đóng vảy.

Tình dưỡng thêm vài hôm nữa thì các binh sẽ chia ra lục soát trong núi cũng có vài kẻ lần đến gần ngôi chùa.

Lý Thư Bạch và Hoàng Tử Hà đang chụm đầu nghiên cứu một quả bưởi xanh vừa mới hái, bàn cãi xem phải nhìn võ ngoài hay cuống quả để phân biệt bưởi chín bưởi xanh.

Tranh cãi mãi chẳng đi đến đâu, Hoàng Tử Hà nhìn sắc trời rồi bỏ luôn quả bưởi thành tám miếng: “Theo tôi thấy cách hay nhất là bỏ ra xem!”

Bưởi cuối hè, dĩ nhiên là chua loét. Lý Thư Bạch ghét ăn chua nên nhường cả cho Hoàng Tử Hà. Hoàng Tử Hà ngồi dưới hành lang nhẩn nha ăn, chợt nghe thấy tiếng xào xạc trong bụi cỏ ngoài cửa.

Cô giật thót mình, vội vàng ra hiệu cho Lý Thư Bạch, nhưng người bệnh vừa đỡ phản ứng vẫn nhanh hơn, vươn tay ra nắm lấy tay áo cô, rồi cả hai lần vào nấp trong nhà.

Người tới là hai kẻ vận trang phục binh lính Tây Xuyên, một già một trẻ, đi thẳng vào lục soát khắp các phòng, song hai người Lý Hoàng đều hết sức nhanh nhẹn, mấy lần chúng đến gần, họ đều nấp vào góc tường hay bụi cỏ mà tránh.

May mà họ đã thả Dịch Ác vào khu rừng bên cạnh ăn cỏ, nếu không bị đám lính trông thấy lại thêm phiền phức.

Sau khi tra soát một vòng, hai tên nọ bèn ngồi trong đại điện giờ lương khô ra ăn. Hoàng Tử Hà và Lý Thư Bạch nấp trong góc tường ở nhà sau, thấy chúng không hề phát hiện ra thì nhìn nhau cười đắc ý.

Bấy giờ cô mới nhận ra mình và y đang áp sát vào nhau. Giữa bầu không khí im phăng phắc ấy, hơi ẩm từ cánh tay y thấm thấm qua lớp áo, lan sang da thịt cô, rồi chảy vào huyết mạch, tràn đến căng đầy trong ngực, cuối cùng khiến mặt cô đỏ bừng lên.

Cô hơi dịch vai đi, ngoảnh mặt sang hướng khác.

Xung quanh im phăng phắc như tờ, tiếng ve cuối hạ lúc lúc khoan lúc nhặt, tán lá trên đầu xào xạc, ánh mặt trời chiếu xuống người họ lúc tự lúc tan.

Hoàng Tử Hà bất giác quay đầu nhìn Lý Thư Bạch, ngắm những giọt nắng nhảy nhót trên mình y. Bệnh y vừa đỡ sắc mặt tái nhợt có phần yếu ớt, khiến cô cảm thấy hơi thờ ơ nhẹ hơn hẳn mọi khi, duy có đường nét trên gương mặt nghiêng nghiêng vẫn đẹp đẽ tao nhã như một bức tranh thủy mặc.

Lý Thư Bạch cũng đang nhìn cô, khẽ thì thầm: “Xin lỗi, ta quên khuấy đi mất.”

Cô gật đầu, rồi quay đi nhìn ra rặng núi xa xa, im lặng.

Giọng y lại vang lên bên tai: “Xem ra hai tên kia đúng là quân Tây Xuyên.”

“Vâng.” Ai lại phải kẻ yếu bệnh tật thế kia đi làm thích khách chứ?

“Chúng ta có theo chúng xuống núi không?” Lý Thư Bạch dựa vào bức tường phía au, ngẩng đầu nhìn trời, lạnh nhạt nói: “Ta không muốn chịu ơn Phạm Ứng Tích.”

Hoàng Tử Hà hiểu chuyện này không chỉ là chịu ơn, mà có thể gọi là nhận đại ân đại đức. Quý vương xưa nay lạnh lùng thờ ơ, đòi nào chịu nhận.

Nhìn theo bóng hai tên lính đã rời đi, y đứng thẳng dậy, ra lệnh: “Đi thôi, chúng ta tự xuống núi.”

Hoàng Tử Hà gật đầu, nhặt nhanh mấy thứ quả hôm qua vừa hái, đi ra tìm khoác lên lưng Dịch Ác.

Lý Thư Bạch lên ngựa trước, rồi chia tay cho cô.

Qua mấy ngày cùng trải nguy nan, hai người đã cưỡi chung ngựa mấy lần nên cô cũng chẳng ngại ngừng gì nữa, điềm nhiên nắm tay y leo lên ngựa, ngồi sau lưng vòng tay ôm lấy y, cảm thấy thân y sạm hắc so với lần trước, đường nét từ vai đến eo gầy gò mà vẫn rắn rỏi.

Gần đây ngày đêm bốn ba mệt mỏi, y vừa gượng dậy sau trọng thương, rõ ràng có thể biếng nhác một chút, ý lại một chút, vậy mà vẫn cao ngạo lạnh lùng như vậy, không chịu nhận mấy may ơn huệ từ người khác.

Vậy thì, y lặn lội ngàn dặm theo cô đến Thục, có lẽ cũng chỉ là nể tình cô từng giúp y khi trước đây thôi...

Cô nhìn ra rặng núi trải dài ngút ngát, chợt thấy con đường phía trước mờ mịt hẳn đi.

Cảm nhận được cánh tay vòng qua eo mình bỗng cứng lại, Lý Thư Bạch ngoái đầu nhìn cô. Hai người ngồi sát, gió thổi tung đôi mái tóc quán quýt vào nhau, cơ hồ không thể tách rời.

Thấy cô ngần ngại, y liền nhắc nhở: “Cẩn thận đấy?”

Cô gật đầu, lại phóng mắt nhìn ra những bờ ruộng ngang dọc bất đầu lộ ra đằng xa, thăm thẳm, vậy đã làm sao, bất luận y đưa mình đến đây vì lý do gì, thì mục đích duy nhất của mình cũng là rửa oan và báo thù cho người nhà. Sau khi trắng đen rõ ràng, thì một cô gái mồ côi không nơi nương tựa còn liên quan gì tới một vương gia cao quý nữa đâu.

Ra khỏi cùng lam sơn chướng khí, trông thấy bầy dê đang nhón nhơ gặm cỏ trên sườn núi, thấy những thửa ruộng vuông chẵn chẵn, dăm mái nhà thưa thớt, thấy cả con đường cái chạy dọc theo bờ sông, cả hai mới thở phào nhẹ nhõm.

Cứ dọc theo đường cái, cuối cùng cũng trông thấy một ngôi làng nhỏ đằng trước. Giờ đã ngả chiều, khói lam bảng lảng từ mái tranh bốc lên, cảnh vật muốn nhuộm màu u tĩnh, Lý Thư Bạch là vương gia cao quý, đi đâu cũng có người hầu hạ, dĩ nhiên không mang theo tiền, còn Hoàng Tử Hà nghèo rớt mùng tơi, đương nhiên càng không xu dính túi. May sao họ có mấy quan tiền lấy từ tên thích khách, bèn vào làng mua ít đồ ăn, tiện thể mua thêm mấy bộ đồ cũ để thay.

Nơi này rất gần phủ Thành Đô, đi thêm nửa ngày nữa thì đến nơi.

Lúc vào cổng thành, hai người thấy rất nhiều bò đầu và ngựa tập trung ở cổng, kẻ nào kẻ nấy trông nhếch nhếch hết sức, lá cây vụn cỏ bám đầy mình mẩy, rõ ràng là vừa xuống núi.

Dân chúng quanh đó quan sát toán người ngựa vừa quay về, xôn xao bàn tán. Một kẻ có vẻ thạo tin oang oang nói: “Nghe đồn Quý vương gia mất tích trên đường từ Hán Châu đến phủ Thành Đô rồi! Sáng sớm hôm qua, có mấy thị vệ hầu cận vương gia chạy thoát về, kể dọc đường họ gặp phải thích khách, đến giờ vẫn chưa tìm được vương gia!”

Người nghe tức thì ồ lên: “Gi cơ? Kẻ nào lớn mật đến thế, dám hành thích cả Quý vương gia?”

Thấy mọi người hỏi dồn, kẻ kia càng dương dương tự đắc: “Hôm trước ta đến phủ quận thú giao củi, nghe người dưới bếp kể rằng, thích khách nói giọng Từ Châu! Các vị bảo, còn kẻ nào nói giọng Từ Châu nữa chứ? Dĩ nhiên là Bàng Huân rồi!”

“Bàng Huân đã chết từ lâu, mấy kẻ cùng hội cùng thuyền cũng gần như bị quét sạch, chẳng lẽ nào còn hành thích được người ta?”

“Ồi chao, ông há không nghe được chuyện mấy tháng trước ở kinh thành, oan hồn Bàng Huân đã giết chết con gái nhà họ Vương Lang Gia ư? Nghe đâu cô gái ấy biến mất rất thần bí trong cung Đại Minh, rồi mấy ngày sau, thi thể lại đột ngột xuất hiện ở đúng chỗ cũ, quai đản hết sức!” Trong đám đông cũng có kẻ nhà rỗi, tức thì liên tưởng kết hợp cả những tin thất thiệt mà mình thu lượm được, thả sức tưởng tượng ra đủ chuyện, “Các vị có biết cô nương bị oan hồn Bàng Huân giết hại là ai không? Chính là vương phi tương lai của Quý vương đấy!”

Đám đông nhao nhao phản đối: “Vụ án đó chẳng phải đã tra rõ rồi sao? Nghe nói do Dương công công ở phủ Quý phá giải, là hai thị nữ bên cạnh vương phi tương lai ra tay, liên quan gì đến oan hồn Bàng Huân?”

Thấy mọi người không tin, kẻ kia gân cổ lên cãi cò: “Chuyện trong cung Đại Minh có ma, hơn nữa còn là hồn ma của phản tặc Bàng Huân sao có thể truyền ra ngoài chứ? Hai ả thị nữ kia chắc chắn là bị lời ra chết thay thôi!”

Hoàng Tử Hà và Lý Thư Bạch nhìn nhau, đều thấy vẻ phức tạp trong mắt người kia, chẳng biết có nên khen kẻ nọ tinh tường nhìn thấu chân tướng không nữa.

Lại có người hỏi: “Nếu vậy thì lần này Quý vương bị hành thích, cũng do oan hồn Bàng Huân tác quái ư?”

“Chứ gì nữa! Quý vương anh minh thần võ, không ai bì kịp, thích khách bình thường làm sao động được vào sợi tóc vương gia?” Thấy có người tán thành, kẻ kia càng thêm hào hứng, như thể chính mình là người trong cuộc vậy, “Đương nhiên là oan hồn Bàng Huân làm loạn, Quý vương nhất thời sơ suất, để cho chúng đắc thủ!”

Hiện giờ cả phủ Thành Đô cùng các châu phủ xung quanh đang dốc sức sạo trong khu vực xảy ra chuyện, tiết độ sứ đại nhân cũng phải đi mấy nghìn người, nghe nói định rà soát khắp núi rừng một lượt, nếu Quý vương còn sống thì chẳng bao lâu nữa sẽ tìm thấy thôi.

Lại có kẻ lắc đầu than thở: “Quý vương xảy ra chuyện trong địa giới quận Thục chúng ta, đừng nói là Chu sứ quân vừa nhậm chức, mà cả quận Thục cũng không tránh khỏi liên can.”

“Đừng nói là quận Thục. Hiện nay cả triều đình đều phải dựa vào Quý vương gánh vác, bằng không đã rơi vào tay bọn hoạn quan rồi. Giờ vương gia xảy ra chuyện, kẻ duy nhất được lợi, hẳn là...”

Nói đến đây, kẻ đó rút đầu, nhìn quanh: “Sắp tối rồi, xem ra họ sẽ tìm kiếm suốt đêm đây.”

“Hi vọng sáng mai sẽ có tin tốt... Nếu Quý vương yên ổn quay về được thì mừng quá.”

Trong tiếng bàn tán xì xầm, đám đông cũng tản dần đi. Hoàng Tử Hà ngẩng đầu nhìn Lý Thư Bạch hỏi khê: “Chúng ta tới phủ Chu sứ quân trước chứ?”

truyện chỉ được type bởi hoa hồng - diễn đàn lê quý đôn

Lý Thư Bạch lắc đầu: “Ta nghĩ nhất định có kẻ lấy làm mừng vì ta mất tích. Chúng ta cứ tìm một quán trọ nghỉ lại, để chúng vui mừng mấy hôm đã.”

Bạn đang đọc truyện *Trâm Lii: Tình Lang Hờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Chương 5: Vũ Diệu Mê Người

Phủ Thành Đô tấp nập thương lái qua lại, trên phố có rất nhiều quán trọ. Hai người bèn chọn một quán sạch sẽ nằm trong ngõ.

Mấy ngày bốn ba vất vả, sau khi gọi tiểu nhị lấy nước tắm rửa sạch sẽ, Hoàng Tử Hà giúp Lý Thư Bạch thay thuốc rồi ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, cô thấy cả người rời rã mỗi nhừ. Giống như lần trước trốn khỏi Thục, ngày ngày băng sông vượt núi, thần kinh căng ra để chống chọi, nhưng một khi dừng lại, lập tức thấy mỗi một vô chừng, bao nhiêu đau đớn cùng ập đến.

Cô nằm dài trên giường hồi lâu, thần thờ nhìn ánh sáng lọt qua song cửa. Chẳng biết hôm nay là hôm nào, cũng chẳng biết mình phải đi đâu. Mấy đoá thực quỳ rực rỡ đang đung đưa ngoài song, hắt bóng vào khung cửa, hồng nhạt tím thắm, như một vệt son phai.

Cô chợt mơ màng, tưởng như mình vẫn còn là tiểu thư ngân vàng được nâng niu trong phủ quận thú, sống cuộc đời gần như hoàn mỹ. Xuất thân nhà quan, dung mạo mỹ lệ, nổi danh thiên hạ, còn có một người cùng nắm tay thương hoa...

Người ấy...

Vừa nghĩ đến Vũ Tuyên, cô liền thờ dài.

Khi hần trình bức thư tình lên tiết độ sứ Phạm Ứng Tịch như một tội chứng, bọn họ đã cắt đứt hoàn toàn.

Còn gì mà mơ tưởng nữa chứ?

Việc đến nước này, nghĩ đến hần chỉ bằng nghĩ về vụ án sắp giải quyết, hay những việc phải làm cùng Lý Thư Bạch hôm nay còn hơn.

Cô mặc quần áo chỉnh tề, rồi thờ người ra trước gương. trước đây còn có thể đóng giả hoạn quan, nói thác là dung mạo hơi giống nữ mà thôi, nhưng giờ Lý Thư Bạch cũng cải trang, sao cô còn làm hoạn quan được nữa? Huống hồ giờ đang ở Thục, người biết mặt cô rất nhiều, chỉ thoáng trông là sẽ nhận ra ngay.

Còn đương nghĩ ngợi thì nghe tiếng gõ cửa khe khẽ.

Cô bèn đứng dậy ra cửa hỏi nhỏ: “Ai đó?”

“Ta, có thứ này cho ngươi.” Là giọng Lý Thư Bạch.

Cô vội mở cửa, thấy Lý Thư Bạch đứng bên ngoài chia cho cô một gói. Y đã thay đồ, còn cẩn thận hóa trang, trước mặt cô giờ đây chỉ là một gương mặt bình thường, chẳng có nét nào tuấn tú, thậm chí hơi gầy gò tiêu tụy, song dáng vóc cao ráo vẫn không giấu đi đâu được.

Hoàng Tử Hà nhận lấy, thuận miệng hỏi: “Sớm thế này... gia đã ra ngoài rồi ư?”

“Ừm, giờ ta họ Vương, gọi là Vương Quý.” Y theo cô vào phòng, thấy cô thản nhiên mở gói, lấy các thứ bên trong ra, nét mặt không tỏ vẻ gì kinh ngạc, chỉ lẳng lặng ngồi xuống trước tấm gương đồng, tỉ mỉ xoa phấn vàng lên mặt, rồi dán chút keo lên làm cho đuôi mắt sụp xuống, tô lông mày thành sâu róm, còn chấm thêm mấy đốm tàn nhang.

Trong gương hiện ra một thiếu niên tướng mạo bình bình, chẳng có gì thu hút.

Y buột miệng: “Sao người lại biết hóa trang?”

“Trước đây tôi đi theo đám bồ khoái, có mảnh khỏe nào không biết đâu?” Nói đoạn cô ngoái lại cười, “Vương gia biết ngón này mới là lạ đấy.”

“Ồ Đại Lý Tự từng đọc được vài tài liệu mô tả.” Y đáp gọn lỏn, rồi quay người đi ra, “Đi ăn sáng.”

Hoàng Tử Hà hối hả bó ngực, thay đồ rồi theo y tới đằng trước cửa tiệm ăn sáng.

Quán trọ nằm trong hẻm, tuy yên tĩnh nhưng vì thế nên cũng vắng khách. Chỉ có vèn vèn mấy người ngồi ăn, đều là khách trọ lại đêm qua.

Hai người ngồi xuống bàn dùng điểm tâm sáng, Hoàng Tử Hà đang gặm mẩu thịt, Lý Thư Bạch tiện tay bỏ thêm ít rau cần thái nhỏ vào bát vằn thắn trước mặt cô.

Hoàng Tử Hà ăn được nửa bát, chợt phát hiện khách khứa xung quanh đều đổ dồn mắt ra cửa. Vài kẻ thậm chí còn ngẩn cổ lên nhìn, chẳng khác gì con vịt.

Cô đang cảm thía xì xụp ăn, cũng phải ngẩng lên nhìn theo.

Một đám mây bông bành lằng đặng, từ ngoài cửa trời vào.

Không, thực ra đó không phải một đám mây, mà là một nữ tử mảnh mai tha thướt. Nàng chừng ngoài ba mươi, vận một tấm áo chên bằng vải thô giản dị, đầu cài chup tóc bằng lụa, lưng đeo tay nải, chân xỏ giày vải, ngoài ra không có trang sức gì.

Một người phụ nữ như vậy lại tha thướt hơn cả thiếu nữ, chẳng khác cảnh liễu phát phơ trước gió xuân, khiến người ta nhìn mà rung động.

Điểm hấp dẫn nhất của nữ tử ấy không phải dung mạo đẹp đẽ, mà là phong thái tuyệt vời, chưa cần nhìn mặt, chỉ riêng cử chỉ của nàng đã khiến người ta phải choáng ngợp, trầm trồ.

Hoàng Tử Hà nhìn đến thân người ra, thầm nghĩ, thời trẻ chắc hẳn người này phải là mỹ nhân tuyệt sắc, đã đến tuổi này mà phong tư vẫn hóp hờn như thế.

Có điều, một giai nhân như vậy lại có vẻ rầu rĩ ủ ê, lòng sầu muôn mối.

Nàng chọn một chiếc bàn cạnh cửa sổ, âu sầu ngồi xuống, uống hai hớp cháo rồi thừ ra, chống má lặng lẽ nhìn rặng liễu xanh mướt bên ngoài.

Thấy Hoàng Tử Hà cứ nhìn dán vào giai nhân, Lý Thư Bạch bèn gõ lên bàn nhắc nhở: “Ăn nhanh lên, chút nữa phải ra ngoài đấy.”

Hoàng Tử Hà vâng dạ rồi ăn vội vàng nốt nửa bát, lúc nhìn sang chiếc bàn cạnh cửa sổ kia, cô chợt thấy giai nhân nọ lấy trong tay nải một chiếc vòng ngọc, thân người ra ngắm.

Chiếc thìa trong tay Hoàng Tử Hà bỗng rơi cách xuống bàn.

Bởi cái vòng kia quá quen thuộc với cô.

Vòng bạch ngọc chạm đôi cá uốn mình quấn quanh, con này ngậm đuôi con kia, tạo thành một vòng tròn hoàn chỉnh.

Vì mình cá chạm rồng, mỗi khi ánh sáng rọi qua lại càng trong suốt lung linh khác thường. Mất cá bằng hạt ngọc tria nhỏ như hạt gạo, khảm trên vòng ngọc, ngọc tôn châu, cực kỳ tinh xảo, khiến người ta khó mà rời mắt.

Chính là chiếc vòng Vũ Tuyên tặng cho cô, từng bầu bạn bên cô suốt bao ngày, cổ tay cô cũng đã quen với cảm giác lạnh lạnh từ nó. Khi gia đình gặp nạn, cô một thân một mình trốn khỏi Thục, chỉ có cây trầm trên đầu và chiếc vòng này là đáng tiền.

Có ai hay, lúc đem nó đi cầm, cô đã tuyệt vọng nương nhờ. Bấy giờ cô từng nghĩ, tháo nó ra rồi, có lẽ sẽ không bao giờ thấy lại nữa.

Nào ngờ, vừa bước vào đất Thục, còn chưa đến Thành Đô, cô đã lại trông thấy nó.

Thấy cô biến sắc, Lý Thư Bạch nhìn theo ánh mắt cô, sẫm soi chiếc vòng trên tay giai nhân rồi hỏi: "Sao vậy?"

Giai nhân kia đã cắt vòng đi. Hoàng Tử Hà vội đứng dậy, bảo Lý Thư Bạch: "Đợi tôi một lát," rồi xăm xăm đi thẳng về phía nàng.

Giai nhân nghiêng đầu nhìn lướt qua cô, thấy chỉ là một thiếu niên mặt mũi vàng vọt, chẳng có gì nổi bật thì lại hồ hững rồi mắt, khoác tay nài đứng dậy toan đi.

Hoàng Tử Hà liền vào đề ngay: "Tôi nhận ra chiếc vòng vừa rồi tỷ cầm."

Quả nhiên, giai nhân khựng lại, ngập ngừng hỏi: "Cậu... trước đây từng trông thấy rồi ư?"

Giọng nàng hơi khàn, trầm thấp mà dịu dàng, rất hợp với người.

Hoàng Tử Hà gật đầu: "Chẳng hay tỷ tỷ tìm được nó ở đâu vậy? Theo tôi biết, khi chủ cũ của nó rời khỏi Thành Đô, giữa đường đã đem nó đi cầm."

"Nếu vậy thì có lẽ hàng cầm đồ đã đem bán..." Giai nhân thờ dãi, đáp khẽ: "Đây là di vật của một người chị em tôi, tôi tới Dương Châu gặp cô ấy, nào ngờ người đã qua đời, chỉ để lại chiếc vòng này... Hình như là tình nhân của cô ấy tặng."

Trông thái độ của nàng, Hoàng Tử Hà hiểu ngay, người chị em đó hẳn là xuất thân không được tốt, còn chiếc vòng cô đem cầm đã được ai đó mua về, tặng lại cho người nọ.

Cô bèn kiếm lời an ủi: "Xin tỷ tỷ bớt đau buồn, việc đời xưa nay vẫn thế, những người đột ngột qua đời vì bệnh hay vì chuyện bất ngờ nào có ít đâu."

Giai nhân im lặng lắc đầu.

Hoàng Tử Hà lại hỏi: "Chẳng biết tỷ có thể để lại cho tôi chiếc vòng này không? Chủ cũ rất thích nó, giờ vẫn muốn tìm lại..."

"Đây là tín vật định tình của tiểu muội tôi với tình lang, giờ cô ấy đã không còn, chỉ để lại một vật kỷ niệm này, bất luận thế nào, tôi cũng không thể tặng lại người khác được." Giai nhân từ chối thẳng thừng.

Thấy nàng cương quyết như thế, Hoàng Tử Hà đành tạ lỗi: "Đã vậy, xin thứ cho tại hạ mạo muội."

Lúc trở lại, Lý Thư Bạch trầm ngâm nhìn cô hỏi: "Cái đó của người à?"

Hoàng Tử Hà đáp khẽ: "Vâng, trên đường trốn chạy tôi đã phải đem cầm."

"Giờ còn thích nữa không?"

Cô nghĩ ngợi, rồi lại lắc đầu: "Thôi bỏ đi, kỷ vật của tôi nhưng cũng là kỷ vật của cô ấy, đều có ý nghĩa cả."

"Huống hồ người sắp gặp lại người tặng vòng rồi, còn cô ta thì vĩnh viễn không thể gặp được nữa."

Nghe giọng Lý Thư Bạch lạnh băng, Hoàng Tử Hà kinh ngạc nhận ra y đã đi guốc trong bụng mình, tim bất giác chậm lại một nhịp, hơi thở cũng nặng nề hẳn. Cô cảm cúi ầu, không dám ho he câu nào nữa.

Nhìn biểu hiện của cô, Lý Thư Bạch lại cảm thấy mình không nên tỏ ra bức bối như thế, bèn chuyển chủ đề, nói khẽ: "Người ta là đại tỷ trong Vân Thiều Lục Nữ, Công Tôn Diên đấy."

Hoàng Tử Hà sững ra: "Công Tôn đại nương ư?"

"Ừm, chính là đồ đệ của Lý thập nhị nương, thuở bé mồ côi, không cha không mẹ, nên sau khi được truyền y bát bèn đổi sang họ Công Tôn. Mười bảy năm trước, Công Tôn đại nương từng vào kinh biểu diễn, bấy giờ ta mới sáu bảy tuổi, còn ở trong cung, đến giờ vẫn chưa quên điệu Kiếm Khí Hồn Thoát năm ấy. Ai ngờ mười bảy năm sau gặp lại vẫn kiêu diễm như xưa kia, tài nghệ còn tiến bộ nữa chứ."

Hoàng Tử Hà hồi tưởng lại rồi nhận xét: "Thế thì năm nay Công Tôn đại nương cũng phải ba lăm ba sáu rồi đấy nhỉ."

"Mai Văn Trí cũng xấp xỉ chừng đó mà."

Hai giai nhân nổi danh năm xưa, giờ một kẻ vẫn áo vải trăm gai, lưu lạc chân trời, cô đơn lẻ bóng, còn một người áo gấm com vàng, sống giữa thâm cung, được vạn người xung tụng. Nghĩ tới sự vô thường của số mệnh, cô không khỏi cảm khái.

Nhưng, ai mà biết được, rốt cuộc ai hạnh phúc hơn ai đây?

Nhớ lại chuyện Công Tôn đại nương vừa kể về em gái, Hoàng Tử Hà khẽ ồ lên: "Nói vậy thì em út trong Vân Thiều Lục Nữ đã qua đời rồi ư?"

"Người thứ sáu tên Phó Tân Nguyên, mười bảy năm trước mới mười hai tuổi, còn chưa búi tóc, ngây thơ lẳng mạn. Giờ thì cũng gần ba mươi rồi."

"Tuổi nhỏ đã nổi danh, đến lúc trưởng thành lại chết yểu." Hoàng Tử Hà than thở, "Xem thái độ của Công Tôn đại nương, e rằng cái chết của người này có ẩn tình."

Lý Thư Bạch hồ hững hờ: “Người lo việc mình trước đi, hơi đâu quản mấy chuyện không đâu đó.”

Hoàng Tử Hà gật đầu, rồi bắt giác lại liếc sang Công Tôn Diên, thấy Công Tôn Diên đã đứng dậy đi ra cửa, nào ngờ có hai gã nhà giàu cười hi hi chặn đường: “Chẳng phải Công Tôn đại nương đây ư, sao bỗng từ Dương Châu đến Hán Châu thế này? Thật trùng hợp quá, tối nay chúng ta cũng trọ lại đây, đúng là có duyên mà!”

Công Tôn Diên lạnh lùng nhìn hai kẻ trước mặt tôi, rồi lách mình né tránh, chẳng buồn đếm xỉa tới chúng.

Nào ngờ hai tên vô lại bèn sáp tới chặn cửa. Khung cửa rộng chưa đầy ba thước bị chúng choán hết, không còn khe hở nào để lách qua.

Hoàng Tử Hà nhím mày, toan đứng ra nói mấy câu phải quấy thì Lý Thư Bạch đã đổi đầu đùa, gõ nhẹ lên vai, bảo ý cô đừng manh động.

Công Tôn Diên không hề dừng bước, xăm xăm đi thẳng ra cửa, tướng chừng sắp về va vào hai tên kia tới nơi. Nhưng đúng lúc chúng nhún nhường cười cợt, giờ tay lên toan chạm vào người Công Tôn đại nương thì gia nhân bỗng bước chéo sang bên, trong khoảnh khắc thân hình nháng lên, chẳng biết làm sao đã đi xuyên qua người chúng, ra khỏi cửa nhẹ nhàng như một cánh chuồn chuồn, thoát cái đã thấy đứng ngoài sân, chân không lấm bụi.

Hai tên vô lại thấy Công Tôn Diên đi ra dễ như bỡn, chẳng hề coi mình vào đâu thì thẹn quá hóa giận, hộc tốc đuổi theo giữa tiếng cười ồ của mọi người trong quán.

Công Tôn Diên cũng không muốn sinh sự, chỉ mềm mỏng thuyết phục: “Hai vị, hôm nay không có tiêu sáo làm nền, chỉ nhảy múa suông thì có gì hay? Huống hồ tiểu muội mới qua đời, tôi chẳng còn lòng dạ nào múa hát, xin hai vị bỏ quá cho.”

Nào ngờ hai tên vô lại kia đã bắc thang cho còn không biết đằng leo xuống, trở Công Tôn Diên mắng mỏ: “Chẳng qua là vũ nữ Dương Châu chứ gì? Năm xưa anh em ta cho các người bao nhiêu tiền, thế mà bây giờ còn ra về đoan trang học làm Bồ tát nổi gì?”

“Đừng thế, nhìn cái bộ dạng đoan trang đứng đắn kia, ai không biết còn tưởng là gái nhà lành cơ đấy!”

“Hôm nay người đến chỗ đại gia đây, trước tiên hãy múa một điệu Hồ toàn* cho chúng ta xem đã!”

*Hồ toàn: điệu múa du nhập từ người Hồ Tây Vực, người múa liên tục xoay tròn, nên gọi là Hồ toàn

Người trong quán thấy hai tên vô lại chặn đường một mỹ nữ, đều dồn mắt vào nhìn, nghe nói giai nhân này là vũ nữ Dương Châu thì càng thêm hứng thú, đổ xô ra cửa xem náo nhiệt.

Thấy mọi người xúm đông xúm đỏ xung quanh, Công Tôn Diên biết hôm nay không tránh được rầy rà, đành gỡ tay nài trên vai ném xuống đất, cao giọng: “Múa một điệu cũng không sao, có điều thường ngày tôi ít múa điệu Hồ toàn, xin múa hầu hai vị một khúc Kiếm khí, được chăng?”

Chưa nói dứt câu, cũng chẳng đợi hai tên kia trả lời, Công Tôn Diên bẻ một cành liễu cạnh đó, bắt ngay vào thế khởi đầu. Tuy Công Tôn Diên chỉ mặc áo vải thô giản dị, tóc búi đơn sơ, nhưng đứng hiên ngang trước gió, tư thế tha thướt như tiên, khiến mọi người ở đó đều phải trầm trồ: “Đẹp quá!”

Công Tôn Diên lấy liễu thay kiếm, tung người nhảy múa, dáng điệu phóng khoáng như mây vờn, tất cả chăm chú chiêm ngưỡng điệu múa của giai nhân, chợt thấy mảnh sân đất nện trước quán thoát đã biến thành lầu son gác tía, tấm áo vải tay chèn cũng trở thành gấm lụa lượt là. Giai nhân đứng giữa sân, phong thái băng láng như mây khói, tư thế pháp phối như sóng biển, khó mà trông rõ.

Rồi vũ điệu của Công Tôn Diên đột ngột thay đổi, sóng gọn và khói mây thoát biến thành sấm sét, cành liễu trong tay nhanh như chớp quất thẳng tới hai tên vô lại. Chỉ nghe hai tiếng bốp, bốp giòn tan, trên mặt chúng đã nổi lên hai lần đỏ, đau đến nỗi ôm mặt kêu oai oái.

“Xin lỗi, cành liễu dài quá, vô ý quệt phải hai vị.” Công Tôn Diên cười nhạt.

Người xung quanh rộ lên cười nhạo, Hoàng Tử Hà cũng mỉm cười.

Bị cành liễu quất phải chỉ là vết thương ngoài da, nhục nhã nhất là bị đám đông chế nhạo, hai tên kia tức thì gầm lên lao đến.

Công Tôn Diên ra tay rất nhanh, roạt roạt hạt tiếng, hai tên kia lại ôm mũi ngồi thụp xuống, nước mắt nước mũi giàn giụa, ra là đã bị quất trúng mũi.

“Xin lỗi hai vị, tôi ở Dương Châu, các vị ở Hán Châu, nước sông không phạm nước giếng. Hôm nay lỡ tay làm các vị bị thương, sau này các vị đến Dương Châu, tôi nhất định sẽ làm hết nghĩa vụ chủ nhà, tạ tội với các vị.” Nói đoạn, Công Tôn Diên quay người đi thẳng, chẳng thèm đếm xỉa đến chúng nữa.

Hai tên kia nào chịu buông tha, giận dữ bỏ đến toan ngăn lại.

Bịch, bịch. Chỉ trong nháy mắt, chúng đã bị đá văng vào góc tường, rống lên thảm thiết, không bò dậy nổi.

Bạn đang đọc truyện *Trâm Lii: Tình Lang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Chương 5.2

“Giữa ban ngày ban mặt dám gây sự ngay giữa đất Thục, làm mất mặt người Thục, coi bỏ đầu ta là phỗng đá đấy à?” Thành linh một tiếng quát sang sảng vang lên. Ngay lập tức, đám đông quanh đó nhao nhao vỗ tay hoan hô người vừa giáo huấn hai tên vô lại, có kẻ còn gào lên: “Chu thiếu bỏ đầu oai phong lắm!”

“Chu bỏ đầu phụng chỉ tra án, quả là danh bất hư truyền!”

“Quận Thục phải trông vào Chu thiếu bỏ đầu và Chu sứ quân rồi!”

Trong tiếng hoan hô vang dội, Chu thiếu bỏ đầu phụng chỉ tra án oai vệ bước vào, giữa muôn vãn ánh mắt ngưỡng mộ. Hóa ra là Chu Từ Tàn.

Chỉ thấy gã mặc một bộ đồ nha sai đỏ thẫm, đeo thắt lưng ngọc xanh, eo còn giắt một thanh đao chuôi xanh chạm nhét trong bao da, chân xỏ giày màu tím diên vĩ, trên đầu sùm sụp một chiếc mũ đen cấm lông công.

Chu Từ Tàn ăn vận xanh đỏ tím vàng từ đầu đến chân hớn hờ đi vào, chấp tay khiêm nhường chào tất cả: “Là việc nên làm, nên làm mà!”

Lý Thư Bạch và Hoàng Từ Hà nhìn nhau, phút chốc đều hiểu sâu sắc hàm nghĩa bốn chữ: “thấm không nổi nhìn” – phục sức của họ Chu quá lòe loẹt, cơ hồ làm họ hoa cả mắt.

“Rời kinh bấy lâu mà Từ Tàn vẫn thế, chẳng thay đổi gì cả.” Hoàng Từ Hà buột miệng cảm thán.

“Lạ thật đấy, thân thù của Từ Tàn làm sao đá vắng hai tên kia được?”

Chưa nói dứt câu, trông thấy người đi phía sau Chu Từ Tàn, họ hiểu ra ngay.

Trương Hàng Anh theo chân Chu Từ Tàn bước vào.

Lý Thư Bạch và Hoàng Từ Hà tin chắc họ không nhận ra mình nên vẫn ngồi tại chỗ ăn uống. Có điều, giữa không khí xôn xao hỗn loạn trong quán, chỉ có hai người họ bình thản như không, càng khiến Chu Từ Tàn chú ý hơn.

Trò vui đã hạ màn, đám đông cũng tản đi, Công Tôn Diên khom người hành lễ với Chu Từ Tàn và Trương Hàng Anh: “Đa tạ hai vị.”

“Ồ, là việc nên làm thôi, tại hạ ghét nhất hạng người cậy thế ức hiếp phụ nữ trẻ nhỏ, có giỏi thì đi mà gây chuyện với bọn đàn ông chúng ta đây này!” Đoạn, Chu Từ Tàn khinh miệt quay sang mắng hai tên vô lại đang len lén đứng dậy toan đánh bài chuồn, “Này, có giỏi thì đến phủ quận thủ nói chuyện nhé! Ta mà bắt gặp lần nữa thì không bỏ qua đâu!”

Thấy chúng vất giò lên cổ mà chạy, Công Tôn Diên mỉm cười với Chu Từ Tàn: “Chắc chúng không dám làm nhục tôi nữa đâu.”

Chu Từ Tàn vỗ ngực hiên ngang đáp: “Có chuyện gì cứ đến tìm ta! Bỏ đầu Chu Từ Tàn ta đây cai quản tất cả đám vô lại ở Xuyên Thục đấy!”

Tiểu nhị trong quán mau miệng vượt đuôi: “Tốt quá tốt quá! Đúng là muôn dân trăm họ được nhờ, Hoàng tiểu thư đi thi lại có Chu thiếu gia đến, xem ra đất Thục này lại sắp được bình yên rồi!”

Tức thì, chủ quán cho hân ăn ngay một đá, quát khê: “Nhắc đến Hoàng tiểu thư làm gì hả!”

Bấy giờ tiểu nhị mới sực nhớ ra Hoàng tiểu thư phá án như thần ngày xưa đã trở thành tội phạm bị triều đình truy nã, không giấu được vẻ lúng túng: “Chuyện này... Xin thiếu bỏ đầu bỏ qua cho...”

“Bỏ qua gì chứ? Ta thích nhất câu này đấy, thực không ngờ có ngày ta lại được xếp ngang hàng với cô ấy!” Chu Từ Tàn tươi như hoa vỗ nhẹ lên đầu tiểu nhị, rồi kéo Trương Hàng Anh đến ngồi ngay xuống bàn Hoàng Từ Hà, vừa ngồi vừa nói: “Huynh đến đây, ăn chút gì đã. Hai vị không ngại ngồi chung chứ?”

Hoàng Từ Hà và Lý Thư Bạch dĩ nhiên lắc đầu, song cũng không chuyện trò gì với họ, e lộ thân phận, cứ thế lặng lẽ ăn uống.

Lại nghe Chu Từ Tàn hỏi Trương Hàng Anh: “Trương nhị ca, huynh lặn lội đến tận đất Thục, đã tìm được hành tung của A Dịch chưa?”

Trương Hàng Anh rầu rĩ lắc đầu.

Thấy họ Trương gầy nhom tiêu tụy, hân đã ném trái nhiều vất vả trên đường tìm kiếm Tích Thúy, lòng Hoàng Từ Hà bỗng nao nao khó tả.

“Ta nghĩ, nếu A Dịch biết được tấm lòng của huynh nhất định sẽ rất cảm động.” Nói rồi, Chu Từ Tàn cầm một quả trứng lên bóc vỏ, hỏi tiếp: “Sau đây huynh định tìm kiếm quanh quận Thục hả?”

“Ừm, tôi nghĩ có lẽ cô ấy sẽ tìm tới một nơi xa xôi hẻo lánh nên định tìm quanh các thôn làng gần đây.”

Chu Tử Tần vốn nhiệt tình, liền nói: “Có gì cản cứ bảo ta, nơi khác thì không nói, chứ ở đất Thục này, ta có thể tìm mấy người giúp huynh.”

“Trước mắt thì chưa cần, cảm tạ Tử Tần huynh.” Trương Hàng Anh thần người giây lát rồi hỏi, “Chẳng hay Hoàng... Dương công công có ở đây không? Không chừng công công có thể giúp chúng ta một tay, bằng không với sức của tôi, muốn tìm A Định chẳng khác nào vớt trăng dưới nước...”

“Sùng Cổ ấy à...” Chu Tử Tần gọi khẽ, rồi nằm gục xuống bàn, mắt đỏ hoe: “Trương nhị ca, Sùng Cổ... mất tích rồi!”

“Mất tích à?” Trương Hàng Anh giật nảy mình, vội hỏi, “Sao lại thế?”

“Quý vương và Sùng Cổ trên đường đến Thục bị tập kích, giờ vẫn chưa tìm được tung tích. Tây Xuyên tiết độ sứ và cha ta đã phái rất nhiều người đi tìm khắp trong núi đến hôm nay là ba bốn ngày rồi, mà chưa có tin tức gì cả.”

Trương Hàng Anh liền an ủi: “Quý vương dũng mãnh như thế, thích khách tầm thường sao đả thương nổi? Nhất định gia không sao đâu!”

“Phải, phải, Quý vương có lẽ không sao, nhưng mà... nhưng mà Sùng Cổ thì gay rồi!” Chu Tử Tần mếu máo nhìn Trương Hàng Anh, nước mắt chực lăn xuống. “Huynh biết không? Đêm qua chúng ta đã tìm được Na Phát Sa, chính là con ngựa của Sùng Cổ ấy... Nó bị thương, còn rơi vào bụi gai, lúc đưa về chỉ còn thoi thóp. Huynh bảo, Na Phát Sa còn bị thương, thì Sùng Cổ...”

“Dương công công thông tuệ hơn người, nhất định sẽ gặp dữ hóa lành, không có chuyện gì đâu!” Trương Hàng Anh ngắt lời, không để họ Chu nói tiếp.

Chu Tử Tần ngược lên, thấy vẻ mặt Trương Hàng Anh chắc chắn như đinh đóng cột thì cũng hơi vững dạ, gật đầu: “Ừm, ta cũng nghĩ thế. Sùng Cổ lợi hại như vậy, chắc không gặp chuyện gì đâu!”

Hoàng Tử Hà siết chặt đôi đũa trong tay, nhìn sang Lý Thư Bạch, Lý Thư Bạch lắc đầu với cô, song lại hạ giọng, giả tiếng khàn khàn khẽ thì thào với Chu Tử Tần: “Hai vị nói rất phải, giờ mới tìm thấy ngựa chứ nào đã thấy người, nhất định vị huynh đệ đó đã gặp dữ hóa lành, thuận lợi vượt qua đại nạn rồi.”

“Huynh cũng nghĩ thế ư?” Chu Tử Tần tức thì xốc lại tinh thần, hỏi ngay, “Tôi thoát nhìn đã biết hai vị không phải người thường mà, dám hỏi hai vị từ đâu đến, tới Thục có việc gì không?”

Lý Thư Bạch thản nhiên đáp: “Tại hạ họ Vương, là người kinh thành, ngưỡng mộ cảnh sắc nước non đất Thục nên cùng cậu em họ đến đây du ngoạn vài tháng thôi.”

“Ồ! Thế là phải lắm, phong cảnh nơi này tú lệ vô cùng, nhất là xuôi dòng đi xuống, qua ba eo sông, từ thành Bạch Đế đi thẳng đến ái Nam Tân, qua Vu sơn mây mù quanh năm, lại tới ngọn Thần Nữ nổi danh, dọc đường đi núi non trập trùng, vách đá cheo leo, khiến người ta trầm trồ không ngớt!” Chu Tử Tần niềm nở giới thiệu, “Tiếc rằng giờ ta bận bịu quá, nếu không nhất định phải đi chơi một chuyến!”

“Chu bỏ đầu giờ phải gánh vác công việc quan trọng của bổ khoái và đội ngựa toàn thành, muốn tranh thủ du ngoạn e rằng khó.” Lý Thư Bạch thuận miệng tiếp lời.

Chu Tử Tần nghiêm mặt gật đầu: “Đúng thế, ta phải lo cho an nguy của trăm họ trong thành, sao dứt ra đi chơi nổi? Huống hồ có tấm gương sáng của Hoàng Tử Hà trước mắt, ta cũng không thể nhõm nhợ, phải dốc sức đuổi kịp cô ấy mới được.”

Hoàng Tử Hà điềm nhiên bỏ thêm một dấm cần thái nhỏ vào chén tào phớ, rồi húp hết nửa chén.

Chu Tử Tần hỏi ngay: “Ngon không?”

Cô gật đầu.

“Ta thấy mùi rau cần cứ thế nào ấy, nghe nói người Hồ ở Tây Vực rất thích ăn...” Nói rồi, gã cũng bỏ một dấm vào bát mình, nhưng vừa húp một miếng thì vội vàng nhặt ra ngay.

Tiểu nhị đi ngang qua, buột miệng nói chớ vào: “Năm xưa Hoàng tiểu thư nhà quận thú nổi tiếng thích rau cần, mỗi lúc ăn tào phớ đều phải cho thêm cần.”

“Thật à?” Chu Tử Tần tức thì bốc lại một dấm bỏ vào rồi ăn tiếp, “Chà chà, nói mới thấy, quả là có phong vị riêng.”

Lý Thư Bạch nhìn lướt sang Hoàng Tử Hà, khoe mắt hơi nhướng lên, vẻ trên cợt.

Hoàng Tử Hà được nướng quá hóa sợ, nom nớp nhìn nụ cười của Lý Thư Bạch rồi bung bát tào phớ lên uống một hơi hết sạch phần còn lại.

Đội cô đặt bát xuống, Lý Thư Bạch liền đứng lên từ biệt Chu Tử Tần và Trương Hàng Anh: “Tôi và tiểu đệ phải đi dạo quanh Thành Đô một vòng, xin cáo từ.”

Chu Tử Tần cũng hồi hã uống hết bát tào phớ lẫn rau cần rồi nói: “Cũng không còn sớm nữa, ta phải đi tuần quanh ác phố một lượt, nếu đến chiều rảnh rồi ta còn muốn tới chỗ Quý Vương gặp chuyện, tìm thử xem sao...”

“Không cần đi tìm đâu nữa,” Lý Thư Bạch nói

Chu Từ Tàn ngó ra hỏi lại: “Tại sao?”

“Bởi vì...” Y ghé tai họ Chu, thì thảo nào: “Ta đang đứng trước mặt ngươi đây.”

Chu Từ Tàn tức thì tròn tròn mắt, há hốc miệng ra, đủ nhét vừa cả quả trứng.

“Đừng kinh ngạc thế, dịch ở trong tôi ra ngoài ánh sáng nên phải cái trang chút thôi

Chu Từ Tàn khó khăn lắm mới ngậm được miệng vào, lắp bắp hỏi nhỏ: “VẬY... VẬY TÔI PHẢI LÀM SAO?”

“Cứ thân nhiên như thường, bỏ cái vẻ kinh ngạc đó đi.”

Có điều biểu cảm của Chu Từ Tàn xưa nay rất phong phú, bảo gã làm ra vẻ thân nhiên như không thì rất khó, chẳng qua chỉ miễn cưỡng trấn tĩnh, lừa được hạng người thành thực như Trương Hằng Anh mà thôi.

“Ngươi có thể mời ta đến phủ quận thú làm khách, cứ nói là bạn mới của ngươi, cha ngươi sẽ biết phải làm sao.”

“Vâng...” Chu Từ Tàn gật đầu, rồi chợt nhận ra thái độ của mình không đúng, tức thì vênh mặt lên ngạo mạn gật đầu: “Hả, đương nhiên rồi, ngươi được Lý Minh Công giới thiệu, muốn cầu kiến cha ta hả, có khó gì đâu? Giờ ta cũng rảnh, để ta đưa ngươi đi, đi nào đi nào!”

Hoàng Từ Hà cũng theo Lý Thư Bạch đứng dậy. Chu Từ Tàn nhìn cô, cảm thấy rất thân thuộc nên cứ vừa đi vừa ngoái đầu nhìn. Ra khỏi cửa, gã cố ý tụt lại phía sau, thận trọng đi sát vào cô, hỏi khẽ: “Sùng Cổ đấy à?”

Hoàng Từ Hà gật đầu.

Chu Từ Tàn vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, không kìm được huých khuỷu tay vào vai cô, còn giờ tay toan bóp cổ cô.

Lý Thư Bạch như có mắt sau gáy, lạnh nhạt nhắc: “Đừng gây chú ý.”

Chu Từ Tàn lè lưỡi với Hoàng Từ Hà, rồi rụt cổ lại không dám nói năng gì nữa.

“Lý Minh Công giới thiệu à? Lý Minh Công nào cơ? Không gặp không gặp đâu.”

Chu Tường vừa nghe con trai nhắc đến Lý Minh Công đã mắng ngay: “Có phải người ta lại dâng cho mày xác khô xác cổ nào rồi không? Mày vô công rồi nghề đâm ra hạng người nào cũng lòi đến gặp ta hả?”

“Chu sứ quân, lần này ông trách lầm Từ Tàn rồi. “Lý Thư Bạch cười nói.

Vừa nghe giọng y, Chu Tường biến sắc, nom nớp đứng dậy, nhưng trông thấy diện mạo y lại đâm ra ngán ngừ, chăm chú sẫm soi hồi lâu không dám lên tiếng.

“Sứ quân không nhầm đâu, là ta đây.”

Chu Tường lập tức cho tất cả người hầu lui ra, sau đó hành lễ với y: “Quý vương gia tha tội! Lần này gia bị hành thích trên đường đến Thục, hạ quan thực đáng chết...”

“Ông vừa chân ướt chân ráo đến đây, dưới chưa quen trên chưa biết, sao phải nhận trách nhiệm?” Lý Thư Bạch ra hiệu cho ông ta không cần đa lễ, rồi nói: “Ta vẫn chưa lần ra hung thủ đứng sau vụ này, mong sứ quân tạm thời đừng để lộ ra, phải nhanh chóng tóm được kẻ đằng sau đã.”

“Thưa vâng! Hạ quan tuân lệnh!”

Lý Thư Bạch ngừng một lát, lại hỏi tiếp: “Kỳ Lạc quận chúa... giờ sao rồi?”

Chu Tường thờ dãi, không giấu vẻ tiếc thương: “Quận chúa bất hạnh... đã qua đời rồi!”

Lý Thư Bạch lặng thinh nhắm nghiền mắt lại. Hoàng Từ Hà không thấy được ánh mắt y, chỉ thấy y mím chặt môi.

Bên tai cô chợt vang lên những lời Lý Thư Bạch kể hôm ấy.

Khi y bị đổi phong hiệu thành Thông vương, đóng cửa giam mình trong căn nhà tại phường Vĩnh Gia, tương lai mờ mịt, cuộc đời vô vọng, một thân một mình bơ vơ giữa đời, chỉ có thiếu nữ ngây thơ vô tư ấy chẳng hề e sợ nắm lấy tay y, trong khi những kẻ khác tránh còn không kịp.

Có lẽ y cũng có lúc đổi ý, toan cưới cô em họ xa này hồng đèn đáp tình cảm của nàng dành cho y năm xưa.

Nhưng rốt cuộc y vẫn chỉ coi nàng như em gái, không thể chấp nhận.

Hoàng Tử Hà lặng lẽ đứng phía sau, chỉ thấy bờ mi y thoáng run rẩy. Nhưng ngay lập tức, y đã quay đi, không để bất cứ kẻ nào trông thấy nét mặt mình, giọng nói vật bình thân lạnh nhạt như mọi lúc: “Ắt Chu sứ quân đã lo liệu hậu sự cho quận chúa đâu vào đấy rồi.”

Chu Tường vội đáp: “Thưa, đã sai người đến Trường An báo tang. Thi hài quận chúa ở đây, chúng hạ quan cũng cho bảo quản chu đáo rồi.”

“Các thị vệ của ta có bao nhiêu người trở về?”

Chu Tường than thở: “Cho đến giờ, các thị vệ và hoạn quan hầu cận vương gia mới có mười mấy người quay về thôi, hầu hết đều bị thương, đang ở chỗ tiết độ sứ Phạm tướng quân điều dưỡng. Chẳng hay gia có muốn tới đó xem thử, đồng thời bảo Phạm tướng quân ngừng tìm kiếm không?”

“Giờ ta vừa mới thoát hiểm, nếu đến phủ tiết độ sứ, để kẻ địch nhận ra, chẳng phải lại rơi vào cục diện địch ở trong tôi ta ngoài sáng ư? Cứ để Phạm tướng quân tìm tiếp đi, chưa chừng lại tìm thêm được mấy người về.” Nói đến đây, Lý Thư Bạch thoáng trầm ngâm, “Trong số những người thoát nạn, có kẻ nào thuộc hàng chữ ‘Cảnh’ không?”

“Thôi được.” Y cũng không hỏi thêm nữa.

Chu Tường sực nhớ ra một chuyện, vội thưa: “Còn nữa, hạ quan cùng Phạm tiết độ đến nơi vương gia gặp nạn tra xét hiện trường, tìm được một chiếc bình lưu ly trong xe, bên trong có một con cá đỏ, vẫn còn sống...”

Lý Thư Bạch gật đầu hỏi: “Giờ nó ở đâu?”

“Thưa, ở chỗ Phạm đại nhân.” Tiết độ sứ đương nhiên quyền cao hơn quận thú, y muốn lấy đi, Chu Tường không thể ngăn được.

“Vậy cứ để chỗ phủ tiết độ thôi. Ta nghĩ tiết độ sứ không đến nỗi không tìm được một kẻ biết nuôi cá.”

Bạn đang đọc truyện *Trâm Lii: Tình Lang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Chương 6: Băng Tuyết Dung Nhan

Chu Tử Tần chưa bao giờ thấy đời viên mãn như thế, đi trên đường mà cảm giác như tỏa ra hào quang vạn trượng, chói lọi lóa mắt.

Bởi lần này, cùng gã cưới ngựa đi tuần, bên trái là Dương Sùng Cổ nổi danh khắp kinh thành về tài phá án, bên phải còn oách hơn, chính là Quý Vương Lý Thư Bạch đang hờ hững ngắm cảnh phố phường.

Dẫn hai người này ra ngoài công cán, đúng là thắng lợi lớn trong đời!

Có điều... việc công cán hình như hơi vất vả...

“Đại nương à, đồng gương sen này vừa tươi vừa ngon. nhưng hình như sắp hàng lần cả ra đường rồi, nếu kẻ nào phi ngựa phóng nhanh và phải thì làm thế nào đây?... Mau mau, ta giúp đại nương bê nó lùi lại nhé...”

“Chà chà, đại ca thối kệo khéo quá, nhưng bày sắp ngoài phố thế này thì bụi lắm nhì? Ta bảo này, huynh ra chỗ gốc đa kia mà ngồi có phải sạch sẽ mát mẻ không, nào nào, để ta giúp huynh khiêng qua đó...”

“Nhị cô nương ơi, không phải ta nói cô đâu, nhưng...”

Cô xinh xắn thế này, sao lại chường mặt ra đường bán thịt dê chứ? Phải phải, luật pháp Đại Đường không cấm đàn bà con gái bán thịt dê, nhưng cô nhìn mà xem, cả đám choai choai cứ xúm lấy mua thịt của cô, làm tắc cả đường kia...”

Nhị cô nương nọ tay lăm lăm con dao, lườm Chu Tử Tần một cái sắc lén: “Thì làm sao? Đường đường Chu thiếu bỏ đầu mà cũng nhúng mũi vào mấy chuyện vặt vãnh này à? Có giỏi thì lên núi tìm Quý Vương về đi, chừng đó muốn dân thiên hạ đều phải cảm tạ đại nhân đó?”

Chu Tử Tần tay trái cầm gương sen, tay phải cầm kệo thối, lúng búng phân trần: “Chuyện đó... Bình mã đã lên núi rồi, ta có đi cũng chẳng giúp được gì...”

Nhị cô nương tay chặt sườn, miệng đáp lại: “Nếu rảnh thì bỏ đầu đại nhân ra bãi tha ma đi dạo đi, vừa mát vừa có bao nhiêu thi thể chết oan đang chờ đại nhân trở tài đây!”

Hoàng Tử Hà đứng sau vừa hào hứng xem hai bên đấu khẩu, vừa quan sát Nhị cô nương. Chỉ thấy cô ta dáng người nhỏ nhắn, gương mặt bầu bĩnh có duyên, tuổi chưa đến đôi mươi, da trắng nõn như đa số con gái Thục, hết sức khả ái.

Chu Từ Tàn cứng họng, đành ảm ức quay người lên ngựa, rồi kể với Hoàng Từ Hà: “Cô ấy nói đến bài thơ ma, ta lại nhớ ra một chuyện. Sùng Cổ này... ừm... chuyện này ta thấy hình như có vấn đề, nhưng hình như cũng không có... Tóm lại chẳng có manh mối gì cả, đang đợi công công giúp một tay đấy!”

“Tôi với công tử đến đó xem đi.” Đoạn cô ngoái lại nhìn Lý Thư Bạch nói khẽ: “Giờ gia còn chưa bình phục, “ không nên gắng sức quá, hưởng hồ việc nghiệm thi để tôi và Từ Tàn đi cũng đủ.”

Lý Thư Bạch gật đầu: “Ngươi cũng đừng lao lực quá, mấy ngày nay vất vả rồi, nên nghỉ ngơi cho khỏe là hơn.”

Nghe y dặn dò, Hoàng Từ Hà thấy ảm cả lòng, ngoan ngoãn gật đầu: “Vâng.”

“Còn nữa... Thay ta bái tế Kỳ Lạc quận chúa.”

Chu Từ Tàn xưa nay vẫn phải cạy cửa lên vào nghĩa địa nghiệm thi, giờ đã coi như mở mày mở mặt, có thể đường hoàng thúc ngựa đi vào từ cửa chính, còn gọi thẳng người quản trang đến hỏi: “Bác Khương, ta đến xem cái xác đẹp nhất quận Thục đây!”

Lão Khương niềm nở ra đón, cười gượng: “Ôi chào, thiếu bỏ đầu mần cán quá! Lại, lại đến xem ư?”

Chu Từ Tàn nhảy xuống ngựa: “Lần này ta không đến một mình đâu. Vị này là... ừm. bỏ khoái mới của chúng ta, rất giỏi phá án, ta dẫn huynh ấy đến xem thử.”

Lão Khương vội khom người chào hỏi cả hai, nhìn Hoàng Từ Hà rồi nhủ mảy nghi hoặc hỏi: “Vị tiểu ca này... hình như lão đã gặp ở đâu rồi thì phải?”

Hoàng Từ Hà trước đây từng gặp lão không ít lần, giờ chỉ biết cười cười, không nói năng gì, e lại rầy rà thêm

Lão Khương đang cau mày nhớ lại, chợt thấy Chu Từ Tàn xăm xăm dẫn Hoàng Từ Hà đi vào, vội gọi giật lại: “Thiếu bỏ đầu, thiếu bỏ đầu...”

Chu Từ Tàn ngoái lại: “Sao thế?”

“Cái ... cái xác đó...” Lão Khương ấp úng về khó xử.

“Hồng rồi à? Không phải chứ?” Chu Từ Tàn cuống lên, “Không thể nào! Đặt trong hầm băng lạnh như vậy

sao thối nhanh thế được?”

“Không phải không phải, có điều...” Lão Khương chợt dạ, suýt nữa cắn phải lưỡi. “Ban nãy có một nữ tử tìm đến, nói là chị em với người đã khuất, muốn nhìn mặt tiểu muội lần cuối. Lão thấy có vẻ không phải người xấu, bèn... bèn dẫn cô ta vào.”

“Giờ cô ta đâu rồi?” Chu Từ Tàn hỏi.

“Đang bái tế bên trong.” Lão Khương vừa nói vừa lần lần cục cộm lên trong tay áo, chẳng biết người kia đã cho lão bao nhiêu nữa.

Một trong những nơi Hoàng Từ Hà thông thuộc nhất là nghĩa địa quận Thục.

Trước hết, cô lục tủ hồ sơ, tìm bản sao biên bản nghiệm thi rồi mở ra xem kỹ.

Biên bản mới nhất ghi: “Vụ hai người tự tử vì tình, nhà họ Phó, phó Tùng Hoa.”

Người khám nghiệm: Tưởng Tùng Lâm, ngỗ tác giả trong quận.

Nghiệm: một xác nam, một xác nữ.

Xác nam cao sáu thước, ba mươi bảy tuổi, hơi béo, mặc áo xô trắng, đi giày vải trắng, nằm ngửa trên cái sập nữ tử họ Phó vẫn ngủ hằng ngày, hơi nhăn mặt, người duỗi thẳng, có triệu chứng tiêu chảy nhẹ.

Xác nữ cao năm thước hai, khoảng ba mươi tuổi, thon thả, vắn tóc vòng, mặc áo xám, váy xanh, đi hài tơ trắng, nằm ngửa bên phải xác nam. Tay trái nắm lấy tay phải xác nam, mười ngón tay đan vào nhau đã cứng lại, khó gỡ ra. Đầu các ngón bàn tay phải hơi đen, như bị dính phẩm màu.

Qua khám nghiệm cho thấy xác nam và xác nữ đều không

có dấu hiệu bị ngoại lực tác động, chết do trúng độc. Thời gian trúng độc từ giờ Dậu đến giờ Tuất ngày hôm trước.

Phán đoán: trúng độc tỳ sương

Cô xem kỹ một lượt, rồi theo Chu Từ Tàn vào nhà xác.

Bên trong chong chơ mấy cái giường không, có cửa ngách dẫn xuống hầm. Hai người theo bậc thang đi xuống, càng xuống càng sâu, càng sâu càng lạnh. Mùa hè ở Thục nóng nực, thi thể rất khó bảo quản, nên hai năm trước khi trùng tu nghĩa địa, Vũ Tuyên và cô đã tìm ra một cách cho đào mấy căn hầm

bên dưới nhà xác, tường ốp đá xanh thật dày, mùa đông trừ thật nhiều băng bên trong, đến mùa hạ, nếu không ra vào liên tục thì số băng trong đó có thể giữ được khá lâu, rất tiện bảo tồn thi thể.

Càng đi xuống, hơi lạnh càng phủ vào mặt. Ánh sáng leo lét từ ngọn đèn nhỏ trong tay họ chập chờn giữa bốn bề tường đá vây bọc, càng làm nổi bật khung cảnh lạnh lẽo.

Chu Tử Tần dẫn hai người vào phòng chữ Huyền, thấy bên trong thấp thoáng ánh nến, một nữ tử đang đứng bất động trước thi thể.

Kẻ nọ ăn mặc rất giản dị, áo vải thô, tóc cũng vấn đơn giản, nhưng nhìn vóc dáng thon thả ấy, hai người nhận ra ngay.

Chính là Công Tôn Diên, Công Tôn đại nương nổi danh.

Hoàng Tử Hà lập tức đoán ra cái xác đẹp nhất quận Thục là ai.

Nghe tiếng hai người đến gần, Công Tôn Diên quay lại, ánh nến lập lòe được những khối băng xung quanh phản chiếu thành vô số ánh cầu vồng lấp lánh đập dòn bao quanh giai nhân, lòng lấy không thể nhìn gần, hàng lệ lăn dài trên má cũng trở nên trong suốt long lanh.

Công Tôn Diên lau nước mắt, khom người hành lễ rồi nghẹn ngào nói: “Chu bồ đầu thứ tội! Tôi lặn lội từ Dương Châu đến đây mà không thể gặp mặt tiểu muội lần cuối thì ân hận cả đời nên mới cầu khẩn Khương lão ca cho vào, xin Chu bồ đầu bỏ quá cho.”

Chu Tử Tần vội đáp: “Không sao không sao, miễn đại nương đừng động chạm vào là được.”

“Tôi biết... Tôi chỉ đứng đây nhìn, chưa hề lại gần động chạm...” Nói đến đây, Công Tôn Diên lại ứa nước mắt, “A Nguyễn nằm đây, hẳn là lạnh lắm”

“Vụ này coi như kết thúc rồi, Phó nương tử được xác định là tự tử cùng tình nhân. Họ hàng xa của Ôn Dương cùng bằng lòng chôn họ chung một huyệt, không lâu nữa sẽ an táng, chẳng hay ý đại nương thế nào?”

Công Tôn Diên nhìn thi thể Phó Tân Nguyễn, miễn cưỡng gật đầu: “Có lẽ... đợi mấy chị em tôi tới đã, ít ra cũng để tất cả gặp mặt A Nguyễn lần cuối.”

Chu Tử Tần gật đầu: “Cũng được.”

Công Tôn Diên lại cảm tạ gãi lần nữa.

Hoàng Tử Hà cầm đèn đi đến trước thi thể, rồi vẫy Chu Tử Tần lại. Thấy tấm vải trắng phủ bên trên đã bị Công Tôn Diên kéo xuống đến cổ, để lộ gương mặt người chết, gãi liền bỏ luôn ra, phơi bày toàn bộ thi thể.

Hoàng Tử Hà giơ đèn soi từ trên xuống dưới thi thể Phó Tân Nguyễn một lượt. Quần áo vẫn chỉnh tề, áo xám, váy xanh, hài tơ trắng, đúng như biên bản nghiệm thi ghi chép. Chu Tử Tần nói không sai, đây là một cái xác hoàn mĩ hiếm có. Tuy đã lạnh buốt cứng đờ, nhưng thân hình vẫn mịn màng thon thả, hẳn lúc sống là một mỹ nhân.

Giảm một phần thi thiếu, tăng một phần thi thừa, thoa son thì quá đỏ, đánh phấn lại quá trắng.

Sau khi xem xét, cô đặc biệt chú ý đến hai tay Phó Tân Nguyễn, ngón tay họ Phó thon dài, đầu các ngón bàn tay phải quả nhiên lem luốc vết đen, nổi bật trên làn da trắng nõn.

Hoàng Tử Hà chăm chú quan sát rồi giơ tay lau đi, chỉ thấy lạnh ngắt, không lau sạch được. Cô lại cúi đầu ngửi, nhưng thi thể đặt trong hòm băng đã lâu, không còn mùi gì nữa.

Cô nhú mày, đặt tay Phó Tân Nguyễn xuống, rà sát toàn thân họ Phó một lượt. Chu Tử Tần nói thêm: “Ta đã kiểm tra hai lần rồi, đúng là trúng độc chết.”

“Ừm... quả vậy.” Cô gật đầu rồi kéo nhẹ tấm vải trắng lên che kín thi thể. Trong hòm băng lạnh buốt, ba người mặc áo mỏng đứng nói chuyện rồi nghiệm thi, tay chân đã lạnh ngắt, thấy không có phát hiện gì mới, Hoàng Tử Hà bèn bảo Công Tôn Diên: “Thắp đèn nến trong này lâu e rằng băng chảy hết mất, chỉ bằng đại nương lên trên trước đi.”

Công Tôn Diên gật đầu, lặng lẽ nhìn Phó Tân Nguyễn im lìm nằm đó rồi theo bậc thang đi lên.

Hoàng Tử Hà lại sang phòng chữ Thiên đặt thi thể Kỳ Lạc quận chúa. Trên khuôn mặt bầu bĩnh, đôi mắt hạnh sáng rực đã khép lại vĩnh viễn. Độc châm trên xác nàng được rút ra, song thi thể đen bầm, đủ thấy độc tính mạnh cỡ nào.

Chu Tử Tần đứng sau nói: “Khỏi cần xem nữa, là trúng độc chết.”

Hoàng Tử Hà kéo cổ áo quận chúa xuống, thấy lỗ châm ở cổ và ngực đều đã thâm đen lại.

Chu Tử Tần quan sát kỹ rồi nhận xét: “Mấy câu châm này vừa nhanh vừa nhiều, hẳn là có chốt lấy bắn ra, không phải do người phóng.”

Hoàng Tử Hà gật đầu, nghĩ bụng, bấy giờ Lý Thục Bạch tránh được đám châm đó, quả là lợi hại. Cũng có thể, đó là nhờ bản năng được tôi rèn qua bao nhiêu sóng gió.

Cứ lan man, cô lại nghĩ đến tên thích khách nọ, nhưng chẳng có manh mối gì. Lý Thư Bạch biết hẳn, hẳn là y đã nắm được sự việc này rồi, cô không nghĩ thêm nữa, kéo tấm vải trắng lên che thi thể Kỳ Lạc quận chúa lại.

Lão Khương hôm nay phạm lỗi, bị bắt quả tang, rấp tâm lập công chuộc tội nên đã chuẩn bị sẵn nước rửa tay và trà bánh cho họ.

Hoàng Tử Hà rửa tay xong, liền giữ Công Tôn Diên lại: “Đại nương ngồi đây uống trà với chúng tôi đã. Còn vài chuyện liên quan đến cái chết của Phó nương tử, xin đại nương chỉ giáo cho.”

Công Tôn Diên gật đầu, gập gối ngồi xuống bên bàn. Chu Tử Tần rót trà rồi ân cần lấy điểm tâm cho hai người.

Công Tôn Diên chẳng có lòng dạ dùng điểm tâm, chỉ bụng ly trà lên kể: “Mười tám năm trước, chúng tôi có sáu người, mộ tài nhau mà kết bài thành tỷ muội, đã hứa cả đời giúp đỡ, nương tựa lẫn nhau. Bấy giờ tôi có một người bạn cũ bỏ ngân vàng ra xây dựng Vân Thiệu Uyển cho chúng tôi làm chỗ trú thân, nên người trong giáo phường cũng gọi chúng tôi là Vân Thiệu Lục Nữ.”

Chu Tử Tần góp lời: “Chuyện này ta từng nghe Cẩm Nô nhắc đến.” “À phải, Cẩm Nô là đệ tử của nhị muội Vân Trí, từ sau khi nhị muội mất tích, luận về tỷ bà ở Dương Châu, nó đáng xếp hàng đầu.”

Hoàng Tử Hà chẳng rõ Công Tôn Diên đã nghe tin Cẩm Nô qua đời hay chưa, nhưng có lẽ Công Tôn Diên nằm mơ cũng không tưởng tượng được, Cẩm Nô lại chết trong tay nhị muội Vân Trí đã mất tích bao năm qua.

“Bọn chúng tôi mỗi người một sở trường, như tôi thiên về những điều máu mạnh mẽ, tam muội Lan Đại chuyên những điều uyển chuyển, tứ muội Ân Lộ Y năm xưa từng được gọi là tuyệt thế ca nữ... Còn A Nguyễn lại không phải chương mật ra biểu diễn như chúng tôi, chỉ chuyên dựng vở múa.” Công Tôn Diên thờ dài kể tiếp, “Mấy năm trước A Nguyễn được mấy kỹ viện ca múa ở Thục mời đến giúp dàn dựng một vở lớn. Vốn bảo là hai tháng sẽ về, ai ngờ lại quen Ôn Dương rồi lần nữa hết tháng này sang tháng khác. Chúng tôi nghe A Nguyễn kể trong thư rằng vợ Ôn Dương mất sớm, cảm thấy A Nguyễn gả cho Ôn Dương cũng tốt nên không giục về nữa. Sau này cha mẹ Ôn Dương không chấp nhận một nàng dâu trong làng ca múa, nên A Nguyễn quay về Dương Châu mấy năm, mãi đến mùa thu năm ngoái gặp lại Ôn Dương ở nơi khác, hay tin cha mẹ y đều đã qua đời, nên lại theo y về Thục. Tháng trước A Nguyễn viết thư báo Ôn Dương đã mất tang, hai người chuẩn bị thành thân. Mấy người chúng tôi bèn liên lạc với nhau, tam muội ở Bỏ Châu và tứ muội ở Tô Châu cũng hẹn sẽ cùng đến dự. Tôi là đại tỷ nên tới sớm hơn, định giúp A Nguyễn thu xếp việc hôn sự, nào ngờ vừa đến Thục lại nhận được tin dữ...”

Kể đến đây, Công Tôn Diên không kiềm được xúc động, rung rung nước mắt, song vẫn gắng nên không rơi lệ, nhìn Chu Tử Tần kể tiếp: “Nghe nói Chu công tử là tổng bộ đầu quận Thục được hoàng thượng khâm điểm, trộm nghĩ chắc công tử cũng thấy vô lý. Tiểu muội A Nguyễn chờ đợi bấy nhiêu năm, cuối cùng sắp đến ngày được chấp cánh liền cành với tình nhân. Giờ họ đã chẳng còn ai ngăn cản, lại yêu thương nhau sâu nặng, hà có gì trước ngày thành thân lại cùng uống thuốc độc tự vẫn? Tôi cảm thấy bên trong ắt có ẩn tình!”

Chu Tử Tần gật đầu: “Quả là vô lý!”

Hoàng Tử Hà lại hỏi: “Ôn Dương ở bên ngoài có chuyện gì không được như ý không?”

“Không hề có. Tôi đã hỏi thăm láng giềng quanh nhà họ Ôn, nghe nói sau khi cha mẹ và vợ y qua đời, y cũng ít khi ra ngoài, càng không va chạm với ai. Nhà y có sản nghiệp trong rừng, thu hoạch hàng năm không tệ, nên thường ngày chỉ ở nhà đọc sách vẽ tranh, tính tình rất ôn hòa. Điểm này cũng phù hợp với những gì A Nguyễn kể trong thư.”

“Vậy lục muội của đại nương trước lúc tự vẫn có biểu hiện gì lạ không?”

“Tôi không biết nữa... A Nguyễn sở trường dựng vở và viết nhạc nên hằng ngày cũng ít ra ngoài, ở Thành Đô chỉ thuê một gian nhà nhỏ và một u già hầu hạ thôi. Gần đây chuẩn bị gả về nhà họ Ôn nên đã cho u già về quê, tôi không tìm được bà ấy.” Công Tôn Diên nuốt lệ lặc đầu, “Mấy kỹ viện ca múa thường nhờ A Nguyễn dựng vở chỉ kê rằng, trước hôm tự vẫn hai ngày, A Nguyễn còn tới chỗ họ từ biệt, bấy giờ trông rất tươi tắn vui vẻ, thực chẳng ai ngờ mấy hôm sau lại tự vẫn cùng tình nhân...”

Hoàng Tử Hà trầm ngâm gật đầu: “Nói vậy thì quả thực lạ lùng. Chờ đợi suốt mười năm, vượt qua bấy nhiêu trở ngại, thế mà trước ngày thành thân lại cùng tự vẫn, thật khiến người ta không sao tưởng tượng nổi.”

“Bởi thế mong Chu công tử tra xét lại vụ này thật kỹ, Công Tôn Diên cảm kích vô cùng!” Cặp mắt rung rung của Công Tôn Diên nhìn Chu Tử Tần đầy khẩn cầu, khiến họ Chu bắt gặp gật đầu: “Đại nương yên tâm đi, ta thân là tổng bộ đầu quận Thục, nhất định không bỏ qua vụ này đâu!”

Hoàng Tử Hà tức anh ách.

Dọc đường từ nghĩa địa trở về, nhìn gương mặt nhăn nhó vì phải cố giấu vẻ hờn hờ của Chu Tử Tần, cô tức gần chết, chỉ muốn đá cho gã ngã nhào xuống ngựa, để bản mặt đắc ý ngấm kia sưng vù lên mới hả.

Đội Công Tôn Diên đi rồi, chỉ còn hai người trong nha môn, Hoàng Tử Hà lườm gã: “Công tử đã nắm được gì rồi?”

Chu Tử Tần vừa đắc ý, vừa phục lăn nhìn cô: “Sùng Cổ đúng là liệu sự như thần! Sao lại biết ta đã có manh mối?”

“Vớ vẩn, nhìn mặt công tử là biết liền.” Đoàn cô xòe tay ra trước mặt gã.

Chu Từ Tàn vội lấy trong ống tay áo ra một mớ tóc đặt vào tay Hoàng Từ Hà rồi xun xoe cười: “Ôi chao, ta vẫn thấy có gì đó bất thường mà, tuy nhìn bên ngoài rất giống trứng độc tý sương, nhưng Sùng Cổ không thấy màu đen trên đầu ngón tay thì thế rất lạ ư?”

Hoàng Từ Hà nhìn mớ tóc, thà hất ra rồi ném trả lại gã: “Tôi tưởng công tử lên xẻo một miếng thịt cơ chứ.”

Chu Từ Tàn giật nảy mình: “Sùng Cổ tàn nhẫn thế? Người thiện lương thật thà như ta sao có thể làm chuyện như vậy? Huống hồ thi thể đã đông cứng như đá, dễ gì mà xẻo được.”

Nếu dễ xẻo chắc công tử đã xẻo rồi nhỉ? Hoàng Từ Hà chẳng biết nói sao, đành chuyển chủ đề: “Kiểm nghiệm tóc cũng được ư?”

“Miễn cưỡng thôi... Phải trông vào may mắn nữa.” Nói rồi, gã nhét mớ tóc vào ngực áo.

Hoàng Từ Hà sực nhớ ra một chuyện, liền hỏi: “Lúc trước công tử có nói đã tìm được Na Phát Sa ư?”

“Đúng thế, vết thương ở chân nó không nặng, có điều ngã vào bụi gai, bị đói mất mấy ngày, lúc tìm được chỉ còn thoi thóp.”

Chu Từ Tàn dắt cô đến tàu ngựa.

Tuy Hoàng Từ Hà đã hóa trang, song Na Phát Sa vừa thấy bóng cô đã mừng rỡ lết đến, cọ đầu vào người cô, thân thiết vô cùng.

Hoàng Từ Hà ôm đầu nó vỗ về, lòng cũng mừng phần hoan hỉ. Có điều thấy nó gầy gò xương, cô không nén được tiếng thở dài, vội xúc thêm cho nó mấy thăng đậu, đổ vào máng cỏ.

Tiểu Hà của Chu Từ Tàn cũng lần la lại gần ăn ké mấy miếng. Chu Từ Tàn bịt mũi nó lại rồi đẩy ra, mắng: “May mà Na Phát Sa hiền, chứ nếu là Địch Ác, xem nó có đá văng mầy ra không?”

“Nếu là Địch Ác thì không dám cho nhốt chung với ngựa khác đâu.” Nghĩ đến đó, Hoàng Từ Hà mỉm cười rồi nói: “Công tử mau đi kiểm nghiệm mớ tóc của Phó Tân Nguyễn đi, may ra lại có phát hiện mới.”

“Ừ, ừ ta đi ngay”. Chu Từ Tàn vội vàng đi thẳng ra sau.

Hoàng Từ Hà đứng ngoài cửa ngó vào, thấy A Bút và A Nguyễn vẫn thân nhiên ngồi trong sân chơi mớ dây, hai pho tượng đồng dựng dưới hành lang, trên bậc cửa sổ xếp một hàng xương đầu lợn, đầu dê, đầu bò, xem ra Chu Từ Tàn sau khi đến Thục ngày càng táo tợn.

Bạn đang đọc truyện *Trâm Lii: Tình Lang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Chương 6.2

Nhớ đến Lý Thư Bạch, cô bèn rời khỏi phủ quận thú, đi về quán trọ.

Thành Đô địa thế thấp, bốn bề có núi bao quanh, quanh năm ít khi nhìn thấy mặt trời. Giờ đương mùa hạ, khí hậu có phần ngọt ngào ẩm ướt. Song Hoàng Từ Hà đã quen, còn cảm thấy ngọn gió thổi qua cũng thân thuộc vô cùng.

Cô thông thuộc đường ngang ngõ tắt ở Thành Đô như lòng bàn tay, qua bảy chỗ rẽ tám chỗ vòng là tới con ngõ có quán trọ. Về phòng thay đồ xong xuôi, cô lập tức sang phòng bên nghe ngóng xem Lý Thư Bạch ngủ hay thức. Nào ngờ vừa đến cửa, bên trong đã vang lên tiếng y: “Vào đi.”

Hoàng Từ Hà đẩy cửa bước vào bất gặp Lý Thư Bạch đang ngồi bên cửa sổ uống trà. Thấy cô, y bèn ra hiệu cho cô ngồi xuống chiếc ghế trước mặt.

Hoàng Từ Hà thoáng ngập ngừng rồi cũng ngồi xuống, rót thêm trà vào chén cho y: “Gia có biết cái xác chúng tôi đến xem là ai không?”

Ánh mắt Lý Thư Bạch vẫn không rời những căn nhà ngoài cửa sổ, lạnh nhạt đáp: “Phó Tân Nguyễn trong Vân Thiều Lục Nữ hả?”

Hoàng Từ Hà phục sát đất: “Sao gia đoán được thế?”

“Phó Tân Nguyễn mới qua đời ở Thành Đô, cái chết rất đáng ngờ, lẽ nào Từ Tàn không biết? Rõ ràng gã chưa lần ra manh mối, nên cậy người đến giúp.”

Cô gật đầu: “Chuyện này rất đáng nghi. Các ngón bàn tay phải của Phó Tân Nguyễn có vết đen rất lạ, Từ Tàn định bắt tay từ đó, tra xem chất độc này có vấn đề hay không.”

Y không đáp lời, chỉ trầm ngâm nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ.

Hoàng Tử Hà cũng ngồi ngắm cảnh cùng y.

Ráng chiều xuyên qua tầng mây, phủ lên cảnh vật một tấm màn vàng nhàn nhạt. Trong thành nhà nào cũng có hoa thực quỳ, hoa phù dung rực rỡ khoe sắc, ngay cả bầu không khí vừa nóng vừa ẩm như cũng sáng lên.

“Phủ Thành Đô đẹp nhỉ?”

Đang trầm tư, cô bỗng nghe y nói, theo phản xạ bèn gật đầu ngay. Lý Thư Bạch tỉnh linh đứng dậy: “Đi thôi, dẫn ta đi xem chỗ này.”

Hoàng Tử Hà ngạc nhiên hỏi: “Gia nghi ngại thêm đã?”

Y lắc đầu: “Ta muốn đến nơi ngươi trước đây thường lui tới.”

Cô ồ lên, nghĩ ngợi một lát rồi hỏi: “Xem nơi... trước đây tôi thường lui tới ư?”

Lý Thư Bạch gật đầu: “Biết đâu...lại giúp ích được cho vụ án gia đình ngươi.”

Hoàng Tử Hà cảm thấy y chỉ viện cớ, xong cũng chẳng tiện gặng hỏi, bèn theo y ra ngoài, đi tới khu vực náo nhiệt nhất Thành Đô.

Trời đã ngả bóng, ánh hoàng hôn rọi chiếu khắp phố lớn ngõ nhỏ Thành Đô. Trên những con đường lát đá xanh, có tiệm đóng cửa, có tiệm thấp thêm đèn, ánh đèn hắt bóng xuống con đường phía trước, quanh co lấp lờ.

Theo luật bản triều, phủ Thành Đô cũng phải đặt giờ giới nghiêm. Nhưng từ sau loạn An Sử đến nay, luật lệ lỏng lẻo, ngay lệnh giới nghiêm ở kinh thành cũng chẳng lấy gì làm nghiêm ngặt, quanh chợ Đông chợ Tây Trường An thường xuyên có người đến đêm mới về, Thành Đô cách kinh thành rất xa, nên giới nghiêm chỉ gọi là cho có.

Hai người đi mãi, dọc đường ngang qua cả phường thêu và phường dệt gấm, gấm vóc vải thêu treo đầy đường, dưới ánh đèn càng thêm rực rỡ. Gấm vóc và đồ thêu đắt Thục đứng đầu Đại Đường một thời, được người đời đua nhau ca tụng. Ánh mắt cô dừng trên hàng dây túi hương thêu hoa văn cát tường ngũ sắc, thầm nghĩ mình cũng định thêu một cái túi đẹp như thế để người đó đeo vào thắt lưng, nhưng sau cùng vừa bận bịu lại vụng về, vẫn để trong hộp tủ ở nhà...

Giờ đây, chắc chiếc túi thêu hương dỏ ấy đã bị người chuyển vào sau này dọn dẹp vứt đi rồi.

Phố đêm Thành Đô nhiều nhất là đồ ăn vặt.

Hoàng Tử Hà dùng tiền lấy được từ tên thích khách mua ít cánh và chân ngỗng nướng, nghĩ ngợi rồi đưa cánh cho Lý Thư Bạch: “Gia chấp cánh bay cao, nên phần gia chỗ cánh; còn tôi hai chân giẫm đất, nên ăn phần chân.”

Lý Thư Bạch cúi đầu nhìn cô, giữa dòng người huyền ảo, ánh đèn lấp lờ trên phố soi sáng cặp mắt cô, long lanh trong suốt.

Như sao sáng trên trời, như minh châu biển biếc, ánh sáng lung linh lần đầu tiên rọi vào cuộc đời âm đạm của y.

Y chậm rãi nhận lấy hai chiếc cánh ngỗng, lại xé thêm một mảnh giấy dầu trong quây, chia cho cô một cái, cũng lấy một cái chân từ tay cô.

Hoàng Tử Hà cảm phần mới được chia, còn đang ngờ ngác thì nghe giọng Lý Thư Bạch khê khàng, tựa như từ rất xa truyền đến, văng vẳng vọng vào lòng cô, làm gọi lên muôn phần xao xuyến.

“Trên trời dưới đất, đều quá xa xôi.”

Cô đứng đó, bỗng thấy sóng lòng cuộn lên từng đợt, chẳng hiểu sao mình lại luống cuống, cũng chẳng biết phải làm thế nào mới đứng.

Lâu thật lâu, thấy Lý Thư Bạch đã đi tiếp, cô mới định thần đuổi theo sau, lặng lẽ ăn ngỗng nướng. Hàng đồ nướng này nổi tiếng nhất Thành Đô, ngoài giòn trong mềm, nướng vừa đủ độ, mùi thơm ngào ngạt, là một trong những quán ăn vặt cô ưa thích nhất ở đây.

Hoàng Tử Hà cắn thêm một miếng, lại lo không biết Lý Thư Bạch có nuốt trôi mấy món quà vặt ngoài đường thế này không, len lén nhìn lên thì bất gặp y đang đứng giữa đám đông, ngoái đầu nhìn mình.

Cô len qua đám đông đến cạnh y, ngẩng đầu hỏi: “Gia thấy ngon không?”

Nhìn đôi môi đỏ mọng của cô, lại cúi đầu nhìn cánh và chân ngỗng trong tay mình, lần đầu tiên trong đời, ngay giữa phố, Lý Thư Bạch xé lớp giấy dầu, cắn một miếng ném thử rồi gật đầu: “Không tệ.”

Ngắm gương mặt y sáng bừng lên dưới ánh đèn, Hoàng Tử Hà bỗng thấy hơi hồi hộp, rồi như để lấp liếm, cô vội chuyển chủ đề: “Chúng ta đang bị truy sát, liệu kẻ kia có hạ độc vào mấy thứ này không?”

“Không đâu.” Lý Thư Bạch thản nhiên đáp, “Kẻ địch chưa chắc đã biết thân phận chúng ta, sao có thể dùng biện pháp vừa hú họa vừa mạo hiểm thế này chứ?”

“Ừm, thả phóng hỏa đốt chỗ trọ của chúng ta có lẽ còn tiện hơn hạ độc ngoài phố.”

Lý Thư Bạch gật đầu, “Đúng vậy, bởi thế kể từ thời khắc bộc lộ thân phận, chúng ta phải hết sức thận trọng từng đường đi nước bước.”

Hoàng Tử Hà hiểu ý, bèn tiếp lời ngay: “Tiếp theo đây, những người chúng ta sẽ gặp, hay nói chính xác hơn là những người chúng ta sẽ gặp từ bây giờ cho tới lần bị phục kích tiếp theo, là rất quan trọng.”

Lý Thư Bạch gật đầu nhìn cô, không nói thêm gì nữa.

Hai người hòa vào dòng người hối hả xuôi ngược trên đường. Chẳng ai để ý tới họ, đương nhiên cũng chẳng ai chú ý, hai người đi giữa đám đông, lúc thì bị xô vai vào nhau, lúc thì bị gió thổi tung mái tóc quăn quýt vào nhau.

Cuối phố là một tiệm giấy mực. Trong tủ có giấy trắng, giấy vàng, giấy màu đủ loại, cả giấy hoa tiên rắc nhũ. Giấy dó Ích Châu được triều đình khâm định là giấy tiêu chuẩn, Lý Thư Bạch thường ngày cũng hay dùng, có điều loại bán trong dân gian dù sao cũng không bì được loại giấy tiến cống nên ý chỉ cầm lên xem rồi lại đặt xuống.

Hoàng Tử Hà mân mê một tờ giấy dó vàng trong tay, lại nhớ đến bức di bút của tiên hoàng cũng được vẽ trên giấy dó vàng đất Thục, song đến giờ ý nghĩa của ba hình vẽ vẫn chưa ai suy đoán được, càng không sao hiểu nổi nguyên nhân bên trong.

Lý Thư Bạch đương nhiên cũng đang nghĩ tới chuyện này, ngoài lại nhìn cô nói khẽ: “Phụ hoàng vẽ tranh xưa nay vẫn dùng giấy dó trắng. Giấy dó vàng.. chỉ để viết chữ.”

Hoàng Tử Hà ngạc nhiên tròn mắt nhìn y.

Y chăm chú nhìn cô. Bên trong tiệm rất hẹp, hai người đứng quá gần, giọng y vang lên ngay bên tai, khiến cô cơ hồ cảm nhận được cả hơi thở y phả nhẹ vào mái tóc mình, ánh hồng tức thì loang ra má. “Bởi thế, bây giờ là phụ hoàng viết chữ, chứ không phải vẽ tranh.. . càng không phải vẽ ra mấy thứ không biết là gì ấy.”

Giọng nói khẽ khàng, hơi thở vương vấn, khiến cô bỗng thấy căng thẳng cực độ. Xúc cảm khiến cô hồi hộp đỏ bừng mặt lại dâng lên trong lòng một lần nữa.

Hai người rời tiệm giấy mực thì đêm đã về khuya, lúc đi giữa con đường vắng tanh, Hoàng Tử Hà không nhịn được hỏi: “Gia... hẳn đã nghĩ đến việc này từ lâu?”

Y khẽ ừm một tiếng, cặp mắt sâu thẳm dưới hàng mi hơi đảo qua cô.

Hoàng Tử Hà ngập ngừng: “Tại sao... giờ lại nói với tôi?”

“Vi bây giờ chúng ta khác rồi.”

Cô ngớ ngàng ngẩng nhìn y.

Trăng vừa mọc, nền trời xanh thẫm, dưới vòm trời đêm, giữa ánh trăng vắng vạc, y chăm chú nhìn cô, không nói một lời, song lại khiến cô hiểu những điều y muốn nói.

Đúng thế, bây giờ đã khác.

Cô nhớ mình từng ôm chặt thân thể nóng giãy của y trong đêm, áp má vào gáy, từng rạch áo y, ấn lên làn da trần, giúp y băng bó; từng trông ý suốt đêm rồi một mồi thiếp đi, đến tảng sáng mới mơ màng mở mắt ra, trông thấy đôi mắt trong suốt đang lặng lẽ ngắm mình.

Giống như y đang nhìn cô bây giờ vậy.

Giờ đây, y tiết lộ bí mật ấy cho cô, cũng tức là cuốn cô vào xoáy âm mưu trùng trùng cạnh mình. Từ nay, dù phá xong vụ huyết án gia đình, lấy lại thanh danh cho mình, cô cũng phải sánh vai y đi tiếp, không thể tách rời nữa.

Bởi vì, mọi chuyện đã khác rồi.

Y và cô, đã khác.

“Quý... Vương huynh! Dương tiểu đệ!”

Về đến cửa quán trọ, họ chợt nghe thấy một tiếng gọi hối hả vang lên, phá tan không khí im lặng giữa đôi bên này giờ.

Hoàng Tử Hà trông thấy Chu Tử Tàn giờ cao một cái lọ nhỏ đang lật đật chạy lại, vẻ mặt vừa đắc ý, vừa cao hứng, vừa kinh hoàng, trông vô cùng quái dị.

Cô hỏi ngay: “Kiểm nghiệm nhanh thế ư?”

“Đúng thế, ta thật không ngờ...” Nói đến đây, gã bỗng đảo mắt nhìn quanh rồi úp mở kéo họ vào trong: “Chuyện này đúng là quái dị, mau mau, cho các vị xem cái này!”

Quen thói úp mở câu giờ, Chu Từ Tồn đóng cửa sổ xong còn ngắm nhìn khắp các khe kẽ xung quanh một lượt, xác định không có ai nghe lén, mới đặt cái lọ lên bàn hạ giọng nói: “Các vị có biết đây là gì không?” Hoàng Từ Hà cầm lên ngắm nghía, thấy bên trong chứa một thứ chất lỏng không màu, không mùi, nhìn hết như nước, chẳng có gì lạ.

“Cẩn thận! Kịch độc đấy!” Chu Từ Tồn vội nhắc.

“Gi cơ? Ở đâu ra đấy?”

“Đương nhiên từ mớ tóc kia rồi. Phó Tân Nguyên uống thuốc độc vào là chết ngay, nhưng độc tính vẫn lan ra đến đầu tóc, ta chỉ đốt mấy sợi hòa tro vào nước, lọc qua một lượt là được lọ thuốc độc này.” Chu Từ Tồn dương dương tự đắc chìa lọ thuốc ra cho hai người xem. “Nhưng phải cẩn thận đấy, ta nhúng đầu đũa vào đó rồi nhúng vào bể cá, thế là lũ cá trong bể chết cả.”

Hoàng Từ Hà bắt giác sinh lòng thương xót lũ cá nhà họ Chu.

Lý Thư Bạch nhũn mảy, cảm chiếc lọ ngắm soi hồi lâu, rồi trầm tư hỏi: “Trầm độc à?”

“Đúng thế! Đúng là trầm độc!” Chu Từ Tồn đang phấn kích như điên, lại phải nín không thể reo ầm lên, nên rất ảm ức, “Chỉ cần chấm lông chim trầm vào rượu là thành rượu độc.”

“Đây là người ta đồn đại thế thôi.” Lý Thư Bạch hồ hững nói, “Trên đời làm gì có chim trầm, chỉ là người chết vì trúng loại độc này, toàn thân đến cả thịt da lông tóc đều sẽ chứa chất độc, chim trúng độc chết thì đến lông vũ cũng có độc. Chỉ cần lấy tóc người hoặc lông chim trúng độc cũng đủ tái chế thành kịch độc, nên mới có truyền thuyết ấy.”

Chu Từ Tồn lè lưỡi nhận xét: “May mà người đời không biết cách chế loại độc này, bằng không chẳng phải thiên hạ đại loạn rồi ư?”

Lý Thư Bạch gật đầu: “Trong cung vốn có loại độc này, từ triều trước để lại. Nghe nói nguyên liệu chủ yếu là tỳ sương, ngoài ra còn bỏ thêm phụ tử, đậu đỏ, cỏ đoạn trường, câu vấn, mấy loại độc kiến huyết phong hầu vào luyện chế thành. Năm xưa sau khi Tùy Dạng Đế qua đời, Vũ Văn Hóa Cập thu được trong hành cung ở Dương Châu, truyền qua nhiều người, cuối cùng rơi vào tay Thái Tông hoàng đế. Thái Tông cho rằng loại độc này quá nguy hiểm, bèn hủy công thức đi, chỉ giữ lại một lọ nhỏ, đến nay gần như đã tuyệt tích rồi.”

“Không thể nào, chỉ cần sau khi hạ độc hại chết một người, rồi lấy da tóc người đó chế thành thuốc, chẳng phải lại có thuốc độc mới ư?”

Lý Thư Bạch lắc đầu: “Trầm độc tuy lợi hại, nhưng độc tính cũng sẽ mất dần qua quá trình sử dụng. Thí dụ lượt dùng đầu tiên sau khi chế luyện thì chỉ chạm vào môi đã phát huy tác dụng, đừng hòng thoát chế. Nhưng sau khi lấy máu hoặc da tóc người trúng độc chế luyện thành thuốc độc loại hai thì thời gian phát tác sẽ chậm hơn, sau khi trúng độc có thể phải một hai canh giờ mới phát, một khi phát tác ắt chết ngay, thậm chí không kịp kêu cứu, hay phản ứng gì. Song độc được luyện chế từ người chết lần này, tuy vẫn là kịch độc, nhưng phát tác rất chậm, kẻ trúng độc phải bị giày vò đến mấy canh giờ, cũng không thể chế luyện ra thuốc độc nữa, chẳng khác gì những loại độc bình thường.”

Chu Từ Tồn lại hỏi: “Vậy biểu hiện bề ngoài của người chết vì trầm độc, có phải rất giống trúng độc tỳ sương không?”

“Đương nhiên, dù sao nguyên liệu chủ yếu vẫn là tỳ sương mà, những thứ khác chỉ là phụ thôi. Có điều độc tính mạnh hơn tỳ sương bội phần. Uống lượng nhỏ tỳ sương cũng không sao, còn trầm độc chỉ một giọt là đủ lấy mạng cả trăm người.” Nói đoạn, Lý Thư Bạch lại nhìn lọ thuốc độc Chu Từ Tồn mới chế, “Xem ra Phó Tân Nguyên và Ôn Dương chết vì trầm độc lượt hai.”

Hoàng Từ Hà bèn hỏi: “Vấn đề là, một người xuất thân từ làng ca múa, lại ở tít quận Thục, tự vẫn cùng tình lang chưa hề ra làm quan, tại sao lại dùng trầm độc từ đại nội hoàng cung?”

“Hơn nữa, theo lời vương gia nói thì trầm độc hiện giờ cũng gần như tuyệt tích trong cung, họ lấy đâu ra được nhỉ?” Nói đến đây, Chu Từ Tồn bỗng sáng mắt lên, nhìn Hoàng Từ Hà, nói như reo, “Này Sùng Cô! Không chừng lần này chúng ta lại gặp một vụ kinh thiên động địa rồi!”

Hoàng Từ Hà ngán ngẩm gật đầu, “Ừm, xem ra... đằng sau nhất định còn ẩn giấu bí mật chúng ta chưa biết.”

Bạn đang đọc truyện *Trâm Lii: Tình Lang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Chương 7: Trăng Mờ Bến Nước

Sau khi tiễn Chu Từ Tồn đang bừng bừng hứng khởi vì vợ được vụ án lớn, Hoàng Từ Hà cũng đứng dậy cáo từ Lý Thư Bạch.

Song vừa bước đến cửa, nhìn thấy khóm thực quỳ đung đưa trước mặt, tươi đẹp vô ngần dưới ánh trăng, mắt cô bỗng hoa lên, đứng ngây ra đó hồi lâu

rồi sức nhớ đến một chuyện, lòng bỗng lạnh buốt đi, mặt cũng tái nhợt.

Cuối hạ, gió đêm đã bắt đầu lành lạnh. Lý Thư Bạch đứng phía sau, thấy thân hình cô run lên thì hỏi khẽ: “Sao vậy?”

Cô từ từ ngoái lại nhìn y, miệng há ra nhưng không thốt nên lời.

Thấy mảnh sân trong quán thi thoảng lại có người đi qua đi lại, Lý Thư Bạch bèn nắm tay cô kéo vào trong, đóng cửa lại rồi hỏi: “Người nghĩ gì thế?”

“Cha mẹ tôi, còn cả anh trai... bà nội...” Môi cô run lên bần bật, không cất nổi nên lời.

Lý Thư Bạch hiểu ngay, ghé tai cô hỏi khẽ: “Người nghĩ ngờ người nhà mình cũng chết vì trâm độc phải không?”

Hoàng Tử Hà cắn mạnh môi dưới, ép mình bình tĩnh lại. Tay cô siết chặt mép bàn đến trắng bệch ra: “Vâng... Tôi muốn xác nhận lại một lần...”

“Uống ngụm nước đi đã.” Lý Thư Bạch rót cho cô một ly trà, rồi đứng nhìn cô chăm chăm, “Người muốn xác nhận lại thật ư?”

Hoàng Tử Hà ngước nhìn y, cặp mắt từ từ dâng lên một màn sương, dưới ánh đèn trông càng long lanh tựa thủy tinh, toát lên vẻ hoang mang bơ vơ khôn tả.

Cô cắn chặt môi rồi quả quyết gật đầu: “Vâng.”

Y chẳng nói thêm nữa lời, chỉ giờ tay ấn nhẹ lên vai cô rồi rào bước rời quán trọ, đi thẳng ra đầu ngõ.

Xa xa, dưới ánh trăng, Chu Tử Tàn đang dắt Tiểu Hà nhảy chân sáo đi về phía quận thú, trông điệu bộ như chỉ sợ người khác không biết mình vui.

Y liền gọi lớn: “Chu Tử Tàn!”

Đêm khuya đường sá vắng hoe, nghe tiếng gọi, Chu Tử Tàn vội kéo Tiểu Hà chạy hướng ngược lại: “Vương huynh! Còn chuyện gì ư?”

Lý Thư Bạch buông một câu gọn lỏn: “Chúng ta ra ngoài một chuyện.”

Chu Tử Tàn rạng rỡ hẳn lên: “Hay quá, gọi cả Sùng Cổ đi, để tôi đãi hai vị đến hàng cá ngon nhất quận Thục! Rắc thêm ít tiêu là thơm nức...”

“Hắn không đi đâu.”

Chu Tử Tàn ồ lên, rồi hỏi: “Vậy chúng ta... đi đâu?”

“Quật mộ.”

Chu Tử Tàn vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ: “Thích quá! Tôi và Sùng Cổ ăn ý lắm! Chúng tôi là hai đại cao thủ đào mộ quật mã, phối hợp nhịp nhàng hết ý đây...”

“Nói nhỏ thôi...” Lý Thư Bạch lạnh lùng nhắc.

Chu Tử Tàn vội bưng miệng lại.

Lý Thư Bạch lại nói: “Mấy hôm trước Sùng Cổ vất vả nhiều, hôm nay phải nghỉ ngơi.”

“Lúc gay cấn thế này Sùng Cổ lại ở nhà ngủ à... Đúng là chẳng có đạo đức nghề nghiệp gì cả.” Chu Tử Tàn bĩu môi, rồi sức nhớ ra gì đó, vội hỏi: “Vương gia vừa mới đỡ, việc này... chỉ bằng để tôi đi một mình là được, bảo đảm thập toàn thập mỹ, không sai sót một li!”

Lý Thư Bạch nhìn ra bóng đêm mịt mùng, đường sá phủ Thành Đô thấy đều lát đá xanh, trải bao dầu dãi đã bị mài đến nhẵn bóng lên, phản chiếu ánh trăng lành lạnh.

Y thong thả giải thích: “Đây có thể là chứng có lợi đầu tiên của cô ấy, ta không đi không được.”

Chu Tử Tàn ngạc nhiên: “Cô nào cơ ạ?”

Lý Thư Bạch không trả lời, chỉ hỏi: “Người ra khỏi thành được không?”

“Không vấn đề, tuy tôi mới tới không lâu, nhưng đã kịp kết bạn với tất cả binh sĩ canh cổng thành rồi, chỉ cần nói ra ngoài tra án ban đêm, bảo đảm họ sẽ mở cửa cho chúng ta.” Đoạn gã ghé tai Lý Thư Bạch thì thầm hỏi, “Đi quật mồ ở đâu cơ?”

Lý Thư Bạch quay đầu nhìn ra ngọn núi phía ngoài thành, đáy mắt phản chiếu ánh trăng, vừa lạnh lùng, vừa tịch mịch.

Cuối cùng, y đáp: “Mộ cả nhà Hoàng sứ quân.”

Đi về phía Tây quận Thục, ngân hạnh mọc thành hàng dài dọc đường lên núi, mặt Nam là vô số mộ phần.

“Nghe nói phong thủy nơi này rất tốt, nên nhiều người khá giả đặt mộ ở đây. Sau khi Hoàng sử quân qua đời, Hoàng Tử Hà bỏ trốn, dòng tộc họ Hoàng chẳng còn ai lo ma táng, cuối cùng mấy hương thân trong quận đành bỏ tiền chôn ông ấy ở đây.” Chu Tử Tần xách dụng cụ vừa lấy từ nhà, đi vòng quanh phần mộ không lấy gì làm to lớn, đọc chữ trên bia rồi buột miệng than: “Trên bia không có Hoàng Tử Hà.”

Lý Thư Bạch lạnh nhạt nhận xét: “Cuối cùng sẽ lại thêm vào thôi.”

“Chẳng biết cô ấy có tới thăm mộ người nhà hay không nữa.” Vừa nói, gã vừa sẫm soi các ngôi mộ xây đá xanh khum khum, tìm chỗ nứt để ra tay, “Thực ra, tôi chỉ muốn ngày ngày nấp ở đây chờ sẵn, chắc chắn sẽ đợi được Hoàng Tử Hà lên lút đến viếng mộ, tới lúc đó tôi sẽ lao ra bắt quả tang cô ấy, nói với cô ấy rằng, chúng ta phối hợp phá vụ huyết án của gia đình cô đi! Vương gia bảo, Hoàng Tử Hà có cảm động trước tấm lòng của tôi mà ở lại bên cạnh, cùng tôi phá giải tất cả những vụ án lạ lùng trong thiên hạ không. . .”

“Không đâu.” Lý Thư Bạch lạnh lùng cắt lời.

Chu Tử Tần mù tịt ngó nhìn mặt đoán ý, vẫn khấp khởi nói tiếp: “Cũng phải. Thế nên cách hiện giờ của tôi là hoàn toàn chính xác. Tôi định phối hợp với Sùng Cổ phá vụ án nhà họ Hoàng, tới lúc đó Hoàng Tử Hà nhất định sẽ quay về. Thực tìm tôi tạ ơn, bấy giờ tôi sẽ bảo cô ấy rằng. . .”

Chu Tử Tần cứ thao thao bất tuyệt cứ như thể Hoàng Tử Hà đang đứng ngay trước mặt, còn khoát tay cười ha hả, đầy vẻ hào sảng: “Không cần đa lễ, đây là việc bản bộ đầu nên làm mà! Nếu cô muốn cảm tạ thì ở lại đây đi, chúng ta cùng chung tay phá án, tạo phúc cho dân chúng quận Thục, để tiếng thơm muôn đời!”

Lý Thư Bạch sốt ruột chuyển chủ đề: “Ngươi thấy nên bắt tay từ chỗ nào?”

Chu Tử Tần lại nghiên cứu hai ngôi mộ của Hoàng lão phu nhân và Hoàng Quân, rồi đáp: “Trong một đêm muốn quật cả năm ngôi mộ thì khó quá. Theo tôi thấy, một của Hoàng Quân em Hoàng sử quân tuy cũng xây bằng đá xanh, nhưng nhỏ hơn nhiều. Hơn nữa các hương thân quận Thục chỉ tiện thể an táng cho ông ấy thôi, nên không làm kỹ càng. Chỉ bằng ta đào một cái ngạch chệch phía sau mộ dẫn xuống, trước khi trời sáng chắc cũng kịp quật lên.”

Nói là làm, hai người chiếu theo hướng bia, đào một cái hố chệch xuống ở phía sau mộ. Dù sao cũng mới hạ táng chưa lâu, đất còn mềm xốp, chẳng mấy chốc đã đào đến mộ, sau khi nạy lớp đá bọc ngoài, một đầu quan tài lộ ra.

“Đây hẳn là phần đầu áo quan, chỉ cần cắt ít tóc đem về là được.” Chu Tử Tần vừa cạy ván vừa liến thoắng: “Lần này chúng ta may đấy, lần trước ở Trường An tôi cũng gặp một vụ. Đại Lý Tự yêu cầu quật mộ nghiệm thi. Nào ngờ nhà đó giàu quá, còn dùng lòng trắng trứng hòa với nước gạo nếp trộn vào đất đắp lên, sau bao ngày dầu dãi nắng mưa, lớp đất đã cứng lại như sắt, cả đám người của Đại Lý Tự đào suốt bốn năm ngày mới đục được một lỗ, kết quả kẻ đá lại được đồ đồng nung chảy, kín như bưng, giọt nước cũng không chui lọt, cuối cùng chúng tôi phải bẫy tất cả lên mới xong. . .”

“Cha ngươi mắng cho ngươi một trận hả?”

Chu Tử Tần lè lưỡi: “Gia đúng là liệu sự như thần.”

Rạng sáng, Lý Thư Bạch về đến khách sạn, thấy phòng Hoàng Tử Hà vẫn leo lét ánh đèn. Y thoáng phân vân, thấy nhà bếp đã bắt đầu chuẩn bị đồ sáng bèn bảo họ cho hai bát bánh canh, bung đến gõ cửa phòng Hoàng Tử Hà.

Hoàng Tử Hà nghe tiếng liền mở cửa ngay, rõ ràng đã thức đợi tin suốt đêm, đến nỗi hai mắt đỏ ngầu.

Lý Thư Bạch đặt đồ ăn lên bàn, ra hiệu cho cô ăn trước đã.

Trời vừa tảng sáng, trong phòng chỉ còn một ngọn nến lập lờ. Hoàng Tử Hà bung bát bánh canh nóng hổi, lặng nhìn y.

Lý Thư Bạch đắm đắm nhìn cô, cuối cùng lên tiếng: “Là trăm độc, không sai.”

Hoàng Tử Hà đứng phắt dậy, suýt nữa hất đổ cả bát bánh canh. Lý Thư Bạch thần nhiên giờ tay giữ lấy bát, nhắc nhở: “Nghe ta nói đã.”

Hoàng Tử Hà cắn môi gật đầu, song người vẫn run lên bần bật. Cô gắng gượng day day huyết thái dương, ép mình bình tĩnh lại.

“Mọi chuyện trên đời, nếu quá bận lòng lại hóa ra rối trí, tuy ngươi xưa nay bình tĩnh, nhưng chuyện liên quan đến người nhà, ắt sẽ rối loạn, nên ta không cho ngươi theo, sợ ngươi xúc động quá mức lại không hay.”

“Vâng. . . tôi hiểu.” Cô miễn cưỡng đáp.

“Hiện giờ vụ án của gia đình ngươi đã có đột phá quan trọng, tin rằng ngày ngươi rửa sạch oan khiến chẳng còn xa nữa.” Nói đoạn, y đẩy bát bánh canh tới trước mặt cô, “Có điều bây giờ quan trọng nhất là ngươi phải chăm sóc bản thân thật tốt, nếu ăn không ngon ngủ không yên, suốt ngày lo buồn rầu rĩ thì làm sao lật lại bản án, rửa sạch mối oan đây?”

Cô lặng lẽ gật đầu, rồi bung bát lên, thông thả ăn từng miếng đến hết, đoạn đặt bát xuống nhìn y.

Ánh bình minh đã lộ ra phía cuối trời, lại là một sớm mùa hè nắng đẹp.

Lý Thư Bạch bảo cô: “Xét theo độc tính của trăm độc thì người nhà ngươi, cũng giống như Phó Tân Nguyên và Ôn Dương, đều trúng loại độc chế luyện

lần hai. Bởi thế, kẻ hạ độc không thể là người.”

Cô gạt đầu, nuốt nước mắt run rẩy đáp: “Vâng... Bao lâu nay, tôi dốc lòng muốn tìm một điểm đột phát, nhưng truy tra thế nào cũng chỉ toàn những chứng cứ bất lợi. Mãi đến giờ mới tìm được chứng cứ quan trọng đầu tiên, có lẽ từ nay có thể gạt bỏ giả thiết tôi là hung thủ rồi...”

“Đúng thế, đồng hoang ngàn dặm, cuối cùng cũng xuất hiện một cơ may.” Lý Thư Bạch uể oải đáp. Suốt đêm y cùng Chu Tử Tàn đào mò quật mả, bắt chất bản thân vốn ưa sạch sẽ, thậm chí còn cảm mớ tóc cắt từ từ hi. Tất nhiên trước khi cảm đã đeo găng tay Chu Tử Tàn cung cấp.

Hoàng Tử Hà đang xúc động, quên cả cảm tạ y, chỉ mãi hỏi dồn: “Thi thể của cha mẹ tôi... giờ sao rồi?”

“Vi triệu chứng và thức ăn của năm người giống nhau, thời gian lại gấp gáp nên chúng ta chỉ cắt tóc của chú và anh trai của người đem kiểm nghiệm thôi, đều trùng phải trảm độc. Ta nghĩ có lẽ nên đề Tử Tàn mượn vụ án Phó Tân Nguyễn loan tin ra, sau đó đường đường chính chính kiểm nghiệm lại thi thể cho mẹ người, nếu xác định là trảm độc, thì có thể rửa oan cho người, đồng thời xóa bỏ bản án cũ, lập án mới điều tra lại.

Bạn đang đọc truyện *Trâm Lii: Tình Lang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Chương 7.2

“Giờ... tôi rối lăm, chẳng biết phải làm sao nữa...” Nói rồi, cô rút cây trâm trên đầu, chằm chằm vạch lên bàn.

Thoạt tiên, tay còn run, đường vạch cũng ngập ngừng chậm chạp, nhưng càng về sau, cô vạch càng nhanh, lấy trảm độc làm cầu nối, suy đoán ra bao nhiêu giả thiết. Vừa vạch, cô vừa lăm bầm từng điểm nghi vấn:

“Thứ nhất, trảm độc từ đâu mà ra, kẻ ra tay có liên quan gì với cung đình không? Có phải cùng một người ra tay không?”

“Thứ hai, đều dùng một loại chất độc, vụ án gia đình tôi và vụ Phó Tân Nguyễn có liên quan gì? Mạnh mối giao nhau ở đâu?”

“Thứ ba, hung thủ làm cách nào bỏ trảm độc vào bát canh móng dê tôi chính tay bung lên?”

“Thứ tư, trảm độc trong vụ Phó Tân Nguyễn và Ôn Dương từ đâu mà ra? Sao họ phải dùng thứ thuốc độc đó để tự vẫn?”

Lý Thư Bạch xem những nghi vấn cô vạch ra, trầm ngâm nói: “Trong số này, dễ tra nhất là điểm thứ ba và thứ tư. Giờ còn sớm, chúng ta hãy nghỉ ngơi đã. Ta đã sai Tử Tàn điều tra tất cả những kẻ trong phủ quận thú có khả năng động đến bát canh móng dê ấy rồi, chiều chúng ta tới chắc sẽ có kết quả.”

P phủ quận thú Xuyên Thục nằm giữa Thành Đô, tường bao cao ngất, choán hơn nửa con phố.

Từ cổng lớn đi vào, chính giữa là công đường nha môn, bên trái là nhà kho lớn nhất quận Thục, bên phải là chỗ ở của tam ban nha dịch, phía sau là khi nhà của quận thú, cạnh đó có một khu vườn nhỏ.

Hoàng Tử Hà nhắm mắt cũng có thể đi lại thoăn thoắt ở đây. Cả thời thiếu nữ tươi đẹp của cô đã bị chôn vùi vĩnh viễn tại nơi này cùng vụ thám án ngày hôm ấy.

Cô cùng Lý Thư Bạch theo cửa ngách đi thẳng vào phòng của bổ khoái. Chu Tử Tàn đang ngồi vắt chân ăn thông ngào đường, thấy họ đến bèn chia cho mỗi người một ít, rồi rút trong ngực áo ra một cuộn giấy: “Nào nào, chúng ta nghiên cứu cái này đi.”

Mới cuối giờ Ngọ đầu giờ Mùi, trong phòng bổ khoái ngoài họ ra chẳng có một ai.

“Đêm qua ta và vương gia cắt lấy ít tóc, đắp lại phần mộ rồi tức tốc quay về chỗ ta kiểm nghiệm, xác định đúng là trảm độc.” Chu Tử Tàn dương dương tự đắc khoe, “Vương gia lập tức sai ta điều tra tất cả người trong phủ, hi hi, chuyện này giao cho địa bộ đầu vừa thân ái dễ gần vừa có danh có phận như ta đây, há chẳng dễ như trở bàn tay ư?”

Nói đoạn, gã trải cuộn giấy ra, bên trên ghi chép rõ ràng đầu ra đấy, chữ Chu Tử Tàn tuy cũng bình thường, nhưng được cái ngay ngắn, rất dễ đọc.

Đầu bếp thứ nhất, Lỗ Tùng Nương, cai quản đồ ăn thức uống trong bếp. Trong đêm xảy ra án mạng, đã đem canh nóng dê cùng các món ăn thừa cất vào chạn khóa lại. Hiện trạng: Mấy hôm trước con trai bị ốm, phải vay hai quan tiền của A Bát canh cổng.

Đầu bếp thứ hai, Lưu Tứ Nương, cai quản việc bếp núc, bên dưới còn có hai đầu chuyên nhóm bếp. Vào ngày xảy ra án mạng, chỉ huy a đầu nhóm bếp làm cơm. Hiện trạng: Về cơ bản vẫn như xưa, mới có thêm một chiếc nhẵn bạc, đi khoe khắp nơi.

Đầu bếp thứ ba, Tiền Đại Nương...

Tạp dịch thứ nhất, thứ hai, thứ ba...

A hoàn thứ nhất, thứ hai, thứ ba, thứ tư...

Hoàng Tử Hà đọc mà phục Chu Tử Tàn sát đất. Trên dưới phủ quận thú phải đến bốn mươi mấy người, vậy mà chỉ một buổi sáng gã đã hỏi han khắp nơi, hơn nữa còn hỏi rất kỹ càng, đúng là có thiên bẩm dò la, lợi hại hơn cả mấy bà tám ngoài đường.

“Mấy chuyện này... hằng ngày ta vẫn thường để ý nghe ngóng, cũng là rèn luyện khả năng điều tra, đúng không nào?” Chu Tử Tàn nghiêm trang nói: “Ta tin rằng Hoàng Tử Hà cũng sẽ để ý kỹ những chuyện này.”

“Tôi nghĩ là không đâu.” Khóe miệng Hoàng Tử Hà hơi rần rật.

Lý Thư Bạch liếc nhìn cô, như cười mà không phải cười, đọc lướt qua bản ghi chép rồi ném xuống bàn, hỏi: “Người điều tra cả một buổi sáng, không thấy ai khả nghi hả?”

Chu Tử Tàn bấy giờ mới hơi lúng túng: “Đúng... đúng thế. Trầm độc là thuốc độc chỉ lưu truyền trong cung, nếu có kẻ nào tuồn ra cho người trong phủ hạ độc thì hung thủ hoặc là đã bị giết, hoặc đã thăng tiến vùn vụt, được kẻ chủ mưu xem là tâm phúc rồi. Song xem ra mọi người trong phủ không có gì thay đổi đáng kể, chứng tỏ không ai mượn việc này để lôi kéo quan hệ với quan trên cả.”

Hoàng Tử Hà gật đầu tán đồng: “Tử Tàn phân tích rất đúng.”

Chu Tử Tàn nghe vậy thì đắc ý hẳn: “Đã bảo ra có thiên bẩm rất cao mà lại, nếu ngày sau ta phối hợp với Hoàng Tử Hà thì cánh danh thần thám đệ nhất kinh thành Sùng Cổ e là khó giữ lắm đấy ha ha ha...”

Hoàng Tử Hà và Lý Thư Bạch ngán ngẩm nhìn nhau, nhất trí lơ Chu thiếu bỏ đầu đi.

“Thế nên, tiếp đây chúng ta phải bắt tay từ vụ Phó Tân Nguyên và Ôn Dương thôi.”

Nhà Ôn Dương nằm ở ngõ Thạch Lưu phía Tây phủ Thành Đô, trong ngõ trồng rất nhiều thạch lựu. Giờ đương cuối hạ, hoa lựu đã tàn quá nửa, trên cành lác lác những trái lựu to bằng nắm tay, đung đưa nhẹ nhẹ, nhìn rất thích mắt.

Nhà họ Ôn cũng khá giả, xây theo kiểu tứ hợp viện với ba dãy nhà bao quanh một mảnh sân, giữa sảnh chính treo một bức tranh vẽ cảnh nghe đàn bên suối, hai bên đặt đôi liễn: “Trúc vũ tùng phong cảm vận, trà yên ngô nguyệt thư thanh” *

(*Tạm dịch nghĩa: Mưa qua bụi trúc, gió lùa rừng thông, gảy cung đàn vi vút; khói trà bảng lảng trắng treo ngõ đồng, cao giọng đọc vang vang. Mọi chú thích trong truyện đều do người dịch chú thích)

Quản gia nhà họ Ôn, một ông già râu tóc bạc phơ, mặt mày râu rí ra đón bọn họ, khom lưng hành lễ: “Tham kiến Chu bỏ đầu.”

Chu Tử Tàn vội đỡ ông ta dậy: “Lão nhân gia không cần đa lễ.”

Lão quản gia mời họ vào phòng khách ngồi, sai tiểu đồng pha trà rồi gọi tất cả đầu bếp và người hầu trong nhà ra gặp họ.

“Tổ tiên lão gia tôi từng làm thứ sử Trịnh Châu, về sau mới từ quan về quê. Lão gia năm nay ba mươi bảy tuổi, hơn mười năm trước còn tha thiết công danh, tiếc rằng cứ thi trượt mãi, nên cũng nguội lòng. Sau khi lão thái gia, lão phu nhân và phu nhân qua đời, lão gia càng ít ra ngoài, chỉ đóng cửa ở trong nhà đọc sách Lão Trang, trồng hoa trong vườn, ít tiếp xúc với người ngoài.”

Chu Tử Tàn gật đầu hỏi: “Vậy làm sao ông ấy quen được Phó Tân Nguyên, chính là tình nhân cùng nhau tự vẫn ấy?”

“Tổ tiên họ Ôn để lại sản nghiệp ở trong rừng, thu hoạch hằng năm cũng khá, sau khi phu nhân qua đời, lão gia không tục huyền, cũng không buồn nạp thiếp. Xưa nay ông ấy thích nhất thơ Vương hữu thừa*, nói rằng Vương hữu thừa cũng không tục huyền, sau này chọn trong hàng cháu chất một đũa thông mình nhận làm con thừa tự là được.” Nói đến đây, quản gia hoang mang hỏi: “Bỏ đầu có biết Vương hữu thừa là ai không?”

(*Vương hữu thừa: ý chỉ Vương Duy, nhà thơ nổi tiếng thời Đường. Ông từng làm quan đến chức thượng thư hữu thừa, nên còn được gọi là Vương hữu thừa.)

Chu Tử Tàn đáp: “Chính là Vương Duy Vương Ma Cật đó mà.”

“Ồ ta thế.” Quản gia đáp, rõ ràng cũng chẳng biết Vương Duy là ai, song vẫn kể tiếp, “Lão gia không có người nâng khăn sửa túi nên thỉnh thoảng cũng đến giáo phường tìm vài cô nương, có điều xưa nay chưa từng đưa những cô gái phong trần đó về nhà, nên tôi chẳng biết ai vào ai cả.”

Chu Tử Tàn hạ giọng thì thào: “Đã thích Vương Duy sao không học ông ấy đóng cửa ở ẩn cho rồi, còn qua lại những chỗ đường hoa ngõ liễu?”

Hoàng Tử Hà chẳng buồn đếm xỉa đến gã, mà quay sang hỏi lão quản gia: “Xin hỏi lão nhân gia, hôm ấy trước khi lão gia nhà các vị ra ngoài có căn dặn gì không?”

“Hôm ấy... hình như lão gia có hẹn, nói rằng phải đến phố Tùng Hoa, tôi cũng không nhớ rõ lắm... Ôi, lão gia tuy có chút sản nghiệp nhưng độ hai năm nay thu nhập hơi kém, vốn dĩ bên cạnh vẫn có một thư đồng theo hầu, song mấy năm trước cũng cho nghỉ rồi. Giờ trong nhà chỉ có bốn người là tôi, một đầu bếp, một người hầu, và thằng cháu tôi thỉnh thoảng theo ra ngoài.” Đoạn lão trở tiểu đồng đang pha trà, thờ dài kể: “Các vị bảo trong nhà không có

bàn tay đàn bà sắp xếp, làm sao hưng vượng nổi? Mấy hôm trước có vài vị trong thi xã của lão gia tới viếng, một đại quan, hình như họ Tề thì phải, còn nấn ná trong thư phòng lão gia tôi hồi lâu rồi than vãn, lão gia nhà các người phải tìm một người phụ nữ lo liệu việc nhà từ lâu rồi mới phải.”

“Nói vậy là các vị không biết gì về chuyện của lão gia ở bên ngoài?”

“Lão gia xưa nay không nhắc đến, cũng không dẫn chúng tôi theo... quả thật không ai biết gì cả.”

Thấy lão quân gia hoàn toàn mù tịt, đầu bẹp, người hầu và tiểu đồng cũng lác đầu quây quây, Chu Tử Tần đành dẫn Lý Thư Bạch và Hoàng Tử Hà ra phía sau xem xét.

Phía sau nhà là thư phòng, cả khoảng sân chỉ thấy bóng trúc hiu hiu, ngô đồng biêng biếc, tùng bách xanh um, non bộ lồm chồm, toát lên vẻ thanh cao cô ngạo.

Chu Tử Tần buột miệng: “Trông cảnh này tôi lại thấy quen quen, giống nơi nào ấy nhỉ...”

Gã còn đang gãi đầu gãi tai nghĩ ngợi thì Lý Thư Bạch đứng cạnh nói ngay: “Ngạc vương phủ.”

“Đứng đứng, chính là ngôi đình Ngạc vương gia hay ngôi uống trà! Ý cảnh cổ tình bày đặt này, đúng là sồn da gà!” Chu Tử Tần sờ sờ lớp gai ốc mới nổi trên tay rồi xăm xăm đi thẳng vào thư phòng xem xét.

Vừa bước qua cửa đã thấy đập vào mắt một giá đồ cổ, phải đi vòng qua mới thấy hai hàng giá sách và một án thư. Sau án thư đặt một bức bình phong, chép bài Sơn cư thu minh của Vương Duy, nét chữ như rồng bay phượng múa, lạc khoản đề: Tịnh Tề cư sĩ.

Mặt tường bên phải bình phong treo bức tranh vẽ một cánh bướm đậu trên đoá hồng tú cầu. Màu mực đã phai, hẳn là đồ cũ. Cả phòng chỉ có bức tranh này là diễm lệ, nức được ánh mắt Hoàng Tử Hà thêm một thoáng.

Bạn đang đọc truyện *Trâm Lii: Tình Lang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Chương 7.3

Trên bàn có mấy tờ giấy, được xếp lại đặt ở đầu bàn.

Chu Tử Tần cầm lên xem, thấy chữ đầu tiên ở tờ thứ nhất là “Đề”, mấy chữ sau đó là “nghĩ thế nào, Tu Đà Hoàn có ý”, thì ngơ ngác chẳng hiểu đầu của tai nheo gì, nhìn sang Lý Thư Bạch và Hoàng Tử Hà. Hoàng Tử Hà đương nhú mày, Lý Thư Bạch đã ứng khẩu đọc ngay: “Tu Bồ Đề nghĩ thế nào? Tu Đà Hoàn có ý nghĩ rằng ‘ta tu được đạo quả Tu Đà Hoàn’ chẳng?”

Hoàng Tử Hà hiểu ra ngay, liền đọc tiếp: “Tu Bồ Đề thưa, ‘Không, bạch Thế Tôn. Tại sao vậy? Vì Tu Đà Hoàn là hòa vào dòng nước, thế nhưng thật ra không có cái gì nhập vào đâu cả: không nhập sắc, thanh, hương, vị, xúc, pháp, nên được mệnh danh là Tu Đà Hoàn.’” *

(*Những nội dung về kinh Kim Cương Bát Nhã Ba La Mật, ở đây lấy theo bản dịch của Hòa thượng Thích Trí Quang.)

Chu Tử Tần đối chiếu những lời họ đọc với ghi chép trên giấy thấy giống y hệt, song vẫn chưa hiểu đầu của tai nheo: “Các vị đọc gì thế?”

Hoàng Tử Hà giải thích: “Là một đoạn trong kinh Kim Cương Bát Nhã Ba La Mật, xem ra Ôn Dương từng chép một đoạn kinh này. Có điều các trang giấy sắp xếp lộn xộn nên công tử đọc không hiểu đấy thôi.”

Chu Tử Tần ồ lên, đặt mấy tờ giấy xuống.

Hoàng Tử Hà nghĩ ngợi rồi bước đến sắp lại mấy trang giấy cho đúng thứ tự. Chợt cô ngạc nhiên kêu lên: “Đoạn đầu kinh văn đâu mất rồi?”

“Há?” Chu Tử Tần đang sẫm soi giá sách của họ Ôn quay sang nhìn cô: “Thứ này cũng có người lấy đi ư? Chữ viết của Ôn Dương cũng xoàng thôi mà.”

“Ừm, nhưng câu vừa rồi công tử đọc chính là câu đầu tiên, theo bản chép tay này.” Sắp lại đồng giấy xong xuôi, cô đặt xuống bàn, chèn một con sứt từ mã nào lên trên rồi lục tìm khắp trên giá lẫn trong ngăn kéo, song không hề thấy mấy đoạn trước.

“Còn mấy phong thư đây này?” Cả bọn tìm được mấy phong thư cất trong hộp gấm, bèn mở ra xem, Chu Tử Tần lập tức kích động hẳn lên: “Là của Phó Tân Nguyên gửi cho Ôn Dương đó!”

Ôn lang thấy chữ như thấy người.

Mưa dầm nhiều ngày, nước ngập phố xá, không thể lặn lội. Nghĩ đến hoa quế trước sân, chỉ còn đôi ba phần, thương tiếc hương ấy nên gom lại, chưng nước quế hoa cho chàng.

Đất Thục nắng ít, mây nhiều. Hôm nay mở hộp phấn chàng tặng khi trước, hương thơm thoang thoảng, màu sắc tươi đẹp, chẳng khác bức tranh bướm vờn tú cầu trước án thư của chàng. Mong chàng mau đến thăm, chỗ để hoài nhan sắc. Thiếp đã quét sẵn cửa đợi bóng chàng.

Tân Nguyên kính thư.

Chu Tử Tân cảm thán: “Hai người họ thân thiết thật, đúng là ái ân mặn nồng.”

Lại tiếp tục xem, ngoài mấy phong thư của Phó Tân Nguyên, còn lại phần lớn là những chuyện qua lại thù tạc ở thị xã, chẳng có gì đặc biệt.

Chu Tử Tân nhận xét: “Xem ra nửa đầu bộ kinh Kim Cương mất thật rồi. Nói không chừng người hầu trong nhà lại tưởng là giấy vụn đem vứt đi. Cứ nhìn người trong nhà này, từ già đến trẻ, hình như đến chữ còn không biết, làm sao biết được cái gì có ích cái gì vô dụng chứ?”

Hoàng Tử Hà lắc đầu: “Chính vì không biết chữ, nên họ sẽ giữ gìn cẩn thận từng trang giấy có chữ, để khỏi vứt lăm, lại bị chủ nhân trách mắng. Nhất là vị chủ nhân này hình như còn rất tự hào về thư pháp của mình.”

“Sao Sùng Cổ biết?” Thấy cô nói ra điều mình chưa nhận thấy, Chu Tử Tân có phần không phục.

“Nét chữ trên giấy và trên bình phong giống nhau, đúng không nào? Tự viết bình phong tự thưởng thức, chẳng phải là rất tự hào về thư pháp bản thân ư?”

“Nhưng lạc khoản trên bình phong là Tịnh Tế cư sĩ cơ mà?”

“Ôn là nhu, Dương là cương. Ôn Dương cảm thấy tên mình vừa nhu vừa cương, cương nhu phối hợp*, nên lấy hiệu này đó mà.”

(*cương phu phối hợp: nguyên văn cương nhu tịnh tế)

“Thật không đấy?” Chu Tử Tân nửa tin nửa ngờ, đi ra sân, vẫn gã hầu đang dọn dẹp bên ngoài: “Này này, huynh qua đây một chút!”

Người hầu vội chạy lại hỏi: “Bổ đầu có gì cản dận?”

“Bức bình phong trong thư phòng do ai viết vậy?”

“Là bút tích của lão gia đấy, viết hòng hai mươi mấy cuốn lựa mới được một bức, có vẻ lão gia rất thích nên đã gọi người tới hồ rồi căng lên làm bình phong.”

Hoàng Tử Hà đứng phía sau hỏi: “Hằng ngày các người dọn dẹp có vứt các trang giấy viết chữ đi không?”

“Thưa có, những phải được lão gia cho phép. Mấy năm trước có lần tôi trót vứt lăm một bài thơ của lão gia, từ đó về sau muốn dọn dẹp thư phòng phải đợi khi lão gia có nhà, xem qua từng tờ rồi mới cho vứt hay giữ lại.”

Chu Tử Tân nhìn Hoàng Tử Hà đầy ngưỡng mộ, chỉ thiếu chưa viết lên mặt mấy chữ “chúng ta phối hợp đánh bại Hoàng Tử Hà đi” mà thôi.

Lý Thư Bạch quan sát khắp thư phòng một lượt, rồi hỏi gã hầu: “Bức tranh hồ điệp tú cầu kia treo lên từ khi nào thế?”

“Cái đó thì tôi không rõ... Lão gia có mấy bức họa, có bức non nước, có bức sông suối, mỗi khi cao hứng lại chọn một bức treo lên, bọn người hầu chúng tôi cũng khó biết tranh treo lên lúc nào?”

“Theo người nhớ thì bức tranh này treo đã lâu chưa?”

“Ừm... hình như mới được mấy hôm thôi, tóm lại là chưa lâu, trước đây cũng chưa từng thấy.”

Đội gã hầu đi khỏi, Chu Tử Tân nhìn quanh, nhận xét: “Xem ra không có gì khác thường cả, chúng ta có định điều tra thêm gì ở đây không?”

Hoàng Tử Hà trở về phía Tùng Hoa: “Đến hiện trường vụ án thử xem.”

Vừa ra khỏi cửa nhà họ Ôn, thoáng trông thấy người đứng ở đầu kia con ngõ, bước chân Hoàng Tử Hà chột khựng lại.

Bóng người kia dong dỏng gầy gò ấy đang đứng dưới khóm trúc bên bờ sông.

Lá trúc lay lay, bóng hắt gầy gầy, càng tôi lên phong thái của nhau.

Hoàng Tử Hà đứng lặng nhìn hắt, còn Chu Tử Tân vẫy tay rồi rít: “Ồ? Chẳng phải Vũ Tuyên Vũ học chính đấy ư? Huynh còn nhớ tôi không? Chúng ta từng gặp nhau ở kinh thành đấy!”

Vũ Tuyên gật đầu với gã, ánh mắt nán lại nơi Hoàng Tử Hà một thoáng rồi quay sang hành lễ với Lý Thư Bạch, đoạn mới đáp lời Chu Tử Tân: “Tôi có

việc muốn tìm thiếu bổ đầu.”

“Huynh nói đi, cứ nói ra nào.” Chu Tử Tàn nhảy chân sáo đi đến.

Hắn trở bình trà rỗng và giỏ trúc trên tay nói: “Sáng nay tôi đến chùa Quảng Độ xin ít tịnh thủy để cúng tế Hoàng quận thú.”

Hoàng Tử Hà run bắn lên, vô thức siết chặt hai tay lại. Dây cương hằn lên lòng bàn tay thành một vết tím tái, nhưng cô chẳng hề nhận ra.

Thấy vậy, Lý Thư Bạch im lặng vỗ nhẹ lên vai cô. Hoàng Tử Hà sực tỉnh, từ từ buông lỏng dây cương, song thân hình vẫn cứng đờ.

Chu Tử Tàn chẳng hề nhận ra vẻ khác thường của họ, chỉ ồ lên một tiếng rồi hỏi: “Hôm nay là ngày giỗ chạp gì ư?”

Vũ Tuyên lắc đầu: “Không.” “Vậy thì...” Chu Tử Tàn ngạc nhiên nhìn hắn.

“Hể ở Thành Đô ngày nào, tôi đều tới quét mộ.” Ánh mắt hắn lướt qua Chu Tử Tàn, rồi dừng ở Hoàng Tử Hà. Cặp mắt trong veo, còn trong hơn dòng nước chảy bên bờ, giọng nói khe khẽ, còn nhẹ hơn ngọn gió lao xao qua rừng trúc: “Tôi qua ngẫu nhiên mơ thấy chuyện cũ, chạnh lòng tưởng nhớ nên mới đến xin Mộc Thiện đại sư ít tịnh thủy, mua thêm hương hoa tới cúng tế.”

Chu Tử Tàn xưa nay rất thích hóng hót, những chuyện đồn đãi kiểu này, liền hỏi ngay: “Tịnh thủy của Mộc Thiện đại sư có tiếng lắm à? Hình như rất nhiều người tới đó xin.”

Vũ Tuyên gật đầu: “Mộc Thiện đại sư đạo hạnh cao thâm, là cao tăng nổi danh nhất đất Thục. Gần đây ở Thành Đô đồn rằng sau thiên phòng của pháp sư có một mạch nước nhỏ, qua nhiều năm nghe ngài tụng kinh cảm hóa, chỉ trong một đêm đã cuộn cuộn tuôn trào, trở thành một con suối, ai cũng bảo là kỳ tích. Bởi thế mọi người đua nhau tới xin nước, nghe nói nếu ngược lại được Mộc Thiện đại sư trì tụng nữa thì có thể trở thành tịnh thủy, khiến người sống lộc căn thanh tịnh, cũng có thể giúp vong hồn được siêu độ vắng sinh.”

Hoàng Tử Hà dắt ngựa, đứng bên rừng trúc, nghe hắn rủ rỉ kể, bất giác mơ màng nhớ lại khi xưa họ từng cùng lang thang khắp đường lớn ngõ nhỏ ở Thành Đô, mỗi cành cây cọng cỏ qua lời hắn kể đều có điển cố, sự tích, khiến người ta nghe mà mê mẩn.

Chu Tử Tàn ngắt đầu: “Hôm sau ta cũng phải tới xin ngậm nước uống mới được.”

Vũ Tuyên gật đầu rồi khom người hành lễ với Chu Tử Tàn: “Chu thiếu bổ đầu, hôm nay tôi từ mộ cha nuôi về thẳng nha môn tìm bổ đầu, nghe người ở đó chỉ lại tìm đến tận đây, là vì có một chuyện quan trọng phải trình báo.”

“Chuyện gì vậy?”

“Vừa rồi tôi quét dọn phần mộ, phát hiện mộ em trai của Hoàng sứ quân và Hoàng cô tử có dấu hiệu bị đào xới, may mà nắm và đá đắp phía trên vẫn nguyên vẹn, chỉ là vạt đất bên ngoài bị xới lên. Có khi nào có kẻ gian định quật mộ không?”

Chu Tử Tàn đang tươi cười nghe thế thì đảo mặt ra, bất giác ngoái lại nhìn Hoàng Tử Hà, ngượng ngịu nhếch mép với cô.

Thật uống cho già hằng ngày khoe khoang tay nghề đào mộ quật mã, không ngờ Vũ Tuyên chỉ nhìn thoáng trông đã nhận ra ngay. Có điều gã nghĩ chắc hẳn Vũ Tuyên không biết, những kẻ quật mộ đều đang đứng ngay trước mặt hắn, hơn nữa, một trong số đó là Quý vương gia, kẻ còn lại chính là Chu thiếu bổ đầu mà hắn bẩm báo.

Vũ Tuyên đương nhiên không biết Chu thiếu bổ đầu về mặt phức tạp trước mặt chính là thủ phạm, thông thả nói tiếp: “Tôi nghĩ dân chúng Thành Đô đều biết Hoàng sứ quân liêm khiết thanh bạch, trong mộ chủ yếu là thư tịch bút mực, sao lại bị đám trộm mộ dòm ngó chứ?”

Chu Tử Tàn hào sảng gật đầu: “Không sai! Vũ huynh đệ nói đúng lắm! Ta nghĩ việc này ắt có nội tình!”

Hoàng Tử Hà chỉ biết cúi đầu nín lặng, nhìn chằm chằm cảnh trước bên cạnh.

Lý Tư Bạch bèn vút cành trúc nọ xuống, sẫm soi gân lá, như thể trên đó viết lời vàng ý ngọc vậy.

Chu Tử Tàn len lén liếc hai người, thấy cả hai trầm tĩnh thản nhiên, không mấy sợ hãi, cũng không buồn nói đỡ cho mình nửa câu, đành vịn lại Vũ Tuyên: “Vậy Vũ huynh cho rằng... sao chúng lại muốn quật mộ Hoàng quận thú?”

Vũ Tuyên lắc đầu: “Tôi cũng không rõ, nhưng chắc hẳn phải có nguyên nhân. Ví như muốn mượn chuyện này để gây bất lợi cho Chu quận thú mới nhậm chức, hoặc là, Chu thiếu bổ đầu cũng biết đây, Hoàng Tử Hà con gái Hoàng quận thú bỏ trốn đến giờ vẫn chưa rõ tung tích, biết đâu có kẻ định làm vậy để dụ Hoàng Tử Hà xuất đầu lộ diện, hòng hãm hại cô ấy?”

Bạn đang đọc truyện *Trâm Lii: Tình Lang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Chương 7.4

Vừa nghe nhắc đến Hoàng Tử Hà, Chu Tử Tần ngạc nhiên hỏi ngay: “Không thể nào? Còn có thể có ý đồ này nữa ư?”

“Tôi không biết nữa... Có điều mong Chu thiếu bỏ đầu để ý giùm xem có kẻ nào rắp tâm làm bậy hay không. Hoặc là...” Hắn nhìn sang Hoàng Tử Hà, hơi cao giọng: “Đề Hoàng Tử Hà biết, có lẽ còn thể lực nào đó mà cô ấy chưa thấy được đứng sau vụ này, đang chuẩn bị đối phó với cô ấy.”

“Ừm... Chúng ta sẽ chú ý, nha môn bảo đảm sẽ lưu tâm bảo vệ phần mộ Hoàng quận thú nguyên vẹn.” Vừa nói, Chu Tử Tần vừa nháy mắt với hai người kia ra ý bảo: “hai người xem, gã này nghĩ tới nghĩ lui, lại không ngờ là do chính chúng ta gây ra, ha ha ha!”

Nhưng Hoàng Tử Hà phát lờ thái độ đắc ý của gã, cô đứng dưới rặng trúc, trước cơn gió hiu hiu, đắn đo một thoáng rồi ngẩng đầu nhìn thẳng vào Vũ Tuyên, ánh mắt trong suốt thản nhiên: “Đa tạ huynh đã có lòng nhắc nhở, cũng đa tạ huynh lo lắng cho sự an nguy của Hoàng Tử Hà. Song việc này... tôi nghĩ không có thể lực nào đứng sau cả, không cần phải lo.”

Vũ Tuyên ngơ ngàng nhìn cô.

Song Hoàng Tử Hà ngoảnh mặt đi, né tránh ánh mắt hắn, nói tiếp: “Là chúng tôi làm đấy.”

Vũ Tuyên kinh ngạc đến nỗi phải loạng choạng lùi lại mấy bước mới trụ vững nổi. Khó khăn lắm hắn mới thốt lên được mấy tiếng: “Các... các vị đã quật mồ cả nhà Hoàng quận thú ư?”

Hoàng Tử Hà gật đầu: “Phải. Chúng tôi còn tìm thấy chứng cứ rành rành chứng minh Hoàng Tử Hà không phải là hung thủ nữa.”

Vũ Tuyên tròn mắt nhìn cô, lắp bắp hỏi: “Huynh... chính tay... quật mồ người nhà họ Hoàng à?”

“Thực ra hôm đó Sùng Cổ ngã bệnh không đi, ta muốn khám nghiệm lại tử thi để lật án, nên cùng... nên đi một mình.” Che giấu được cho Lý Thư Bạch, Chu Tử Tần lấy làm đắc ý lắm: “Ta làm gọn gàng đấy chứ? Quật mộ khám nghiệm xong, ta lại đắp lại như cũ đấy. Nếu không phải huynh ngày ngày đến quét tước thì ta dám đảm bảo, chỉ mấy hôm nữa, hoặc chỉ sau một cơn mưa, là không ai phát hiện được mảy may dấu vết.”

Song Vũ Tuyên chẳng buồn để ý đến những lời huênh hoang của gã, rảo bước đi thẳng tới trước mặt Hoàng Tử Hà, nắm chặt lấy vai cô nhìn chăm chăm vào mắt hỏi: “Kết quả khám nghiệm lại thi thể thế nào? Căn cứ vào đâu để chứng minh Hoàng Tử Hà không phải hung thủ? Nếu thế thì hung thủ là ai? Hắn giả họa bằng cách nào?”

Thấy cặp mắt vốn trong veo của hắn thoát chốc đỏ vằn tia máu, gần như mất trí, cô thờ dãi đáp: “Huynh bình tĩnh đi, chúng tôi vẫn chưa tìm ra hung thủ.”

“Nhưng... đã chứng minh được Hoàng Tử Hà vô tội rồi ư?” Hắn gắng hỏi lần nữa.

Hoàng Tử Hà im lặng nhìn Vũ Tuyên, từ từ gỡ tay hắn khỏi vai mình, không đáp.

Lý Thư Bạch chợt quay sang bảo Chu Tử Tần: “Vừa rồi ta quên mất không để ý bức tranh tú cầu hồ điệp của Ôn Dương có mấy đóa hoa.”

Chu Tử Tần lại vờ mờ hồi đầy đầu: “Hà? Chuyện này cũng... liên quan đến vụ án à?”

“Không, nhưng bản vương muốn đếm thử.” Nói rồi y quay người đi thẳng.

Chu Tử Tần đành nhăn nhó vẫy tay với Hoàng Tử Hà rồi chạy theo y.

Thấy Lý Thư Bạch thoăn thoắt bước đi, Hoàng Tử Hà mới yên tâm quay lại, gật đầu với Vũ Tuyên: “Đứng, người nhà muội không phải trúng độc tỳ sương.”

“Không phải tỳ sương ư? Lẽ nào...” Dù đã đoán được, song Vũ Tuyên vẫn không khỏi kinh ngạc, chỉ biết đứng sững sờ, cơ mặt hơi rần rật, hói hện, mừng rỡ và hoảng hốt đan vào nhau như một dòng nước xiết, khiến hắn gần như không đứng nổi, vô thức lùi liền hai bước, mãi tới khi lưng đụng phải khóm trúc, mới tìm được chỗ dựa, ngược mắt chăm chú nhìn Hoàng Tử Hà đầy vẻ hoang mang và đau đớn, run run hỏi: “Ta... ta sai rồi ư?”

Hoàng Tử Hà cũng nhìn hắn, bình thản đáp: “Phải. Tuy muội có mua tỳ sương, tuy huynh kẻ từng trông thấy muội cầm gói tỳ sương ấy với vẻ mặt rất lạ, nhưng tất cả những chuyện đó đều không liên quan tới cái chết của người nhà muội. Vì họ không trúng độc tỳ sương.”

“Ta... trách oan muội rồi.” Hắn hoang mang lặp lại, cả người run lên.

“Phải. Hơn nữa huynh còn đem bức thư muội gửi trình lên như tội chứng, khiến tội trạng muội càng nặng thêm, khó mà rửa sạch.” Hoàng Tử Hà không hề né tránh ánh mắt Vũ Tuyên, trái lại còn nhìn thẳng vào hắn, giọng trầm thấp mà bình thản: “May mà bọn muội đã tìm ra sự thật không thể chối cãi, nhất định sẽ có một ngày muội rửa sạch tất cả oan khuất.”

Vũ Tuyên mở to mắt, chăm chú nhìn cô.

Lúc này đây, cô đứng ngay trước mặt hắn, đôi mắt trong veo, toàn thân toát lên sức sống mãnh liệt của mùa hạ. Ánh dương phủ lên mình khiến cô càng long lanh chói lóa, cơ hồ làm hắn lóa mắt.

Hắn phải giơ tay lên che mắt, che cả bóng hình người con gái trước mặt, cũng giấu luôn bức màn mờ mịt vừa giăng ngang mắt, để cô khỏi trông thấy vẻ hối hận và mắt bình tĩnh.

Hắn nhớ lại nỗi hận hôm ấy, hận cô chỉ trong nháy mắt đã giết hại cả nhà mình. Mái nhà duy nhất, hơi ấm duy nhất hắn tìm được sau bao năm lênh đênh trôi dạt lại bị người mình yêu thương nhất chính tay phá nát. Trong đầu hắn, ngày cũng như đêm, chỉ đau đáu nhớ hình ảnh cô cầm gói tỳ sương, vẻ mặt lạnh lùng đến quái dị, không cách nào xua tan đi được... Bao nhiêu yêu thương đều đã hóa thành vũng máu đen đặc nhấn chìm hắn, khiến hắn dờ dẩn cả người. Đến khi sức tỉnh, hắn đã thấy mình ở phủ tiết độ sứ, bức thư tình kia cũng đã được trình lên Phạm Ứng Tích.

Vũ Tuyên dựa lưng vào bụi trúc phía sau, thấy mồ hôi vã ra đầm đìa, số mệnh đã xé thể giới trước mặt hắn ra thành hai vùng ảo ảnh, khiến cả người hắn run bắn lên, ngực đau như bị dao cùn cứa nát.

Một bên là cảnh tượng năm hắn mười sáu tuổi, khoảnh khắc thấy Hoàng Tử Hà chân trần lội xuống hồ sen, ánh mặt trời dường như cũng rực hồng, cả trời đất đều nhuộm một màu đỏ thắm như máu. Đó là lần đầu tiên họ gặp nhau, điểm lệ biết mấy, cũng ẩn giấu điểm lạnh biết mấy.

Bên kia là cảnh tượng năm hắn mười bốn tuổi, mờ mắt trông thấy ánh mặt trời len qua khe cửa cũ nát, bốn bề lặng phắc như tờ, yên ắng đến đáng sợ. Hắn từ giường ngồi dậy loạng choạng chạy ra ngoài, trông thấy trên vách tường loang lổ bong tróc, bóng mẹ hắn được ánh mặt trời đỏ gắt hắt lên, lừng lững trên xà ngang, hình như còn đang đưa nhè nhẹ.

Đời người vốn là như vậy, gặp được một ai đó, vĩnh biệt một ai đó, hình như đều mang màu sắc giống nhau, cũng chẳng thể phân biệt được số phận ấy rốt cuộc là buồn hay vui, sắc đỏ trước mặt là vết máu, hay là ánh dương.

Giọng Hoàng Tử Hà văng vẳng bên tai hắn: “Muội đã điều tra toàn bộ những người ở trong phủ lúc ấy, song chưa tìm được kẻ tình nghi. Bởi thế, giờ phải bắt tay vào tra vụ án giết người tại ngôi nhà ở phố Tùng Hoa trước.”

Vũ Tuyên gắng gượng hít thở, lồng ngực đập phồng dữ dội, cố ép mình bình tĩnh lại. Giọng hắn run run, song vẫn cố nói thành lời: “Muội nói đã chứng minh được mình không phải là hung thủ, bởi... mọi người không trúng độc tỳ sương ư?”

“Là trầm độc, tình trạng lúc phát tác giống hệt tỳ sương, nên lão ngổ tác nổi tiếng nhất Thành Đô cũng lầm lẫn đến hai lần.” Hoàng Tử Hà gật đầu.

Hắn dăm dăm nhìn cô, thật lâu sau lại hỏi: “Trầm độc đó từ đâu ra vậy? Bỏ vào bằng cách nào? Nếu là trầm độc, sao muội không tăng liều lượng thêm một ít, há chẳng tác dụng nhanh hơn tỳ sương nhiều ư?”

Hoàng Tử Hà phân bác: “Muội lấy đâu ra trầm độc? Loại độc này chỉ có trong cung, dân gian rất hiếm. Hơn nữa hung thủ cố ý dùng loại độc có biểu hiện phát tác giống hệt tỳ sương, ắt là muốn đồ tội cho muội.”

“Vậy... bức thư kia giải thích thế nào đây?” Giọng hắn, kể cả lúc run rẩy, vẫn có vài phần nghi hoặc, khiến cô nhận ra, hắn trước giờ vẫn chưa thực sự tin mình.

Hoàng Tử Hà thoáng ngần người, sức nhớ đến phong thư viết cho Vũ Tuyên lúc ở Long Châu, bèn đáp: “Bức thư đó... muội chỉ nói vậy thôi, huynh đã nghi rồi.”

“Thế ư...” Hắn nói, ánh mắt nhìn cô cuối cùng cũng dịu lại, “Có lẽ lúc trước ta đã sai khi khẳng định muội là hung thủ... Nếu có gì cần muội cứ tìm ta, ta cũng muốn chung tay cùng muội tra rõ cái chết của mẹ nuôi.”

“Ừm, trong vụ án tự vẫn có phố Tùng Hoa có vài chuyện cần huynh giúp đây. Dù sao một trong hai người chết trong vụ đó cũng là người quen của huynh.” Hoàng Tử Hà thở hắt ra, nói khẽ: “Vụ tự vẫn này có thể liên quan đến vụ án gia đình muội. Bởi... chất độc dùng trong hai vụ giống nhau.”

“Trầm độc hiếm lắm à?”

Hoàng Tử Hà gật đầu: “Phải.”

Vũ Tuyên day day huyết thái dương, đợi con choáng váng qua đi mới nói: “Ôn Dương cũng không qua lại nhiều với ta, song trước đây từng tham gia cùng một thi xã, thỉnh thoảng có chạm mặt.”

“Huynh có biết chuyện y qua lại với Phó Tân Nguyễn không?”

Vũ Tuyên ngần người một thoáng, rồi như sức nhớ ra gì đó, vội hỏi: “Nghe nói... Ôn Dương tự vẫn cùng một ca kỹ?”

Hoàng Tử Hà gật đầu, lại hỏi: “Bình thường y là người thế nào?”

Vũ Tuyên cuối xuống né tránh ánh mắt cô, đáp khẽ: “Ôn Dương trước mặt mọi người thì trầm tính ít nói, nhưng đời tư... khá tai tiếng.”

“Tai tiếng thế nào?” Hoàng Tử Hà gặng tiếp.

Vũ Tuyên ngập ngừng mãi, nhưng thấy cô hỏi riết không buông, đành đáp: “Y không đứng đắn, nên ta thường kính nhi viễn chi.”

Hoàng Tử Hà vỡ lẽ, hẳn là việc Ôn Dương lui tới những chốn đường hoa ngõ liễu bị người ta phát hiện, với cá tính của Vũ Tuyên, đương nhiên không

muốn qua lại cùng y.

“Những người khác có biết việc y làm không?”

Vũ Tuyên lắc đầu: “Không nhiều. Bằng không người trong thị xã đó đa phần giữ mình trong sạch, sao chịu giao lưu với hạng ấy?”

Hoàng Tử Hà gật đầu, rồi sực nhớ ra một chuyện: “Dạo này huynh thường tới chỗ Mộc Thiện đại sư ở chùa Quảng Độ ư?”

Vũ Tuyên gật đầu: “Việc đời lắm biến ảo vô thường. Gần đây ta hay xem kinh Phật, cảm thấy trời đất mệnh mạng mà bản thân chỉ như hạt cải, những khổ ải trên trần thế mà người ta phải chịu, chẳng qua chỉ là hạt bụi nhỏ rơi trên hạt cải mà thôi. Có lúc nghĩ ngợi như thế cũng thế nhẹ nhõm chốc lát.”

“Nhưng cũng chỉ là chốc lát thôi, đúng không nào? Chỉ có tra rõ chân tướng, đem tể trước hương hồn người thân, mới được yên lòng mãi mãi.”

Vũ Tuyên đắm đắm nhìn nét mặt quật cường của cô, đáp khẽ: “Đúng vậy. A Hà, nói cho cùng ta cũng chẳng thể thấu tỏ thông suốt như muối được.”

“Muối không thấu tỏ, cũng không thông suốt, muối không hứng thú với việc xuất thế.” Hoàng Tử Hà lắc đầu, “Sống trên đời này, đau khổ cũng thế mà vui sướng cũng vậy, xưa nay muối chưa hề có ý định trốn tránh. Điều gì phải đến ắt sẽ đến, dù là tốt hay xấu, muối cũng phải đón nhận, ngày nào còn chưa tra rõ trắng đen, muối sẽ không buông tay đâu.”

Vũ Tuyên lặng lẽ gật đầu. Hai người đứng dưới rừng trúc, nghe tiếng nước rì rào, không ai nói thêm lời nào nữa.

Ở đầu kia con ngõ, Lý Thư Bạch và Chu Tử Tàn đã vòng về.

Lý Thư Bạch bình thân bảo cô: “Đi thôi.”

Chu Tử Tàn thì hào hứng hỏi cô: “Sùng Cổ có biết cụm hồng tú cầu trên bức họa kia có bao nhiêu hoa không?”

Hoàng Tử Hà chẳng buồn ngoái lại, lạnh nhạt đáp: “Rất nhiều.”

“Ôi dà, cứ xem thái độ của Sùng Cổ là biết nhất định không thể thành thần thám như Hoàng Tử Hà rồi! Hoàng Tử Hà sẽ nắm rõ từng li từng tí trên hiện trường như lòng bàn tay chứ, đâu có giống Sùng Cổ, thái độ chẳng ra sao cả...”

Vũ Tuyên hành lễ với họ rồi xách giỏ đồ lễ đi mất.

Lý Thư Bạch và Hoàng Tử Hà vờ như không nghe thấy gã nói, nhảy lên ngựa đi thẳng.

Chu Tử Tàn hậm hực bĩu môi lắm bả: “Sùng Cổ đúng là nhỏ mọn! Không bằng Hoàng Tử Hà thì thôi, còn không chịu thừa nhận!”

Bạn đang đọc truyện *Trâm Lii: Tình Lang Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Chương 8: Tử Hà Ở Đâu?

Phố Tùng Hoa, nhà họ Phó.

Phó Tân Nguyễn từ mười hai tuổi đã nổi tiếng Giang Nam, các phường ca múa đua nhau mời soạn nhạc soạn vở, lại không bị má mị ăn chặn, nên cũng dành dụm được một khoản kha khá, sau khi đến Thục bèn mua một gian nhà nhỏ ở phố Tùng Hoa, sống một mình.

Chu Tử Tàn xé giấy niêm phong trên cửa rồi lấy chìa khóa ra toan mở khóa.

Hoàng Tử Hà trông thấy một mẫu giấy khác dán trên cửa, viết rằng, “Ồ quán trọ Vân Lai phố Tử Trúc. Nhớ tới.”

Bên dưới không ký tên, chỉ vẽ một con điều giấy.

Hoàng Tử Hà đang quan sát thì thấy một bà thím ở bên cạnh đó bước ra, trông thấy bọn họ, bèn ngăn Chu Tử Tàn lại: “Này cậu kia, đấy là niêm phong của quan phủ, bóc ra là bị bắt đấy.”

Họ Chu chìa vạc áo quan mặc trên người ra, cười đáp: “Thím à, ta là người của quan phủ đây chứ ai.”

Bà thím vội hỏi: “Vậy là vụ án đó đã có kết luận rồi ư?”

“Chưa chưa, chẳng phải bọn ta đang tra đây?”

“Ai dà, các vị tra mau mau cho! Nhà này tự dựng xây ra án mạng, còn chết đến hai người, khiến láng giềng chúng tôi lo lắng không yên, đêm cũng chẳng được ngon giấc!”

“Được được, thím cứ để ta lo! À, có chuyện này phải hỏi thím, người tên Ôn Dương kia hay tới đây lắm à?”

“Tôi làm sao biết được? Phó cô nương kia tính tình rất lạ, thường ngày ru rú trong nhà, đến cái bóng cũng chẳng thấy, chỉ nuôi một u già hầu hạ. Cô ta ở đây hơn một năm mà tôi cũng chỉ gặp bốn năm lần, huống hồ là Ôn đại gia kia? Rõ khổ, người đẹp là thế mà mệnh mỏng, lần đầu gặp mặt tôi đã thấy số mạng cô ấy không được tốt rồi mà!” Bà thím lắc đầu than thở, rồi quay ra ngắm soi Chu Tử Tần từ đầu đến chân, “Chà chà, tôi bảo bỏ đầu câu này nhé, tôi đã xem tướng cho nhiều người rồi, không nhìn lầm đâu, cậu với con bé cháu nhà tôi có tướng phu thê, hay là cậu để lại địa chỉ đi, mai cháu gái tôi đến tôi sẽ tới gọi cậu sang xem mặt, được không nào?”

Khó khăn lắm mới cắt đuôi được bà thím từ đầu xông ra làm mới, Chu Tử Tần mở khóa đẩy cửa, nếu bị bà hàng xóm này tóm được, chẳng phải mất toi một ngày ư?”

Hoàng Tử Hà và Lý Thư Bạch cũng đồng tình, an ủi mấy câu rồi kéo cả vào nhà xem xét.

Đằng trước nhà là giếng trời nhỏ, trồng mấy bụi hoa, dăm chậu lan. Trên bàn thờ giữa nhà bày lư hương và đồ thờ, thờ một nữ tử gấm mũ ngọc, đang cầm kiếm múa, vạt áo cùng dải lụa tung bay, trông chẳng khác thần tiên.

Ánh mắt Hoàng Tử Hà dừng ở tay cô gái. Cô ta cầm một thanh kiếm sẫm màu, thân kiếm ngắn mà nhỏ, không giống đao cụ dùng để múa kiếm, mà giống một thanh đoản kiếm gươm sắt hơn.

Lý Thư Bạch cũng chú ý đến thanh đoản kiếm nọ, hỏi khẽ: “Người thấy thanh kiếm kia không?”

“Dạ, gia biết lai lịch nó ư?”

“Đây chính là thanh kiếm Thái Tông hoàng đến ban cho Võ Hậu năm xưa, dùng để hàng phục con Sư Tử Thông, về sau lại ban cho Công Tôn đại nương*, rồi truyền đến tay đệ tử của bà ta là Lý thập nhị nương. Mười bảy năm trước, khi Văn Thiệu Lục Nữ vào kinh, Công Tôn Diên từng dùng chính thanh kiếm này để múa,” Nói đoạn, Lý Thư Bạch lại trầm tư nhìn cô, “Thanh kiếm đó vốn là vật tùy thân của Thái Tông, rèn từ hàn thiết hải ngoại tiến công, đúc thành hai mươi tư thanh, Thái Tông chỉ chọn lấy một thanh này, luôn đem theo người. Tương truyền hàn thiết hải ngoại không bao giờ hạn gì, nào ngờ rồi khỏi cũng đình lại gì nghèo thế này.”

(*Lưu ý: Công Tôn đại nương này khác với Công Tôn Diên, Công Tôn đại nương này là người được ca ngợi trong bài “Xem đệ tử của Công Tôn đại nương múa kiếm” của Đỗ Phủ thời Đường)

Hoàng Tử Hà nhận xét: “Đù thấy truyền thuyết không thể tin được.”

Lý Thư Bạch gật đầu: “Bối vậy năm xưa trông thấy thanh kiếm này trong tay Công Tôn Diên, tiên hoàng cứ thương cảm mãi, nói rằng vật Thái Tông yêu nhất năm xưa, nay lại thành ra thế này, thời gian thấm thoát thoi đưa đúng là chẳng tha một ai.”

Hoàng Tử Hà nhớ tiên hoàng từng được xưng tụng là Tiểu Thái Tông, rất ngưỡng mộ phong thái của Thái Tông, lại nhìn thanh kiếm trên tay cô gái, nghĩ đến tâm tình tiên hoàng năm xưa, cũng không khỏi thương cảm.

Chu Tử Tần gài then cẩn thận rồi chạy lại hỏi họ: “Bắt đầu tra xét được chưa?”

“Cứ ra đằng sau xem đã.” Ba người vòng ra phía sau, thấy hoa tử vi đang nở rộ trong đình, từng chùm hoa tím biếc nở thành tầng thành lớp, điểm lệ vô cùng, thấp thoáng phía sau là gác đánh đàn và thư phòng.

Họ vào thư phòng xem thử, thấy bên trong bày ra mấy giá sách đặt xuống nền, trên xếp đầy những cuốn trục. Hoàng Tử Hà mở mấy cuốn ra xem, đều là những ký tự ngoằn ngoèo khó hiểu.

Lý Thư Bạch cầm lên xem, rồi nhận xét: ““Tứ huyền tứ tượng yển nhạc bán tự phổ”, đây là một bản nhạc dành cho đàn tỳ bà, hẳn là Phó Tân Nguyên dùng khi dựng vở hoặc viết nhạc. Những cuốn khác chắc cũng đều là nhạc phổ.”

Hoàng Tử Hà lục thêm mấy cuốn ra xem, bản nhạc còn hiểu lảng lảng, song bản múa thì mù tịt, đành đặt xuống.

Chu Tử Tần lôi trong ngăn kéo ra một xấp giấy, sáng mắt lên gọi: “Hai vị xem cái này này.” Cả ba châu đầu vào xem, ra là bản ghi chép kinh Kim Cương Bát Nhã Ba La Mật, nét chữ giống nửa bộ ở nhà Ôn Dương.

Chu Tử Tần vội lật đến trang cuối, phát hiện câu cuối cùng là: “Tu Bồ Đề, cái gọi là Phật pháp, tức là phi Phật pháp. Tu Bồ”, hoàn toàn khớp với đoạn dờ dang kia. Gã bèn vỗ xấp giấy trong tay, nhận xét: “Hai người thân thiết như thế, Ôn Dương tất sẽ để lại đồ vật ở nhà Phó Tân Nguyên.”

Hoàng Tử Hà gật đầu: “Tập kinh này chắc chắn là của Ôn Dương.”

“Có điều nó chẳng có ích gì trong việc phá án cả.” Chu Tử Tần tui ngưu ném xấp giấy trong tay xuống mặt bàn đầy bụi: “Phải tìm các chứng cứ khác, mới biết tại sao họ tự vẫn.” Lý Thư Bạch liếc xấp giấy rồi hỏi Hoàng Tử Hà: “Người có nhìn ra điểm bất thường trong đó không?”

Hoàng Tử Hà biết y sợ bản không muốn chạm vào mặt bàn bụi bặm, bèn tự mình lật lật mấy trang rồi gật đầu: “Thưa có, xem ra bản chép tay này có ích đây.”

Chu Tử Tần nghe thế thì giật ngay lấy xấp giấy hỏi liền thoảng: “Đâu đâu? Chỗ nào bắt thường?”

Hoàng Tử Hà giải thích: “Mấy trang giấy này viết cách lề rất xa, cả lề ngang lẫn lề dọc, chúng tôi đoán rằng có lẽ để đóng kiểu bướm*.”

(*Đóng sách kiểu bướm tương tự cách đóng sách ở phương tây hiện nay, gấp đôi tờ giấy giống nhau như hai cánh bướm và khâu lại ở chỗ nếp gấp. Một tờ giấy như thế có bốn mặt chữ. Nhưng cách đóng kiểu bướm của Trung Quốc ngày xưa thường dán dính ở chỗ mở tờ giấy, làm thành một tờ giấy hai mặt chữ.)

Chu Tử Tần ngơ ngác hỏi: “Đóng kiểu bướm thì sao? Đẹp mà.”

Hoàng Tử Hà bó tay, đứng dậy mở tủ quần áo ra xem xét. Bên trong có hai bộ đồ lót đàn ông, cô đưa cho Chu Tử Tần đem về so sánh với quần áo của Ôn Dương, rồi giờ đến quần áo của Phó Tân Nguyên. Giờ đang mùa hè, y phục của Phó Tân Nguyên chủ yếu là áo lụa màu tươi, mỏng nhẹ, vàng ngà, xanh nhạt, trắng tinh, hồng đậm, sinh động bắt mắt khôn xiết.

Đứng trước cả tủ quần áo nữ, Hoàng Tử Hà không khỏi xúc động, bắt giác sờ nhẹ lên những tấm áo the, áo lụa, nhìn những màu sắc nhẹ nhàng mà tươi tắn ấy nhòa đi, thành một màu duy nhất của mùa hè.

Chu Tử Tần đang lục lọi đồng áo nam quay sang bắt gặp thì phì cười: “Sùng Cô giống con gái đã đành, còn thích cả quần áo con gái nữa à?”

Hoàng Tử Hà chẳng thèm đáp, thản nhiên đóng cửa tủ lại rồi lục sang hộp trang sức của Phó Tân Nguyên, buông một câu: “Thoạt nhìn là biết công tử chẳng hay biết gì về đàn bà con gái.”

Chu Tử Tần trêu lại: “Hừm, nói cứ như Sùng Cô hiểu lắm ấy.”

Hoàng Tử Hà chẳng buồn đếm xỉa đến gã, mở toang hộp trang sức ra. Bên trong có rất nhiều hoa tai và trang sức, ngoài những thứ chạm hình hoa lá chim chóc, còn mấy chiếc trâm khắc hình chuồn chuồn hay蝶, rất đặc biệt, cũng rất xinh xắn. Vòng ngọc xuyên vàng nhan nhản, đều nằm dưới đồng trâm cài.

Ở đáy hộp, dưới tất cả đồng trang sức là một chiếc hộp nhỏ bằng gỗ từ đàn.

Hoàng Tử Hà mở ra, thấy bên trong cất một chiếc vòng ngọc dương chi óng ánh tỏa sáng dưới ánh ngày từ cửa sổ hắt vào, như được phủ một làn khói mỏng.

Cô giờ vòng lên ngang mắt sẫm soi hồi lâu, thấy màu ngọc hình như có thể thay đổi theo ánh sáng bên ngoài, hiện ra vô số đường vân đủ hình dạng.

Báu vật hiếm có thế này, hèn chi Phó Tân Nguyên phải cất riêng, giữ gìn thật kỹ.

Hoàng Tử Hà đặt lại nó vào hộp rồi hỏi: “Công Tôn Diên đã đến đây rồi ư?”

Chu Tử Tần tỏ vẻ ngạc nhiên: “Không thể nào? Lúc Công Tôn Diên đến thì Phó Tân Nguyên đã qua đời, nơi này sau khi khám nghiệm tử thi xong cũng được niêm phong, dấu niêm phong dán trên cửa không có dấu hiệu bị bóc. Huống hồ tường bao rất cao, lẽ nào Công Tôn Diên biết trèo tường?”

“Ừm... Bởi thế sau khi Phó Tân Nguyên qua đời, Công Tôn Diên mới hỏi lộ lão Khương quản trang để vào nhìn mặt cô ta lần cuối?”

“Chắc là vậy?” Chu Tử Tần đáp.

Hoàng Tử Hà trầm tư nhìn sang Lý Thư Bạch, hai người tâm ý tương thông, y hiểu ngay ý cô: “Cái vòng đó hả?”

Sau khi Phó Tân Nguyên qua đời, lúc Công Tôn Diên chưa đến nghĩa trang, đã cầm chiếc vòng của Phó Tân Nguyên rồi.

Nó lọt vào tay Công Tôn Diên bằng cách nào, là một vấn đề đáng phải truy cứu.

Lý Thư Bạch cầm cái hộp từ tay cô, lấy chiếc vòng ra giờ lên ngắm nghía.

Thấy y thoáng nhíu mày, cô bèn hỏi nhỏ: “Vương gia nhận ra lai lịch nó ư?”

Lý Thư Bạch quay sang nhìn cô, ánh mặt trời rọi lên chiếc vòng trong vắt, hắt sáng lên mặt y, khiến khóe môi y lộ ra vẻ kinh ngạc pha lẫn âu lo.

Y khẽ đáp: “Đây là đồ vật trong cung.”

Bạn đang đọc truyện *Trâm Lii: Tình Lang Hờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Chương 8.2

Hoàng Tử Hà kinh ngạc.

“Hơn nữa, không lâu trước khi phụ hoàng qua đời, nội đình mới chế tác ra.”

Y không nói rõ chiếc vòng này thuộc về ai, nhưng Hoàng Tử Hà biết, lúc tiền hoàng đau yếu, người thân cận nhất bên cạnh chỉ có một mình Trần thái phi, mẹ ruột của Ngạc vương Lý Nhuận, về sau đã hóa điên.

Hiểu được suy nghĩ của cô, Lý Thư Bạch cũng gật nhẹ đầu: “Vật trong cung lại xuất hiện ở nhà một ca kỹ tự vẫn vì tình, căn nguyên bên trong hẳn rất lắt léo.”

Hoàng Tử Hà gật đầu, rồi hỏi lại: “Gia khẳng định... là người đó ư?”

“Ừm, trước khi phụ hoàng qua đời, ta thường tới thăm nom. Bây giờ bà ta luôn ở bên giường bệnh hầu hạ, chiếc vòng này cũng là vật bà ta yêu thích nhất, đeo trên tay không rời. Những đường vân rục rờ của nó, ta không bao giờ quên.”

Hoàng Tử Hà gật đầu, giao lại chiếc vòng cho Chu Tử Tần, thấy gã cũng chăm chú lật đi lật lại ngắm nghía, bèn chuyển chủ đề: “Phải rồi Tử Tần, chẳng phải nhà Phó Tân Nguyên nuôi một u già ư? Về sau vì sắp thành thân nên mới cho bà ta về nhà, hiện giờ đã tìm thấy chưa?”

“À, đã sai người đi tìm rồi, nghe nói nhà bà ta ở Hán Châu gần đây, mấy hôm là tìm ra thôi.” Nói rồi Chu Tử Tần bỏ ngay vòng xuống, hí hửng ghé tai cô thì thào: “Nghe nói u già đó nấu ăn rất ngon, nhất là món gà hạt tiêu, thơm nức cả phố Tùng hoa, sau này chúng ta có thể bảo bà ta nấu cho ăn thử!”

Tiếc rằng, cuối cùng gà hạt tiêu thơm phức phố Tùng Hoa cũng chẳng đến lượt gã ăn thử.

Chiều hôm ấy, đám cỗ khoái đi Hán Châu trở về, ừ rú báo với gã: “U già Thang Châu Nương ấy, trên đường từ Thành Đô về Hán Châu lỡ sẩy chân ngã xuống vách núi, chết rồi!”

Chu Tử Tần giật nảy mình: “Chết thật ư? Tìm thấy thi thể chưa?”

“Thấy rồi, chúng tôi đến nơi xảy ra chuyện nhìn xuống, thấy xác một người đàn bà nằm trên bãi sông, cả người đầm đìa máu. Theo chức trách, chúng tôi lập tức buộc dây vào thắt lưng leo xuống, khám nghiệm cái xác.”

“Xác thực là bà ta ư?”

“Đúng thế. Tuy gương mặt đã dập nát, nhưng những người quen đều nói sau tai bà ta có một nốt ruồi, vị trí không sai vào đâu được!”

Chu Tử Tần ngoái lại, ngơ ngẩn bảo Hoàng Tử Hà: “Chết rồi.”

Hoàng Tử Hà nhủ mảy, vô thức rút cây trâm trên đầu ra, vạch mấy đường lên bàn.

Chu Tử Tần ngồi xuống ngay trước mặt cô: “Sùng Cỗ nghĩ ra chuyện gì thế?”

Cô liền chỉ mấy đường xuống mấy đường thẳng giao cắt nhau, giải thích: “Một là nguyên nhân tự vẫn. Hai người trải qua muôn vàn sóng gió, cuối cùng cũng được ở bên nhau, sao giờ lại tự vẫn? Hai là sắp giấy trong thư phòng, rõ ràng Ôn Dương chép kinh định đóng thành sách theo kiểu bướm, sao lại để một nửa ở nhà Phó Tân Nguyên?”

Chu Tử Tần bấy giờ mới vỡ lẽ: “Thì ra khi này hai vị nói cuốn kinh bất thường là vì thế? Vậy điều thứ ba và thứ tư là gì?”

“Cái chết của Thương Châu Nương và nguồn gốc của trâm độc.” Hoàng Tử Hà còn đang cầm cây trâm trầm ngâm nghĩ thì một gã bỏ khoái nữa lại xộc vào, rói rít: “Bỏ đầu, bỏ đầu, không hay rồi!”

Chu Tử Tần lườm gã: “Không hay rồi mà người tươi tỉnh thế à?”

“Thưa vâng, có khổ chủ của người chết tìm đến bắt chúng ta giải thích! Xem ra nếu không xoa dịu được thì chúng ta khó mà thoát thân!” Gã bỏ khoái bước đến ghé tai Chu Tử Tần nói khẽ: “Khổ chủ đó là một đại mỹ nhân đấy!”

Chu Tử Tần nghe thế vội đứng phắt dậy chạy ra xem, quả nhiên trông thấy một giai nhân tuyệt thế vận áo xanh đứng trước cổng nha môn, toàn thân không đeo trang sức, song vẫn quyến rũ mê người, đứng giữa một con đường bình thường mà như đang đứng giữa khóm hoa trong ngày xuân phơi phới.

Giai nhân yêu kiều hành lễ với Chu Tử Tần, không giấu vẻ buồn thương: “Chu bồ đầu gọi tôi đến, không biết có phải đã phát hiện được gì về vụ án của tiểu muội không?”

“Ồ, ra là Công Tôn đại nương!” Chu Tử Tần niềm nở ra đón, “Đại nương, hôm nay chúng ta tra xét cả một ngày cũng đã được chút manh mối, mời vào

mời vào, vừa hay phải hỏi đại nương vài chuyện...”

Chưa nói dứt câu, đã nghe tiếng đằng hắng bên cạnh.

Chu Tử Tàn ngoái lại, tức thì tiu nghỉu như mèo cắt tai, vội xuôi tay đứng nghiêm: “Cha.”

Chu Tường lườm đứa con trai không nên nét, khề nạt: “Quả nhiên là Chu thiếu bổ đầu lừng danh quận Thục, giao du rộng thật đấy, hạng người nào cũng quen được!”

Chu Tử Tàn khom người vâng dạ rồi rít: “Dạ dạ, cha nói rất phải, con nhất định không phụ kỳ vọng của cha, giao du rộng rãi, hạng nào cũng quen...”

“Hử?” Chu Tường trừng mắt với gã.

Chu Tử Tàn ngớ ra, ngờ ngác không hiểu mình nói sai chỗ nào.

Chu Tường thấy thế tức tối giữ áo đi thẳng, không quên mắng: “Thằng nghịch tử! Mày muốn chọc ta tức chết phải không!”

Kê phía sau Chu Tường vội cười xuê xoa: “Nhạc phụ đại nhân đừng giận, Tử Tàn ngây thơ chất phác, hồn nhiên như trẻ nhỏ, cũng tốt mà!”

Chu Tử Tàn thấy cha quay người bỏ đi thì lè lưỡi, nắm ngay lấy người đằng sau ông ta: “Tề đại ca đến đây à! Lại đây lại đây, đệ giới thiệu với huynh hai người bạn!”

Chu Tử Tàn kéo người nọ vào trong, thấy Hoàng Tử Hà và Lý Thư Bạch đang trò chuyện với Công Tôn Diên liền nói: “Vương huynh, Dương tiểu đệ, đệ giới thiệu, đây là Tề Đăng Tề đại ca, phán quan tại phủ Tây Xuyên tiết độ sứ. Tề đại ca, hai vị này là... trợ thủ mới của tôi mới mời tới, Vương Quý Vương huynh, vị này là Dương tiểu đệ.”

Tề Đăng chừng ba mươi tuổi, tướng mạo đoan chính, lúc cười càng thấy ôn hòa, chấp tay chào bọn họ: “Tại hạ là Tề Đăng.”

Hoàng Tử Hà vội chấp tay trả lễ, còn Lý Thư Bạch chỉ gật đầu.

Ngoái lại, thấy Công Tôn Diên đang nhìn xuống, mắt lóe lên, Hoàng Tử Hà nhìn theo ánh mắt Công Tôn Diên, song chỉ thấy năm ngón bàn tay trái của Tề Đăng giấu trong áo, không có gì khác lạ.

Thấy cô ngoảnh nhìn mình, Công Tôn Diên vội nói: “Tôi muốn hỏi, hiện giờ... vụ án của tiểu muội đã có tiến triển gì chưa?”

“Đại nương, xin rời bước qua bên này nói chuyện.” Hoàng Tử Hà ra hiệu cho Công Tôn Diên.

Chu Tử Tàn vội cáo lễ với Tề Đăng: “Xin lỗi Tề đại ca, huynh cứ ngồi đây đi, chúng tôi phải hỏi chuyện đại nương mấy câu.”

Nụ cười của Tề Đăng hơi dờ ra, hần tần ngần hỏi: “Là vụ án ở phố Tùng Hoa hôm trước ư? Chẳng phải là Ôn Dương cùng cô nương đó tự vẫn vì tình à? Sao lại liên quan đến mấy vị đại nương này?”

Chu Tử Tàn bấy giờ mới sực nhớ: “Ồ, đúng rồi, huynh có quen Ôn Dương không?”

Tề Đăng gật đầu: “Có. Mấy năm trước Trần Luân Vân khơi mào thành lập một thị xã, chúng ta đều tham gia, thường tụ tập xướng họa. Có điều tháng trước xảy ra chuyện không vui nên cãi cọ mấy câu, về sau Ôn Dương cũng đã viết thư xin lỗi ta, nào ngờ... giờ đã âm dương đôi ngả.”

Hoàng Tử Hà nghe nói bèn quan sát kỹ Tề Đăng, thấy hần nhất mực tươi cười, ôn hòa hiền hậu, song vai rộng người cao, ra dáng đàn ông, trông rất đáng tin cậy.

Phán quan phủ tiết độ sứ cũng là chức khá cao, còn trẻ như vậy mà đã làm đến thế, hơn nữa không hề nhiễm thói thô lỗ của đám người trong quân ngũ, kẻ cũng là hiếm có.

Nhưng nghĩ lại thì Quý vương Lý Thư Bạch từng dẫn quân trấn áp phản loạn, Vương Uẩn cũng là một trong số ít con cháu họ Vương tông quân, song vẫn cao nhả hào hoa, nào có vẻ thô hào của binh sĩ.

Công Tôn Diên được dẫn sang phòng bên thì có vẻ bất an, lo lắng nhìn nét mặt nghiêm trang của họ: “Xin lỗi các vị, có phải vụ án này có điểm gì đó không ổn chăng?”

“Xin hỏi đại nương có thực lòng mong vụ án này sớm ngày được phá không?”

Công Tôn Diên biến sắc, hơi cứng người lại, ngần ngừ hỏi: “Sao các vị lại hỏi vậy?”

“Thế thì tại sao có những việc đại nương không kể với bọn tôi, mà lại giấu giếm?”

Công Tôn Diên nhú mày, lo lắng nhìn ra sân, tránh ánh mắt họ.

Hoàng Tử Hà nói thêm: “Xin đại nương cho biết, chiếc vòng đại nương cầm trong tay lần đầu chúng ta gặp mặt, từ đâu mà ra vậy?”

Công Tôn Diên cúi đầu đáp khề: “Chuyện này... đúng là khó mờ lời.”

Hoàng Tử Hà nhìn Công Tôn Diên, dịu giọng: “Xin đại nương cứ nói, bằng không, dù chúng tôi có lòng giúp đỡ, cũng chẳng biết bắt tay từ đâu được.”

Thấy Công Tôn Diên ngập ngừng, cô lại thuyết phục thêm: “Lẽ nào đại nương không mong sớm tra ra sự thật? Nếu đại nương không giải thích những nghi ngờ cho chúng tôi, chúng tôi sao có thể phá án giúp đại nương được?”

Công Tôn Diên bấy giờ mới thờ dãi đáp: “Tiểu huynh đệ nói phải lắm, tôi không nên giấu giếm các vị. Có điều chuyện này... Thực ra thứ tôi định lấy đi, vốn không phải chiếc vòng này.

Đoạn bà ta lấy chiếc vòng chạm đôi cá vẫn đem theo người ra, đặt xuống mặt bàn: “Tôi chỉ muốn tìm một chiếc vòng bằng ngọc dương chi đơn giản, không chạm trổ gì cả.”

Hoàng Tử Hà sực nhớ đến chiếc vòng ngọc hiếm thấy trong hộp trang sức của Phó Tân Nguyên, phân vân một thoáng rồi dò hỏi: “Chẳng hay chiếc vòng đó có gì đặc biệt?”

“Đó là quà của một quý nhân ở Trường An tặng cho A Nguyên, vốn là di vật của mẹ người ấy để lại nên y rất trân quý.” Công Tôn Diên thờ dãi, “A Nguyên lớn tuổi hơn người ấy nhiều, cũng không để y vào lòng, tuy nể lời nài nỉ mà nhận lấy, song lòng đã có kẻ khác. Lần này A Nguyên sắp thành thân, trong thư viết cho tôi có nhờ tôi thay muội ấy đem chiếc vòng trả lại chủ cũ, dù sao cũng là di vật của mẹ người ta, không thể gửi gắm cho ai được.”

Hoàng Tử Hà nhớ đến những lời Lý Thư Bạch kể, bất giác ngược lên nhìn y, cả hai đều rúng động trong lòng.

Tuy đã đoán ra chiếc vòng ấy thuộc về mẫu phi của Ngạc vương Lý Nhuận, song chẳng ai ngờ Lý Nhuận lại chính tay tặng cho Phó Tân Nguyên, trong khi Phó Tân Nguyên không yêu y.

Nhưng nghĩ kỹ lại thì Lý Nhuận là vương gia đương triều, còn Phó Tân Nguyên chỉ là người trong làng ca múa, dù có vào vương phủ, tương lai vẫn phải trơ mắt nhìn Lý Nhuận lập một tiểu thư danh giá làm vương phi. Huống hồ Phó Tân Nguyên lớn tuổi hơn Lý Nhuận khá nhiều, khi tuổi thiếu niên sôi nổi qua rồi, còn được bao nhiêu nam nhân nhớ đến nhưng si mê quyến luyến của mình ngày cũ?

Bạn đang đọc truyện *Trâm Lii: Tình Lang Hờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Chương 8.3

Phó Tân Nguyên từ chối vị trí tỳ thiếp của vương gia, chọn làm vợ một thường dân tuổi tác tương đương mình, ngoại trừ tình cảm, cũng là một lựa chọn lý trí và hợp lệ.

Có điều, có lẽ Phó Tân Nguyên cũng không ngờ, dù không tham vọng, không viễn vông, cuối cùng vẫn chỉ có thể cùng người mình lựa chọn xuống suối vàng.

Công Tôn Diên gơ tay chống cằm, dùng bàn tay che hai hàng nước mắt lan dài, run rẩy kể: “Sau khi tới Thành Đô, tôi tới ngay phố Tùng Hoa tìm A Nguyên, nào ngờ chưa đến đầu ngõ đã nghe tiếng ồn ào, rồi thấy người ta xúm đông xúm đỏ chật cả ngõ, xì xào bàn tán. Tôi hỏi han thì biết được cô gái họ Phó nửa đêm đã chết trong phòng cùng với một người khác, người của quan phủ vừa mới khiên thi thể đi... Bấy giờ tôi mới vừa kinh hoàng vừa đau xót, chẳng hiểu tại sao tiểu muội lại đột ngột qua đời vào lúc hạnh phúc nhất, cứ đứng đờ ra đó khóc òa lên, không biết gì nữa...”

Giờ đây, kể lại tình cảnh ngày hôm đó, Công Tôn Diên vẫn lộ vẻ đau buồn và hoang mang khôn xiết, khiến người ta không khỏi động lòng thương cảm. Nghẹn ngào thôn thức hồi lâu, Công Tôn Diên mới gắng giọng kể tiếp: “Chẳng biết khóc lóc mất bao lâu thì có người bên cạnh hỏi, sao lại đứng ở đây mà khóc. Tôi ngược lên, trông thấy một dáng dấp như u già, tự xưng là Thang Châu Nương, u già trong nhà họ Phó. Tôi bèn hỏi có thể vào nhà thăm A Nguyên được không, song bà ta lắc đầu chỉ các bộ khoái nhà dịch đang tất bật đi lại, nói quan phủ sắp niêm phong nơi này rồi, mấy hôm trước A Nguyên cũng đã cho bà ta nghỉ làm, lần này trở về định lấy nốt đồ đạc của mình mà thôi.”

Chu Tử Tàn vội hỏi: “Thế là đại nương nhờ bà ta giúp mình lấy chiếc vòng kia ra ư?”

“Vâng... Tôi nghĩ, nếu người ta niêm phong cả vật dụng của A Nguyên, lỡ tra ra lai lịch chiếc vòng ấy, e rằng lại tai tiếng lây đến cả người tặng, huống hồ A Nguyên đã viết thư nhờ tôi trả lại vòng cho người ta, nên tôi dúi cho bà già ấy ít tiền, dặn bà ấy nếu có cơ hội thì lấy hộ tôi một chiếc vòng bạch ngọc trong hộp trang sức...”

“Cuối cùng bà ấy lại lấy nhầm vòng, đúng không nào?” Hoàng Tử Hà nhìn chiếc vòng chạm đôi cá, thờ dãi, “Chúng tôi đã xem qua hộp nữ trang của Nguyễn cô nương rồi, bên trong có rất nhiều trang sức, bà ta làm sao biết được đại nương muốn lấy cái vòng nào?”

“Đúng thế... Nhưng bấy giờ người của quan phủ cứ giục bà ta đi cho mau, tôi cũng chẳng cách nào nhờ bà ấy quay lại đòi được, đành cầm đi luôn... Dù sao đây cũng là di vật của A Nguyễn, nhìn nó sáng bóng thế này, hẳn là ngày thường A Nguyễn hay đeo, nên bà ấy mới lấy làm.”

“Đại nương làm thế là bậy quá, quan phủ đang tra án mà đại nương tùy tiện mua chuộc người khác, lấy đi đồ vật của người chết, không hay chút nào.” Chu Tử Tân lắc đầu trách.

Công Tôn Diên gật đầu: “Vâng, tôi cũng biết là không đúng, nhưng... người ta để mất đến tiểu muội là chúng tôi đã cảm kích lắm rồi, đâu thể để người ta mang tai mang tiếng chứ?”

Hoàng Tử Hà chậm rãi khuyên: “Tử Tân, con cháu nhà quyền quý nào đó tự tiện đem đồ gia bảo tặng cho Phó Tân Nguyên, Công Tôn đại nương có lòng nghĩ cho danh tiếng nhà họ, sau khi Phó cô nương qua đời bèn tìm vòng trả lại, tuy không thỏa đáng, song cũng không phải lỗi lớn.”

Nghe lời Dương Sùng Cổ là thói quan từ trong tiềm thức, biện bạch giùm giai nhân là trách nhiệm không thể thoái thác, nên Chu Tử Tân lập tức bỏ qua việc Công Tôn Diên tự tiện lấy đồ vật của người chết, “Điều này ta hiểu, hơn nữa khi Phó Tân Nguyên tự vẫn, Công Tôn Diên vẫn còn ở ngoại ô Thành Đô, đến hôm sau mới vào thành, tin rằng đại nương không liên quan gì đến cái chết của cô ấy.”

Được gỡ thông cảm, chuyện này coi như bỏ qua.

Hoàng Tử Hà cuối đầu nhìn chiếc vòng bị lấy nhầm, vô thức cảm lên ngấm nhìn, nhất thời buồn bã, ngẩn ngơ.

Ánh mắt Lý Thư Bạch từ từ chuyển từ chiếc vòng sang Hoàng Tử Hà.

Chỉ thấy cô thờ dãi, đẩy nó sang bên Chu Tử Tân, ý bảo gỡ cất đi, rồi nói khẽ: “Chiếc vòng này.. liên quan tới vụ án, cứ giao cho nha môn cất giữ đi.”

Chỉ một động tác đơn giản ấy đã khiến những thứ vốn dồn nén trong lòng y bấy lâu nay tan ra như tuyết, hết thấy hanh thông.

Chính ý cũng không nhận ra, khóe môi mình đã nhếch lên.

Chu Tử Tân cảm chiếc vòng lên, liếc qua rồi nhận xét: “Chiếc vòng này cũng đẹp ghê, hơn nữa xem ra được chủ nhân yêu thích, mới giữ gìn sáng bóng như thế. Ô, bên trong còn một hàng chữ này.”

Gỡ gờ vòng lên ngang tầm mắt, từ từ xoay để đọc hàng chữ bên trong: “Vạn mộc chi trường, hà phương vi hà... là ý gì vậy?”

Hoàng Tử Hà cúi mặt chậm rãi uống trà. Trà đã lạnh ngắt, cái lạnh trôi theo cổ họng xói vào lòng đắng chát.

Lý Thư Bạch bình thân giải thích: “Vạn mộc chi trường, chính là ‘từ’.”

“Ồ, từ... hà...” Chu Tử Tân kinh ngạc thốt lên, “Từ hà? Hoàng Tử Hà ư? Nói vậy thì, đây từng là đồ vật của Hoàng Tử Hà?”

Công Tôn Diên nghi hoặc nhìn gã, chẳng biết Hoàng Tử Hà là ai.

Lý Thư Bạch và Hoàng Tử Hà đành tăng lời như không nghe thấy.

Chu Tử Tân mừng như phát cuồng, bất chấp chiếc vòng là vật liên quan tới vụ án, nhét ngay vào ngực áo, còn khư khư giữ tay bên ngoài, chỉ sợ nó rơi ra, ngửa mặt cười lớn: “Ha ha ha, thật không ngờ chiếc vòng Hoàng Tử Hà từng đeo lại rơi vào tay ta! Từ hôm nay ta sẽ ôm nó ngủ hằng đêm, đừng ai hòng chạm vào một ngón tay! Ai dám đụng vào, ta sẽ liều mạng với kẻ đó!”

Công Tôn Diên giờ khăn tay lên chấm nước mắt, ngập ngừng hỏi Hoàng Tử Hà: “Chu bỏ đầu... không sao chứ?”

“À, đại nương yên tâm, không sao đâu.” Hoàng Tử Hà chẳng buồn ngược mắt, bung ly trà lên chậm rãi đáp: “Nếu không điên thì đâu gọi là Chu Tử Tân.”

Hôm nay quả là một ngày may mắn, Chu Tử Tân cực kỳ vui vẻ, bắt đầu đi ban phát ân huệ khắp nơi.

“A Trác! Gọi mấy huynh đệ gần đây vát và tra án đến, hôm nay ta mời mọi người đi uống rượu, bỏ công bao ngày cực nhọc!”

Cả đám nhón nháo theo Chu Tử Tân ủa ra phố, vừa trông thấy gã rút chiếc vòng ra khoe khoang ai nấy bèn nhao nhao lên: “Đúng đúng, trước đây Hoàng tiểu thư hay đeo cái này, hơn nữa còn rất yêu thích!”

Lý Thư Bạch, Hoàng Tử Hà và Công Tôn Diên chịu không nổi giọng oang oang đầy phấn khởi của Chu Tử Tân, đành đi tụt lại phía sau cách bọn họ hai trượng.

Đám người vừa yên vị, chợt trông thấy Công Tôn Diên, tức thì mắt kẻ nào kẻ nấy tròn tròn lên, nhất là mấy bồ khoái trẻ, cảm thấy được ngồi cạnh giai nhân thực là hết sức hân diện nên bắt đầu tranh nhau chỗ ngồi, suýt nữa còn ẩu đả. Rượu vừa đưa lên, cả đám lại ủa đến ăn cần kính rượu.

Công Tôn Diên uống hết lượt rượu được kính, khiêm nhường cảm tạ: “Con cái mấy chị em tôi cũng xấp xỉ tuổi các vị, song xem ra các vị ngoan ngoãn hơn nhiều.”

Các bồ khoái tái mặt, chăm chú nhìn giai nhân trước mặt: “Xin đại nương cho biết niên kỷ?”

“Tôi gần bốn mươi.” Công Tôn Diên thần nhiên đáp.

Trừ mấy người Hoàng Tử Hà ra, những kẻ còn lại đều đau khổ ôm mặt quay đi.

Chu Tử Tần nhăn nhó cười nói: “Thực ra lần này Công Tôn đại nương đến đây cũng vì tiểu muội mà thôi. Chính là người con gái trong vụ án tự vẫn vì tình mấy hôm nay các huynh đang điều tra đó.”

Bỏ đầu quận Thục trước đây là Quách Minh, về sau Chu Tử Tần được khâm điểm làm bỏ đầu cho nên họ Quách chuyển sang làm đội trưởng đội ngựa, chức giáng nửa cấp song bổng lộc lại thăng lên một cấp, lợi ích thiết thực hơn nhiều, nên hết sức vui mừng: “Ồ, cô gái đó ư! Đẹp lắm, là người trong làng ca múa đúng không? Dù sau khi trúng độc thì thể tím tái, song dung mạo, thân hình vẫn như ngọc tạc vậy...”

Nói đến đây, hần liếc Công Tôn Diên rồi sức nghĩ ra một chuyện, vội hỏi: “Cô ấy là... tiểu muội của đại nương ư?”

Công Tôn Diên gật đầu, nước mắt rung rung, rồi đột nhiên đứng dậy kính rượu tất cả bồ khoái: “Tiểu muội A Nguyễn của tôi dung hoa nguyệt mạo, tiếu rãng nửa chừng xuân thoát gậy cành thiên hương, quả là thể thâm. Tôi biết tiểu muội tính tình cứng cỏi, giờ lại vừa khổ tận cam lai, nhất định không thể tự tìm cái chết, xin các vị đại ca tiểu đệ rủ lòng thương mà mình oan cho muội ấy!”

Các bồ khoái nhao nhao đáp ứng. Quách Minh vẻ xúc động nhất, còn nói thêm: “Đại nương yên tâm, nếu Phó cô nương quả thật bị hại chết thì anh em chúng tôi nhất định sẽ dốc hết sức điều tra! Hiện giờ thiếu bỏ đầu còn mời cả Vương huynh và Dương tiểu đệ giúp đỡ, tôi nghĩ vụ này chẳng mấy lâu sẽ phá được thôi!”

A Trác cạnh đó thờ dãi thì thào: “Nếu có Hoàng tiểu thư ở đây thì vụ này chẳng là gì cả. Tiếc rằng giờ đây... tôi vẫn chưa thấy manh mối nào hết...”

Hoàng Tử Hà lặng lẽ cúi đầu ăn cơm.

Chu Tử Tần đang mân mê chiếc vòng nghe vậy thì sáng mắt lên, cất vòng vào ngực áo rồi hỏi: “Hoàng tiểu thư mà các người nói, có phải Hoàng Tử Hà không?”

Quách Minh thấy A Trác im thin thít, bèn đáp thay: “Chính là cô ấy! Nữ thám tử mà cả quận Thục kính nể đó...”

“Mau kể cho ta nghe, Hoàng tiểu thư là người thế nào? Dung mạo ra sao? Có giống tranh vẽ trên lệnh truy nã ấy không? Hằng ngày thích ăn gì? Thích màu gì? Thích hoa gì? Thích chơi cái gì thích đọc sách gì?” Chu Tử Tần hỏi liên một tràng.

“Hoàng tiểu thư xinh đẹp lắm! Tuy phong tư không được như đại nương đây, nhưng chỉ riêng dung mạo thanh lệ thoát tục cũng đủ xưng tụng là mỹ nhân xuất sắc!”

“Cũng hơi giống trong tranh, may mà bức tranh đó vẽ đẹp đấy.” Nói đến đây A Trác nhìn sang Hoàng Tử Hà thoáng ngáy người, “Thực ra hình như áng chừng có lẽ Hoàng tiểu thư cũng... nhang nhác giống vị Dương huynh đệ này thì phải.”

Hoàng Tử Hà biết mình đã hóa trang, nhưng nghe A Trác nói vậy vẫn im lặng quay đi, về ngượng nghịu.

Lý Thư Bạch liếc cô, bắt gác mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Trâm Lii: Tình Lang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chương 8.4

Quách Minh thấy thế bèn cốc đầu A Trác: “Nói lung tung! Dương huynh đệ và Hoàng tiểu thư một người là nam một người là nữ, một là thám tử từ kinh thành đến, một là... hung thủ bị truy nã toàn quốc, sao lại giống nhau được?”

A Trác sờ trán, rụt cổ, im thít không dám nói năng gì nữa.

Quách Minh vội quay sang xin lỗi Hoàng Tử Hà rồi thờ dãi, rầu rĩ cúi đầu uống rượu.

Không khí trên bàn rượu bỗng trầm hẳn, bất luận Chu Tử Tần khơi gợi thế nào, cũng chẳng ai hé răng nhắc đến Hoàng Tử Hà nữa.

Ai mà tưởng tượng nổi Hoàng tiểu thư của họ giờ đã thành trọng phạm bị truy nã toàn quốc. Tội của cô là, đầu độc cả nhà.

Lý Thư Bạch quay sang thấy Hoàng Tử Hà cúi đầu nín lặng, hàng mi che khuất tối sầm. Y bèn gấp vào bát cô một miếng ngó sen rồi nói: “Dù ở giữa đám này, song người người đều biết ngó sen trắng như tuyết, ngọt như lê. Đến khi rửa sạch bùn nhơ, mới hay chân tướng. Người thích ăn không?”

Hoàng Tử Hà ngược nhìn y, đáp khẽ: “Vâng. Tôi... thích.”

Nghe hai người nói chuyện ngó sen, những kẻ xung quanh chẳng hiểu mô tê gì, chỉ ra sức uống rượu giải sầu. Chợt một bồ khoái lắm bầm: “Nói ra thì, hôm qua ta còn gặp Vũ Tuyên cơ đấy.”

“Tên khốn nạn đó, đúng là uổng phí tâm ý của Hoàng tiểu thư dành cho hắn!” A Trác trẻ nhất cũng ngưỡng mộ Hoàng Tử Hà nhất giận dữ mắng: “Ôn nghĩa của gia đình Hoàng sử quân đối với hắn nặng tày non, Hoàng tiểu thư và hắn lại đã có giao tình nhiều năm, nào ngờ nhà họ Hoàng vừa gặp nạn, hắn lại là kẻ đầu tiên nghi ngờ Hoàng tiểu thư, còn dâng thư tình của cô ấy lên tiết độ sứ Phạm tướng quân. Trước đây con cháu Phạm tướng quân mắc tội, bị Hoàng tiểu thư phanh phui, các người nói tiết độ sứ liệu có bỏ qua chuyện này không!”

“A Trác.” Quách Minh quát lên ngắt lời, không quên lờm hắn một cái: “Mới uống mấy ly rượu đã nói lung tung rồi! Phạm tướng quân nhìn xa trông rộng, mấy bồ khoái nhãi nhép chúng ta biết cái gì hả, cứ vâng lệnh hành sự đi!”

A Trác đành ngậm miệng, nhưng không giấu được vẻ hậm hực.

Chu Tử Tần còn phần nộ hơn A Trác, đập bàn hỏi: “Tên khốn ấy còn mặt mũi sống ở đây sao?”

“Hắn hả? Hắn lại chẳng rộng bước đường mây, được tiến cử vào Quốc Tử Giám trong kinh, nghe nói là làm học chính. Có điều gần đây lại quay về rồi.”

Chu Tử Tần nghe đến đấy thì sững sờ hỏi lại: “Là Vũ Tuyên học chính Quốc Tử Giám ư?”

“Đúng đúng, bồ đầu ở kinh thành từng gặp hắn rồi à?”

“Đầu chỉ gặp mặt, mà còn...” Chu Tử Tần lúng túng chẳng cách nào liên hệ được Vũ học chính thanh tú tiêu sái, hiền hậu ôn hòa mà gã hằng ngưỡng mộ với tên khốn Vũ Tuyên ăn cháo đá bát, vứt bỏ Hoàng Tử Hà.

Hoàng Tử Hà lại hỏi: “Nói đi cũng phải nói lại, Hoàng Tử Hà có thể trốn thoát khỏi thiên la địa võng, hắn là đã được rất nhiều người giúp đỡ. Bằng không quận Thục các vị bao nhiêu binh mã bồ khoái như thế, cô ta làm sao trốn nổi?”

Quách Minh vội phân trần: “Không có chuyện mờ một mặt lưới đâu! Chúng tôi dốc hết sức lòng bắt cô ấy thật mà! Tất cả mọi người ở nha môn đã lùng sục suốt mấy ngày đêm đấy!”

“Vậy hắn là số mệnh của cô ta chưa đến lúc tận.” Thấy Quách Minh giấu đầu hờ đuôi, Hoàng Tử Hà mỉm cười nâng ly rượu lên, “Bất luận thế nào, tôi cũng kính các vị một chén.”

Không khí trên chiếu rượu lúc này hết sức gượng gạo, mỗi người ôm một tâm sự, mãi miết ăn cơm, chẳng ai nói với ai câu nào. Đột nhiên Chu Tử Tần lắm bầm: “Ta phải đi tìm Vũ Tuyên hỏi cho rõ, rốt cuộc là chuyện gì.”

Quách Minh sức nhớ ra một chuyện, bèn hỏi: “Phải rồi Tề đại nhân, năm xưa sau khi Vũ Tuyên thi đỗ cử nhân, trong quận phân cho hắn một căn nhà, hình như ở cạnh phủ đại nhân thì phải?”

Nụ cười của Tề Đằng thoáng gượng gạo, hắn cầm ly rượu đáp: “Đúng thế, Vũ huynh ở ngay cạnh nhà ta. Nhưng... tính tình huynh ấy cao ngạo, không thích ồn ào, thường ngày ít qua lại nên ta cũng chẳng biết được gì nhiều.”

Lời này hắn nói thực, trước đây Hoàng Tử Hà và Vũ Tuyên gần gũi như thế, song cô không có ấn tượng gì về Tề Đằng. Nếu là người quen của Vũ Tuyên, nhất định cô cũng phải gặp qua rồi.

Hoàng Tử Hà mỉm cười gọt ly rượu lên kính hắn: “Hiện giờ trong phủ tiết độ sứ không có phó sứ, phán quan chính là đứng dưới một người mà trên muôn người rồi. Tề phán quan tuổi còn trẻ mà đã gánh vác trọng trách như thế, hắn là kỳ tài xuất chúng, mới lọt mắt xanh Phạm tướng quân.”

“Đâu có, chẳng qua là may mắn đấy thôi?” Tề Đằng khiêm tốn cười đáp.

Chu Tử Tần khoác vai họ Tề, bô bô: “Tề đại ca đừng khiêm tốn nữa, con rể cha đệ trăm kén ngàn chọn mới được, đâu phải tầm thường. Nếu là kẻ tầm thường, cha đã chẳng nở lòng nào gả con gái cho đâu.”

Hoàng Tử Hà ngạc nhiên hỏi: “Thì ra Tề đại ca sắp thành con rể quận thú rồi ư?”

“À, quên mất không kể với các vị, Tử Yên em gái ta cuối năm nay sẽ thành thân với Tề đại ca.” Nói rồi Chu Tử Tần lại nhìn Tề Đằng, lắc đầu cười nói: “Đang là vai em tự dung lại thành vai anh, rốt cuộc là ta được lợi hại bị thiệt đấy?”

Bọn Quách Minh cười ồ, tranh nhau kính rượu họ, chiếu rượu thoát chốc sôi nổi hẳn lên.

Ăn xong bữa thì trăng đã lên đến giữa trời.

Chu Tử Tần và các bồ khoái an ủi Công Tôn Diên, hứa sẽ cố gắng tìm ra chân tướng thật nhanh.

Rồi ai về nhà nấy.

Chu Tử Tàn tiến Lý Thư Bạch và Hoàng Tử Hà về quán trọ, ba người giẫm lên ánh trăng, theo đường lớn mà đi.

Hoàng Tử Hà nói: “Tề Đằng năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

“Gần ba mươi.” Chu Tử Tàn gãi đầu ngán ngẫm, “Đúng là tức chết đi được, cha ta vừa đến Thục, đương nhiên phải giữ quan hệ với tiết độ sứ. Tề Đằng nhiều năm trước từng thành thân, nhưng vợ chết đã lâu, Phạm đại nhân biết được em gái ta còn chưa lấy chồng, bèn nói Tề Đằng là cánh tay phải của mình, đang muốn tìm một đám tử tế. Sùng Cổ bảo, tiết độ sứ nói thế thì cha ta còn biết làm sao nữa? Đánh gọi người lấy sinh thân bát tự ra so, nào ngờ lại phù hợp, đại cát đại lợi! Thế là định hôn thôi!”

Lý Thư Bạch trầm tư nhận xét: “Năm đằng lười thì còn làm sao được.”

Hoàng Tử Hà biết ý y muốn nói là thế lực của tiết độ sứ quá lớn, kiềm chế cả quận thú. Tiếc rằng Chu Tử Tàn không hiểu, chỉ chớp chớp mắt rồi nhe nhô kẻ tiếp: “Có điều em gái ta cũng có thiệt thời gì. Đã bị người ra hỏi hôn thì ở kinh thành chắc chắn không tìm được đám nào tốt nữa. Cha ta đem nó đi ngàn dặm xa xôi đến tận đây, chẳng phải là muốn tìm một tên ừ ừ cạc cạc, chẳng biết đầu cua tai nheo gì gả phút ư?”

Hoàng Tử Hà thâm hiểu bên trong ắt có vô số nội tình, bèn hỏi dồn: “Sao lại bị hỏi hôn?”

Biết rõ ngoài phố vắng hoe, song Chu Tử Tàn vẫn cẩn thận nhìn quanh một vòng, thấy xung quanh thực sự không có ai mới ghé tai cô nói nhỏ: “Nó quen một tay trông rất giỏi trong giáo phường, chết mê chết mệt gã, còn tự thêu túi hương trao tặng, bị người ta bắt gặp, đồn ầm lên... Ôi cha, chuyện xấu trong nhà không nói lộ ra ngoài, các vị nhớ giữ bí mật đây!”

Hoàng Tử Hà gật đầu: “Có gì đâu, tặng cái túi hương thôi mà.”

“Tóm lại cha ta suýt thì tức chết. Các anh trai ta đều nhậm chức ở các nha môn lớn, hoạn lộ thênh thang, tự dưng lại nảy ra hai đứa bất hiếu là ta và Tử yên, đúng là gia môn bất hạnh, ha ha ha...”

Từ biệt Chu Tử Tàn, Lý Thư Bạch và Hoàng Tử Hà về quán trọ.

Đêm đã khuya, cả hai chuẩn bị ai về phòng nấy, song vẫn nán nã đứng lại ngoài sân nói vài câu.

“Tiếp theo người định điều tra thế nào?”

“Trong các manh mối chúng ta lần ra cho đến giờ, đáng nghi nhất là cái chết của Thang Châu Nương. Quan phủ vừa định tìm đến thì bà ta chết ngay, nhất định bên trong có vấn đề. Sáng mai phải phái người đến ngay Hán Châu, tìm những người quen biết bà ta, xem có nghe ngóng được chuyện gì, truy ra nguyên nhân hung thủ hại bà ta không.”

Lý Thư Bạch gật đầu bổ sung: “Những kẻ làm việc trong phủ quận thú khi trước cơ bản vẫn còn ở đây cả, song không có gì khác thường, xem ra cũng không ai được lợi từ cái chết của gia đình người. Nếu muốn tìm hiểu nguồn gốc trầm độc và kẻ hạ độc, hẳn phải mở rộng phạm vi điều tra, đồng nghĩa với độ khó tăng lên.”

Hoàng Tử Hà gật đầu, ngẩng lên nhìn bầu trời đêm tím thẫm. Vầng trăng chênh chếch, sông Ngân sà thấp, cả bầu không sáng rực như minh châu.

Ngày ấy, cô cũng trốn đi vào lúc nửa đêm thế này.

Cả nhà bỏ mạng chỉ trong một ngày, cô bị cho là hung thủ, hốt ha hốt hải trốn khỏi Thành Đô. Bấy giờ trăng nhạt sao thưa, cô chẳng trông thấy đường, chỉ biết nhắm hướng Bắc mà đi, hy vọng có thể nắm lấy một cơ hội mong manh nào đó ở kinh thành, rửa sạch oan khuất cho mình và người thân.

Song thực ra bấy giờ lòng cô vô cùng tuyệt vọng. Tự thâm tâm, cô không tin có thể tìm được người giúp đỡ thậm chí cô đã thần thờ lang thang rất lâu dọc con đường núi âm u, ngỡ rằng đời mình từ nay sẽ chôn vùi trong bóng tối.

Nào ngờ giờ đây, dưới sự giúp đỡ của người bên cạnh, cô lại có thể trở về Thành Đô, truy tìm chân tướng.

Nghĩ đến đây, cô nhìn sang Lý Thư Bạch, ngấm nửa gương mặt trầm tư của y. Hàng mi hơi cụp che đi đôi mắt, khóe môi hơi nhếch lên thành một đường cong lạnh nhạt, song chỉ mình cô biết những khía cạnh chẳng để ai hay ẩn giấu sau dáng vẻ lạnh lùng ấy.

Bằng không, khi lòi cô ra từ dưới ghế ngồi trong xe, trông bộ dạng lồi thối lếch thếch, rõ ràng có thể đuổi đi, tại sao y lại chấp nhận điều kiện của cô, dẫn cô về Thục tìm chân tướng?

Dường như, cảm nhận được ánh mắt của cô, y khẽ đưa mắt nhìn sang.

Ánh mắt hai người giao nhau.

Nhìn vào cặp mắt hun hút không thấy đáy, Hoàng Tử Hà có cảm giác ánh mắt y đang xoáy thẳng vào nơi sâu thẳm nhất trong lòng mình, tim cô đập rộn lên.

“Nghĩ ngợi sớm đi, sáng mai phạm vi điều tra có lẽ sẽ rộng ra, người phải chú ý ăn ngủ đây.” Lý Thư Bạch dịu giọng dặn dò.

“Vâng, gia cũng vậy.” Cô gật đầu.

Hai người đang định về phòng thì nghe bên ngoài vang lên tiếng đập cửa ầm ầm, giữa đêm hôm, gần như đánh thức cả nửa con phố.

Tiểu nhị đang gục mặt lên quầy say sưa ngủ đến chảy cả dãi thì bị đánh thức, cầm đèn dầu xông ra toan chửi cho một trận. Nào ngờ vừa mở cửa soi đèn, hần đã nín khe, lúng túng cười hỏi: “Khách quan muốn nghỉ lại ư?”

Một giọng khàn khàn hồi hải đáp: “Bọn ta bị thương, người lấy cho ta một gian phòng đi.”

Hoàng Tử Hà nghe thấy giọng nói quen quen, vội đi ra. Lý Thụ Bạch cũng đi theo: “Sao nửa đêm Trương Hàng Anh lại dẫn người đến quán trọ?”

Chỉ thấy ngọn đèn nhỏ như hạt đậu chiếu lên người Trương Hàng Anh đang xăm xăm đi vào, vẻ mặt đầy lo lắng, còn đỡ một kẻ quần áo rách rưới.

Trương Hàng Anh vốn cao lớn, giờ mặt lại loang lổ máu, nhìn rất đáng sợ, chẳng trách tiểu nhị không dám nặng nề nửa lời, chỉ dè dặt khuyên: “Khách quan à, xem ra bạn của ngài bị thương nặng đấy, tôi thấy nên đưa đến thầy thuốc đi.”

“Thầy thuốc hả? Thầy thuốc ở đâu?” Trương Hàng Anh hỏi.

Tiểu nhị chưa kịp trả lời, Lý Thụ Bạch đã buột miệng thốt lên: “Cảnh Dục.”

Bạn đang đọc truyện *Trâm Lii: Tình Lang Hờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Chương 9: Cây Ngọc Điều Tàn

Kẻ bị thương đang dựa vào người Trương Hàng Anh, thoát nghe tiếng y thì run bắn, mái đầu nẩy giờ rũ xuống khó ngọc ngẩng lên gọi khê: “Vương...”

“Đúng rồi, chính là Vương Quý huynh, người nhận ra rồi ư?” Hoàng Tử Hà đã lẻ đến bên cạnh Cảnh Dục tự lúc nào, lập tức ngắt lời.

Dưới ánh đèn leo lét, mặt Cảnh Dục tái nhợt, hơi thở đứt quãng, chỉ có cặp mắt sáng rực vẫn không rời Lý Thụ Bạch. Biết không thể để lộ thân phận Lý Thụ Bạch, nên y cũng không nói gì thêm nữa.

Lý Thụ Bạch bảo Trương Hàng Anh đỡ Cảnh Dục vào phòng mình. Tiểu nhị nhìn hai kẻ máu bê bết đi vào, mặt than như bị, nhưng không dám ngăn cản.

Hoàng Tử Hà buông một câu: “Ta đi tìm thầy thuốc.” Rồi mượn tiểu nhị một ngọn đèn lồng rách hải chạy ra ngoài.

Cô thông thuộc đường sá nơi này như lòng bàn tay, chẳng mấy chốc đã chạy đến một hiệu thuốc ở góc phố, ra sức đập cửa.

Thầy thuốc nhà đó rất nhiệt tình, nửa đêm có người mời đi chữa bệnh chưa bao giờ từ chối, nghe Hoàng Tử Hà nói có người bị trọng thương, bèn vội vã thu xếp hòm thuốc, theo cô ra ngoài.

Hai người về đến quán trọ thì Cảnh Dục đã được đặt xuống giường, thay bộ đồ rách nát lấm máu ra, đắp chăn nằm thêm thiệp.

Thầy thuốc họ Địch bắt mạch xong thì lắc đầu: “Người này bị thương đã lâu, vết thương phần lớn đã thối rửa, cố chịu đựng đến giờ đã là mạo hiểm rồi, hôm nay lại bị thương lần nữa, vết thương cũ chưa lành còn thêm vết thương mới, e rằng không dễ chữa trị. Tôi tạm kê đơn, còn có thuyền giảm được hay không, phải trông vào sức khỏe của y.”

Nói rồi, ông ta cởi quần áo của Cảnh Dục ra, phun rượu nóng lên lưỡi dao rồi hơ qua lửa để sát trùng, sau đó khoét những phần thịt thối trên vết thương.

Hoàng Tử Hà ở bên ngoài nghe tiếng Cảnh Dục la hét, bất giác dựa vào tường, cắn chặt môi.

Đám thích khách kia rốt cuộc là kẻ nào sai khiến? Điều động được người của kinh thành thập ty, còn lợi dụng cả Kỳ Lạc quận chúa, hơn nữa lại nắm rõ tất cả đường hướng của cô và Lý Thụ Bạch, rốt cuộc là ai?

Trước mắt cô hiện ra gương mặt đầy đặn ôn hòa tươi tắn của hoàng đế, sau đó lại đến cặp mắt nham hiểm như rắn độc của Vương Tông Thực. Nhưng, còn cả những kẻ nấp sau màn như Vương hoàng hậu, Quách thực phi, Bàng Huân, thậm chí cả Tây Xuyên tiết độ sứ Phạm Ứng Tích... Trần thế mệnh mông, lòng người là khó đoán nhất, ai biết được kẻ nào miệng nam mô bụng bỏ dao găm chứ?

Chợt nghe tiếng cửa phòng hé mở, rồi Trương Hàng Anh bước ra. Gã lúng túng đi đến gần, nhìn cô vẻ ngập ngừng.

Hoàng Tử Hà thấy vậy bèn nói: “Là tôi đây.”

“Quả là Sùng Cổ...” Gã lăm bằm, đầu cúi gầm, đứng sừng sững trước mặt cô, đáng vẻ buồn đau khôn xiết.

Hoàng Tử Hà thở dài hỏi: “Huynh làm sao gặp được Cảnh Dục?”

“Tôi, vốn định lũng sức khắp đất Thục xem có thấy tung tích của A Dịch không, nào ngờ hôm qua vừa ra khỏi phủ Thành Đô, đang đi trên đường mòn thì trông thấy một người cưỡi ngựa từ trên núi lao xuống. Đường mòn khá hẹp, tôi không tránh kịp, bị tông ngã lăn xuống vách núi...”

Vách núi ở đó khá dốc, may sao Trương Hàng Anh bám vào một gốc cây, mới trụ vững được.

Gã ngẩng đầu nhìn quanh, thấy mình đã ở rất gần đáy vực, bèn leo xuống uống ngụm nước, ngồi bên bờ suối nấn lại cánh tay vừa trật khớp.

Bỗng nghe tiếng gầm của dã thú, Trương Hàng Anh ngoái lại thì thấy một con báo găm nhào đến. Tay phải bị trật khớp vừa nấn lại, gã thảm thiết không thể chống cự, bèn đứng phắt dậy toan chạy.

Ngờ đâu con báo rất nhanh, nháy mắt đã sắp vồ được họ Trương, hàm răng nhọn hoắt nhắm thẳng cổ gã mà ngoạm. Gã đang chuẩn bị nhắm mắt chờ chết thì chợt có một hòn đá bay đến hất văng con báo ra.

Trương Hàng Anh tiếc hùi hụi, giá hòn đá nọ to hơn có phải đã ném vỡ đầu con dã thú rồi không. Quay đầu nhìn lại, gã mới thấy kẻ ném đá cả người bê bết máu, tựa vào tảng đá lớn bên bờ sông, dường như bị trọng thương. Đã thế còn ném đá cứu mạng gã, kẻ cũng là tận sức rồi.

Trương Hàng Anh vội chạy đến chỗ người nọ, cả hai dựa vào phiến đá lớn, liên tục nhặt đá ném vào con báo. Kẻ kia tuy đã kiệt sức, song nhắm rất chuẩn, còn Trương Hàng Anh tay phải bị thương nhưng vẫn còn tay trái, bờ suối chẳng thiếu đá, cả hai tha hồ ném cho con dã thú găm lên thảm thiết.

Con báo nọ cũng là đói quá mới phải vồ người, thấy đói thù hợp sức, biết tự khó mà chống cự, đành mài móng xuống bãi rồi nhảy tót vào rừng.

Đội nó đi khuất, Trương Hàng Anh mới quay sang người kia: “Huynh đệ không sao chứ?” Nào ngờ kẻ kia hỏi lại: “Trương Hàng Anh... Sao ngươi lại ở đây?”

Gã ngạc nhiên: “Huynh nhận ra tôi?”

“Lại còn không... Ta... là Cảnh Dục ở phủ Quỳ...”

“Dục công công dọc đường có kể cho tôi vài chuyện. Nghe nói sau khi vương gia gặp phải thích khách, công công bị lạc trong lúc phá vây, còn xui xẻo trúng tên. Cuối cùng chạy vào trong núi, nào ngờ mùi tanh máu lại thu hút dã thú...” Trương Hàng Anh lo lắng nhìn vào trong hạ giọng, “Khó khăn lắm mới chống chịu được đến giờ, mong rằng công công không sao...”

Hoàng Tử Hà biết, tuy họ chỉ đi cùng nhau một ngày nửa đêm, nhưng từng chung vai chống địch, dọc đường diu dờ quay về đây, đã kết thành mối giao tình cùng chung hoạn nạn. Giống như cô và Lý Thư Bạch vậy.

Trương Hàng Anh nhìn cô qua ánh đèn leo lét dọc hành lang, bần khoản hỏi: “Hoàng... Dương huynh đệ sao lại ở đây?”

“Dọc đường chúng tôi bị tập kích, để che giấu tung tích, đành tạm thời trọ lại đây.” Hoàng Tử Hà giải thích ngắn gọn.

Bên trong, tiếng la của Cảnh Dục cũng ngớt dần, Hoàng Tử Hà vội đi lấy một chậu nước nóng, thấy thầy thuốc đã đi ra, bèn xăm xăm bùng vào trong. Trương Hàng Anh thấy vậy liền đón lấy: “Đề tôi.”

Gã ngồi xuống mép giường lau vết máu trên người Cảnh Dục, thấy khắp người y quần băng chằng chịt thì chẳng biết phải bắt tay lau từ đâu nữa, đành lau qua tay và mặt cho y, lòng không khỏi đau xót.

Lý Thư Bạch đã nhường phòng cho Cảnh Dục và Trương Hàng Anh, còn mình thuê một phòng khác, thấy máu me bê bết đầy giường, tiểu nhị chỉ chực khóc rống, song hai gian phòng này được thuê dưới danh nghĩa Chu Tử Tàn nên hẳn cũng không dám can nhiễu, chỉ dặn: “Khách quan nhớ trả thêm tiền đệm nhé.”

Trời còn chưa sáng Hoàng Tử Hà đã trở dậy, rửa mặt chải đầu mặc quần áo xong xuôi bước ra đã thấy Lý Thư Bạch từ phòng Cảnh Dục đi ra, xoay tay khép cửa rồi bảo cô: “Hoi sốt, nhưng đỡ hơn hôm qua nhiều rồi.”

Hoàng Tử Hà gật đầu, thờ phào nhẹ nhõm

Lúc hai người ăn sáng, Hoàng Tử Hà hạ giọng thì thào: “Đêm qua tôi sức nhớ ra một chuyện, phải thỉnh giáo gia.”

Lý Thư Bạch gật đầu, ngẩng lên nhìn cô.

“Người chết vì trăm độc, ngoại trừ triệu chứng như trúng độc tỳ sương, còn dấu hiệu gì khác không? Ví như đầu ngón tay thâm đen chẳng hạn?” Lý Thư Bạch trầm tư hỏi: “Ý ngươi muốn nói đến vết đen trên ngón tay Phó Tân Nguyễn ư?”

“Vâng.”

“Có lẽ không có. Ta nghĩ vết đen đó do dính phải thứ gì đó thì đúng hơn.”

“Vậy thì quả đáng ngờ. Phó Tân Nguyễn là nữ tử, dung mạo lại xuất sắc nhường ấy, gia nghĩ xem, một cô gái trước khi tự vẫn, lẽ nào không chăm chút thân thể mình, lại để đôi tay nỏ nà như cọng hành non dính vết đen khó coi như thế?”

Lý Thư Bạch gật đầu: “Nhắc tới chuyện này mới nhớ, hôm qua lúc tra xét hộp nữ trang của Phó Tân Nguyễn, ta thấy người lộ về chân chày, lại phát hiện được gì rồi ư?”

“Chuyện này nam nhân các vị không hiểu được đâu.” Cô nhìn quanh, thấy chỉ có hai người họ ngồi trong góc, mới thì thầm: “Gia có nhớ không? Lúc chết Phó Tân Nguyễn vẫn tóc vòng quanh, vận áo xám tro, quần xanh, đi hài tơ trắng.”

Y gật đầu xác nhận rồi nhìn cô dò hỏi.

“Tôi thấy tú quần áo của Phó cô nương toàn màu xanh nhạt hoặc hồng phấn. Có thể thấy hằng ngày Phó Tân Nguyễn thích quần áo màu sắc tươi sáng. Chiếc áo màu xám tro đó, tôi thấy giống như đồ cũ đã phai màu, để làm quần áo mặc nhà, tùy tiện khoác lên thôi.”

“Ý người là trước lúc lâm chung, nữ tử thông thường đều sẽ thay đồ mới đẹp đẽ, chứ không mặc áo cũ như thế hả?”

“Huống hồ cô ấy tự vẫn cùng tình nhân, lẽ nào lại bỏ qua cả tú quần áo rực rỡ, chọn bộ áo cũ rung rúc ấy mà theo tình lang xuống suối vàng ư? Ít ra cũng nên chỉnh trang lại một chút chứ?” Nói đoạn Hoàng Tử Hà nghĩ ngợi một thoáng rồi lắc đầu tiếp: “Có điều bây giờ không thể vô đoán được, lúc đã quyết chết thì lòng như tro tàn, có lẽ cũng chẳng màng để ý mình mặc đẹp hay không nữa?”

“Thế nên tiếp theo đây chúng ta phải điều tra xem, chuyện gì đã khiến bọn họ lòng lạnh như tro tàn?”

Hoàng Tử Hà gật đầu rồi cùng y dùng bữa. Lúc cả hai ăn xong rồi khỏi quán trọ, cô không kìm nổi quay sang nhìn y, vẻ ngập ngừng.

“Nói đi.” Y lạnh nhạt lên tiếng.

“Tôi chỉ thấy hơi lạ... Lẽ nào gia không để tâm vụ hành thích lần trước ư?” Nhìn y thong dong bình thản ngày ngày cùng mình đi khắp nơi điều tra thế này, cô cũng đâm ngờ, chẳng biết có phải mấy hôm trước mình từng bị ám sát, phải bỏ trốn chạy hay không nữa.

Y liếc cô: “Vội cái gì, chẳng bao lâu nữa lại có vụ sau đây.”

“Được thôi... đến thủ lĩnh thích khách gia cũng biết, hẳn đã có sắp xếp riêng, là tôi làm lời rồi.” Vừa nói cô vừa lườm trả miếng.

Lần đầu tiên thấy cô tỏ thái độ này, Lý Thư Bạch bất giác mỉm cười nghiêng đầu bảo: “Nói cho người cũng chẳng sao, thực ra tên thủ lĩnh...”

Bỗng y nhắc thấy một người phía trước, câu nói đang dang dở ngưng bật.

Đối diện bên kia đường, áo xanh phát pho, tiêu sái thoát tục, là Vũ Tuyên.

Mà kẻ đang đứng trước mặt Vũ Tuyên, khiến hai người phải đưa mắt nhìn nhau, chính là em rể tương lai của Chu Tử Tần, Tề Đăng.

Bấy giờ còn sớm, ngoài đường thưa vắng người qua, chẳng rõ hai kẻ này đứng nói chuyện gì. Về mặt Vũ Tuyên rất khó coi, bất luận Tề Đăng nói gì, hẳn cũng lắc đầu, thong dong mà kiên quyết.

Hoàng Tử Hà đang do dự thì thấy Lý Thư Bạch vỗ nhẹ vai mình: “Theo ta sang đó.”

Y dẫn cô băng qua đường, đi về phía hai kẻ kia.

Hoàng Tử Hà cúi đầu lặng lẽ theo sau y, như một tiểu đồng.

Khi đến gần hai kẻ nọ, Lý Thư Bạch dừng chân cạnh một gian hàng, hỏi: “Cho hai bánh hấp.”

Đoạn họ quay lưng về phía hai người kia, vừa nhìn chủ quán vớt bánh vừa đồng tai nghe ngóng.

Tề Đăng thuyết phục: “Đây là tôi tiếc cho tài hoa của Vũ huynh thôi. Thực ra hằng ngày chúng ta ít khi qua lại, song tôi rất ngưỡng mộ học vấn của huynh. Hiện giờ cả nhà Hoàng quận thú đã chết, huynh chỉ trông vào mấy đồng tiền phụ cấp mà quận phát cho thì làm sao đủ? Phạm tướng quân mộ tài huynh, mới mời vào phủ tiết độ sứ, vừa bước vào đã là chương thư ký, sang năm đổi thành chỉ sử, tướng quân chính mệnh hứa rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Trâm Lii: Tình Lang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Chương 9.2

Giọng Vũ Tuyên lạnh nhạt, tựa hồ hoàn toàn không nghe thấy điểm quan trọng mà Tề Đăng nói tới: “Nhà Hoàng quận thú vẫn còn một cô con gái.”

“Hừ... Hoàng Tử Hà ấy à? Nếu ả dám quay về thì cũng chỉ có đường chết mà thôi. Kẻ độc ác giết hại cả nhà, còn kẻ đến làm gì?” Tề Đăng cười nhạt, ngữ điệu không mềm không cứng: “Trước đây chính huynh tố cáo ả với Phạm tướng quân, sao giờ còn nhắc đến?”

Vũ Tuyên im lặng hồi lâu rồi đổi hướng đi thẳng: “Tôi có chút việc, xin lỗi.”

Tề Đăng bước xéo qua, chặn hắt lại: “Huynh còn việc gì nữa hả? Tĩnh lại đi, người chết hơn nửa năm rồi, huynh còn tới một quét tước hóa vàng làm gì nữa? Chẳng qua chỉ là con nuôi, mà nói trắng ra ông ta thu nhận huynh là để sắp sẵn trợ thủ trên quan trường sau này thôi.”

Giọng Vũ Tuyên chột lạnh buốt, như băng va mặt nước: “Tôi là kẻ hèn mọn nào dám, nào dám thân cận với Phạm tướng quân? Nhờ huynh chuyển lời bẩm lại tướng quân, đời này kiếp này Vũ Tuyên chỉ là một kẻ quét mộ, không dám giẫm bẩn cửa của phủ tiết độ sứ!”

“Ha ha, huynh thanh cao quá nhỉ!” Tề Đăng cười cợt, “Nghe nói lúc vào kinh làm học chính, cũng nòng nân với Đồng Xương công chúa lắm, suýt nữa bám cặp vấy trèo lên hoạn lộ thênh thang cơ mà? Tiếc rằng sông có khúc người có lúc, Đồng Xương công chúa đột ngột qua đời, huynh mới lùi thui quay về Thục chứ gì? Về đây coi như quên hết mọi chuyện ở Trường An, lại định làm thánh hiền đấy à?”

“Hai vị, bánh hấp xong rồi đây, cẩn thận kéo bỏng.” Chủ quán dùng lá khoai bọc bánh, đưa cho mỗi người một cái.

Thấy bàn tay giờ ra nhận bánh của Hoàng Tử Hà hơi run, Lý Thư Bạch bèn nhận luôn hộ cô, ghé tai nói khẽ: “Đừng lên tiếng, cứ lặng im xem.”

Vũ Tuyên im lặng, thờ dài, một lúc lâu mới thốt: “Đời này, tôi chỉ cầu không thẹn với lòng.”

“Ha ha... Ha ha ha ha ha ha...”

Tề Đăng phá lên cười ngặt nghẽo, suýt nữa xô đổ cả gánh đào bên cạnh. Đội mấy gánh đào cạnh đó tránh đi hết, hắt mới trở Vũ Tuyên, cười hệt cả hoi: “Không thẹn với lòng... Ha ha ha, đương nhiên huynh không thẹn với lòng! Nếu thẹn, chắc huynh đã chết từ lâu rồi!”

Vũ Tuyên không hiểu ý câu này, chỉ lạnh lùng nhìn Tề Đăng.

Tề Đăng vỗ vào gốc đại thụ, vẫn chưa dứt con cười. Trong tiếng cười của hắt, Vũ Tuyên cảm thấy một luồng hơi lạnh tự đáy lòng từ từ bốc lên, lan ra tứ chi, cuối cùng đâm vào huyết thái dương nơi nhói, đau đớn vô kể.

Vũ Tuyên ôm đầu, mạch máu trên đầu rần rật khiến hắt loạng choạng cơ hồ ngã lăn ra.

Bên tai hắt, giọng Tề Đăng quý dị mà trào phúng: “Huynh có nhớ con cá đỏ của tôi đâu rồi không?”

Vũ Tuyên ngạc nhiên mở to mắt, đôi mắt trong suốt sáng ngời nay trợn trừng lên, vằn đầy tia máu, kinh hoàng pha lẫn hoang mang, tựa hồ vừa nhắc thấy một bí mật mà mình không dám khám phá.

“Ồi chào, huynh xem, tôi chỉ bàn với huynh chút chuyện, ngờ đâu huynh lại phản ứng thế này.” Tề Đăng ngồi xuống vỗ vỗ má Vũ Tuyên: “Quay về nghĩ kỹ lại đi, tôi đợi tin huynh, dù sao... giao tình giữa chúng ta không vừa đâu.”

Vũ Tuyên nghiêng răng, gạt tay họ Tề ra.

Tề Đăng lại phì cười, song không cười ngặt nghẽo hay chế nhạo như vừa nãy nữa, hắt đã lấy lại nụ cười ôn hòa bình thản mọi khi: “Đa nghi quá, tôi đâu phải Ôn Dương, sợ gì chứ.”

Dứt lời hắt phát tay áo đi thẳng về phía phủ tiết độ sứ. Cuộc cãi vã thế là kết thúc, chỉ còn Vũ Tuyên loạng choạng đứng lên, gạt đám người xúm đông xúm đỏ xem náo nhiệt ra, lẳng lặng đi về phía cuối phố.

Có kẻ chỉ trò sau lưng hắt bình phẩm: “Chẳng phải Vũ Tuyên đấy ư? Năm xưa cứ nói phủ quận thú gồm trâu cả nhật nguyệt, một người là thiên kim tiểu thư Hoàng Tử Hà, người còn lại là Vũ Tuyên, con nuôi quận thú. Đôi người ngọc này soi chiếu lẫn nhau, đều là hạng kinh tài tuyệt diệu, ai ai ở Thục cũng đem lòng ngưỡng mộ, nào ngờ mới vón vẹn mấy tháng, đã thành ra thế này.”

Hoàng Tử Hà đứng lẳng lặng bên đường, thật lâu mới ngoái lại nhìn Lý Thư Bạch. Y đưa một chiếc bánh cho cô: “Đi thôi!”

Bánh hấp ngọt ngào thơm nức, giờ vào miệng lại nhạt như nước ốc. Cô sực nhớ mình đã ăn sáng, song vẫn đồ dẫn cắn thêm miếng nữa.

Lý Thư Bạch dẫn cô bám theo sau Vũ Tuyên.

Vũ Tuyên cứ lầm lũi đi, sắp ra khỏi cổng thành mới cảm thấy đằng sau có người, bèn từ từ ngoái lại.

Lý Thư Bạch buông một câu: “Chào.” Thái độ bình thản, như tình cờ gặp vậy.

Vũ Tuyên khẽ gạt đầu, đưa mắt nhìn Hoàng Tử Hà.

Hoàng Tử Hà cũng không hiểu tại sao đến lúc này mình vẫn cảm khư khư cái bánh hấp, hơn nữa, đã vô thức ăn mất quá nửa. Cô bóp chặt chiếc bánh, vút không vút, ăn không ăn. chỉ bóp chặt trong tay, ngượng ngịu gạt đầu chào hân.

Vẫn là Vũ Tuyên lên tiếng trước: “Hai vị đi đâu vậy?”

Lý Thư Bạch đáp: “Chúng ta đến Thành Đô mấy ngày mà chưa kịp thưởng lãm phong cảnh quanh đây, hôm nay nhân lúc rảnh rỗi mới ra ngoại ô ngắm danh lam.”

Vũ Tuyên cũng hùa theo: “Đúng đấy, chùa Quảng Độ trên núi Minh Nguyệt là di tích cổ ở Thục, trong khe núi có suối đá, có cả rừng trúc xanh mướt, cảnh đẹp vô cùng, rất đáng thưởng ngoạn.”

Hoàng Tử Hà gạt đầu: “Chúng tôi cũng đang định tới bái phỏng Mộc Thiện đại sư.”

“Mộc Thiện đại sư với tôi là chỗ quen biết, tôi có thể giới thiệu hai vị.” Nói rồi, hân ra hiệu cho họ cùng đi thẳng ra ngoại ô.

Đất Thục núi non hiểm trở, núi Minh Nguyệt lại càng cheo leo chót vót.

Men theo bậc đá dưới chân núi, Hoàng Tử Hà đi sau Vũ Tuyên, từng bước leo lên, lại chạnh nhớ cũng tầm này năm ngoái, trời quang nắng ảm, họ từng lên núi Minh Nguyệt chơi.

Bấy giờ hai người sánh vai cười nói, thoăn thoắt đi lên. Đến chỗ hiểm trở, cô hơi tụt lại sau, hân bèn chìa tay ra.

Có lúc cô không cần nhờ, buông một câu “Muội tự đi được” rồi vùng vằng trèo lên, toan vượt qua hân; có lúc lại nắm lấy tay hân, mượn lực nhảy qua hai ba bậc; có lúc cô lại ngắt một đóa hoa dại bên đường đặt vào tay Vũ Tuyên, vờ như không hiểu ý hân.

Loài hoa cô hái năm ngoái, nay vẫn nở đầy ven đường.

Lúc ngang qua, cô vô thức ngắt một đóa, cầm trong tay, ngược nhìn hai người đi trước.

Vũ Tuyên như trúc, Lý Thư Bạch như ngọc.

Một kẻ là mối tình đầu ghi tâm khắc cốt, là rung động ban sơ thời thiếu nữ ngây thơ.

Một người là chỗ dựa vững chắc, là sức mạnh nắm tay cô sánh vai chung bước.

Một kẻ dường như đã thành quá khứ, một người tựa hồ còn chưa bắt đầu.

Hoàng Tử Hà cúi đầu nhìn đóa hoa vàng mong manh rồi gơ tay ra để gió núi cuốn nó bay đến chân trời xa tắp.

Cô thở hắt ra, như muốn gạt bỏ hết tất tụy niệm, để những tâm sự rối ren của mình theo gió bay đi như đóa hoa kia.

Còn chưa hoàn thành việc quan trọng nhất trong đời, sao cô có thể để những tình cảm vụn vặt ấy xâm lấn tâm tư.

Cửa chùa Quảng Độ nằm ở lưng chừng núi, dọc theo thể núi đi lên lần lượt là các đại điện, cho đến tận đỉnh. Thế núi cheo leo, quy mô chùa lại quá lớn, từ lưng chừng núi đã chỉ thấy chùa không thấy núi, trùng trùng điệp điệp những tường vách phòng ốc, choán cả một vùng núi non.

Mộc Thiện đại sư hiện là trụ trì trong chùa, ngụ trong thiền phòng hoa cỏ thâm u. Phía sau có một khe suối từ kẽ đá chảy ra, róc rách bao quanh thiền phòng.

“Đây chính là mạch nước chỉ trong một đêm biến thành con suối đấy ư?” Hoàng Tử Hà đi đến gần, cúi xuống quan sát nguồn suối. Vết đá nứt vẫn còn nguyên, rêu xanh xung quanh trơn mất một mảng, nước chảy róc rách.

Lý Thư Bạch cũng khom người ngắm nghía, không khỏi phì cười. Hoàng Tử Hà ngoái lại nhìn y, nói khẽ: “Quả nhiên là con người làm ra.”

Lý Thư Bạch ghé tai cô hỏi: “Cách làm vụng về thế này, sao hầu như ai ai ở Thục cũng tin vậy? Ngay cả Vũ Tuyên cũng tin rầm rập, chẳng phải lạ lắm ư?”

Hoàng Tử Hà liếc Vũ Tuyên đứng dưới gốc quế cách đó không xa, rồi lại nhìn kẽ đá, gạt đầu: “Đúng thế, kẽ đá này vẫn còn rìa nhọn lờm chồm kia.”

Hai người còn đang xem xét thì tiểu sa di đón khách đã bước ra: “Hai vị lần đầu đến đây ư? Hân là định gặp Mộc Thiện đại sư? Mời các vị xem, con suối này chính là chứng tích pháp lực vô biên của đại sư đấy.”

Hoàng Tử Hà quay lại hỏi: “Nghe nói đây vốn là một mạch nước, chỉ trong một đêm đã biến thành con suối ư?”

“Đúng thế! Hôm trước Mộc Thiện đại sư còn phàn nàn rằng mạch nước này nhỏ quá, đến sáng hôm sau tôi đang ngủ chợt nghe tiếng ào ào, vội trở dậy xem thì thấy nước đã tràn cả ra mặt đất! Nhìn mà xem, nước suối chảy mạnh thế cơ mà!”

“Đột nhiên xuất hiện trong đêm à? Quả nhiên là thần tích!” Tiểu sa di càng thêm hãnh diện, ưỡn ngực đáp: “Phải đấy! Các vị biết không, trước đây ở Thành Đô có Trần tham quân nổi tiếng sợ vợ, vợ ông ta rất dữ, dân chúng Thành Đô đều nghe danh, ngày nào ông ấy cũng bị vợ phạt quỳ, còn bắt đội bò...”

Hoàng Tử Hà lúc trước từng nghe chuyện Trần tham quân, bèn thích thú phụ họa: “Chuyện này tôi cũng nghe nói.”

Tiểu sa di tự đắc kể: “Nhưng giờ ông ta rũ bùn đứng dậy rồi! Giờ vợ ông ta lại sợ chồng như sợ cọp, ngày ngày bùng măn ngang mảy, quỳ xuống hầu chồng dùng bữa!” Hoàng Tử Hà vốn không tin mấy thứ huyền thuyên, song vẫn làm bộ hào hứng hỏi: “Đại sư làm cách nào mà khiến bà ta đổi tính thế?”

“Đại sư rất lợi hại, không đánh không mắng, chỉ gọi hai vợ chồng vào thiền phòng, múc một chén nước suối pha một bình trà, nhân lúc uống trà thì giảng cho họ vài đạo lý trong kinh Phật, nói có tình có lý, kết quả cọp cái thoát chốc đã thành mèo con!”

“Ồ! Mộc Thiền đại sư quả là pháp lực cao cường!” Hoàng Tử Hà lộ vẻ thành tín cùng kính phục: “Chẳng hay còn thần tích nào nữa không?”

“Còn chuyện này nữa, liên quan đến tiết độ sứ Tây Xuyên Phạm tướng quân đó nhé! Chuyện này nổi tiếng Thành Đô, ai ai cũng biết!” Hai mắt tiểu sa di sáng bừng, gương mặt như tỏa hào quang. “Bấy giờ công tử của phạm tướng quân mê mẩn một ca kỹ, sống chết đòi đưa về nhà. Phạm tướng quân đánh không được mắng không xong, đành bó tay với cậu quý tử, nhưng đại sư chúng tôi vừa ra tay, chỉ nói mấy câu đã khiến Phạm công tử hồi tâm chuyển ý, vứt bỏ ả ca kỹ kia. Đủ thấy Phật pháp vô biên, gột rửa tâm linh, đại sư đại trí tuệ đại pháp lực, ngăn cản sóng dữ, khiến lãng tử quay đầu, bẻ khó vô bờ, đại như nhà chúng tôi phở độ chúng sinh...”

Hoàng Tử Hà sốt ruột ngắt lời: “Mộc Thiền đại sư có ở đây không?”

“Đại sư ở trong thiền phòng.” Tiểu sa di không nhận ra cô muốn kết thúc câu chuyện, vẫn chấp hai tay thao thao: “Nếu thí chủ thích nghe, tôi sẽ kể tiếp chuyện ả đánh đá ở ngõ Lưu Gia biến thành thực nữ, con bắt hiều trên phố Châu An hồi cái...”

Chẳng đợi tiểu sa di nói hết, Vũ Tuyên đã đi đến, dẫn bọn họ tới tham kiến Mộc Thiền đại sư. Hắn cầm một bình nước, gõ nhẹ lên cánh cửa khép hờ: “Pháp thể đại sư thế nào? Xin cho đệ tử Vũ Tuyên gặp mặt.”

Giọng khàn khàn trầm thấp vang lên bên trong: “Vào đi.”

Vũ Tuyên ngập ngừng một thoáng, rồi thưa: “Đệ tử dẫn theo hai người nữa, cũng muốn xin gặp mặt đại sư, là bồ khoái quận Thục... Vương Quý và Dương Sùng Cổ.”

Bạn đang đọc truyện *Trâm Lii: Tình Lang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Chương 9.3

“Ồ...” Mộc Thiền đại sư chỉ thốt lên một tiếng, rồi trù trù hồi lâu không đáp. Hoàng Tử Hà và Lý Thư Bạch cứ ngỡ đại sư sẽ từ chối không gặp, nào ngờ ông ta lại mở rộng cửa, chấp tay chào bọn họ: “Khách quý đến chơi, không kịp ra đón từ xa, mời vào mời vào.”

Mấy người ngồi cả xuống. Tiểu sa di múc nước dưới suối ngồi một bên pha trà.

Mộc Thiền đại sư khoác một tấm áo đã cũ, tay cầm chuỗi tràng mười tám hạt đã lần đến sáng bóng, râu bạc phơ, song mặt hơi tái, nhiều nếp nhăn và đôi môi, không thể coi là đẹp lão.

Ông ta áng chừng bảy tám mươi tuổi, đôi mắt sắc như dao hoàn toàn trái ngược với gương mặt già nua, neho neho mắt nhìn xoáy vào mọi người, khiến người ta thấy toàn thân nóng bừng lên.

Hoàng Tử Hà cũng chấp tay hành lễ, thăm nghĩ cặp mắt vị hòa thượng này thâm độc thật, chẳng rõ có phải đã nhìn ra chuyện gì không.

Cả ba được mời vào trong dùng trà.

Mộc Thiền đại sư hiền hòa hỏi: “Hình như hai vị bồ khoái nói giọng phương Bắc?”

“Đúng thế, chúng tôi đến từ Trường An.” Hoàng Tử Hà đáp.

“Tình hình trong kinh giờ thế nào? Chẳng hay hai vị đến Thành Đô có việc gì?”

Hoàng Tử Hà thuận miệng đáp bừa: “Nghe nói năm xưa đại sư từng vào kinh, tôi nghĩ giờ đây cũng chẳng khác khi ấy là bao.”

“Sự đòi thẩm thoát, bãi bể nương dâu... Mười mấy năm trước khi lão nạp vào kinh, hoàng thượng cũng vừa đăng cơ, giờ đã tại vị mười mấy năm. Lão nạp đạo ấy còn khỏe, giờ thì yếu lắm rồi...” Mộc Thiện đại sư rù rì kể, vẻ cảm khái.

Hoàng Tử Hà thân nhiên đáp: “Đại sư tinh anh quốc thước, bọn chúng tôi vẫn hằng ngưỡng mộ.”

Mọi người uống trà, rồi tán gẫu vài chuyện tầm phào.

Mộc Thiện đại sư già nhưng chưa lão, nói năng lưu loát, Hoàng Tử Hà đương nhiên càng không tiếc lời tán dương. “Chẳng trách Vũ huynh thường hay tới đây. Ở đây có trà, lại có cả đại sư, đúng là tuyệt diệu, có thể giúp người ta thanh tâm quả dục.”

Mộc Thiện đại sư cười đáp: “Thí chủ nói sai rồi, thứ tuyệt diệu nhất ở chùa Quảng Độ này, không phải là trà và lão nạp đâu.”

“Ý đại sư muốn nói đến mạch nước suối ở sau thiền phòng phải không?” Hoàng Tử Hà giơ tay búng nhẹ vào bình nước Vũ Tuyên đem đến: “Chẳng phải Vũ huynh hôm nay đến đây xin nước ư?”

Thấy hai người nhắc tới, Vũ Tuyên bèn thưa với Mộc Thiện đại sư. “Nước này Vũ Tuyên xin để dâng cúng cha mẹ nuôi, xin đại sư tụng cho một biến kinh, để thành tịnh thủy.”

Mộc Thiện đại sư ngồi khoanh chân trước bình nước, tay lần tràng hạt, lầm bầm tụng một biến kinh Pháp Ấn Phật Giảng Cho Hải Long Vương. Đoạn kinh rất ngắn, chỉ có hai ba trăm chữ, chẳng bao lâu đã tụng xong. Trong thiền phòng chỉ nghe tiếng rì tâm tụng niệm, đầy vẻ hiền hòa từ bi.

Hoàng Tử Hà nghe ông ta tụng kinh, đến bốn câu “các hành đều vô thường, tất cả đều là khổ, các pháp không có ngã, tịch diệt an vui nhất”^{*} thì không khỏi cúi xuống, lòng ngón ngang muôn mối, hoang man khó nói nên lời.

(*Phản dịch kinh Pháp Ấn Phật Giảng Cho Hải Long Vương lấy từ bản dịch của Tại gia Bồ tát giới Ưu bà tát Nguyên Thuận. Mọi chú thích đều là của dịch giả.)

Đến khi Mộc Thiện ngừng tụng, thiền phòng vẫn lạnh ngắt như tờ, chỉ có mùi đàn hương thoang thoảng.

Vũ Tuyên bưng bình nước đứng dậy cảm tạ Mộc Thiện đại sư rồi cáo từ. Trước khi đi, ánh mắt hần dưng ở Hoàng Tử Hà, do dự hồi lâu, cuối cùng cũng lên tiếng chào hỏi: “Hai vị có muốn đi cùng không?”

Hoàng Tử Hà chậm rãi lắc đầu: “Tôi sẽ đến bái tế cả nhà Hoàng quận thú, nhưng không phải bây giờ.”

Vũ Tuyên lặng lẽ nhìn cô.

Hoàng Tử Hà thông thả nói rành rọt từng chữ: “Nếu không thể rửa sạch mối oan cho họ, tôi còn mặt mũi nào tới gặp? Đợi khi nào phá xong vụ án nhà họ Hoàng, tôi sẽ tự tới trước mộ, lấy chân tướng cứng tế vong linh họ!”

Vũ Tuyên gật đầu đáp khẽ: “Nên như thế.” Nói rồi, hần chăm chú nhìn cô hồi lâu, thấy cô không nói thêm gì nữa, thì dặn dò: “Tôi đi trước, nếu có gì cần cứ đến vườn Tĩnh tìm tôi.”

Đợi Vũ Tuyên đi khỏi, Mộc Thiện đại sư nhìn chằm chằm Hoàng Tử Hà thật lâu rồi cười nói: “Thí chủ đến từ Trường An, song có vẻ rất coi trọng vụ án nhà Hoàng quận thú.”

Hoàng Tử Hà gật đầu: “Vợ chồng Hoàng quận thú có ơn với tôi.”

On nuôi nấng mười bảy năm, giờ con muốn báo hiếu mà cha mẹ đã khuất núi, cô nhìn ra cảnh cây lay động ngoài cửa sổ, buồn đau khôn xiết.

Mộc Thiện đại sư vẫn nhìn xoáy vào cô, giọng trầm trầm mà chậm rãi: “Chẳng hay là... ân tình gì?”

Nghe giọng nói dịu dàng, đầy vẻ ôn hòa bao dung, khiến người ta bất giác buông lỏng hết thấy phòng bị, Hoàng Tử Hà ngoái lại nhìn ông ta.

Trên gương mặt tái tái đầy nếp nhăn và đốm đồi mồi, cặp mắt luôn nhắm lại vì tuổi tác lúc này sâu hun hút như hai miệng hang, khiến cô khó mà rời mắt, tựa hồ sắp bị hút vào trong.

Cô mơ màng buột miệng: “Là ơn lớn trên đời...”

Mộc Thiện đại sư ngừng một lát rồi hỏi: “Thí chủ đến đây là vì cái chết của Hoàng quận thú ư? Ai phái các vị đến vậy?”

Hoàng Tử Hà vẫn chưa hoàn hồn, vô thức đáp: “Tôi vì bản thân mình, cũng vì...”

Chưa nói dứt câu, cô bỗng thấy mu bàn tay nóng giãy, buột miệng kêu khẽ, giơ tay lên nhìn.

Thì ra Lý Thư Bạch rót trà vô ý làm bắn một giọt lên tay cô.

Nước trà nóng giãy, làm tay cô nổi lên một đốm đỏ hồng. Cô vội xoa xoa mu bàn tay, nhớ lại những lời vừa đối đáp với Mộc Thiện đại sư, song chỉ thấy

mông lung mơ hồ, chẳng biết là thật hay giả, nhất thời đầu chột ngăm ngăm đau.

Lý Thư Bạch nắm lấy cổ tay cô qua lớp áo, nhìn mu bàn tay, thấy chỉ bị phỏng một đốt nhỏ, bèn nói: “Xin lỗi, lúc này ta rút nhanh quá, không để ý.”

“Ha ha, trà này mới pha, hai vị lúc rót phải cẩn thận.” Mộc Thiện đại sư vẫn thản nhiên như thường, vừa nói vừa rót cho mỗi người một chén: “Mỗi hai thí chủ.”

Lý Thư Bạch chỉ nhấp môi gọi là rồi đặt xuống.

Hoàng Tử Hà hít sâu một hơi, gắng nén nghi hoặc trong lòng, phụ họa: “Quả là trà ngon, hình như không phải trà đất Thực, chẳng hay đại sư từ đâu mà có?”

Mộc Thiện đại sư gật đầu cười đáp, vẻ hân hoan: “Đây là trà Dương Tiến, lấy ở chỗ Vương công công đấy.”

“Vương công công ư?” Trong đầu Hoàng Tử Hà bỗng hiện ra hình ảnh viên hoạn quan áo tím âm hiểm ấy. Gương mặt trắng bệch như tuyết, ánh mắt lạnh buốt như rắn, chính là Vương Tông Thực quyền thế khuyh đảo triều đình.

Mộc Thiện đại sư gật đầu: “Đúng thế, là Vương Tông Thực, đô úy giám quân của quân Thần Sách.”

Giữa ngày hè nóng nực mà Hoàng Tử Hà vã mồ hôi lạnh.

Dường như cô vừa trông thấy vực thẳm tối nhất trên đời, còn bản thân đứng ngay bên mép vực, cúi nhìn xuống bóng tối sẵn sàng nuốt chửng mình bất cứ lúc nào.

“Thì ra đại sư cũng quen biết Vương công công.” Hoàng Tử Hà gắng nén cảm xúc, cười nói.

Khóe mắt chảy xệ của Mộc Thiện đại sư hơi rần rật, lộ vẻ đặc ý: “Không dám không dám, chỉ gặp mặt mấy lần mà thôi.”

“Mười mấy năm trước đại sư từng vào kinh diện thánh ư?”

“Phải, giờ tính ra cũng mười một năm rồi.” Ông ta bấm ngón tay tính toán, “Lão nạp vào kinh năm Đại Trung thứ mười ba, đến tháng Tám cùng năm thì rời kinh.”

Tháng Tám năm Đại Trung thứ mười ba, chính là thời điểm tiền đế Tuyên Tông băng hà.

Hoàng Tử Hà thản nhiên hỏi tiếp: “Chẳng hay đại sư vào kinh có việc gì?”

“Bấy giờ long thể tiền đế bất an, nên lão nạp cùng mấy chục cao tăng các nơi được gọi vào kinh để cầu phúc. Lão nạp may mắn lọt vào mắt Vương công công, mới trở thành tăng nhân duy nhất được vào cung bái kiến thánh thượng.”

Hoàng Tử Hà nghĩ ngay đến cha Trương Hàng Anh. Bấy giờ tiên hoàng bệnh nặng, có bệnh thì vái tứ phương, trong cung chẳng những triệu các danh y mọi nơi vào chẩn trị, còn cho mời nhiều cao tăng nổi tiếng vào kinh cầu phúc. Mộc Thiện đại sư ngày ấy là bậc đại đức lừng danh thiên hạ, nên được Vương Tông Thực mời vào cung.

“Tiếc rằng tuy Phật pháp vô biên, nhưng Phật tính của lão nạp chưa đủ kiên định, cuối cùng cũng chẳng thể xoay trời chuyển đất.” Mộc Thiện đại sư thở dài than, “Hôm ấy lão nạp vào cung tụng kinh, tuy cũng giúp tiên hoàng tỉnh lại được một lát, song cuối cùng chỉ là hồi dương, chẳng bao lâu sau đã về trời...”

Hoàng Tử Hà nhủ mảy, nhớ rõ bấy giờ là cha Trương Hàng Anh dùng thuốc kết hợp châm cứu, mới khiến tiên hoàng tỉnh lại một lát, nhờ thế mà được ban thưởng ngự bút, giờ đây Mộc Thiện đại sư lại ngang nhiên tranh công, tự dát vàng lên mặt mình.

Bèn làm bộ phân vân hỏi: “Nhưng người trong kinh đều nói là nhờ một thầy thuốc ở Đoan Thụy Đường chữa trị, tiên hoàng mới tỉnh lại...”

Mộc Thiện đại sư không ngờ cô lại biết chuyện năm xưa, nhất thời lúng túng, đành hàm hồ giải thích: “Ồ, lão nạp còn nhớ thầy thuốc đó, bấy giờ người đó đã đứng tuổi, cũng là kẻ lớn mật không sợ chết. Bao nhiêu thái y trong Thái Y Viện còn không dám dùng thuốc mạnh, sợ sức thuốc làm hại đến long thể, vậy mà ông ta cả gan nhận định rằng, nếu cứ kéo dài tình trạng hôn mê bất tỉnh thể này, chi bằng cứu chữa để bệ hạ tỉnh lại trong chốc lát, hòng trừ liệu việc xấu tắc về sau.”

Lý Thư Bạch liền hỏi: “Long thể tiên hoàng quý giá vô ngần, ông ta chữa trị như thế, sao các thái y không ngăn cản?”

Ánh mắt Mộc Thiện đại sư lóe sáng, song vẫn tránh né câu hỏi của y, “Bấy giờ long thể nguy ngập, tình thế bức bách, là Vương công công đưa ra quyết định.”

Hoàng Tử Hà nhớ Lý Thư Bạch từng kể, trong vũng máu tiên hoàng khắc ra có một con A Già Thập Niết, không khỏi nhủ mảy, định gắng tiếp, song lại thấy việc này hết sức quan trọng, không dám hỏi bừa. Lưỡng lự hồi lâu mới hỏi: “Thế nên khi tiên hoàng tỉnh lại, bên cạnh có đại sư, Vương công công và thầy thuốc Trương ở Đoan Thụy Đường ư?”

“À, lão nạp cũng nhớ ra rồi, thầy thuốc ấy họ Trương...” Mộc Thiện đại sư gật đầu, “Lúc thánh thượng tỉnh lại, chúng tôi đều tránh ở đại sảnh, cũng có

hỏi họ tên nhau. Tiếc rằng nhiều năm trôi qua, cũng quên đi mất.”

Hoàng Tử Hà lại hỏi: “Nói vậy thì đại sư và thầy thuốc Trương bấy giờ đều đợi ở đại sảnh ư?”

Mộc Thiện đại sư ngập ngừng hồi lâu mới đáp: “Phải.”

Lý Thư Bạch yên lặng không nói, song cả cô và y đều hiểu Mộc Thiện đại sư nói dối. Bấy giờ Lý Thư Bạch luôn túc trực ở đại sảnh, nếu Mộc Thiện đại sư đi ra, nhất định đã chạm mặt y. Song một kẻ trí nhớ siêu phàm như y lại không hề nhớ mặt ông ta, chứng tỏ hai người chưa từng gặp mặt. Cũng tức là, khi phụ hoàng y tỉnh lại, Mộc Thiện đại sư có lẽ đã ở ngay bên cạnh.

Có điều hôm nay vội vã đến đây, lại dùng thân phận bồ khoái, hiển nhiên không thể hỏi rõ, nên hai người đều lờ đi không vạch trần.

Thấy Lý Thư Bạch khẽ gật đầu với mình, Hoàng Tử Hà bèn chấp tay hành lễ cáo biệt: “Đa tạ đại sư ban trà ngon. Đã được thấy pháp dung, coi như cũng đạt thành tâm nguyện. Đệ tử không dám quấy rầy đại sư thanh tu nữa. Mấy hôm nữa lại xin đến bái phỏng.”

Mộc Thiện đại sư đảo mắt nhìn lướt qua cô rồi tươi cười đứng dậy tiễn hai người ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Trâm Lii: Tình Lang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Chương 10: Nhiếp Ly Hồn Phách

Lúc lên núi là ba người, giờ chỉ có hai người họ xuống núi. Gió núi rin rít, đường mòn quanh co. Hoàng Tử Hà và Lý Thư Bạch bước trong im lặng.

Đi đến bên sườn núi, trước mặt không còn gì ngăn trở nữa, hai người không hẹn mà cùng ngoái lại nhìn non nước mênh mang. Phía trước họ là chim bay ngang núi biếc, khói mây vắt qua trời.

Thấy xung quanh vắng lặng không một bóng người, Lý Thư Bạch mới lên tiếng: “Mộc Thiện đại sư hình như biết thuật nhiếp hồn của Thiên Trúc.”

“Thuật nhiếp hồn ư?” Hoàng Tử Hà trầm tư nhủ mảy, hồi tưởng lại cảm giác mơ màng như đang nằm mộng khi nhìn vào đôi mắt sâu hút của Mộc Thiện đại sư.

“Trước đây ta từng nhìn thấy một nhà sư người Hồ đến từ Tây Vực có thể dùng ánh mắt khống chế người khác, khiến người ta như mê như say, rã rập nghe lời. Xem ra Mộc Thiện đại sư cũng học được thuật này, chỉ là chưa cao cường bằng nhà sư kia thôi.”

“Ừm, nghe nói ông ta từng đi qua Tây Vực, chẳng biết có liên quan gì đến con A Già Thập Niết kia không.” Rồi như sực vỡ lẽ, từng nghe truyền thuyết về pháp lực vô biên của Mộc Thiện đại sư, cũng biết chuyện Phạm Nguyên Long con trai Phạm tiết độ mê mẩn ca kỹ, có điều chưa bao giờ liên hệ hai chuyện này với nhau cả. Giờ xem ra, có lẽ Mộc Thiện đại sư đã dùng thuật nhiếp hồn để lay chuyển tâm tư Phạm Nguyên Long. Thảo nào chẳng một ai nghi ngờ con suối nhân tạo kia, mấy cái gọi là con hư hối cả, gái dữ đối tính, chắc cũng thế cả. Nếu ông ta dùng thuật này vào việc chính đáng thì cũng tốt.”

“Song nếu năm xưa ông ta ở trong cung lại làm vài chuyện chúng ta không biết thì sao?” Lý Thư Bạch ngẩng lên nhìn cánh chim bay ngang núi, thờ dãi, “Nếu ông ta liên quan đến ngự bút của tiên hoàng, đến chứng điệp của Ngạc thái phi và con cá trong vũng máu tiên hoàng khắc ra khi lâm chung thì sao?”

Bấy nhiêu bí mật nghiêng trời lệch đất được y nhẹ nhàng thốt ra rồi tan đi trong gió, chẳng ai hay biết.

Hoàng Tử Hà ngắm gương mặt nghiêng của Lý Thư Bạch, nét nào nét nấy đẹp đẽ mà xa xôi hơn cả ngàn dặm giang sơn, khiến cô nhất thời chẳng biết nói sao. Thật lâu, mới cất tiếng: “Bất luận thế nào thì núi Minh Nguyệt ở đây, chùa Quảng Độ cũng ở đây. Lần sau gặp lại Mộc Thiện đại sư, chúng ta sẽ chuẩn bị kỹ càng.”

Hai người đi thẳng về phía Bắc, đến phủ quận thú.

Đến giao lộ, Lý Thư Bạch đột nhiên ngoặt sang phía bên kia.

Hoàng Tử Hà đi sau nhắc: “Gia lâm đường rồi.”

“Không. Chỗ này cách vườn Tĩnh chưa đầy trăm bước, chúng ta đến tìm Vũ Tuyên đi.”

Vũ Tuyên. Hoàng Tử Hà lặng người, không ngờ Lý Thư Bạch lại chủ động tìm đến hắn. Cô vội rào bước đuổi kịp y rồi hỏi: “Sao gia biết vườn Tĩnh ở đây?”

“Ở nha môn chẳng treo một tấm bản đồ Thành Đô đấy ư, ta có liếc qua.”

Hoàng Tử Hà cảm nín. Y chỉ liếc qua mà có lẽ còn thông thuộc đường xá hơn kẻ sống ở đây ba năm như cô.

Vườn Tĩnh trồng rất nhiều mai, đào, bận giờ đang cuối hạ, không phải mùa hoa nên chỉ có từng chùm mạch môn tím biếc nở rộ dưới hòn giả sơn, hàng thực quỳ khoe sắc bên giậu trúc là đáng xem.

Vũ Tuyên đang xách thùng nước tưới hoa, thấy hai người đến thì gật đầu chào: “Xin đợi một lát, còn mấy luống nữa thôi.”

Hoàng Tử Hà nhìn quanh hỏi: “Bác Lý giữ vườn đâu rồi?”

“Cháu bác ấy bị ốm nên phải nghỉ ở nhà chăm sóc, ta đã nhận tưới hoa hai lần sáng tối thay bác ấy.” Nói rồi, hắn chỉ luống hoa phía trước, “Tưới hết chỗ kia là xong.”

Hoàng Tử Hà lặng lẽ ra giếng múc một thùng nước, định giúp hắn tưới hoa.

Nào ngờ Lý Thư Bạch đỡ lấy thùng nước từ tay cô, thân nhiên xách giùm, rồi dúi cho cô một cái gáo. Hoàng Tử Hà được chiều quá hóa sợ, quay lại nhìn y, chỉ thấy nét mặt y vẫn bình thản như thường, bèn nhận lấy gáo, múc nước trong thùng y xách tưới từng gáo xuống luống hoa.

Thấy họ một xách một tưới tự nhiên như thế, Vũ Tuyên bất giác khựng lại, đứng lặng nhìn, thật lâu vẫn chưa định thần được.

Mãi đến khi Hoàng Tử Hà ngoái lại hỏi: “Tưới bao nhiêu là đủ?”

Hắn mới rời mắt, cúi đầu đáp: “Tưới nhiều chút đi, dạo này trời nóng, nếu không tưới nhiều đến trưa lại thiếu nước.”

Hoàng Tử Hà vừa tưới hoa vừa hỏi: “Vườn rộng thế này chỉ một mình huynh lo liệu thôi à? Sao không nhờ thêm mấy người nữa?”

“Giờ ta ở nhà nhàn nhã, chẳng có việc gì, lao động chân tay giết thời gian ấy mà.”

“Trước đây phong cảnh vườn Tĩnh đẹp nhất phủ Thành Đô, các quan lại đều tụ về đây, gần như ngày nào cũng có buổi họp mặt.” Hoàng Tử Hà phóng mắt nhìn ra vườn, vẻ tiếc nuối: “Tiếc rằng giờ trời nóng quá, chắc cũng chẳng ai đến thưởng ngoạn.”

Vũ Tuyên gật đầu: “Giờ sen đã tàn quế chưa nở, trời lại nóng, dĩ nhiên không ai lui tới. Có điều tối qua còn có hội thả rượu theo dòng*, mọi người thấp thỏm chơi đêm, còn làm mấy bài thơ.”

(*Một thú chơi của người thời xưa. Mọi người ngồi hai bên bờ sông, rồi cho thả ly rượu từ thượng nguồn xuống, rượu trôi theo dòng nước, dừng lại trước mặt ai thì người đấy cầm lên uống.)

“Thả rượu theo dòng ư? Những ai tham dự thế?”

“Có nhiều người trong thi xã của ta... chỉ thiếu Ôn Dương.”

Hoàng Tử Hà hỏi dồn: “Nói vậy là Tề Đằng cũng đến ư?”

Vũ Tuyên gật đầu: “Tề huynh còn bắt cả cá dưới suối đem về, bảo rằng muốn nuôi một con.”

“Cá ư?” Hoàng Tử Hà và Lý Thư Bạch tóm ngay được điểm mấu chốt này, tuy ngoài mặt vẫn thản nhiên, song đều đưa mắt nhìn nhau.

“Ừm, Tề Đằng thích nuôi cá. Trước đây huynh ấy nuôi một con cá đỏ, còn mua cả bình sứ về đựng, đem theo khắp nơi rằng đây là A Già Thập Niết hiếm có trên đời, giống hệt con của Quý vương gia.”

Lý Thư Bạch thân nhiên hỏi: “A Già Thập Niết rất hiếm thấy, con của Tề Đằng phải thật không?”

Vũ Tuyên cúi đầu tưới nước, miệng đáp: “Tôi không biết, song nghe Mộc Thiện đại sư nói là thật.”

Hoàng Tử Hà sực nhớ, lúc sang cô từng nghe Tề Đằng hỏi Vũ Tuyên, huynh có nhớ con cá đỏ của tôi đâu rồi không.

Bấy giờ nét mặt của Vũ Tuyên méo xệch đi vì kinh hãi, trông mà phát khiếp.

Cô múc từng gáo tưới cho khóm thực quỳ, thông dong hỏi lại: “Huynh có biết con cá đỏ của Tề Đằng... giờ ở đâu không?”

Vũ Tuyên lặng người giây lát, đoạn đưa mắt nhìn cô, thấy cô vẫn bình thản nhìn mình thì gượng gạo hít sâu một hơi, đáp khề: “Ta không rõ nữa... Lâu lắm cũng chẳng thấy đâu.”

“ Bao lâu không thấy rồi?”

Vũ Tuyên nghĩ ngợi thật lâu, mặt hơi tái đi: “Hình như khoảng... sau khi phủ quận thú xảy ra chuyện.”

Hoàng Tử Hà ừm một tiếng, trầm ngâm. Lý Thư Bạch thấy cánh tay cầm gáo của cô dờ ra, bèn cầm lấy gáo từ tay cô, tiếp tục tưới.

Chỉ còn Hoàng Tử Hà và Vũ Tuyên đứng dưới bóng thực quỳ, ánh mặt trời hắt bóng hoa lên mình cả hai, dập dờn lay động, thoát sáng thoát tối.

Hoàng Tử Hà chợt thấy lòng đau nhói, vội ngoảnh mặt đi về phía Lý Thư Bạch.

Để phá tan không khí ngại ngùng, Vũ Tuyên nói khẽ: “Ta nhớ trước đó mọi người từng đùa rằng, ngoại hiệu của Tề Đằng đừng gọi gọi là Hàn Nguyệt công tử nữa, đổi phút thành Đường Ngu công tử cho rồi... Có điều về sau chẳng thấy con cá ấy đâu, nên cũng chẳng ai trên nữa...”

Hoàng Tử Hà dừng bước, nhận thấy có điểm không ổn: “Ngoại hiệu của Tề Đằng đừng gọi là Hàn Nguyệt công tử ư?”

“Đúng thế, Tề Đằng tên chữ là Hàm Việt, đồng âm với Hàn Nguyệt, sau khi Ôn Dương tham gia thi xã, mấy kẻ nhiều chuyện bèn trêu rằng Ôn Dương và Hàn Nguyệt đúng là trời sinh một đôi, từ bấy mọi người khi vui đùa đều gọi huynh ấy là Hàn Nguyệt công tử.”

Hoàng Tử Hà chậm rãi ngẫm nghĩ rồi nhận xét: “Xem ra Tề Đằng cũng may mắn thật. Muội xem hồ sơ thấy năm ngoai huynh ấy vẫn đang bắt đặc chí, giữ một chức chi sử hạng bát dưới quyền Phạm tướng quân, thế mà năm nay đã lột mất xanh Phạm tướng, đường mây mở rộng, chi vòn vẹn mấy tháng đã được đề bạt làm phán quan rồi!”

Vũ Tuyên gật đầu: “Đúng thế, ai mà ngờ được chứ?”

“Huynh ấy thăng tiến nhanh như thế, có phải là nhờ người thân trợ giúp không?”

“Ta không biết, có lẽ thế.”

Luống cuối cùng trồng đầy nguyệt quế. Trời nắng gắt nên cây héo rũ, cành lá thưa thớt, chỉ lác đác vài ba bông hoa ù ề.

“Giống nguyệt quế này rất đẹp, mùa xuân năm nay đóa nào cũng to bằng cái bát, đủ cả hình, sắc, hương.” Vũ Tuyên vừa tưới vừa kể, “Ta nhớ Tề Đằng thích nhất loại hoa này.”

Hoàng Tử Hà thuận miệng hỏi: “Tề Đằng thích nguyệt quế ư?”

“Huynh ấy thích tất cả những loài hoa màu sắc rực rỡ. Trái lại Ôn Dương ghét những loài hoa lộng lẫy, ví như nguyệt quế, mẫu đơn, tú cầu, thực quỳ, vân vân...”

Hoàng Tử Hà nghĩ ngay đến bức tranh tú cầu hồ điệp treo trong thư phòng Ôn Dương, bèn chậm rãi gật đầu hỏi: “Quan hệ giữa Ôn Dương và Tề Đằng thế nào?”

Vũ Tuyên nghĩ ngợi hồi lâu mới đáp: “Cũng ít khi qua lại.”

“Huynh thì sao?” Hoàng Tử Hà ngập ngừng hồi lâu, cuối cùng vẫn hỏi: “Trong hai người đó, huynh thân với ai hơn?”

Vũ Tuyên ngoảnh mặt đi: “Tề Đằng từng cứu ta. Ôn Dương cùng ta bàn luận thư pháp, nhưng ta coi cả hai... đều là sơ giao thôi. Chơi cùng cũng được, không chơi cũng chẳng sao.”

Hoàng Tử Hà hỏi dồn: “Tề Đằng cứu huynh lúc nào thế?”

“Sau khi cha mẹ nuôi qua đời, ta nghĩ quần, tình cờ Tề Đằng đi ngang qua cứu được.” Hắn không muốn nói nhiều chỉ đáp qua loa, song cũng đủ khiến Hoàng Tử Hà lạnh đi như bị rút cạn sức lực, một lúc lâu cũng chẳng biết phản ứng ra sao. Khó khăn lắm, cô mới nặn ra được mấy chữ: “Huynh... vì sao?”

“Ta... không chịu đựng nổi, muốn trốn tránh...” Hắn ngoảnh đầu đi, đáp khẽ: “Đời này ta đã nếm nỗi đau nhà tan cửa nát một lần, không muốn chịu thêm... lần thứ hai nữa.”

Hai mắt Hoàng Tử Hà cay sè, nỗi chua xót khôn tả từ từ cuộn lên trong lòng, khiến cô gần như không kìm nổi nước mắt.

Thấy mắt cô ầng ậng nước, Lý Thư Bạch sợ cô khóc òa lên, bèn nhắc nhở: “Không còn sớm đâu, Tử Tàn đang đợi ở nhà môn đấy.”

Hoàng Tử Hà gật đầu, ngửa mặt lên hít một hơi thật sâu, nuốt nước mắt vào lòng.

Thấy cô định đi, Vũ Tuyên liền hỏi: “Vụ án Ôn Dương... có liên quan gì đến cái chết của cha mẹ nuôi không?”

“Ở Thành Đô này, không mấy người lấy được trăm độc đầu. Hơn nữa còn có thể tiếp cận phủ quận thú, thì càng ít.” Nói đoạn, cô lắc đầu, “Song chỉ là cùng một loại độc thôi, cũng có thể tại muội đa nghi.” Thực ra còn một mối liên hệ nữa, chính là chiếc vòng hắc tặc cô. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, Hoàng Tử Hà quyết định giấu nhem.

“Nói đến đây, ta lại nhớ ra một chuyện.”

“Gì cơ?”

“Ta biết một người, có lẽ có quan hệ với cung đình, có thể lấy được trăm độc.”

“À?”

“Tề Đằng.”

Bạn đang đọc truyện *Trâm Lii: Tình Lang Hờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Chương 10.2

Đừng nói Hoàng Tử Hà, ngay Lý Thư Bạch cũng cảnh giác hỏi lại: “Tề Đằng từng tiếp xúc với người trong cung ư?”

“Chuyện này ta không rõ, nhưng mấy hôm trước Vương Uẩn nhà họ Vương Lang Gia đến đây...” Nhắc tới cái tên này, hắc lại đưa mắt nhìn Hoàng Tử Hà.

Tâm trạng Hoàng Tử Hà đang suy sụp nên mắt chỉ hơi sáng lên, đợi nghe tiếp.

Vũ Tuyên do dự một thoáng rồi tiếp: “Hôm trước Tề Đằng dẫn y tới chơi, ta mới biết hóa ra mẹ Tề Đằng họ Vương, Tề huynh là anh họ xa của Vương Uẩn.”

Hoàng Tử Hà gật đầu lẩm bẩm: “Nhà họ Vương à...”

Vương hoàng hậu ở trong cung, nếu muốn lấy trăm độc, hẳn là thừa sức.

Lý Thư Bạch trầm ngâm giây lát rồi nhìn sang cô, ánh mắt đầy phức tạp.

Hoàng Tử Hà hiểu ý y. Vương Uẩn đến Thành Đô tìm Vũ Tuyên, đương nhiên không phải vì việc triều đình hay việc của nhà họ Vương, nguyên nhân duy nhất chỉ có một.

Chắc hẳn tình cảnh lúc ấy cũng rất khó xử.

Chính Hoàng Tử Hà cũng không hiểu mình đang nghĩ gì, chỉ thấy lòng ngổn ngang, đành ngẩng đầu nhìn lên trời cao, thở hắt ra bảo Vũ Tuyên: “Cám ơn huynh, chuyện này rất quan trọng, muội phải đến nha môn tìm Chu Tử Tân bàn bạc xem sao.”

Nhớ lại chuyện Mộc Thiện đại sư hôm nay, Hoàng Tử Hà chần chừ hỏi: “Vũ Tuyên, muội hỏi này, huynh có biết Mộc Thiện đại sư hình như... biết thuật nhiếp hồn không?”

Vũ Tuyên nhú mày ngạc nhiên: “Gi cơ?”

“Có thể huynh không tin, nhưng vừa rồi trong thiền phòng, quả thật ông ấy định moi chuyện gì đó từ muội.”

Hoàng Tử Hà bình thân quan sát nét mặt hắc: “Dân chúng Thành Đô đều nói Mộc Thiện đại sư Phật pháp vô biên, phổ độ chúng sinh. Thực ra, những thứ gọi là thần tích đó, có lẽ chỉ là thuật nhiếp hồn thôi.”

“Thuật nhiếp hồn...” Vũ Tuyên định nói gì đó rồi lại thôi, chỉ đứng yên bất động, hơi thở dần nặng nề hẳn.

Thấy hắc đứng sững, Lý Thư Bạch liền giải thích: “Thuật nhiếp hồn vốn truyền từ Tây Vực vào, nghe nói dưới thời Võ hậu từng có yêu nhân vào kinh, chỉ liếc một cái đủ khiến người ta phát điên phát dại, có cung nhân bị mê hoặc nửa đêm còn lên vào tẩm cung Võ hậu toan hành thích, may mà Thượng Quan Uyên Nhi hầu cận Võ hậu quơ được một thanh đoản kiếm ném ra chém chết thích khách, mới bảo vệ được Võ hậu. Về sau Địch công Địch Nhân Kiệt phá giải lớp lớp nghi vấn, vạch trần thuật nhiếp hồn của yêu nhân, thấy mọi chuyện bại lộ, yêu nhân nọ định phản kháng, nhưng bị giết chết. Từ đó về sau, dường như không nghe nói có ai biết thuật nhiếp hồn nữa!”

Hoàng Tử Hà gật đầu bảo Vũ Tuyên: “Đúng thế, Mộc Thiện đại sư kia có lẽ là cao thủ về thuật đó, Dù ông ta không có tai tiếng xấu, nhưng về sau trong giáo tiếp huynh nên chú ý hơn, để khỏi bị ông ta thao túng.”

Vũ Tuyên lặng lẽ gật đầu. Sắc mặt hắc vốn trắng tái, dưới ánh mặt trời càng sáng bóng lên, gần như trong suốt, đẹp đẽ vô cùng.

Cả ba cùng rời khỏi vườn Tĩnh. Hắc trầm lặng đi sau hai người thật lâu mới cất tiếng gọi: “A Hà...”

Hoàng Tử Hà ngoái lại.

Vũ Tuyền ngập ngừng mãi, gương mặt tái nhợt đầu do dự, phân vân và sợ hãi. Hồi lâu, hần mới nói: “Lúc trước ta có nói muốn cho muội xem thứ này.”

Hoàng Tử Hà gật đầu: “Cái gì thế?”

Hần trở về phía Nam: “Ở trong thư phòng của ta, nếu giờ muội rồi thì đi xem luôn.”

Hoàng Tử Hà nhìn sang hỏi ý Lý Thư Bạch thì được y gật đầu. Thấy Lý Thư Bạch bằng lòng, Vũ Tuyền chẳng nói thêm nữa lời, quay lưng đi thẳng về phía khu nhà mình.

Xưa nay đất Thục lắm hiền tài, để khích lệ sĩ tử phấn đấu, hương thân các huyện đều treo phần thưởng. Sau khi nho sinh Thành Đô thi đỗ, quan phủ sẽ phân cho nhà ở, hàng tháng còn phát lương, nhằm khuyến khích việc học hành.

Vũ Tuyền chưa đầy mười chín tuổi đã đỗ giải nguyên, nức tiếng xa gần. Tuy cha cô lưu luyến không rời, nhưng vẫn phải để hần dọn sang gian nhà mới được phân. Có lẽ cha cô cũng nghĩ con gái đã mười lăm mười sáu, lại có hôn ước, không nên quá thân cận với Vũ Tuyền.

Căn nhà của Vũ Tuyền ở gần cầu Hàm Nguyên phía Đông thành.

Trước cửa là một rặng đào trông dọc bờ sông, đến mau xuân hần là rất đẹp.

Hoàng Tử Hà chẳng nhớ nổi mình từng đến đây gõ cửa bao nhiêu lần nữa. Song cô biết, trừ Vũ Tuyền ra, cô là người thông thuộc cách sắp xếp bên trong nhất, Từ công đi vào, ngoài cùng là bức chiếu bích quét vôi trắng, sau đó đến giếng trời khá hẹp, một cái ao rộng chừng bốn năm thước vuông trồng đầy hoa súng, giờ đương cuối hè, chính là lúc hoa nở rộ. Qua khỏi cái ao là nhà chính. Bên trái có chái nhà, hành lang quanh co. Đi tiếp là tới nhà sau, ba gian thông nhau, thư phòng liền với phòng ngủ, ngăn cách bằng giá sách và giá bày đồ vật, phòng ốc rộng rãi và thoáng đãng.

Cô từng cười bảo hần, gian nhà nhỏ thế này chỉ bằng dọn về phủ quận thú ở quách, viện Tiết Lệ hần từng ở còn rộng rãi đẹp hơn nhiều. Song hần chỉ nằm dài trên sập, lấy sách đặt lên mặt che nắng, trầm giọng nói: “Xuất thân ta như thế, đời này kiếp này có tất đất cắm dùi là may mắn lắm rồi. Nơi này rất tốt, người sống trên đời, đâu là công hầu khanh tướng thì ăn ở nằm ngủ có đáng mấy chỗ đâu?”

Giờ nghĩ lại thì, quả thật từ khi Vũ Tuyền chuyển đi, giữa họ đã bắt đầu xa cách. Cô bận bịu với các vụ án, hần bận tụ họp giảng bài, thường thường mười ngày nửa tháng cũng chẳng gặp nhau, dù ngày ngày vẫn viết thư, song chỉ càng làm tăng cảm giác xa cách.

Bấy giờ hần nói, A Hà, nếu muội không biết phá án có phải tốt không.

Cô nổi trận lôi đình, như bị xóa bỏ ý nghĩa tồn tại, từ nay về sau không thể ngẩng cao đầu kiêu hãnh nữa vậy. Đó là lần đầu tiên họ cãi nhau kịch liệt, cô hầm hầm chạy về, thề rằng không bao giờ gặp hần nữa. Vậy mà chỉ sáng hôm sau, hần đã gõ cửa sổ, trao cho cô một nhánh hoa quế và một chiếc hộp.

Hương hoa quế ngọt ngào tỏa ngát cả khuê phòng cô, chiếc vòng trong hộp khiến bao nhiêu ám ức cô nung nấu đêm qua thoát chốc tan biến.

Nó được làm đúng theo kiểu bọn họ đã thảo luận từ lâu. Hai con cá nhỏ ngậm đuôi nhau hết như họ vậy, quán quýt luyến lưu, mãi không xa rời.

Hoàng Tử Hà vừa trầm tư hồi tưởng chuyện cũ, vừa theo Vũ Tuyền vào trong.

Vòng qua bức bình phong quét vôi trắng, qua giếng trời đầu hoa súng, là đến thư phòng và phòng ngủ của hần.

Vũ Tuyền đi đến bên bàn, mở ngăn tủ, rút ở dưới cùng ra một phong thư, giao cho Hoàng Tử Hà.

Thấy phong bì trắng trơn, không ghi tên người gửi, cũng chẳng đề tên người nhận, cô bèn đón lấy, ngược nhìn hần dò hỏi.

Vũ Tuyền chậm rãi giải thích: “Một hôm, ta từ chỗ Tề Đằng trở về thì thấy nó... ở trên bàn.”

Phong bì không dán. Cô mở ra, bên trong chỉ có một tờ giấy hoa tiên màu trắng mỏng tang.

Cô rút mảnh giấy mở ra đọc kỹ những con chữ quen thuộc trên đó.

Mười mấy năm vui vầy, qua một đêm sóng gió bất ngờ, cả nhà chỉ còn một thân cô cút giữa đời, cũng chẳng muốn hai tay vấy máu sông nổi kiếp tàn. Yêu mà chẳng được, việc đời thường trái ý, muốn mỗi nghiệt duyên, vận mệnh hay đùa cợt. Kiếp sau chẳng biết, kiếp này đành thôi, hạ bút thành thư, cùng người từ biệt, triuwf xanh mưa gió, lia bỏ thế gian.

Hoàng Tử Hà nhìn vết mực đầm đìa trên giấy, những hàng chữ rời loạn khiến lưng cô vã mồ hôi lạnh, cả người đờ ra bất động.

Bởi nét chữ này quen thuộc đến nỗi cô cảm thấy từng chữ giống như từng con quái thú đang nhe nanh giương vuốt với mình, lăm le nuốt chửng cả hồn phách ý thức cô.

Đây là nét chữ của chính cô.

Trên đời này, chẳng ai quen thuộc với chữ của cô hơn cô nữa.

Cô bỗng thấy mỗi tấc da thịt trên người đều sồn gai ốc, từng lỗ chân lông đều rịn mồ hôi lạnh như kim đâm, hơi thở nghẹn lại, khiến cả người cô run bắn lên, sắc mặt thoát xám ngoét.

Vũ Tuyên nhìn cô, chậm rãi nói: “Ta nhận ra... Ta nghĩ, muội hẳn cũng biết.”

Hoàng Tử Hà gắng hít một hơi thật sâu, nén dòng máu đang cuộn trào trong lồng ngực xuống nhưng vô ích. Nỗi kinh hoàng tối thượng trong nháy mắt đã bao trùm toàn thân cô, khiến cô chỉ muốn quay người bỏ chạy, thoát khỏi con sóng tối tăm đang ập xuống mình, thoát khỏi vực sâu thăm thẳm sắp nuốt chửng cô.

Đầu ong ong lên, cô ném phong thư xuống, bịt chặt tai, gắng hết sức ép mình lấy lại lý trí.

Rồi cô ngẩng phắt lên nhìn Vũ Tuyên trừng trừng, gần từng chữ: “Đây là cái gì? Huynh có ý gì?”

Hắn chăm chú nhìn cô không chớp, giọng trầm khàn: “Ý ta là, khi muội nhắc ta cảnh giác với Mộc Thiện đại sư... Có lẽ trước đây muội từng gặp đại sư?”

Ai mà biết được? Thứ mà họ phải đối mặt có thể là thật, có thể là giả, có thể là nửa thật nửa giả.

Ít nhất, cô cũng không hề biết mình viết ra bức thư này lúc nào, đặt trên bàn hãn như thế nào, rồi quên bằng nos ra sao.

Khi nhắc nhở Vũ Tuyên, cô thật không ngờ, chính mình cũng có những thứ không hề tồn tại trong ký ức, vô thức đã để lại những dấu vết mà bản thân chẳng phát hiện ra.

Cô day day huyết thái dương, song không ngăn được tiếng thở gấp.

Vũ Tuyên nhìn cô, dịu giọng hỏi: “Muội... không nhớ ư?”

Hoàng Tử Hà nghiêng răng lắc đầu, song không thốt nổi lời nào.

Tờ giấy hoa tiên rơi xuống đất nhẹ như tơ, không một tiếng động.

Lý Thư Bạch nãy giờ chỉ đứng yên quan sát chột nhột nó lên, nhìn mấy hàng chữ không có tiêu đề cũng chẳng có lạc khoản, lặng lẽ đọc qua một lượt rồi chậm rãi hỏi: “Tử Hà viết cho người đấy ư?”

Vũ Tuyên không đáp, chỉ đứng lặng nhìn Hoàng Tử Hà.

Hoàng Tử Hà gật đầu: “Đây là... nét chữ của tôi.”

Vũ Tuyên nhắm mắt lại, gật mạnh đầu.

Lý Thư Bạch sẫm soi kiểu chữ, thông thả vận lại: “Trong thiên hạ, kẻ tập theo thư pháp Vệ phu nhân rất nhiều, sao lại bảo đây là chữ của người?”

Hoàng Tử Hà khẽ đáp: “Vi... từ nhỏ mỗi khi viết bộ ‘hiệt’, tôi hay viết thiếu hai nét ngang ở giữa. Tuy biết thế nhưng cố tật không sửa được, đành phải thêm vào, nên có dấu viết viết thêm...”

Trên giấy có ba chữ có bộ “hiệt”, đều có dấu vết viết thêm

“Nhưng nét chữ của tôi, phong thư tôi viết, sao tôi chẳng biết gì cả...” Cả người Hoàng Tử Hà rũ ra như thể sức lực toàn thân bị rút cạn. Cô phải vịn vào chiếc ghế bên cạnh, từ từ ngồi xuống, hoang mang

“Đây là phong thư thứ hai muội gửi cho ta kể từ sau khi vụ án xảy ra.” Vũ Tuyên bình thản nói, “Sau khi cha mẹ nuôi qua đời, muội trốn khỏi Thành Đô, một hôm ta từ chỗ Tề Đằng trở về thì thấy nó trên bàn. Chẳng biết từ đâu ra, cũng chẳng biết muội gửi cho ta bằng cách nào, song ta nghĩ, hẳn muội có ý nghĩ thừa nhận tội trạng, quyết từ giả cõi đời.”

Lý Thư Bạch xem xét kỹ nội dung bức thư rồi lạnh nhạt nhận xét: “Ta chỉ thấy bức thư này có ý từ giả cõi đời, chẳng thấy chỗ nào là thừa nhận tội trạng cả.”

10.3

Vũ Tuyên lặng thinh, song Hoàng Tử Hà nghẹn ngào nói: “Chẳng lẽ ‘hai tay vầu máu’ không phải là thừa nhận ư?”

“Bức thư này còn rất nhiều nghi vấn, chúng ta cần phải cân nhắc kỹ rồi hẵng kết luận.” Lý Thư Bạch bình tĩnh gấp tờ giấy lại, bỏ vào phong bì, giọng nói còn thản nhiên hơn thái độ.

Vũ Tuyên chỉ nhìn Hoàng Tử Hà, khàn khàn nói: “Ta giữ bức thư này hơn nửa năm nay, chưa hề tiết lộ với ai. Hôm nay trao lại cho muội, nếu muội thật sự cho rằng mình... cho rằng Hoàng Tử Hà vô tội, thì hãy tiếp tục điều tra để cho ta, cũng là cho bản thân mình một câu trả lời.

Hoàng Tử Hà nhét phong thư vào trong ngực áo, theo Lý Thư Bạch về nha môn Thành Đô.

Vừa về đến nơi đã thấy Chu Từ Tàn đang ngồi một tay cầm bánh bao một tay kia cầm chiếc vòng chạm đôi cá ngấm ngấm, vẻ mặt rạng rỡ.

Hoàng Từ Hà cảm thấy góc bì thư đang đâm vào vào da thịt mình, khiến cô vừa bất lực, vừa hoang mang.

Lý Thư Bạch nửa cười nửa không liếc sang, thấy Hoàng Từ Hà thần thờ, y chợt ghé tai cô hỏi nhỏ: “Ngươi bảo khi nào thì nên nói thật với Từ Tàn?”

Nghe ra ý tứ trên chộc trong câu nói của y, Hoàng Từ Hà chợt thấy tảng đá đè nặng lên ngực mình dường như cũng nhẹ bớt mấy phần, vội thức cự lại: “Kiếp sau đi!”

“Kiếp sau gì cơ?” Chu Từ Tàn thính tai nghe lọt câu này. Gã đứng phắt dậy đi về phía họ: “Các vị lẽ mà quá, tôi đợi lâu lắm rồi đấy.”

Lý Thư Bạch liếc chiếc vòng trên tay gã: “Đợi chúng ta có việc gì?”

“Thi thể Thang Châu Nương kia đã được đưa đến đây, cũng tìm được mấy người quen của bà ta ở Long Châu rồi, chúng ta mau đi tra xét xem!”

Nói đoạn, Chu Từ Tàn tay cầm vòng tay cầm bánh bao, vừa cầm vừa xăm xấn đi ra ngoài. Đầu bếp lộ đầu ra trông thấy gã bèn gọi rồi rút: “Bỏ đầu, bỏ đầu! Có bánh gạo này, lấy cái này nữa nhé?”

“Ta thích bánh gạo lắm đấy!” Chu Từ Tàn mừng như bắt được vàng, vội nhét ngay vòng vào ngực áo để rảnh tay cầm bánh gạo.

“Chào Từ Tàn, sớm quá nhỉ.” Bên cạnh chợt có người nói.

Chu Từ Tàn ngoái lại, ra là Tề Đằng đang bung một chồng công văn, hẳn đến bàn công việc. Gã lập tức nhét bánh bao vào miệng, chấp tay chào: “Ề ại a!”

“Tay đệ bản thể kia lại cầm vào bánh gạo.” Tề Đằng đùa rồi giật ngay cái bánh bao trên tay Chu Từ Tàn, song cũng không ăn, chỉ nhìn chăm chăm vào tay họ Chu: “Tay dính đầy bột gạo kia, đệ định cứ để thế mà đi điều tra đấy à?”

“Ồ...” Chu Từ Tàn chớp chớp mắt, còn đang mãi ngắm bột gạo dính trên tay thì Tề Đằng đã ném phứt cái bánh gạo xuống rãnh nước bẩn, lại múc một gáo nước cạnh đó, gọi: “Lại đây rửa tay nào.”

Chu Từ Tàn xấu hổ, vội từ chối: “Đệ... Đệ đệ tự...”

Bạn đang đọc truyện *Trâm Lii: Tình Lang Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Chương 10.3

“Được rồi, đệ sắp thành anh vợ ta còn gì.” Tề Đằng vừa nói vừa gọi liên tiếp hai ba gáo nước, đến khi tay Chu Từ Tàn sạch bong mới chịu buông tha, quăng gáo nước dạn dỏ: “Từ Tàn có biết đồ dùng của phụ nữ bản thể nào không? Đệ không nhìn thấy thôi, bề mặt dính toàn thứ bản thiêu đấy. Ta có một người bạn, thường mân mê chiếc vòng của người yêu mà âm thầm tưởng nhớ, một lần mãi xem chưa rửa tay đã cầm trái cây ăn, kết quả vừa nôn vừa mửa vừa đi tả, suýt nữa thì mất mạng. Về sau mới biết người yêu của huynh ấy mua cái vòng từ tiệm cầm đồ, nghe nói là mấy tên vô lại đáng chết tháo nó từ một cái thầy chết trôi đem đi cầm, đệ giữ khư khư vật này bên mình, còn vừa cầm xem vừa ăn, chẳng phải bản lắm ư?”

Chu Từ Tàn cười gượng, sờ sờ chiếc vòng qua lớp áo: “Tề đại ca, chiếc vòng này của đệ... còn mới, không phải lấy từ xác chết trôi đâu...”

“Cẩn thận vẫn hơn! Chiều nay ta rảnh, để ta dắt đệ lên núi Minh Nguyệt xin Mộc Thiện đại sư ít tinh thủy, thanh tẩy cái vòng này mới được!”

Nói rồi hẳn lại bung chồng công văn lên đi thẳng vào nha môn.

Chu Từ Tàn lè lưỡi lắm bầm: “Sao lúc trước không nhận ra huynh ấy cũng mắc bệnh sạch sẽ nhi...”

Hoàng Từ Hà nhìn chiếc bánh gạo bị ném xuống rãnh rồi trầm tư ngẩng lên, gặp ngay ánh mắt Lý Thư Bạch.

Tự biết y chắc chắn không làm chuyện ấy, cô đành nhắm mắt gật đầu.

Ba người vừa đi ra, chợt Hoàng Từ Hà ối một tiếng, cúi kinh vẩy chân lia lịa: “Giẫm phải phân chó rồi.”

Chu Từ Tàn quan tâm hỏi: “Không sao chứ?”

“Không sao, may mà khô rồi, để tôi ra rãnh nước cọ đi.”

Đoạn cô chạy thẳng về phía rãnh nước bẩn. Chu Tử Tần ơi ới gọi với theo: “Nhanh lên, ta đợi.”

“Thôi đừng đợi, chúng ta đến tàu ngựa trước đi.” Lý Thư Bạch nói rồi xăm xăm đi thẳng.

Chu Tử Tần ngoái lại nhìn cô, rồi hấp tấp đuổi theo y.

Hoàng Tử Hà đến bên rãnh nước, vờ cọ đế giày, song mắt lại đảo quanh, thấy không có ai bèn nhặt một cành cây dưới đất chọc vào miếng bánh gạo vớt lên. May mà bánh gạo rơi xuống tảng đá nên chưa bị chảy nhũn ra.

Cô ngắt một lá cải thảo, bọc bánh gạo vào cầm trong tay đi đến tàu ngựa gặp Lý Thư Bạch và Chu Tử Tần.

Địch Ác vẫn đang được vỗ béo, vừa đackson ăn đậu vừa hằm hè bắt nạt những con ngựa khác. Cạnh đó là Na Phát Sa đang nằm giữa đồng cỏ dường như thương, giương cặp mắt to nhìn quanh.

Lý Thư Bạch và Hoàng Tử Hà tuy đã hóa trang nhưng sợ Địch Ác nhận ra mùi nên cố ý đi đến tàu ngựa đối diện, chọn hai con ngựa bình thường.

Đúng lúc họ cưỡi ngựa băng qua đường thì một con chó gầy gò dữ tợn từ trong ngõ lao ra sủa ầm ầm. Đang muốn ngủ lại có người dưng gổ, Hoàng Tử Hà tiện tay ném bánh gạo gói trong lá cải thảo ra. Con chó nọ hít hít mấy cái rồi ngoạm ngay một miếng, ăn cả lớp cải thảo bọc ngoài.

Chu Tử Tần cau nhàu: “Ta không đòi nào cho chó dữ ăn!”

Hoàng Tử Hà đáp: “Tôi đang còn một con chó.”

“Để làm gì thế?”

“Mùi chó rất thính, nếu huấn luyện thuần thục có thể hỗ trợ phá án. Nhìn đáng sợ con này, chính là giống chó Tế* thuần chủng đó.”

(*Chó Tế: một giống chó săn ở Trung Quốc từ thời xưa, chủ yếu bắt nguồn từ đất Tế (khu vực cả tỉnh Sơn Đông và Thiểm Tây))

Chu Tử Tần tức thì quay sang bảo thuộc hạ: “A Trác, mau bắt lấy nó cho ta!”

Bởi vậy, khi họ đến nghĩa địa, đã thành ra ba người và một con chó.

Lão quản trang thoát trông thấy con chó gầy gò bản thủ thì bật cười: “Thiếu bỏ đầu muốn nuôi chó cứ bảo tôi! Con chó nhà tôi mới đẻ mấy con, xin hơn con này nhiều!”

“Lão thì hiểu gì? Nhìn con chó này xem, là giống chó Tế thuần chủng đấy!” Chu Tử Tần kéo dây buộc cổ, buộc nó vào cửa.

Ông lão không dám tin vào mắt mình, vội ngồi thụp xuống nhìn thẳng vào mắt con chó, hồi lâu mới lau lau: “Con chó này mà cũng gọi là chó Tế à? Rõ ràng là chó cỏ.”

Chu Tử Tần sai bước vào nghĩa địa, thấy trong nhà xác đặt một thi thể phủ vải trắng, mấy cỗ khoái đang đứng đó huyền thuyên, bên cạnh là mấy ông già bà cả mặt mày ủ rũ, hẳn là người thân của Thang Châu Nương.

“Lại đây, tham kiến Chu thiếu bỏ đầu mau lên!” Các cỗ khoái quát gọi, rồi lần lượt giới thiệu với Chu Tử Tần đâu là hàng xóm, đâu là con cháu Thang Châu Nương.

Chu Tử Tần nhanh nhẹn mở hòm đồ nghề ra, đeo găng tay vào, bắt đầu kiểm tra vết thương của Thang Châu Nương. Tay chân bà ta gãy nát, đầu bê bết máu, quả là bị ngã núi. Giương mặt cũng gập nát, chỉ còn nốt ruồi sau tai chứng minh thân phận.

“Đây là những thứ bà ta mang trên người khi rơi xuống núi.” Các cỗ khoái lại trình lên một tay nải.

Chu Tử Tần thuận tay giở ra xem, thấy chỉ có mấy bộ đồ để thay đổi và một nắm tiền lẻ. gã bèn bỏ đó nhận xét: “Xem ra quả là đi đường sẩy chân ngã xuosong núi.”

Hoàng Tử Hà sức nhớ ra một chuyện, liền hỏi: “Bà ta chết khi nào vậy?”

“Sáng hôm qua, khoảng... giờ Mão.”

Giờ Mão. Hoàng Tử Hà nhớ ngay đến việc Trương Hàng Anh va vào một thớt ngựa phi như bay, bị hất văng xuống núi, áng chừng cũng khoảng giờ Mão hôm qua.

“Phải rồi, Tử Tần, nghe nói gần đây vì chuyện Quý vương bị hành thích nên suốt dọc đường từ phủ Thành Đô đến Hán Châu đều có quân Tây Xuyên canh gác, dân chúng muốn đi vào cũng rất khó khăn phải không?”

“Đúng thế, đoạn đường đó vốn tập nập lái buôn, giờ quân Tây Xuyên lại nghiêm cấp cưỡi ngựa hoặc ngồi xe ngựa ra vào, những người đi bộ còn phải

khám người, dân chúng oán than không ngớt.” Chu Tử Tàn sực nhớ ra một chuyện: “Chẳng biết Trương nhị ca đã đến Hán Châu hay chưa? Ôi, Trương nhị ca thật đáng thương, thiên hạ rộng lớn biển người mênh mang, biết đi đâu mà tìm Tích Thúy đây!”

Hoàng Tử Hà ngồi xuống quan sát vết thương của Thang Châu Nương, thấy gáy bà ta cũng bị giập nát, quả là thê thảm không nỡ nhìn, bèn đứng dậy quay sang hỏi Chu Tử Tàn: “Công tử có muốn biết Trương nhị ca bây giờ ở đâu không? Hay để tôi tiết lộ nhé?”

“Ta không tin!” Chu Tử Tàn hừ mũi: “Lẽ nào Sùng Cổ có thiên lý nhãn thuận phong nhĩ, nắm được mọi hành động của Trương nhị ca ở tận Hán Châu ư?”

Hoàng Tử Hà cười đáp: “Tin hay không thì tùy. Tôi chẳng những biết Trương nhị ca ở đâu, mà còn biết tay phải huynh ấy bị trật khớp, đang ở quán trọ sắc thuốc cơ đấy...”

Chu Tử Tàn tức thì nhảy dựng lên: “Cái gì cơ? Trương nhị ca đã bị thương, còn phải ở quán trọ sắc thuốc à?”

“Đừng cuống, không phải sắc thuốc cho mình, không nghiêm trọng thế đâu,” Vừa nói cô vừa mở tay nài xem kỹ kiểu dáng và hoa văn quần áo của Thang Châu Nương. Chu Tử Tàn nóng ruột, đành quay sang nắm tay áo Lý Thư Bạch nài nỉ: “Vương huynh cho tôi biết đi, là chuyện gì thế?”

Lý Thư Bạch nhìn Hoàng Tử Hà: “Trưa nay cứ theo chúng ta là biết.”

“Hai người... Các vị đúng là làm tôi tức chết mà!” Thấy Chu Tử Tàn như kiến bò chảo nóng, Hoàng Tử Hà bất giác nhoèn cười nhìn Lý Thư Bạch vẻ tán thưởng.

Thang Châu Nương góa chồng từ khi còn trẻ, người thân quen đến đây cũng chỉ có một đứa cháu và hai ba láng giềng.

Một người hàng xóm gầy gò ăn mặc chỉnh tề, tay đeo nhẫn vàng, cười rất khó coi: “Tiểu nhân là lý chính phó Tùng Hoa. Thang Châu Nương vốn dĩ là người Thanh Đô, năm mười bảy tuổi mới gả đến Hán Châu. Vợ tôi chơi với bà ấy từ nhỏ, có kể rằng chồng bà ta mất sớm, cuộc sống rất khổ sở, phải đi làm công nhật nhặt từng đồng. Về sau thấy Phó cô nương loan tin muốn tìm người làm, tôi bèn báo bà nó, người ta trông có vẻ tử tế, chắc cũng không khó hầu hạ, lương tháng nhiều mà việc lại nhẹ nhàng, bà thử hỏi Thang Châu Nương xem, nếu muốn làm thì để tôi giới thiệu.”

“Nói vậy thì ông chính là người giới thiệu Thang Châu Nương cho Phó Tân Nguyên ư?”

“Đúng thế. Nào ngờ mới được một năm lại xảy ra chuyện... Ôi, nhắc tới chuyện ấy, tôi với bà nó còn hồi hận đây này. Mọi người đều nói gian nhà đó có vấn đề, chẳng những có hai người tự sát bên trong, mà ngay cả Thang Châu Nương cũng gặp nạn bỏ mạng, chẳng phải quái dị lắm ư?”

Hoàng Tử Hà thấy sau lưng ông ta là một phụ nữ béo lùn phúc hậu, đang cúi đầu vắn vò chiếc khăn tay, bèn hỏi: “Kia là người nhà ông ư?”

“Bà nó nhà tôi đấy, Thang Châu Nương lúc trước là hàng xóm của bà ấy.”

Hoàng Tử Hà liền hỏi bà ta: “Thang Châu Nương làm u già trong nhà họ Phó, có kể chuyện gì với các vị không?”

Người đàn bà kia rõ ràng còn chưa hết kinh hãi trước thi thể giập nát đáng sợ của Thang Châu Nương, lấy khăn tay chặm mắt nghẹn ngào đáp: “Không có. Ngày lễ tết bà ấy thường đem quà cáp cảm ơn bọn tôi đã giới thiệu cho chỗ làm tốt. Nghe nói... Nghe nói Phó nương tử rất ôn hòa, đồ ăn thức mặc đều chia cho bà ấy một phần, chưa bao giờ cắt xén tiền lương, công việc hằng ngày cũng nhàn nhã, chỉ quét tước dọn dẹp, lo ba bữa cơm mà thôi.”

“Bà ấy có bao giờ nhắc đến khách khứa qua lại với Phó nương tử không?”

“Thưa không... Lúc trước phó nương tử nhờ chúng tôi tìm người, cũng nói phải tìm người kín miệng, chắc hẳn Thang Châu Nương được chủ dặn dò nên không bao giờ nói mấy chuyện đó. Huống hồ... Huống hồ cô ấy là người trong làng ca múa, chúng tôi làm sao dò hỏi về khách khứa nhà người ta được?”

Hoàng Tử Hà cho hai vợ chồng lý chính lui xuống, hỏi đến người tiếp theo.

Là một người phụ nữ trong niên mặt mày vàng vọt, đeo tạp dề xanh, búi tóc cắm một cây trâm bạc bám bụi. Trông bà ta hết sức lúng túng, tay chân lóng ngóng chẳng biết đặt vào đâu, rõ ràng chưa bao giờ gặp phải chuyện này: “Tôi... Nhà tôi ở ngõ Điền Gia Hán Châu, xéo nhà Thang Châu Nương. Năm mười bảy tuổi chị ấy được gả đến đó, hai chúng tôi xấp xỉ tuổi nhau, nhà cũng gần, tính ra thì tôi còn phải gọi Thang Châu Nương là chị dâu.”

Bạn đang đọc truyện *Trâm Lii: Tinh Lang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Chương 10.4

“Gần đây Châu Nương có về ngõ Diên Gian không? Có nói gì với bà không?”

“Tháng trước có về, còn mừng rỡ khoe Phó nương từ nhà mình sắp thành thân. Tôi buột miệng nói hạng người đó đòi nào gả được vào nhà từ tế, không ngờ chị ấy kể rằng đám đó rất tốt, lang quân tuy từng kết hôn, nhưng không có con cái, tuổi cũng còn trẻ, gia cảnh lại khá, Phó nương từ gả vào đó quả là phúc phận mấy đời.”

“Bà ấy có kể gì về vị lang quân kia không?”

“Không... Tôi... Tôi quan tâm tới chủ của Châu Nương làm gì chứ? Huống hồ chúng tôi chỉ trò chuyện được mấy câu thì cháu đăng nhà mẹ của Châu Nương đến, tôi cũng vội về nhà nấu cơm, thực không ngờ... Đó lại là lần gặp xuôi cùng...”

Thấy bà ta lú lú kể lể, Chu Tử Tân bèn cho lui, rồi gọi cháu của Thang Châu Nương lại.

Cháu Thang Châu Nương tên gọi là Thang Thăng, chừng hơn hai mươi tuổi, bộ dạng lông bông, mỗi khi cười trông mặt như bị rút gân, nhìn kiểu gì cũng thấy đáng ghét.

“Cô tôi ấy à? Phải phải, tháng trước tôi có gặp, xin bà ấy cho thêm ít tiền cưới vợ. Ai ngờ bà ấy chỉ nặn ra có hai quan tiền, chặc chặc...” Thang Thăng vung vẩy túi tiền, tỏ vẻ xem thường, “Làm người hầu trong nhà từ tế đã chẳng phải chuyện hay ho gì, huống hồ bà ấy lại hầu hạ một kỹ nữ Dương Châu, mặt mặt biết chừng nào! Nếu không nể tình bà ấy đánh cho vợ chưa cưới của tôi một đôi trăm bạc, tôi còn chẳng muốn nhìn mặt nữa ấy chứ!”

Hoàng Tử Hà hỏi: “Chuyện đánh đôi trăm bạc là thế nào?”

“Chuyện từ lâu rồi mà, chẳng phải bà ấy và ả kỹ nữ kia đều chết cả rồi ư? Hôm đó cô tôi vừa thu dọn mọi thứ xong xuôi đi ra ngõ thì gặp tôi đi về. Nhà tôi ở ngay ngõ Song Hi bên cạnh ấy.”

Hoàng Tử Hà gật đầu, thâm hiểu đó chính là nhà mẹ đẻ Thang Châu Nương.

“Thấy tôi, bà ấy vội gọi giật lại rồi lục tìm trong tay nải, bảo có thứ này cho tôi. Tôi còn tưởng là cái gì hay ho, bèn đứng lại đợi. Bà ấy lục lại một hồi, tôi thấy bà ấy lôi túi tiền ra được nửa chừng thì lại nhét vào nói, để ta đem về Hán Châu, đánh một đôi trăm bạc cho vợ chưa cưới của cháu nhé. Tôi cứ tưởng thật, song về nhà nghĩ lại mới thấy bà ấy lừa mình. Tiện bạc trong phủ Thành Đô nhiều vô số, nếu có lòng thì việc gì phải lặn lội đi tận Hán Châu mới đánh được, rõ ràng là tiếc tiền, chỉ đãi bôi với tôi thôi.”

Hoàng Tử Hà dùng ghi chép, xe, lại biên bản một lượt rồi hỏi: “Cô nương lúc đó đã nói: ‘Để ta đem về Hán Châu đánh một đôi trăm bạc cho vợ chưa cưới của cháu nhé’ ư?”

“Đúng thế.” Thang Thăng gật đầu, “Sau khi về nhà tôi đã nhẩm đi nhẩm lại câu này mấy trăm lần, không sai một chữ, càng nghĩ càng thấy giả tạo.”

Hoàng Tử Hà gật đầu, lại hỏi: “Bà ấy có kể chuyện gì với các người không? Ví như những người Phó nương từ thường qua lại, hay cuộc sống thường ngày chẳng hạn?”

“Không hề, bà ấy lấy chồng mấy chục năm rồi, có về nhà cũng chỉ là về thăm bà nội tôi. Giờ bà nội tôi đã già rồi, chẳng khác gì phỗng đá, nói gì cũng không nghe thấy, mỗi tháng bà ấy chỉ đáo qua biếu bà nội ít tiền, thế thôi.”

Xem ra Thang Châu Nương sống cũng chẳng sung sướng gì, họ hàng không ai đến nhận xác, chỉ có đưa cháu trai ngó qua thì thế một lượt rồi xác nhận: “Chắc là đúng rồi. Ôi chà, nhà chồng bà ấy hết người hay sao mà gọi nhà mẹ đẻ đến nhận xác?”

Chu Tử Tân chen vào: “Nếu nhà chồng bà ấy còn người thì gian nhà đã bị họ thu lại rồi, chứ còn đến bây giờ ấy à?”

Thang Thăng nghe vậy thì sang mắt lên: “Nhà bà ấy chưa bị thu hồi ư?”

Hoàng Tử Hà lạnh nhạt đáp: “Người chết không con cái, nếu hàng cháu đứng ra lo liệu việc chôn cất thì có thể kế thừa sản nghiệp.”

Thang Thăng vội nói ngay: “Tôi là cháu ruột bà ấy, sửa soạn tang ma cho cô mình cũng là việc nên làm mà.”

“Vậy thì tốt, người về lo mua quan quách, chọn sẵn đất chôn cất đi. Chừng nào chôn cất xong xuôi thì đến nha môn lấy giấy tờ đất.”

Sau khi tổng tiền Thang Thăng, Chu Tử Tân hỏi Hoàng Tử Hà: “Triều ta có luật này ư?”

Hoàng Tử Hà lắc đầu: “Không có. Nhưng công tử có thấy, vừa nghe nói còn một gian nhà, ‘bà ấy’ đã lập tức biến thành ‘cô mình’ hay không?”

Chu Tử Tân hậm hực: “Tốt nhất là nghĩ ra cách gì đó khiến người này xoi hòng bòng không.”

“Được được, gian nhà nát trong hẻm ở Hán Châu, trừ chi phí tang ma thì chỉ bằng một đôi trăm bạc thôi.” Nói rồi, Hoàng Tử Hà đọc lại bản khai của mấy người kia một lượt.

Chu Tử Tân sốt ruột hỏi: “Tiếp theo đây Sùng Cổ rảnh không? Mau nói cho ta biết Trương nhị ca thế nào rồi?”

“Đừng nôn nóng, dẫn công tử đến xem là biết mà.” Hoàng Tử Hà sắp xếp biên bản lời khai vừa ghi chép rồi gấp lại.

Bấy giờ Lý Thư Bạch mới vươn tay cầm lấy giờ ra sớm soi nét chữ cô.

Vẫn là những con chữ y đã quen, thể tiểu khai tâm hoa*, thanh nhã tú lệ, song vì viết nhanh nên hạ bút và thu bút đều khá vội vã.

(*một dạng chữ Khai, tương truyền do Vệ phu nhân đòi Tần sáng tạo ra.)

Lý Thư Bạch nhíu mày, nhìn lướt qua mấy hàng chữ, ánh mắt bỗng lạnh băng.

Hoàng Tử Hà hỏi khẽ: “Thế nào?”

Y trả bản lời khai lại cho cô, “Quan tâm quá ắt loạn, dính dáng đến người nhà, quả nhiên người không giữ được bình tĩnh.”

Hoàng Tử Hà cau mày, lại giờ ra xem lại.

Chu Tử Tần ngồi bên hỏi ngay: “Gi cơ? Vụ này dính dáng đến người nhà ai vậy? Không phải là tên Thăng Thăng kia đấy chứ?”

Lý Thư Bạch gật đầu, thuận miệng đáp: “Chính xác.”

Hoàng Tử Hà lật xem những hàng chữ mình viết ra, gắng nén kinh sợ, nhưng ánh mắt vẫn lộ ra vẻ bàng hoàng pha lẫn hồ nghi, bất giác bước chậm hẳn lại.

Lý Thư Bạch ngoái nhìn, dừng một lát rồi đi đến bên cạnh, vỗ nhẹ vào vai cô: “Đến phủ quận thú hẵng so lại.”

Cô miễn cưỡng gật đầu, gấp bản lời khai lại, như trốn tránh.

Thấy ba người ra khỏi nghĩa địa, con chó xấu xí gầy gò bỗng mừng rỡ nhảy lên sủa ầm ĩ.

Hoàng Tử Hà nhìn sắc trời, lại nhìn sang con chó, vẻ ngạc nhiên.

Lý Thư Bạch ghé tai thì thầm: “Không ngờ người cũng có lúc tính lầm.”

Hoàng Tử Hà lờ mờ: “Tôi nói nuôi con chó này để giúp tra án thôi mà!” Mấy cỗ khoái cười ngựa dạt theo một con chó xấu xí chạy rầm rập qua phố khiến người đi đường đều phải liếc mắt nhìn, có kẻ thấy con chó kia thì che miệng cười thầm, có người lại cười phá lên hỏi Chu Tử Tần: “Chu thiếu bỏ đầu, con chó này mắc tội gì mà bị ả đám khoái các vị giải đi điều phố vậy?”

“Phì, bỏ đầu đại gia ta nuôi con chó Tể giúp phá án, mất mũi các người để đầu thế hả?”

“Ra là chó Tể của bỏ đầu, sao giống chó cô thế?”

“Ha ha ha... nhìn thân mình nó dính đầy bùn đất, người nhận ra được hình dạng thật à? Không chừng tắm rửa sạch sẽ lại đúng là chó Tể ấy chứ?”

“Nếu đúng là chó Tể, tôi sẽ nuốt sống nó!”

Đi đến góc phố, đứng chỗ Nhị cô nương nọ bày sạp bán thịt dê, vừa trông thấy con chó, cô ta bèn quăng cho nó một dẻ sườn. Con chó mừng rỡ lao ngay đến, khiến Chu Tử Tần đang dắt nó suýt ngã nhào, còn đang loạng choạng đã bị nó kéo xềnh xệch đến trước sạp thịt, không kịp thu chân lại, cả người va vào sạp đánh rầm, khuỵu xuống.

Nhị cô nương xách dao chặt xương cười cười nhìn gã: “Chu thiếu bỏ đầu việc gì phải hành đại lễ như thế?”

Chu Tử Tần bưng cái mũi nhức nhối, đau ứa nước mắt: “Nhị cô nương, chẳng phải ả đã bảo cô không được ngang nhiên bày sạp giữa phố hay sao? Dù gì... Dù gì cũng đừng chìa ra mặt đường thế chứ?”

Nhị cô nương thần nhiên đẩy xe thịt dạt vào bên đường chừng hai ba thước rồi châm chọc: “Tôi có dạt vào đây thì Chu thiếu bỏ đầu vẫn quỳ mọp trước mặt tôi thôi.”

Chu Tử Tần nhăn mặt: “Ít ra... cũng không tha thiết quỳ sụp trước gấu váy cô như thế.”

Nhị cô nương kéo gấu váy đã cũ, trừng mắt lườm gã rồi nhặt một dẻ sườn to hơn quăng ra: “Đi!”

Con chó mừng như điên, lao vọt tới, Chu Tử Tần đang bỏ lồm cồm dưới đất bị nó kéo lê hơn hai thước, cuối cùng tóm được một thân cây, buộc nghiêng nó lại mới thôi.

Trong tiếng cười ồ của cả con phố, Chu Tử Tần tức tối gỡ phăng sợi dây buộc cổ chó khỏi tay, xoa xoa khuỷu tay và đầu gối xước xát, xông đến trước mặt Nhị cô nương, vỗ sạp thịt hùng hổ: “Cô!”

Nhị cô nương vớ ngay con dao chặt xương, bình thần nhìn gã: “Tôi làm sao?”

Chu Tử Tần nhìn con dao rồi lại nhìn gương mặt trắng trẻo thanh thú của Nhị cô nương, há miệng ra, rồi lúng túng giơ tay lên, lùi lại: “Ta... Ta chỉ định bảo, sau này cô bày sạp ở đây được rồi, đừng chia ra phố chắn đường xe cộ người ngựa qua lại.”

Bạn đang đọc truyện *Trâm Lii: Tình Lang Hờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Chương 11: Rong Lửa Pháp Phối.

Trong tiếng cười rộ khắp phố, rốt cuộc Chu Tử Tần cũng theo họ đến quán trọ, chạy thẳng ra nhà sau, thấy siêu thuốc đang đặt trên bếp lửa, Trương Hàng Anh ngồi trên ghế con, vừa quạt lửa vừa hé nắp ra xem.

“Trương nhị ca!” Chu Tử Tần gọi toán lên chạy ù vào, suýt hất văng siêu thuốc: “Chẳng phải huynh đến Hán Châu rồi ư? Sao lại ở đây?”

Trương Hàng Anh giật nảy mình, vội vòng tay che cho siêu thuốc: “Cẩn thận, sắc thêm lát nữa là được rồi.”

“Xảy ra chuyện gì thế? Huynh bị ốm à? Hay là bị thương?”

Thấy Trương Hàng Anh lấp bắp mãi không kể rõ đầu đuôi được, Hoàng Tử Hà bèn chen vào đáp thay: “Trương nhị ca và một người bạn giữa đường gặp chuyện, nên huynh ấy đưa bạn quay lại đây.”

“Bạn nòa vậy? Hình như Trương nhị ca chỉ đi có một mình thôi mà.” Chu Tử Tần ngó vào phòng, tức thì giật bắn mình, “Cảnh Dục ư?”

“Chu thiếu gia.” Cảnh Dục nằm trên giường quay ra gương cười với gã, rồi vội vã sửa lại: “À à, không phải, là Chu bồ đầu.”

“Công công cũng thoát được ư? Sao lại ở đây?”

“Tôi... đương nhiên là ở cạnh gia vẫn hơn.” Cảnh Dục nhìn Lý Thư Bạch nói khê, “Có điều... giờ nô tài thế này, e rằng lại làm liên lụy đến gia...”

“Đừng nói những lời này.” Lý Thư Bạch cắt ngang, “Yên tâm tĩnh dưỡng đi.”

Cảnh Dục khó nhọc gục gặc đầu đầy cảm kích. Trương Hàng Anh bưng bát thuốc đi vào: “Hồi ở Đoan Thùy Đường, tôi cũng học được cách sắc thuốc, bát thuốc này sắc vừa đủ độ, công công mau uống đi cho nóng.”

Lý Thư Bạch cầm bát thuốc, ngồi xuống đầu giường Cảnh Dục, thổi cho nguội bớt.

Cảnh Dục thấy vậy vội dựa gối ngồi dậy, cúi đầu đón lấy bát thuốc, không dám đề y dứt. Chu Tử Tần cũng ngồi xuống bên cạnh, nhìn Cảnh Dục uống thuốc.

Hoàng Tử Hà rút cây trâm ngọc trên đầu ra, ngồi xuống bàn thông thả sắp xếp lại những manh mối thu được ngày hôm nay.

Ánh hoàng hôn dần nhạt đi, trời cũng tối dần. Mọi người bắt đầu ăn cơm tối, chỉ mình Chu Tử Tần nấn ná không muốn về, cứ thao thao nói chuyện đến tối mịt.

Cuối cùng Hoàng Tử Hà đành kéo gã dậy: “Công tử để Dục công công đi nghỉ sớm đi, đừng quấy rầy nữa.”

“Ta không về đâu, ngủ luôn ở đây chờ ong, chứ muộn thế này quay về rồi sáng sớm mai lại chạy đến, mệt chết.” Nói đến đây, mắt gã sáng lên nhìn cô: “Phòng Sùng Cổ có rộng không? Cho ta ngủ nhờ một hôm nhé?”

Hoàng Tử Hà lạnh toát sống lưng, đành định từ chối thì giọng Lý Thư Bạch phía sau đã lạnh nhạt vang lên: “Không rộng.”

Cô vội cúi đầu, hành lễ với y.

Chu Tử Tần tiu nghỉu: “Thôi được, để ta đi thuê thêm phòng.”

“Nhớ trả giúp chúng tôi tiền phòng mấy hôm trước đây.” Hoàng Tử Hà gọi với theo. Chuyện này đương nhiên, số tiền lấy được từ gã thích khách đã sắp cạn sạch, cứ để Chu thiếu gia tiêu tiền như rác chi đi.

Khó khăn lắm mới sắp xếp ổn thỏa cho Chu Tử Tần, mọi người cũng được yên tĩnh, ai về phòng nấy nghỉ ngơi.

Đang thêm thiếp ngủ, chợt nghe bên ngoài có tiếng la hét ầm ĩ.

Hoàng Tử Hà kinh hãi bật dậy, vừa trông thấy ánh lửa hắt lên song đã nghe thấy tiếng Lý Thư Bạch gõ cửa: “Cháy rồi!”

Cô lập tức trở dậy mặc quần áo, vì còn phải bó ngực nên cũng hơi lâu. Ra khỏi cửa, cô thấy Chu Tử Tần liêu xiêu chạy đến: “Không xong rồi, không xong rồi!”

Lý Thư Bạch và Hoàng Tử Hà chẳng còn bụng dạ để ý đến gã, mượn ánh lửa chạy thẳng đến phòng Cảnh Dục thì thấy Trương Hàng Anh đã ở đó, trong phòng sặc sụa mùi khói. Mọi người trong quán trọ cũng ùn ùn chạy ra, đổ xô về phía giếng trời.

“Lửa... Lửa lớn quá!” Mặt tiền quán trọ đã chìm trong lửa, khói bốn lên mù mịt, cuộn cuộn bay về phía các phòng.

Lúc đi dạo phố đêm Thành Đô, Lý Thư Bạch và Hoàng Tử Hà từng thảo luận, cho rằng biện pháp hay nhất của kẻ địch là đốt quán trọ. Họ cũng đã quan sát quán trọ này, thấy rằng nếu có cháy thì rất dễ chạy thoát, muốn ám sát, trừ phi...

Hoàng Tử Hà đứng phắt dậy xách ghế đập vào cửa sổ. Chấn song rơi ra, ngoài cửa khói lửa rợp trời, dường như bốn bề đồng thời bén lửa, vây lấy bọn họ vào giữa.

Quả nhiên, để giết hại bọn họ, kẻ địch chẳng nề đốt trụ cả nhà cửa xung quanh, biến cả góc phố thành tro tàn.

Giữa bốn bề lửa đỏ, chỉ còn chỗ bọn họ chưa bén lửa, song đã mù mịt khói, chừng như không còn đường thoát.

Lý Thư Bạch nhíu mày, ra hiệu cho Trương Hàng Anh đỡ Cảnh Dục: “Đi thôi.”

Chưa dứt câu, đã nghe bên ngoài la toáng lên, thì ra một căn nhà sát vách kầu ngày cũ kỹ sập xuống. Toàn bộ run mề kẻo cột cháy phùng phục đổ ập vào quán trọ, người trong đây phòng phía trước vừa nháo nhào chạy ra đang ùn lại ở đây, lập tức có mấy người bị giẫm đạp kêu la oai oái.

Quán trọ này nằm trong ngõ vắng, xung quanh toàn những căn nhà cũ kỹ, lúc này bị cháy rừng rực, lửa lớn từ bốn phương tám hướng ập đến, khói đen mù mịt chụp xuống quán trọ.

ở giếng trời, rất nhiều người đã sặc sụa vì khói, thậm chí có người già, phụ nữ và trẻ em ngất lịm.

Lý Thư Bạch xé tấm chăn trên giường ra, Hoàng Tử Hà chẳng đợi ý nhắc, nhanh nhẹn vẩy nước trà thấm ướt rồi chia cho mỗi người một dải vải.

Họ dùng vải ướt bịt mặt, xông ra khỏi phòng. Thế lửa rất mạnh, song đáng sợ hơn là khói đen mù mịt.

“Khói bốc lên trên, nên cúi người xuống mà đi, phía dưới đỡ hơn đấy.” Hoàng Tử Hà lom khom dẫn cả bọn chạy ra cửa.

Khói dày đến nỗi không mở nổi mắt, phải lần tường mà đi, nhưng tường cũng bị hun đến nóng giãy lên, không sao chạm vào được, đành mò mẫm đi trong bóng tối.

“Ồi ôi...” Chu Tử Tần vấp phải một thân người dưới đất, ngã lăn ra rồi lại lồm cồm bò dậy, cũng chẳng biết đối phương còn sống hay đã chết, hốt hoảng xoa xoa chỗ mình vừa vấp vào, xin lỗi rồi rít: “Xin lỗi, xin lỗi nhé.”

Hoàng Tử Hà định nhắc gã nhưng vừa há miệng đã thấy họng đau rát, đầu cũng choáng váng. Đầu gối cô nhũn ra, suýt ngã khụy xuống đất. May sao có người nắm lấy cánh tay, đỡ cô dậy.

“Theo ta.” Giữa một trời tối tăm mù mịt, nghe thấy giọng Lý Thư Bạch ngay bên cạnh, cô bỗng vững dạ hẳn. Cô không cần nhìn cần nghĩ gì nữa, chỉ cần y dẫn dắt là đủ.

Dường như tấm lưng ý chính là nơi nương náu an toàn nhất.

Đang đi, Lý Thư Bạch bỗng dừng lại. Họ đã đi hết chiều dài bức tường, cảm nhận về phương hướng của y rất nhạy, nhanh chóng tìm được cổng sau.

Trương Hàng Anh đang định tung chân đập cửa thì Lý Thư Bạch đã nắm lấy vai gã nói khẽ: “Ngoài đó có người.”

Trăng lu gió lộng, ngọn lửa rừng rực đuổi sát sau lưng, ba mặt là lửa, chỉ có một con đường ra duy nhất lạng phắc như tờ.

Trương Hàng Anh dỏng tai lắng nghe rồi ngạc nhiên thì thào: “Đâu... Đâu có tiếng người?”

“Lửa lớn như thế, chỉ chờ một lối thoát duy nhất, lẽ nào không có mai phục?” Giọng Lý Thư Bạch cũng hơi xao động: “Nhưng bên ngoài chẳng nghe động tĩnh gì cả?”

“Có người bao vây bên ngoài cánh cửa này ư?” Chu Tử Tần buột miệng hỏi, “Lẽ nào chúng ta xông ra sẽ gặp phải mưa tên?”

“Đang ở trong phủ Thành Đô, bên ngoài không có nhiều chỗ ẩn náu, không thể sắp xếp nhiều tay cung được. Nhưng nhất định có người mai phục, hễ ta xông ra sẽ bị chém giết.”

Mọi người nghe nói đều vã mồ hôi lạnh.

Đúng lúc này, người phía sau bắt đầu ùn ùn chạy đến, có kẻ la to: “Cửa kia kia! Nhanh lên...”

Giữa lúc hỗn loạn, dòng người chen chúc ủa đến, cướp đường nhau mà chạy, đột nhiên nghe ầm một tiếng, lửa bắn tứ tung.

Căn gác cạnh đó cháy rụi, đổ sập xuống, khiến cả đám người giẫm đạp lên nhau tránh né, kẻ ngã, người bị thương, kẻ bấn lửa, người bị bỏng, kêu la thảm thiết.

Năm người bọn họ bị vây trong lửa, ngọn lửa hùng hực bao phủ xung quanh, quần áo đầu tóc cháy sém, đường thoát duy nhất là cánh cửa trước mặt. Tường vách hai bên đã bị hun nóng giòn, cây cối cạnh đó cũng cháy rừng rực, tình cảnh hết sức nguy cấp.

Giữa màn khói mịt mù, Hoàng Tử Hà ngẩng đầu trông thấy trên bức tường đầu hồi có người đang lén lút nhìn về phía họ, vung tay ra hiệu với bên dưới.

Cô quay sang bảo Lý Thư Bạch: “Chúng phát hiện ra chúng ta rồi, chỉ đợi ta đâm đầu vào rọ đấy thôi.”

Lý Thư Bạch khẽ gật đầu, lẹ liếc về phía cánh cửa.

Cánh Dục được Trương Hàng Anh dìu đỡ, vốn đang bịt mũi miệng loạn choạng chạy theo họ, đột nhiên gỡ miếng vải ướt xuống, đẩy Trương Hàng Anh ra, đi đến trước cửa nói: “Gia... nô tài từ biệt ở đây thôi.”

Trương Hàng Anh ngạc nhiên buột miệng: “Công công định đi đâu?”

“Chỉ cần ta xông ra, sẽ không thể hình thành thế bao vây nữa.” Cánh Dục khàn khàn đáp.

Lý Thư Bạch phía sau quát lớn: “Cánh Dục, không được làm vậy!” Song Cánh Dục chỉ ngoái lại mỉm cười rồi quay phắt đi, xô thẳng ra cửa.

Cánh cửa đã bị lửa thiêu gần rụi lập tức long ra, đổ sập xuống, kéo theo cả khóa. Cả người lẫn cửa đập mạnh xuống nền đá xanh bên ngoài.

Trong khoảnh khắc Cánh Dục ngã xuống, mấy ngọn đao long bóng vung ra chém vào người y.

Đúng như họ đoán, bên ngoài có mai phục.

Khi đã kiểm soát xuống thân thể, Cánh Dục hột cười to. Giữa đêm khuya, tiếng cười the thé xuyên qua màn khói mù mịt cùng tiếng kêu khóc nhón nháo, khơi lên một cơn hoang mang khắp xung quanh.

Ngay lập tức, mọi người trong quán trọ xộc ra, đem theo khối lửa mù mịt, đám người mai phục chỉ kịp tấn công kẻ xông ra đầu tiên là Cánh Dục thì Lý Thư Bạch, Trương Hàng Anh và Chu Tử Tần đã tung mình nhảy ra, tránh được ngọn đao đón đầu, nhen nhẹn lợi dụng khói mù, đoạt binh khí đối phương.

Lý Thư Bạch chặn địch, Hoàng Tử Hà kéo Cánh Dục dậy, đỡ y chạy đến đầu hẻm. Nhưng kẻ mai phục trong ngõ xông lên ngăn cản đều bị Lý Thư Bạch thẳng tay chém chết.

Thế lửa càng thêm dữ dội. Trước ánh lửa rừng rực, muôn sao trên trời cũng thành ra lu mờ, ảm đạm.

Cô chợt trông thấy mấy bóng người nhanh chóng áp sát, xông thẳng vào giữa đám thích khách chém giết.

Là quân tinh duệ của vương phủ. Mấy ngày nay cô đi khắp nơi tra án thì họ đã âm thầm tập kết ở phủ Thành Đô, hơn nữa còn tụ lại bên người Lý Thư Bạch. Tiếng cười của Cánh Dục khi này đã ám vị cho họ biết vị trí của Quý vương trong đám cháy hỗn loạn này, giờ bọn Hoàng Tử Hà chẳng còn gì phải lo nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trâm Lii: Tình Lang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Chương 11.2

Cô cúi đầu, giao tất cả lại cho Lý Thư Bạch, còn mình chỉ gắng sức đem Cánh Dục đi càng xa đám cháy và chém giết càng tốt, để khỏi bị vạ lây.

Ngoài hẻm có người la lớn: “Đằng này có người chạy ra rồi, mau mau cứu hỏa!” Dân chúng quanh đó tức thì xách thùng nước lũ lượt chạy đến, những kẻ mai phục đã không còn cơ hội lợi dụng đám cháy sát hại Quý vương, thấy tình thế không ổn bèn vứt cái xác lại bỏ chạy.

Lý Thư Bạch ngăn bọn họ đuổi theo, cứ để đám quân tinh duệ làm là đủ. Dù sao mấy người họ đã mệt lử, lại vừa thoát khỏi đại nạn, làm gì còn lòng dạ

tiêu diệt thích khách nữa.

Bốn người xúm lại quanh Cảnh Dục, thấy vết thương đã cầm máu của y vỡ ra, lại thêm mất vết đao chém lúc xông ra cửa, cả người bê bết máu me, chẳng còn hy vọng gì nữa.

Hoàng Tử Hà vội giao y cho Trương Hàng Anh đỡ: “Mau mau, tôi chạy đi tìm thầy thuốc...”

Mới chạy được hai bước, chợt nghe tiếng Lý Thư Bạch gọi với đằng sau: “Không cần đâu.”

Cô sững sờ, ngoái lại thì thấy Cảnh Dục nắm chặt tay Trương Hàng Anh, nhìn Lý Thư Bạch, thều thào: “Sau này bên cạnh già... tạm thời... có lẽ không có ai hầu hạ nữa rồi...”

Tuy các hộ vệ thất tán trên núi đã có rất nhiều người quay lại, nhưng Cảnh Dật và Cảnh Hữu vẫn chưa rõ tung tích, bên cạnh Lý Thư Bạch quả thật không có người hầu cận.

Trương Hàng Anh siết chặt tay Cảnh Dục, rung rung nước mắt nói khẽ: “Còn tôi... tôi ở đây.”

Cảnh Dục đưa mắt nhìn sang gã, mặt mỉm cười: “Tên nhóc bị khai trừ này... có được không đây...”

Lý Thư Bạch ngồi xuống chăm chú nhìn y, dịu giọng: “Không phải lo cho ta, ngươi cứ yên tâm đi.”

Song Cảnh Dục vẫn khur khur nắm lấy tay Trương Hàng Anh, cặp mắt bắt đầu lạc thần hết nhìn Lý Thư Bạch lại nhìn sang Trương Hàng Anh.

Hoàng Tử Hà và Chu Tử Tần vội ôm lấy y.

Trương Hàng Anh rom róm nước mắt, quỳ xuống trước mặt Lý Thư Bạch.

Ánh mắt Cảnh Dục không rời Lý Thư Bạch, mấp máy môi, song không thốt ra được lời nào.

Lý Thư Bạch thoáng lưỡng lự rồi gơ tay đỡ Trương Hàng Anh đứng dậy: “Trước đây ngươi vốn là người trong đội nghi trượng, giờ quay lại bên ta, cũng coi như có đầu cs cuối.” Trương Hàng Anh ngẩng nhìn y, nước mắt cuối cùng cũng đã lăn dài, run run đáp: “Đa tạ... vương gia.”

Cảnh Dục thấy thế thì vui mừng ra mặt, dường như còn định mỉm cười, nhưng vừa hé miệng, cả gương mặt đã méo mó đi.

Cánh cửa và bức tường bên cạnh thỉnh thoảng sụp xuống, người bên trong kẻ bị bóng, kẻ bị ngã, kẻ bị giẫm đạp chen nhau ụa ra. Trong tiếng kêu gào náo loạn, cánh tay Cảnh Dục lạng lẽ rũ xuống.

Lý Thư Bạch nắm chặt tay Cảnh Dục, đặt vào lòng Trương Hàng Anh.

Thấy y bặm môi, hai hàng mi rung rung, cô lặng lẽ vương tay đặt nhẹ lên mu bàn tay y.

Lửa lớn cháy đến tầng sáng, chân trời cũng nhuộm hồng. Dân chúng Thành Độ bị kinh động, từ bốn phương tám hướng đến cứu hỏa.

Hoàng Tử Hà và Chu Tử Tần tra xét mấy cái xác bị vứt lại hồi lâu, cuối cùng cũng phải tiu nghỉu bó tay. Đám thích khách phi tang vật chứng rất sạch sẽ, những cái xác bị bỏ lại đều mặc đồ thường dân, ngay cả vũ khí trong tay cũng mài hết dấu dục đi.

Đem theo hộ vệ đi lại trong thành rất không ổn, Lý Thư Bạch bèn lệnh cho các thị vệ giải tán, thỉnh thoảng âm thầm bám theo bảo vệ là đủ. Chỉ còn lại bốn người bọn họ hoang mang nhìn đồng tro tàn trước mặt, lặng thinh. Để truy sát Lý Thư Bạch, lẽ địch chẳng những sát hại Kỳ Lạc quận chúa, mà còn không tiếc tay đốt trụi cả con phố, khiến dân chúng vô tội quanh đó vạ lây, số người bỏ mình trong lửa rất nhiều, kẻ nhà tan cửa nát còn nhiều hơn.

“Khốn nạn thật... ta nhất định phải chính tay bắt kẻ phóng hỏa đền tội!” Chu Tử Tần nghiêng răng cắn hận.

Hoàng Tử Hà nhíu mày: “Chúng gây ra đám cháy lớn thế này, lại phong tỏa toàn bộ mấy gian nhà xung quanh, chặn hết cửa trước cửa sau, luận cả quá trình hay từng chi tiết đều có chuẩn bị trước. E rằng hung thủ đứng phía sau màn nhắm vào gia có thể lực vô cùng lớn, vượt xa tưởng tượng của công tử.”

Chu Tử Tần bĩu môi: “Bất kể chúng là ai, chỉ cần gây ra chuyện ở Thục thì tổng bộ đầu quận Thục là ta sẽ đấu với chúng đến cùng!”

Họ rời khỏi con ngõ cháy rụi, chợt trông thấy một nữ tử hốt hải chen giữa đám đông đang nhào nhào tủa ra, nhận mặt từng người vừa chạy thoát. Dáng dấp người nọ tha thướt, bước chân nhẹ nhàng, dù đang hốt hoảng tột độ, vẫn rất nổi bật giữa đám đông hỗn loạn.

Chu Tử Tần vội bước đến chào: “Đại nương tìm ai vậy?”

Công Tôn Diên ngoái lại trông thấy bọn họ thì sững sờ, rồi thở phào nhẹ nhõm chạy đến: “Tôi đang tìm các vị đây!”

“Hả? Đại nương lo cho bọn ta ư?” Chu Tử Tần quên bẵng vừa rồi mình suýt sợ vỡ mật, tức thì vỗ ngực khoe khoang: “Đừng lo, bọn ta là ai chứ, đương nhiên không mất một cọng tóc rồi.”

“Công tử bớt huênh hoang, nhìn lại mình đi.” Hoàng Tử Hà nhắc.

Thấy bọn họ mặt mày lấm lem, lời thôi lếch thếch, Công Tôn Diên bèn giúp Chu Tử Tàn phủi bớt tro bụi trên người, “Tối rồi tốt rồi, không sao là tốt.”

“Giờ đại nương trọ ở đâu? Chúng tôi đến quán trọ của đại nương nhé?” Hoàng Tử Hà đề nghị.

Công Tôn Diên gật đầu: “Sau khi trị cho hai tên quấy rầy kia một trận, tôi đã thuê phòng ở quán trọ Vân Lai cách đây hai con đường, các vị cứ theo tôi.”

Quán trọ Vân Lai khá yên tĩnh, tuy bề ngoài cũng bình thường không có gì nổi bật, song trong sân trồng đầy lan và trúc, còn dẫn một con suối, trong mắt những kẻ vừa thoát khỏi hỏa hoạn, nơi này thực hoàn mỹ vô cùng.

“Các vị đây chuyển từ quán trọ bị cháy bên cạnh sang ư?” Chưởng quầy là kẻ lão luyện trong nghề, thoát nhìn bọn họ đã hiểu ra ngay: “Có cứu được hành lý không? Còn đem theo tiền đây chứ?”

Trương Hàng Anh thần thò từ nãy, giờ mới định thần lại, cảm động đáp: “Cám ơn ông chủ quan tâm...”

Hoàng Tử Hà ngắt lời gã: “Yên tâm đi, chưa đến nỗi không trả nổi tiền phòng của ông đâu.”

Công Tôn Diên nói ngay: “Đề tôi trả.”

Chu Tử Tàn hào phóng vẫy tay: “Yên tâm, tất cả chi phí đều có nha môn trả hết.”

Thấy bấy nhiêu người tranh nhau trả tiền, chưởng quầy mới yên dạ: “Thế thì tốt.”

Về cảm động trên mặt Trương Hàng Anh cứng đờ, nét đau đớn cố nén lại hiện lên.

Mấy người bọn họ về đến phòng, việc đầu tiên là gọi tiểu nhị lấy nước tắm rửa một lượt, sau đó mới tập trung ở quầy, chọn mấy món ăn lót dạ.

“Ôi chào... Chưa bao giờ ăn bữa đêm khốn khổ thế này...” Chu Tử Tàn nhìn ra bầu trời tang täng sáng, xuyết xoa: “Cũng chưa ăn bữa sáng nào thịnh soạn thế này...”

Vật lộn trong đám cháy lâu như thế, mấy người đàn ông còn đỡ, riêng Hoàng Tử Hà bị ngạt khói, cứ ôm ngực ho khan. May sao Chu Tử Tàn đã bảo nhà bếp nấu một âu canh son trà hãm lê để mọi người uống trong lúc đợi đồ ăn, khura bớt hỏa khí.

“Sùng Cô bị nặng nhất, phải uống nhiều vào!” Chu Tử Tàn múc thật nhiều canh cho cô.

Hoàng Tử Hà uống đầy một bụng canh, ẩm ách khó chịu, đành vịn cố đi gọi Công Tôn Diên hòng tránh tâm thịnh tình của Chu công tử.

Khi Công Tôn Diên và Hoàng Tử Hà quay lại, theo sau họ còn một nữ tử chừng ba mươi tuổi, vóc người nhỏ nhắn yếu kiêu, đi phía sau Công Tôn đại nương phong tư tuyệt đại trông lại như một thị nữ bình thường.

Mãi đến khi người nọ tới trước mặt bọn Chu Tử Tàn thì lễ rồi ngẩng lên, mới phát hiện dung mạo người ấy ứng hồng dưới ánh đèn mờ ảo, như hải đường chớm hé, dù phảng phất ưu sầu, nhưng cũng mang nét phong tình rất riêng.

“Đây là Tứ muội Ân Lộ Y, hôm nay vừa đến Thành Đô. Khi trước ta có để lại mảnh giấy ở cửa nhà A Nguyễn trên phố Tùng Hoa, Lộ Y hôm nay đến Thành Đô, bèn theo đó mà tìm tới đây.”

Chu Tử Tàn bấy giờ mới vỡ lẽ: “Ồ, thì ra mảnh giấy trên cửa là đại nương để lại cho các chị em ư? Ta còn ngỡ là cái gì khác cơ.”

Công Tôn Diên gật đầu rồi kéo Ân Lộ Y ngồi xuống cạnh bọn Chu Tử Tàn. Ân Lộ Y khá kiêu kỳ, mọi người cũng đang buồn vì cái chết của Cảnh Dục nên không khí bữa ăn rất trầm lắng. Mãi đến lúc gần xong, Chu Tử Tàn mới hỏi Ân Lộ Y: “Chẳng hay tứ nương sở trường ngón nghề gì?”

Ân Lộ Y không đáp, chỉ phất tay một cái, tức thì một bông thạch lựu hiện ra giữa hai ngón tay.

“Ô? Hoa ở đâu ra thế này?” Chu Tử Tàn ngạc nhiên với tay toan cầm lấy thì Ân Lộ Y một tay xoay còn một tay thu về, chấp vào nhau vò vò đóa hoa, đoạn lại xòe ra trước mặt gã. Chỉ thấy giữa lòng bàn tay Ân Lộ Y là một quả lựu vàng ửng đỏ, tròn tròn, vô cùng xinh xắn.

Chu Tử Tàn đoạt lấy quả lựu, kinh ngạc hỏi: “Thì ra tứ nương sở trường ảo thuật?”

“Tiệc mừng ở Dương Châu nếu mời được Ân Lộ Y đến biểu diễn một màn ảo thuật, sẽ trở thành đại sự rung động toàn thành đó.” Nói rồi Công Tôn Diên cầm lấy quả lựu từ tay Chu Tử Tàn, bừa thành mấy mảnh chia cho mọi người cùng ăn.

Quả lựu tươi ngon như vừa mới hái, chua chua ngọt ngọt. Chỉ mình Ân Lộ Y cảm phần lựu được chia, nước mắt rung rung, không nuốt trôi nổi.

Công Tôn Diên thở dài: “Ta biết xưa nay muội đa sầu đa cảm, song người chết là hết, A Nguyễn có thể cùng tình lang ra đi, hẳn cũng ngậm cười, muội việc gì phải quá đau lòng?”

“Vâng... là muội nghĩ không thông.” Ân Lộ Y đáp, song vẫn thần thò.

“Ta cảm thấy cái chết của A Nguyễn ắt có nội tình nên đã cậy Chu bỏ đầu điều tra giùm.” Công Tôn Diên nhìn Chu Tử Tàn tha thiết nói: “Giờ chị em tôi đều nhờ cả vào bỏ đầu, cầu xin các vị tra rõ chân tướng việc A Nguyễn tự vẫn, dù sao... cũng cho chúng tôi biết hai người họ rốt cuộc gặp phải chuyện gì, tại sao không nhờ và chúng tôi giúp đỡ, mà lại chọn con đường chết.”

Bạn đang đọc truyện *Trâm Lii: Tình Lang Hò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Chương 11.3

“Đại nương yên tâm đi.” Chu Tử Tàn vỗ ngực bảo đảm: “Ta là tổng bỏ đầu quận Thục được hoàng thượng khâm điểm, nhất định sẽ tra rõ tất cả các vụ án ở đây, không để lại bất cứ nghi vấn gì!” Ân Lộ Y ngược nhìn gã, định nói gì đó thì Công Tôn Diên đã cảm kích thưa: “Đa tạ Chu thiếu bỏ đầu! Mỗi oan của tiểu muội tôi xin nhờ cả vào bỏ đầu đấy!”

Chu Tử Tàn luôn miệng nhận lời, rồi sực nhớ ra một chuyện: “Ngày mai phủ nha Thành Đpp bày tiệc, không biết các vị có thể tới giúp vui hay chăng?”

Công Tôn Diên và Ân Lộ Y nhìn nhau rồi thưa: “Chu thiếu bỏ đầu đã có lời, đương nhiên chúng tôi sẽ tới. Không rõ tiệc lần này mời người thế nào, muốn giúp vui ra sao?”

“Thục chẳng dám giấu, ngày mai tiết độ sứ Phạm tướng quân giả lâm phủ quận thú, một là để thắt chặt tình thân với quận thú mới nhậm chức, hai là vì việc hôn nhân của Tề Đằng Tề phán quan phủ tiết độ với em gái ta. Tiết độ sứ là người học võ, hẳn thích xem múa kiếm, vừa khéo lại là sở trường của đại nương.”

Công Tôn Diên gật đầu: “Đúng thế. Song tôi nghĩ... Lần này là tiệc mừng, có lẽ lệnh muội chưa chắc đã thích ánh đao bóng kiếm.”

Chu Tử Tàn nhủ mảy: “Chuyện này... kệ nó vậy, dù sao cũng phải lấy khách làm trọng.”

“Tôi có ý này. Trước đây A Nguyễn từng chỉnh lý lại điệu múa của tôi, sửa đổi mấy chỗ, tuy vẫn là Kiếm Khí Hồn Thoát, song những phân đoạn điệu dâng uyển chuyển trong đó hơn xa Lục Yêu*, có thể nói là đủ cả cương nhu. Vừa hay Lộ Y đến, có người chuẩn bị giúp, ngày mai tôi sẽ biểu diễn điệu mới, nhất định không làm các vị thất vọng.”

(*Một điệu múa của người Hán thời Đường, thuộc dòng mềm mại, tiết tấu chậm.)

Chu Tử Tàn mừng ra mặt: “Đại nương đã nói vậy ắt là điệu múa tinh diệu tuyệt luân! Được, ngày mai chúng ta sẽ rửa mắt chờ xem!”

“Còn chuyện này nữa, xin bỏ đầu nhờ người giúp tôi chuẩn bị vài vật dụng cần thiết cho buổi diễn.” Đoạn Công Tôn Diên gọi tiểu nhị đưa giấy bút đến, viết một tờ danh sách đưa cho Chu Tử Tàn.

Chu Tử Tàn lần lượt đọc lên những thứ được liệt kê: “Hai đôi đèn lồng sa trâu, một giỏ cánh hoa, mười đôi bướm bướm...”

Đến đây, gã ngạc nhiên hỏi: “Bướm bướm ư? Điệu múa này còn tiện thể phóng sinh nữa à?”

Công Tôn Diên đang buồn nghe hỏi cũng phải che miệng cười đáp: “Cơ trời không thể lộ, tôi thì chẳng sao, nhưng máu chó trong màn này là ngón nghề kiếm cơm của Lộ Y, không thể tiết lộ với kẻ khác được.”

Chu Tử Tàn ngượng ngịu gãi đầu cười trừ: “Cả ngày ta giam mình trong phòng nghiên cứu thi thể, chẳng biết gì cả. Ta sẽ sai người chuẩn bị chu tất.”

“Nhớ là bướm phải còn sống, chúng tôi mới đến đây lạ nước lạ cái, không sao bắt được bướm bướm sống.” Công Tôn Diên bổ sung.

“Cam đoan sẽ còn sống cả! Cứ giao cho ta!” Nói rồi, gã nhìn phân lựu trong tay Ân Lộ Y đầy ngưỡng mộ: “Nói đi thì phải nói lại, sao trước đây tứ nương không đến kinh thành, thủ pháp của tứ nương tuyệt quá.”

Ân Lộ Y nhỏ người, giọng nói cũng khề khàng uyển chuyển, liền đáp: “Mười mấy năm trước tôi cũng có theo các chị em vào kinh, bấy giờ chắc Chu bỏ đầu đang là trẻ con. Mấy đệ tử do tôi dạy dỗ, cũng có vài kẻ đến kinh thành, nghe nói thường ở chợ Tây.”

Chu Tử Tàn vội hỏi: “Làm sao tìm được họ?”

“Đại đệ tử và nhị đệ tử của tôi là một cặp vợ chồng, tuổi tác còn lớn hơn tôi. Năm xưa hi chia tay tôi từng tặng họ một con chim trắng đã được huấn luyện, có lẽ bỏ đầu đi tìm sẽ thấy.”

Hoàng Tử Hà sức nhớ ra: “Tùng gặp cặp vợ chồng đó ở chợ Tây. Có điều tay nghề họ bình thường, con chim trắng ấy cũng bán đi cho người ta rồi.”

Bấy giờ Vương Uẩn mua nó rồi biểu diễn một màn chim trong lồng biển mát ở chùa Tiên Du, dẫn tới bao chuyện bất trắc sau này.

Ân Lộ Y gật đầu: “Chỉ chăm chăm cái lợi trước mắt sẽ khó mà luyện được tay nghề giỏi. Tôn Đại học được hai ngón đã thấy đủ đi lại giang hồ, bèn từ biệt tôi. Dung Nương khá hơn, học được mấy trò hay, có điều chồng cô ấy đã muốn đi, cô ấy đành đi theo.”

Chu Tử Tàn vội đề nghị: “Chỉ bằng buổi tiệc này mai tứ nương cũng biểu diễn vài ngón giúp vui cho chúng ta đi?”

Ân Lộ Y cúi đầu đáp: “Không cần đâu. Màn biểu diễn của đại nương ngày mai tôi cũng góp phần, tới lúc đó các vị đều được xem cả.”

Lúc giải tán, Hoàng Tử Hà cố ý đi tụt lại phía sau, hỏi nhỏ Trương Hàng Anh: “Trương nhị ca này giờ cứ rầu rĩ không nói, huynh lo lắng chuyện gì vậy?”

“Không có gì, tôi chỉ là... nghĩ đến cái chết của Dục công công, lo không biết đám thích khách kia bao giờ lại ra tay nữa...”

“Yên tâm đi, gia sẽ không để bọn chúng có cơ hội nữa đâu.” Hoàng Tử Hà an ủi, “Nếu chuyện như vậy mà gia không xử lý được, thì đã chẳng phải là Quỷ vương rồi.”

Trương Hàng Anh gật đầu, vẻ mặt cũng dần ra, “Vậy... tôi cũng yên tâm.”

Thấy họ Trương đến đứng trước cửa phòng Lý Thư Bạch, vẻ như định đứng canh đến sáng bạch, Hoàng Tử Hà bắt lực hỏi: “Chẳng phải huynh bảo yên tâm rồi ư?”

“Ừm... yên tâm đứng canh ý mà.”

Hoàng Tử Hà vừa tức vừa buồn cười, đành gõ cửa hỏi Lý Thư Bạch: “Gia nghĩ đêm nay thích khách có đến không?”

Giọng lý Thư Bạch hờ hững vang lên: “Kẻ địch mỗi lần hành thích đều muốn một đòn đắc thủ, dồn ta vào chỗ chết, hiện giờ ta đột ngột đổi sang trọ ở đây, chúng chưa kịp lên kế hoạch, đâu thể nào ra tay.”

Hoàng Tử Hà đồng ý bảo Trương Hàng Anh: “Thế nên nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất, nếu huynh tin lời chúng tôi thì về ngủ đi.”

Trong phòng vang lên tiếng bước chân, là Lý Thư Bạch đứng dậy ra mở cửa.

“Giờ các thị vệ bên cạnh ta đã tản đi hết, bản thân ta còn gặp nguy hiểm, vậy mà ngươi lại đi theo ta, đủ thấy đường dài mới biết ngựa hay.” Lý Thư Bạch vỗ vai Trương Hàng Anh khen ngợi, “Hôm nay ngươi về nghỉ ngơi cho khỏe, ngày sau ta còn cần ngươi giúp sức.”

Trương Hàng Anh sợ sệt thưa: “Thuộc hạ nhất định sẽ dốc toàn lực, đến chết mới thôi!”

“Không nghiêm trọng thế đâu!” Lý Thư Bạch thân nhiên: “Mấy con thiếu thân lao vào lửa ấy mà!”

Tàng sáng đi ngủ, đến gần trưa mới dậy, quả là thư thái vô cùng, bình yên đến mức Hoàng Tử Hà mở mắt ra còn phải nghĩ ngợi một lúc mới nhớ mình đang ở đâu.

Bên ngoài là rặng trúc rì rào, suối chảy róc rách. Cô khoác áo ngồi dậy, vừa đẩy cửa sổ đã thấy Lý Thư Bạch đang vận động gân cốt.

Cô tựa vào song cửa, tay phải nắm lại che miệng ngăn tiếng ho khe khẽ. Trận lửa hôm qua khiến lồng ngực cô đến giờ vẫn còn khô rát: “Gia đỡ rồi ư?”

Y dừng lại nhìn cô: “Ừm.”

“Trưa nay muốn ăn gì? Để tôi đi bảo nhà bếp.”

“Ngươi thích ăn gì thì gọi cái ấy.”

“Không kén ăn, tốt quá.” Vừa dứt câu, cô chợt trông thấy Trương Hàng Anh đứng bên rặng trúc tròn tròn mắt nhìn họ. Nghĩ lại những lời đối đáp vô lễ vừa rồi, cô bất giác đỏ ửng mặt, hồi lâu mới quay sang hỏi gã: “Trương nhị ca muốn ăn gì?”

“Tôi... tôi... tùy huynh chọn vậy.”

Bọn Hoàng Tử Hà đang ăn mấy món giống hệt nhau thì Chu Tử Tàn ngái ngủ đi đến: “Chào buổi sáng...”

Hoàng Tử Hà hỏi ngay: “Sáng nay công tử không về ư?”

“Thôi thôi, sáng ra mò về để cha ta biết được lại phải ăn mắng. Thà cứ nói ta ở bên ngoài điều tra cho xong.” Vừa nói gã vừa gãi đầu gãi tai vất óc nhớ lại: “Ai da ngủ say quá, đầu óc ta trông tròn hết rồi... Hôm nay chúng ta phải làm gì ấy nhỉ Hình như có rất nhiều việc, lại hình như không có việc gì cả?”

Hoàng Tử Hà nhắc nhở: “Tiết độ sứ Phạm tướng quân sẽ đến nhà công tử, nên công tử phải giúp Công Tôn đại nương chuẩn bị vài món.”

Chu Từ Tàn vội lần tìm trên người, đến lúc sờ thấy mẫu giấy hòm qua mới thở phào.

“Được rồi, công tử đi chuẩn bị đi.” Hoàng Từ Hà đứng dậy.

Chu Từ Tàn vội hỏi: “Đương huynh định đi đâu?”

“Ra phố đi dạo.”

Phố lớn ngõ nhỏ ở Thành Đô vẫn đông đúc náo nhiệt như cũ.

Lý Thư Bạch theo Hoàng Từ Hà len lỏi đi tới một tiệm cầm đồ. Chường quầy ngồi sau quầy hàng cao, nhướm mắt liếc họ hỏi: “Muốn cầm cái gì?”

Hoàng Từ Hà lại hỏi: “Các vị có chi nhánh ở Long Châu không?”

Hoàng Từ Hà lập tức giơ lệnh bài lấy từ chỗ Chu Từ Tàn ra, gõ gõ lên mặt quầy: “Người của quan phủ tra án đây.”

Chường quầy đưa mắt nhìn, bấy giờ mới lật đặt rời khỏi quầy, mời họ ra sau, sai người bưng trà và điểm tâm tới: “Chẳng rõ các vị muốn... điều tra chuyện gì?”

Trông thái độ của lão, Hoàng Từ Hà hiểu ngay, bèn trấn an: “Ông yên tâm, gần đây không có vụ án lớn nào cả, chúng ta không tới điều tra tang vật đâu.”

Chường quầy bấy giờ mới thở phào nhẹ nhõm, ngồi xuống bên cạnh hỏi: “Chẳng hay ba vị đến có việc gì?”

“Chúng ta muốn tìm một vật, có lẽ được cầm tại chi nhánh Long Châu của các vị. Theo ta biết nếu đồ cầm quá ngày chưa được chuộc lại sẽ đưa đến tiệm chính này, sau khi chường quầy xem qua thì đem bán, đúng chứ?”

Chường quầy gật đầu: “Đúng thế.”

“Ta muốn tìm một chiếc vòng bạch ngọc chạm đôi cá cắn đuôi nhau, ở giữa chạm rồng, tạo hình rất đặc biệt, nếu chường quầy đã xem qua, hẳn khó mà quên được.”

“À, tôi nhớ rồi! Đúng là có một chiếc vòng như thế, tháng Tư năm nay quá hạn, được cửa tiệm ở Long Châu gửi đến đây!”

“Giờ nó đâu rồi!”

Chường quầy vội lật tìm sổ sách, rồi chìa ra cho họ xem: “Cái vòng này bán rồi, không lâu sau khi được gửi đến. Người mua... không để lại tên.”

Chỉ thấy bên trên viết: “Vòng ngọc chạm đôi cá, đã trả hết.”

Hoàng Từ Hà hỏi: “Người bán chiếc vòng ấy, giờ vẫn ở đây chứ?”

“Để tôi hỏi xem.” Nói rồi ông ta tắt tả chạy ra sau gọi người đến gắng hỏi, song tất cả chường quầy và người làm đều lắc đầu, chỉ có một gã người làm lạnh lợi thưa: “Cái vòng này... lúc ấy từ Long Châu đưa đến, có lẽ là người ở Long Châu viết, ngài xem nét chữ này đâu giống chữ chúng tôi, không rõ kẻ nào ở tiệm Long Châu biết nữa.”

“Mau đi hỏi xem người ở Long Châu đưa đồ đến là ai, bấy giờ có bán chiếc vòng ấy không.” Nói đoạn, chường quầy quay lại cười xòa với họ: “Ba vị quan gia, chúng tôi lập tức phái người đến Long Châu hỏi han, một hai hôm nữa sẽ trả lời.”

Hoàng Từ Hà gật đầu, rồi viết cho ông ta mấy dòng, dặn dò: “Tới lúc đó nhớ dẫn người tới tìm Chu thiếu bô đầu.”

“Nhất định, nhất định rồi! Hề người đến tôi sẽ dẫn tới ngay!”

Bạn đang đọc truyện *Trâm Lii: Tình Lang Hò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Chương 12: Dạo Quanh Chốn Cũ

Rời khỏi tiệm cầm đồ, Hoàng Từ Hà hỏi Lý Thư Bạch: “Tiếp theo đây gia định đi đâu?”

“Phủ tiết độ sứ. Kẻ địch đã ép ta lộ hành tung, chúng ta cũng phải nắm lấy cơ hội, khiêu chiến một phen.”

“Hay lắm.” Hoàng Tử Hà reo lên, có điều gia từ từ đã, tôi đoán công tử nhà Phạm tướng quân giờ vẫn chưa dậy đâu.”

Nghe họ trò chuyện, mặt Trương Hàng Anh tái xanh: “Khiêu chiến một phen ư?”

“Đi thôi.” Hoàng Tử Hà cười, “Tìm người giúp đỡ chứ đâu có ai lạ tìm người gây sự cho vui?”

Lý Thư Bạch tán thưởng nhìn cô: “Người dám chắc hai tên hôm trước trêu chọc Công Tôn đại nương sau đó bị Trương Hàng Anh hạ gục là người hầu của Phạm Nguyên Long ư?”

“Chắc chắn. Trước đây tôi thường giáo huấn chúng mà.” Nói đến đây, Hoàng Tử Hà lại thấy lồng ngực khô rát, ôm ngực ho húng hắng mấy tiếng rồi quay người đi về phía quán trọ Vân Lai: “Hăng còn sớm, chúng ta đi xem Công Tôn đại nương còn ở quán trọ không? Nhờ bà ấy chút việc.”

Chưa về đến quán trọ, họ đã trông thấy Công Tôn Diên và Ân Lộ Y đang mua kẹo ở một cửa tiệm.

Công Tôn Diên mua hai phen mạch nha to, vì trời nóng nên phải nhờ người làm ở tiệm bọc bằng mấy lớp giấy hồ, lại dùng một tờ giấy bông to trắng muốt gói lại, xách trong tay.

Hoàng Tử Hà cất tiếng chào rồi ngạc nhiên nhìn gói mạch nha trong tay Công Tôn Diên: “Đại nương thích ăn kẹo lắm ư?”

Công Tôn Diên quay lại trông thấy bọn họ thì cũng kinh ngạc không kém, nhưng định thần ngay được, cười đáp: “Tôi không thích ăn kẹo, nhưng Lộ Y mắc chứng thiếu máu, hai bị chóng mặt hoa mắt, kẹo mang theo mấy hôm nay đã dùng hết nên phải đi mua.”

Nghe Công Tôn Diên nhắc đến chứng thiếu máu, Hoàng Tử Hà lại nhớ đến hôm đó trên sườn núi, Lý Thư Bạch cũng ném cho cô một gói kẹo tuyệt, bất giác đưa mắt nhìn sang y.

Lý Thư Bạch cũng nhìn cô, khóe môi hơi cong lên.

“Trời nóng thế này, hai phen mạch nha to đến một thước vuông như thế, nếu ăn không hết liệu có bị hỏng không?” Hoàng Tử Hà lại hỏi.

Ân Lộ Y dịu dàng trầm tĩnh, chỉ cúi đầu không đáp.

Lại là Công Tôn Diên trả lời thay: “Không sao, Lộ Y là ảo thuật gia biết nặn mạch nha thành đủ thứ hình thù mà, dù không ăn được nữa cũng có thể dùng luyện tay nghề.”

“Ồ, nặn mạch nha có giống nặn đậu phụ không? Đúng là luyện tay rất tốt.” Hoàng Tử Hà tò mò hỏi.

Ân Lộ Y cúi đầu che miệng, rớt cuống cũng lên tiếng: “Tien hơn dùng đậu phụ. Khi nào làm được, tôi sẽ biếu các vị một ít.”

Ba người rời khỏi tiệm, mới nhận ra Lý Thư Bạch không đi theo. Hoàng Tử Hà ngoái lại nhìn thì thấy y bình thân cúi cái gói trong tay cho mình.

Người thấy mùi lê thoang thoang, cô bèn mở ra xem, quả nhiên là một gói kẹo lê nhuận hầu thanh giọng.

Hoàng Tử Hà bất giác thấy lòng ngọt ngào ấm áp, tựa hồ kẹo lê đang tan ra trong lồng ngực, khiến cô ôm ngực ho khê.

Nghe tiếng ho, Lý Thư Bạch nghiêng đầu quay sang. Cô bèn giả bộ ngắm cảnh phố phường, rồi nhón một viên kẹo ngậm trong miệng. Lát sau quay sang nhìn, phát hiện Lý Thư Bạch đã đi được ba bốn bước, tựa như chưa hề ngoái lại.

Họ cùng Công Tôn Diên, Ân Lộ Y đến cửa phủ tiết độ sứ, gặp đúng lúc cửa ngạch phủ tiết độ sứ hé mở, một đoàn người dắt ngựa đi ra, vừa may có cả Phạm công tử.

Trong nhà Tây Xuyên tiết độ sứ Phạm Ứng Tích có hai tiểu bá vương. Một là cháu trai ông ta Phạm Nguyên Hổ, năm ngoái vì tác oai tác quái, bị Hoàng Tử Hà bắt giữ. Quận thú Hoàng Mẫn phạt y năm mươi trượng, lưu đầy hai ngàn dặm. Phạm Ứng Tích không dám chọc giận nhiều người, đành nghiêng răng nhẫn nhịn. bá vương thứ hai chính là con trai ông ta Phạm Nguyên Long, giờ vẫn đang giấu võ dương oai ở Thành Đô, trêu nam chọc nữ.

Công Tôn Diên thoát trông thấy hai kẻ theo sau Phạm Nguyên Long đã nhủ mảy, đây chẳng phải hai gã buông lời cợt nhả trong quán trọ, sau đó bị Chu Tử Tàn và Trương Hàng Anh đánh đuổi đi ư.

Trương Hàng Anh cũng nhận ra, khựng lại.

Hai kẻ đó nhìn sang phía họ rồi thì thảo gì đó với Phạm Nguyên Long, cả đám người hùng hổ kéo sang. Trương Hàng Anh lùi lại một bước, thấy Lý Thư Bạch và Hoàng Tử Hà cách đó không xa, vội hét lên báo hai người: “Chạy mau...”

Nào ngờ hành động ấy lại lọt mắt Phạm Nguyên Long, khiến tình hình càng thêm nguy ngập. “Hai tên kia cũng là đồng bọn. Hừm, giỡn mặt người bên cạnh ông cũng chính là giỡn mặt ông đây rồi, bay đâu, đánh chúng cho ta!”

Đám người theo sau hần non non đặc ý, xắn tay áo hỏi: “Đánh tới mức nào đây, công tử?”

Phạm Nguyên Long nhìn Trương Hằng Anh đang mất trước mắt sau bỏ chạy, bèn vùng roi ra lệnh: “Đánh gãy chân bọn chúng cho ta!”

“Cảm giác gãy chân thế nào?”

Hoàng Tử Hà đá một gậy du côn nằm dài dưới đất, cười hỏi.

Tận mắt thấy đám tay chân lần lượt bị Lý Thụ Bạch và Trương Hằng Anh hạ gục, chỉ còn lại một mình mình đứng trơ ra đó giữa tiếng xì xào cười cợt của mọi người, Phạm Nguyên Long cuống cuống chạy thẳng vào phủ gọi toáng lên: “Chết hết rồi à? Tay chân của ta bị đánh như thế mà các người còn đứng ì ra đây?”

Vừa rồi mọi chuyện xảy ra quá nhanh, đám tay sai họ Phạm đánh người không xong còn bị đánh lại, khiến đám canh cổng và vệ sĩ chưa kịp phản ứng, nghe hấn quát tháo mới sực tỉnh, hò nhau xách gậy gộc lao đến.

Đám đông kéo ra xem náo nhiệt sau lưng Hoàng Tử Hà thấy thế vội dạt đi, có kẻ vừa chạy vừa la: “Các người chết chắc rồi, còn không mau chạy đi!”

Hoàng Tử Hà vội thu chân lại, chẳng đợi chúng ập đến đã rút lệnh bài trong ngực áo ra, đồng dặc hô: “Ai dám động đến sứ giả phủ Quý vương?”

Câu này vừa thốt ra, tất cả mọi người như bị điểm huyết, dờ ra tại chỗ. Thực ra họ cũng không nhìn rõ lệnh bài trong tay cô, song trước phong độ đường hoàng, khí thế hiên ngang, tất cả đều biết là chuyện quan trọng, người này nhìn người kia, rồi đồng loạt đổ dồn mắt vào Phạm Nguyên Long đứng phía sau.

Phạm Nguyên Long cũng sững sờ trước uy thế của Hoàng Tử Hà, khúm núm chạy đến trước mặt cô, giờ tay đón lấy tấm lệnh bài nhìn kỹ, Hoàng Tử Hà lật tay áp lệnh bài vào mặt hấn, cười bảo: “Được rồi, đi mời Phạm tướng quân ra đi, Quý vương gia đến cửa mà tướng quân còn chưa ra nghênh đón, công tử bảo có coi được hay không?”

Phạm Nguyên Long tiu nghỉu, tuy hấn không biết mặt Lý Thụ Bạch, song trông thấy y khoanh tay đứng đó, phong thái cao quý đầy ngạo nghễ, lại nhớ ra gần đây quả thật Quý vương đã mất tích trên đường tới Thành Đô, tức thì sợ đến luống cuống chân tay, đang nghĩ xem phải làm sao để kiểm chứng thân phận đối phương thì đã nghe phía sau vang lên tiếng cười nói: “Ồ, Dương công công, lâu ngày không gặp, quả là uy thế ngất trời.”

Hoàng Tử Hà ngẩng lên, thấy ngay một người tươi cười từ cửa ngách đi ra, sắc mặt hơi xanh xao, song vẻ trầm tĩnh dịu dàng, khí độ ung dung như gió xuân, như mặt trời mới mọc vẫn khiến người ta nhìn mà xao xuyến. Cô buột miệng: “Vương Uẩn...”

Vương Uẩn gật đầu với cô rồi đi thẳng tới trước mặt Lý Thụ Bạch, chấp tay thi lễ: “Tham kiến vương gia. Nghe nói vương gia gặp nguy hiểm trên đường, chúng tôi hết sức lo ngại. May mà trời cao phù hộ, vương gia vẫn bình yên vô sự đến được Thành Đô, đúng là phúc cho xã tắc, may cho muôn dân!”

Lý Thụ Bạch mỉm cười: “Hoàng thượng an khang mới là cái phúc của xã tắc, sao mới không gặp ấy ngày Uẩn Chi đã khác thế này. Lẽ nào cái đau da thịt lại ảnh hưởng đến cả miệng lưỡi ư?”

Vương Uẩn thoáng sững sờ, vô thức liếc Hoàng Tử Hà, thấy cô vẫn đang giờ lệnh bài cho Phạm Nguyên Long xem, vẻ mặt không có gì khác lạ.

Y lại cười đáp: “Vương gia mở thiên nhãn thật rồi, sao lại biết mấy hôm trước ty chức theo quân Tây Xuyên vào núi tìm kiếm bị thương vậy? Thực ra ty chức cũng là một lòng lo nghĩ cho gia thôi.”

Hoàng Tử Hà bấy giờ mới ngoái lại, thấy mặt y xanh xao, bèn hỏi: “Xin hỏi Vương đô úy bị thương ở đâu, có nặng không?”

“Không sao, chỉ như gai hoa hồng khê đâm vào tim thôi.” Vương Uẩn cười đáp.

Hoàng Tử Hà mỉm cười, không truy hỏi mà lãng qua chuyện khác: “Gia và tôi đều hóa trang, thế mà Vương đô úy thoát nhìn đã nhận ra ngay, thực tình tường quá.”

“Tình tường gì đâu, ta nghe tiếng công công nên mới đi ra.” Y không hề che đậy, ánh mắt nhìn cô cũng thăm thẳm xa xôi: “Dọc đường đến Thục, ta đã nhiều lần nghĩ, biết đâu lại tình cờ gặp được công công... Vừa rồi thoáng nghe tiếng công công, còn tưởng mình làm nữa chứ.”

Hoàng Tử Hà cúi đầu nín lặng, thấy Lý Thụ Bạch đã đi vượt lên, bèn lật đật chạy theo, lướt qua Vương Uẩn này giờ vẫn mỉm cười nhìn mình.

Chu Tử Tần đang rầu rĩ hết sức.

Đèn hoa đã thấp lè, Phạm tiết độ sứ cũng sắp đến, đúng lúc quan trọng thế này lại chẳng thấy tăm hơi bọn Hoàng Tử Hà? Hay là...? Chẳng đợi gãi đoán mò hết nguyên nhân, bên ngoài đã có người chạy đến bẩm: “Thiếu gia! Phạm tướng quân đến rồi, thân binh tùy tùng của tướng quân đã đến cửa phủ!”

“Được rồi được rồi, mau theo cha ta ra ngoài nghênh đón đi.” Chu Tử Tần chỉnh trang lại bộ áo hồng tím lờ lẹt bằng gấm Thục rồi theo Chu Tường ra cửa đón. Phạm Ứng Tích xuống ngựa, trông thấy Chu Tường cũng chỉ chấp tay vái một cái, rồi chạy ngay đến thót ngựa phía sau, khom lưng cung kính thưa: “Mời vương gia xuống ngựa.”

Thoạt trông thấy người vừa bước xuống, Chu Tử Tần đã há hốc miệng, suýt nữa đánh rơi cả hàm dưới.

Bạn đang đọc truyện *Trâm Lii: Tình Lang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Chương 12.2

Hoàng Tử Hà theo sau Lý Thư Bạch, trong lúc hành lễ, cô lên nháy mắt với Chu Từ Tần.

Khóe môi Chu Từ Tần rần rật, gã tức tối trừng mắt với cô, mấp máy miệng hỏi không ra tiếng: “Chuyện gì thế này?”

Cô ném lại cho gã ánh mắt “công tử đoán xem”.

Chu Từ Tần đánh cứng họng, chợt nghe Phạm Ứng Tích phân bua với Chu Tường: “Bản tướng thực đáng chết! Chỉ chăm chăm tìm kiếm tung tích vương gia trong núi, nào ngờ gia được trời phù hộ, đã bình an vô sự đến tận đây. Đáng hận là thằng con trời đánh nhà ra hồn xược, lại dám động vào vương gia, bản tướng đúng là chết ngàn lần cũng không hết tội...”

“Bản vương không muốn người khác chú ý nên cố tình che giấu hành tung, lệnh lang làm sao biết được thân phận bản vương?” Lý Thư Bạch nói dối mà mặt không đổi sắc. “Chẳng qua đám thị vệ bên cạnh công tử giấu giếm gat găm chủ nhân, nên bản vương mới uốn nắn chúng một chút, tin rằng ngày sau lệnh lang có thể xa tiểu nhân, gần quân tử, làm nên nghiệp lớn.”

“Mặt tướng đáng chết, lát nữa về nhà nhất định sẽ đánh chết thằng súc sinh đó!”

Phạm Ứng Tích nói như đinh đóng cột, khiến Phạm Nguyên Long đứng phía sau run như dế. Có điều mọi người đều biết giữa cha con xưa nay vẫn vậy, nên chỉ cười nói khuyên nhủ mấy câu rồi kéo nhau vào phủ.

Hoàng Tử Hà theo sau Lý Thư Bạch bước vào cửa chính, đi thẳng đến đại sảnh. Ngang qua nhà sau chính là nơi ở của quận thú, đi hết ba dãy nhà ngang nữa là đến vườn hoa.

Nền lát đá xanh, hàng đá giữa lối đi nhiều chỗ đã mòn vẹt dưới bước chân người qua kẻ lại. Trên những hàng đá đó, cô từng nhảy chân sáo qua, chạy vụt qua, thả bộ qua. Đường như, chúng vẫn còn lưu giữ dấu chân, cũng như một thời thiếu nữ đã vĩnh viễn trôi xa của cô.

Đằng trước là hai bụi chuối, một rặng ngọc trầm. Ngoài vườn hoa, trên nền đá xanh kia, từng đặt thi thể của người thân cô. Đường như cô vẫn thấy rõ rành rành thi thể những người thân yêu nhất phủ vải trắng nằm đó, vậy mà giờ đây nơi này đã chẳng đèn kết hoa, đàn sáo vang lừng, tiệc tùng xa hoa.

Gia đình cô, thời thiếu nữ hoa mộng của cô, cùng hạnh phúc cả đời vĩnh viễn trôi đi không bao giờ trở lại.

Cảnh xưa vẫn đó, người cũ nay đâu. Người từng tươi cười nhìn cô, nay đã mãi mãi tan biến trong ký ức.

Nhìn cảnh sắc vẫn hệt như trong ký ức, mũi cô bất giác cay cay, khóe mắt cũng đỏ hoe.

Đúng lúc này, bàn tay run rẩy của cô bỗng bị ai nắm lấy.

Là Lý Thư Bạch. Khi ngang qua khúc quanh hành lang, khuất tầm mắt mọi người, y bèn nhẹ nhàng nắm lấy tay cô.

Bàn tay thon dài mà rần rỏi, ừ ả tay cô.

Khoảnh khắc ấy như ngưng đọng, lại như ngắn ngủi vô chừng. Cô ngước lên, trông thấy gương mặt y, thấy cả ánh mắt y tha thiết nhìn mình.

Thấy người phía sau đi đến, y liền buông tay ra. Đồi bên lại kẻ trước người sau lặng lẽ đi như thế.

Có điều, lòng cô đã thôi đau buồn sợ hãi. Cô biết mình vẫn còn một chỗ dựa cuối cùng. Giữa lúc tưởng chừng bị cả thế gian ruồng rẫy, vẫn có một người mãi mãi đứng bên cạnh cô, sẵn sàng nắm lấy tay mỗi lúc cô cần, trao cho cô sức mạnh lớn lao nhất.

Đại sảnh đã bày mười hai chiếc ghế, Lý Thư Bạch ngồi trên, Phạm Ứng Tích và Chu Tường ngồi hai bên. Hoàng Tử Hà và Trương Hàng Anh ngồi phía dưới, vừa ngẩng lên nhìn sang hai bên, cô đã sửng sốt.

Bên trái chính là em rể tương lai của Chu Từ Tần, Tề Đằng.

Còn bên phải ngồi lặng lẽ gập gối đó, là Vũ Tuyên.

Trương Hàng Anh cũng rúng động, khe khẽ gọi Vũ Tuyên: “Sao ân công lại ở đây?”

Vũ Tuyên nãy giờ lặng thinh, lúc này mới ngước lên nhìn gã, không hỏi ngạc nhiên: “Huỳnh là... người nhà của A Bảo ư?”

“Đừng thế! A Bảo đến giờ vẫn nhắc ân công mãi đấy!”

Vũ Tuyên mỉm cười, song lòng đương ngổn ngang trăm mối nên làm thinh không đáp. Trương Hàng Anh cũng đành ngậm miệng.

Chu Tường là chủ nhà, bèn nâng chén kính Quý vương trước, Phạm Ứng Tích là Tây Xuyên tiết độ sứ, vừa kính Quý vương cũng là tự phạt một chén, Chu Tường là chủ, mọi người là khách nên tất cả cùng nâng chén kính ông ta! Phạm Ứng Tích là tiết độ sứ trong khi Chu Tường vừa chân ướt chân ráo đến nhậm chức, hai người lại cạn một chén...

Yến tiệc vừa mở màn mọi người đã nhao nhao kính rượu, ông kính tôi tôi kính ông, khiến người ta không sao thoái thác. Chu Tử Tân đưa mắt ra hiệu cho Hoàng Tử Hà, cả hai len lén rồi đại sánh, chuông sang sánh bên ăn chè bơ.

“Sùng Cổ mau khai thực đi! Sao thoáng cái các vị đã chạy đến chỗ Phạm tướng quân thế?”

Hoàng Tử Hà vừa ăn vừa đáp: “Yên tâm đi, chúng tôi không nợ ân tình Phạm Ứng Tích, trái lại còn được lão ra thò thóp ra cho nắm kia. Nhờ cả vào thằng con tiếng thối đồn xa nhà đó đấy, hồi trước tôi rình bắt hấn bao lâu, đã hiểu rõ tính hấn như lòng bàn tay rồi.”

“Công công rình ai cơ?”

Hoàng Tử Hà vội lấp liếm: “Công tử không biết à? Thành Đô tiểu bá vương Phạm Nguyên Long cũng lừng danh kinh thành đấy chứ!”

“Thế ư? Sao ta chẳng biết gì cả.” Rồi sực nhớ ra một chuyện, gã lại kéo cô dậy, giục giã: “Nào nào, chúng ta đi xem màn biểu diễn của Công Tôn đại nương chuẩn bị đến đâu rồi.”

Công Tôn Diên và Ân Lộ Y đang ở hoa sảnh. Ghế đã bày sẵn ra mái hiên sát mép nước, cạnh bên thuyền phía trước. Bên trong nhà thủy tạ cũng được dọn dẹp bày biện lại, chẳng một tấm màn che thêu hoa thật rộng làm phong nền, phía sau thấp đèn cho ánh sáng hắt lại, rực rỡ như hoa như gấm, mờ mờ ảo ảo phủ lên người Công Tôn Diên đứng trước, àm, khiến toàn thân giai nhân lung linh như ngọc, không thể nhìn thẳng.

Ân Lộ Y đang chăm ngáo mạch nha cạnh đó, thấy hai người đến bèn đứng dậy lấy giấy gói hai miếng mạch nha đưa cho họ.

Hoàng Tử Hà cúi đầu nhìn miếng mạch nha trong tay, quả nhiên đã được nặn thành hình chim én, lông đuôi được cắt tỉa, hai cánh dang ra, sống động như thật. Cô không khỏi thán phục, lại nhìn sang Chu Tử Tân, trên tay gã là một con mèo đang lim dim, đây về biếng nhác, tiếc rằng đã bị gã cắn mất nửa đầu.

Chu Tử Tân ngượng ngừng há miệng ra hỏi lại: “Cái đó... ta nhả ra được không?”

Công Tôn Diên cười: “Nó vốn là đồ ăn mà, huống hồ chiều nay tứ muội đã nặn rất nhiều, bỏ đầu cứ lấy thêm con nữa.”

Chu Tử Tân vui vẻ chọn ngay một con hồ nhỏ: “Em gái ta dữ như con cái vậy, để ta tặng nó một con... Á, bên trên còn dính giấy này?” Miệng nói, tay gã xé ngay miếng giấy hồ bọc bên ngoài để các miếng mạch nha không dính vào nhau, nhau ngón ngấu: “Ta thích ăn cái này lắm đấy.”

Hoàng Tử Hà bó tay bắt lặc: “Vừa rồi ăn chưa đủ ư?”

“Họ chúc qua chúc lại như thế, công công ăn được à?” Nói rồi, gã bỏ luôn con mèo mạch nha vào mồm nhai.

Công Tôn Diên cười: “Thiếu bỏ đầu rảnh rồi thì treo đèn hộ tôi nhé, đèn lồng da trâu này nặng quá, tôi cảm hơi khó.”

“Ồ, được thôi.” Chu Tử Tân gói con hồ mạch nha lại, nhét vào ngực áo rồi nhanh nhẹn giúp họ treo lồng đèn.

Loại lồng đèn này có ưu điểm là bên ngoài căng một lớp da trâu dày, rất linh động, có thể dùng để che bớt một nửa hoặc một phần ánh đèn, điều chỉnh nguồn sáng.

Công Tôn Diên nhờ họ treo hộ đèn lồng, che bớt ánh đèn rọi về phía người xem, khiến ánh sáng chỉ tập trung lên sân khấu.

Hôm nay không có trăng, sắc trời đã tối, lại cho tắt hết đèn đuốc, chỉ để lại những lồng đèn soi sáng nhà thủy tạ, chiếu sáng bóng dáng Công Tôn Diên trước màn.

Công Tôn Diên cầm hai thanh kiếm một dài một ngắn, đứng giữa nhà thủy tạ, dạo một vòng quen thuộc.

Xưa nay Công Tôn Diên phục sức giản dị, hôm nay biểu diễn mới mặt vũ y lộng lẫy. Đó là một chiếc áo gấm Thục dày dặn rực rỡ như lấp lánh hào quang, xấn lạn mê người. Lại búi tóc thành hình xoắn ốc thật cao, giắt ba đôi trâm vàng, hoa cài đầu thì vô số kể. Song bấy nhiêu trang sức lộng lẫy như thế, dường như cũng chỉ làm nền cho Công Tôn Diên, bởi dung mạo tuyệt mỹ ấy đủ khiến mọi kẻ chiêm ngưỡng quên hết phục sức hoa lệ, chỉ chăm chú vào nhan sắc giai nhân.

Hoàng Tử Hà chạnh nhớ đến Vương hoàng hậu trong gác Bồng Lai cung Đại Minh mà mình từng ngưỡng mộ. Bất giác cô thờ dài, mười mấy năm trước, giữa Dương Châu phồn hoa, sáu người con gái đương độ xuân thì ấy chẳng rõ còn xinh đẹp đến mức nào.

Tiếc rằng tuổi xanh tàn tạ, tán tác đóm bay.

Ngắm nhìn giai nhân trên đài, cô lại nghĩ, không hiểu tại sao Công Tôn Diên đến giờ vẫn chưa gả chồng? Năm xưa là ai dụng nê Văn Thiều Uyển tặng Công Tôn đại nương? Tại sao họ không ở bên nhau?

Công Tôn Diên diễn thử mấy động tác trên đài, rồi nhìn Ân Lộ Y hỏi: “Thế này à?”

Ân Lộ Y gật đầu, trở tám màn sa phía sau nói: “Hình như sau khi xoay tròn hai lần thì lùi vào sau bức màn.”

Công Tôn Diên gật đầu, xoay tròn theo nhịp phách của Ân Lộ Y, trong ánh kiếm lấp lánh, từ từ lùi vào sau màn.

Hoàng Tử Hà hỏi Ân Lộ Y: “Sao Công Tôn đại nương lại quên động tác được?”

“Điều Kiểm Khí Hồn Thoát tối nay đại tỷ biểu diễn là do A Nguyên cải biên lại mấy năm trước, dịu dàng, uyển chuyển, không phô bày quá nhiều kiếm khí, khá thích hợp với yến tiệc thế này.” Ân Lộ Y vừa nói vừa quan sát quang cảnh trong nhà thủy tạ, rồi cầm lồng đèn đi ra sau. Ánh đèn hắt bóng Công Tôn Diên lên tám màn, mờ mờ ảo ảo, tư thế yểu điệu lại càng thêm phần mê ly tha thướt.

Chu Tử Tần thì thảo báo Hoàng Tử Hà: “Thực ra ta cảm thấy nếu y phục của đại nương mỏng chút nữa thì còn đẹp hơn. Trong lúc xoay tròn, lại thêm vạt vẩy và tay áo tung bay, thực chẳng khác gì tiên nữ!”

Hoàng Tử Hà khẽ đáp: “Họ là người chuyên nghề ca múa, làm gì có chuyện công tử nghĩ ra mà họ lại chưa nghĩ tới. Nhất định là còn nguyên nhân khác, ví như chất vải quá mỏng manh không hợp với điệu múa, hoặc tay áo bay bay sẽ gây vướng víu, chẳng hạn thế.”

“Ừ phải, vẫn là công công nghĩ thấu đáo.” Chu Tử Tần phục sát đất.

Thấy không còn sớm nữa, hai người đâm lo trốn đi quá lâu, trở về lại khó ăn nói, từ biệt bọn Công Tôn Diên, hối hả quay về.

Bạn đang đọc truyện *Trâm Lii: Tình Lang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36: Chương 13: Môi Thắm Áo Châu

Quay lại chiếu rượ, không khí vẫn rất náo nhiệt, ai nấy thi nhau kẻ tung người hứng tỏ lòng trung. Thấy cha mình cũng hăng hái dự phần, Chu Tử Tần rầu rĩ bụng mặt ngoảnh đi, lầm bầm: “Thế nên ta mới ru rú trong nhà làm bạn với xác chết đấy!”

Hoàng Tử Hà nhìn gãi bằng ánh mắt cảm thông.

Giữa đại sảnh ồn ào, chỉ mình Vũ Tuyên lặng lẽ ngồi đó, thần nhiên điềm đạm, như không thuộc về nơi này.

Hoàng Tử Hà đổi chỗ với Trương Hằng Anh, sang ngồi kế bên Vũ Tuyên hỏi nhỏ: “Sao hôm nay huynh rảnh rồi đến đây vậy?”

Lẽ nào đã bị Tề Đằng thuyết phục, định vào phủ tiết độ sứ ư?

Vũ Tuyên gật đầu, rồi cũng hạ giọng thật thấp, trong tiếng ồn ào chúc tụng, gần như không thể nghe thấy: “Chu quận thú sai người đến mời, ta vốn không định đi, song lại nghĩ... biết đâu gặp được muội.”

Cô ngây người, bất giác liếc trộm Lý Thư Bạch, thấy y đang trò chuyện với Phạm Ứng Tích, mới chậm rãi hỏi: “Thế ư?”

“Ừm...” Hắn có phần băn khoăn, phân vân cân nhắc hồi lâu mới lên tiếng hỏi, “Có chuyện này muốn hỏi muội, vụ án của cha mẹ nuôi tiến triển thế nào rồi?”

Hoàng Tử Hà cúi đầu trầm ngâm giây lát rồi đáp: “Vừa khéo muội đang định hỏi huynh về chuyện Ôn Dương đây.”

“Ôn Dương... có liên quan gì đến vụ đó ư?”

Hoàng Tử Hà bình thần nhìn hắn, giọng nói cũng hết sức ôn tồn, chậm rãi, như bật ra từ lồng ngực: “Muội nghi ngờ kẻ hạ độc cả nhà mình, và hung thủ sát hại Ôn Dương, là một.”

Vũ Tuyên run run: “Nhưng Ôn Dương chẳng có quan hệ gì với nhà họ Hoàng cả.”

“Thế huynh nghĩ sao?” Cô nhìn sang hắn.

Vũ Tuyên thần thờ quay đi, nhìn chằm chằm ly rượu trước mặt, rất lâu sau mới cụp mi nói khẽ: “Hai vị án vốn không liên quan nhau, cuối cùng lại quy về một mối, ta thực sự chưa nghĩ ra được nguyên nhân bên trong.”

Hoàng Tử Hà gật đầu, lại hỏi: “Vậy huynh nghĩ thế nào về cái chết của Ôn Dương?”

Cặp mắt hoang mang của Vũ Tuyên hơi ngược lên nhìn cô: “Có lẽ muội nên hỏi Tề Đằng thử xem.”

Hoàng Tử Hà liếc Tề Đằng, hỏi khẽ: “Họ Tề thì liên quan gì đến Ôn Dương?”

“Ta có vài lần bắt gặp họ cãi vã, Tề Đằng dường như rất khinh bỉ Ôn Dương, nói y là hạng ti tiện không có mặt mũi nào nhìn ai.”

Hoàng Tử Hà nghĩ ngợi rồi hỏi: “Còn gì khác không?”

Vũ Tuyên lặng thinh một lát rồi đáp: “Ta tình cờ đi ngang qua, không có ý hóng chuyện người khác nên thoáng nghe đến thế là đi ngay, chỉ biết họ có cãi vã.”

Câu chuyện không đầu không đuôi, nghe cũng như không khiến Hoàng Tử Hà chẳng biết làm sao. Cô đành thôi không hỏi nữa, quay sang ngó Tề Đằng thì thấy hắn đang nâng ly rượu, tươi cười nhìn mình, vẻ như đáng suy tính.

Hoàng Tử Hà biết, mình là người hầu cận Quý vương, lại đổi vị trí sang ngồi cạnh Vũ Tuyên thì thảo to nhỏ như vậy, khiến Tề Đằng không vui. Bởi sáng sớm nay, hắn vừa giễu cợt Vũ Tuyên.

Hoàng Tử Hà mỉm cười với họ Tề, rồi đổi lại chỗ cũ, ngồi xuống cạnh Tề Đằng, kính rượu hắn: “Tôi xin kính Tề phán quan một chén.”

“Đâu dám đâu dám... Ty chức phải kính công công mới đúng.” Tề Đằng cạn chén rồi hỏi: “Công công quen Vũ Tuyên ư?”

“Trước đây ở Trường An từng gặp Vũ học chính mấy lần.” Cô thuận miệng đáp.

Tề Đằng cười ranh mãnh: “Cũng phải, nghe nói Vũ Tuyên huynh rất được lòng Đồng xương công chúa.”

Hoàng Tử Hà cúi đầu nhếch mép: “Thế ư? Tôi không rõ lắm.”

Tề Đằng vội làm bộ lơ lửng: “Ty chức cũng chỉ nghe nói thôi... Chẳng hay quý tính công công là gì?” Tuy lần trước hắn đã gặp cô một lần, song bấy giờ Hoàng Tử Hà cải trang, nên hắn không nhận ra.

Hoàng Tử Hà đáp: “Tôi họ Dương.”

Tề Đằng kinh ngạc ra mặt: “Chẳng lẽ công công chính là... Dương công công danh tiếng lẫy lừng, liên tục phá nhiều kỳ án bên cạnh Quý vương?”

“Đâu dám” Hoàng Tử Hà chẳng ưa gì kẻ này, song để dò hỏi tin tức Ôn Dương, đành tươi cười đáp: “Nói ra thì vụ án gần đây nhất còn liên quan đến Tề phán quan đấy.”

Tề Đằng ngạc nhiên hỏi: “Vụ án nào cơ? Sao lại... dính dáng đến ty chức?”

Hoàng Tử Hà quan sát nét mặt hắn, chỉ cười không đáp. Quả nhiên, Tề Đằng chợt dạ hỏi: “Là... chuyện của Ôn Dương gần đây ư?”

Hoàng Tử Hà gật đầu: “Đúng thế, nghe nói hai vị cùng tham gia một thi xã, hơn nữa từng có cãi cọ.”

“Đúng là có cãi cọ, nhưng sau đó ty chức và y đã giảng hòa rồi. Huống hồ... huống hồ ty chức giết y làm gì chứ? Ty chức và y xưa nay không thù không oán, không liên quan gì tới nhau cả!”

Hoàng Tử Hà gật đầu: “Vậy phán quan huynh thấy vụ án Ôn Dương và Phó Tân Nguyên tự vẫn, có căn nguyên xa xa gì không?”

“Vụ đó ư...” Tề Đằng nhìn quanh rồi ghé tai cô thì thầm: “Nói thực nhé, công công hỏi tôi chuyện này là hỏi đúng người rồi đấy.”

Hoàng Tử Hà vờ ngạc nhiên: “Thực ư? Tề phán quan biết nội tình à?”

Tề Đằng thờ hất ra, đáp khẽ: “Phó Tân Nguyên quả là đẹp.”

Hoàng Tử Hà lại càng kinh ngạc: “Tề phán quan gặp cô ấy rồi ư?”

“Mùa xuân năm nay tình cờ gặp trên núi Minh Nguyệt thôi. Bấy giờ trời ẩm hoa nở, Ôn Dương và cô ấy đi đạp thanh về, ngủ đò trên ngựa rơi ra, tôi tình cờ nhặt được đưa lại, nhắc thấy dung nhan cô ấy thấp thoáng qua khe hở mạng che mặt...” Nói rồi Tề Đằng thờ dài, lắc đầu: “Tiếc rằng, tiếc rằng gương mặt đẹp dễ nhường ấy lại đắm đuối nước mắt, đương giữa ngày lành cảnh đẹp mà cô ấy khóc nức nở. Tôi cứ ngăn ra, thầm nghĩ, người đẹp dễ là thế, lại cùng tình lang ra ngoài đạp thanh, sao còn khóc lóc thương tâm? Nào ngờ... họ bị ngăn cản tình duyên cuối cùng... lại rơi vào kết cục bi thảm như thế.”

Hoàng Tử Hà nhàu mày không nói.

“Ôi, đường tình trắc trở, giai nhân lìa trần, thực đáng tiếc, đáng tiếc!” Vừa nói, Tề Đằng vừa giơ chén kính cô.

Hoàng Tử Hà mỉm cười, không nói gì thêm.

Cũng không còn sớm nữa, sau khi nâng chén chúc phúc Quý vương, tất cả lũ lượt kéo đến nhà thủy tạ xem ca múa.

Bên bờ nước, các nhạc công đã chờ sẵn, thấy họ đến liền đồng loạt nổi nhạc lên, tiếng tiêu, tiếng sênh, tiếng tỳ bà phá tan màn đêm yên tĩnh, náo nhiệt phi thường. Tất cả vừa ngồi vào chỗ thì buổi diễn bắt đầu, mở màn bằng điệu múa sen, hai mươi tư danh kỹ trẻ trung kiều diễm tay cầm đóa sen xoay tròn, đẹp đẽ khôn xiết.

Lý Thư Bạch, Phạm Ứng Tích và Chu Tường ngồi hàng đầu tiên, Hoàng Tử Hà, Trương Hằng Anh ngồi sau lưng Lý Thư Bạch hầu hạ y, Chu Tử Tân và Phạm Nguyên Long ngồi sau Chu Tường và Phạm Ứng Tích, Vương Uẩn, Vũ Tuyên, Tề Đằng cùng mấy phó tướng của quân Tây Xuyên và mấy tham sự phủ quận thú ngồi hàng chót.

Trong tiếng tiêu sáo tung bừng cùng điệu múa sen rộn rã, Vương Uẩn chợt đứng dậy đi ra bờ nước đằng sau.

Hoàng Tử Hà đang rót trà cho Lý Thư Bạch, thoáng thấy bóng y đứng lên, bèn liếc nhìn sang.

Nào ngờ lại thấy Vũ Tuyên đứng dậy đi theo Vương Uẩn. Giữa buổi ca múa vui vẻ, hai người họ kẻ trước người sau bỏ ra ngoài, đứng sánh vai nhau bên bờ nước.

Cô không khỏi sinh lòng nghi hoặc, tay rót nước cũng chậm lại.

Lý Thư Bạch nghiêng đầu nhìn ra bờ nước rồi nói khẽ. “Đi đi.”

Hoàng Tử Hà ngạc nhiên nhìn y.

“Ta cũng tò mò, không biết hai người bọn họ nói gì với nhau.” Y ghé tai cô thì thầm.

Một là chồng chưa cưới của cô, một là tình nhân tai tiếng lẫy lừng, sao hai người này lại chụm đầu trò chuyện cơ chứ?

Hoàng Tử Hà nhẹ nhàng đặt ly trà trong tay xuống, rón rén đi đến gần bờ nước.

Nói là bên thuyền, chẳng qua chỉ neo một con thuyền gỗ hái đường mô phỏng mà thôi. Vũ đài trước nhà thủy tạ rất rộng, mà mặt hồ lại nhỏ, mấy vại hoa to dưới đáy nước trông đầy hoa sừng, nước hồ xanh biếc lẫn lẫn, dưới ánh đèn lồng bên bờ, có thể thấy rõ những đường vân trên nền đá xanh dưới đáy hồ.

Sóng gợn lăn tăn được ánh đèn hắt bóng lên mình hai người Vương Uẩn và Vũ Tuyên, khiến cơ thể bọn họ trông trong suốt như mặt nước giữa đêm đen.

Bên bên chỉ có cây bụi lụp xụp, Hoàng Tử Hà khom người thì vừa đủ nấp. Cô không muốn lại quá gần sợ người ta trông thấy, nên đành dừng ở chỗ bụi cây. May mà hai người kia đứng ở đầu gió, gió đưa tiếng trò chuyện vắng lại, tuy không nghe được đầy đủ, song vẫn lọt tai cô phần nhiều.

Giọng Vương Uẩn chậm rãi theo gió đưa lại, vẫn ôn hòa như thế: “Hân hạnh được gặp.”

“Vương đô úy, hân hạnh.” Giọng Vũ Tuyên lạnh lùng.

Vương Uẩn vẫn thân nhiên cười, tựa lan can nói: “Vũ học chính sống ở đây cũng được hơn ba năm rồi nhỉ? Hân phải thông thuộc nơi này lắm?”

Vũ Tuyên im lặng hồi lâu mới đáp gọn lòn: “Phải.”

“Tuy ta là vị hôn phu của Tử Hà, song trước nay chưa hề đến Thục, cũng chưa hề đặt chân đến phủ quận thú nàng từng sống, xưa nay vẫn lấy làm tiếc nuối.” Đoạn y quay sang hỏi hần, “Nghe nói lúc xảy ra chuyện, nàng ở trong hoa viên, là ngôi lầu nhỏ bên kia chẳng?”

Bạn đang đọc truyện *Trâm Lii: Tình Lang Hờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Chương 13.2

Y trở căn gác gần đó, thấy Vũ Tuyên gật đầu thì cười nói: “Tuy ra ở kinh thành nhưng vẫn nghe kể về nàng luôn, dù sao, nàng cũng là vị hôn thê ta chờ đợi đã nhiều năm, đương nhiên phải thường xuyên để mắt.”

Nghe được lời này, cả Hoàng Tử Hà lẫn Vũ Tuyên đều hiểu, y không hề bỏ sót bất cứ lời đồn đại nào về quan hệ giữa họ.

Vũ Tuyên vái y một vái, rồi xoay người toan đi.

“Mấy hôm nay ở phủ tiết độ sứ, ta cũng được Tề phán quan kể về Vũ học chính. Tiết độ sứ Phạm tướng quân hình như cũng một tài học chính, còn hỏi ta có quen biết hay không.” Giọng Vương Uẩn ung dung chậm rãi cất lên sau lưng hắn.

“Đâu dám.” Vũ Tuyên chỉ đáp cụt lủn.

“Ta đành nói chưa có duyên quen biết, mới chỉ nghe danh ở kinh thành nên có chút ấn tượng mà thôi, không thể tiến cử được.” Vương Uẩn khẽ cười, “Có vẻ Phạm tướng quân muốn mời học chính vào phủ nhậm chức, chẳng hay học chính có đồng ý không?”

“Đa tạ ý tốt của Vương đô úy. Sáng nay Tề phán quan gặp tôi cũng nhắc tới chuyện này, song tôi đã từ chối.”

“Hừm? Vũ học chính không muốn ra làm quan ư?”

“Lòng không màng phú quý, thôi đừng hện cung trời.” Vũ Tuyên nói rất nhỏ, cũng rất ngắn gọn, song lại toát lên vẻ kiên định vô cùng.

Wương Uẩn cười nhẹ: “Có điều Vũ học chính đã bị cuốn vào vòng xoáy không lồ ấy rồi, còn muốn rút ra ư?”

Vũ Tuyên không đáp, chừng như không hiểu ý y.

“Vũ học chính có bao giờ thử nghĩ xem tại sao Tề Đăng lại giúp đỡ mình, tại sao Phạm tướng quân lại nhìn học chính bằng con mắt khác không? Có lúc không phải học chính bằng lòng hay không, mà là họ có cần học chính hay không, có lợi dụng được học chính hay không.” Giọng Vương Uẩn vốn ôn hòa, lúc này bỗng lạnh băng, giống như ánh nước lăn tăn gợn trên người họ vậy, thoạt trông thì lung linh áp áp, kỳ thực lạnh buốt, chỉ da thịt mới cảm nhận được hơi lạnh.

“Ta không hề biết, cũng chẳng quan tâm Vũ học chính thân phận thế nào, lai lịch ra sao. Ta chỉ biết Vũ học chính là người được chọn, xưa cũng thế, nay cũng vậy, có người đã vừa mất học chính. Chỉ cần học chính gạt đầu vinh hoa phú quý lập tức nằm gọn trong tay, dân chúng quận Thục ngày sau chẳng ai nhớ đến Tề Đăng người người ngưỡng mộ kia nữa, thay vào đó sẽ là học chính, há chẳng hay ư?”

“Điều tôi muốn đã vĩnh viễn không bao giờ đạt được, dù có những thứ khác, thậm chí nắm trong tay mọi thứ trên đời, cũng còn ý nghĩa gì đâu?” Ngoài trời gió sương lạnh lẽo, giọng Vũ Tuyên cũng lạnh buốt, như nhuộm đắm gió sương.

Trái lại, Vương Uẩn chỉ cười: “Học chính như vậy để làm gì, muốn chứng minh mình trong sạch với ta ư? Có lúc việc giết người hết sức đơn giản, chẳng qua chỉ là ngực có thêm một cái lỗ thôi mà, phải không?”

Hoàng Tử Hà vừa nghe vừa vắt óc đoán xem mấy câu không đầu không đuôi này có ý gì, song nghĩ mãi không ra. Có điều nghe họ trò chuyện, cô chợt thấy một luồng hơi lạnh từ gan bàn chân chầm chậm lan lên tận đỉnh đầu, giá buốt thấu xương, vô cùng đáng sợ, khiến cả người cô cứng đờ, khom lưng ngồi thẩn ra trong bụi cỏ, không thể cử động.

Cô nghe thấy giọng Vũ Tuyên xa xăm như từ chân trời vọng lại, không thể nhận rõ: “Vương đô úy không cần nói nữa, tôi cứ ngỡ đô úy sẽ nói chuyện gì đó phù hợp hơn, hóa ra đô úy chỉ muốn đi làm thuyết khách, nói mấy chuyện nhảm nhí ấy.”

Wương Uẩn cười nhạt, nói toẹt ra: “Nhảm nhí à? Lẽ nào... Vũ học chính đã quên hết mọi chuyện lúc ở nhà Tề Đăng, quên cả Mộc Thiên đại sư cùng con cá A Già Thập Niết kia rồi ư?”

Vũ Tuyên nín lặng, Hoàng Tử Hà nhìn qua kẻ lả, chỉ thấy được nửa gương mặt hắn, dưới ánh đèn chập chờn cùng ánh nước lăn tăn, gương mặt hoàn mỹ vô khuyết ấy dường như mờ hồ âm đạm. Hắn nhìn Vương Uẩn, chậm rãi lặp lại: “Tôi không hiểu Vương đô úy đang nói gì. Tôi và Tề Đăng vốn không thân thiết, càng không hứng thú với mấy con cá huyễn ấy nuôi.”

Đang trước chợt nghe văng vẳng tiếng tơ trúc, thì ra màn diễn của Công Tôn đại nương sắp bắt đầu.

Hoàng Tử Hà từ từ lùi lại mấy bước, len lén rời khỏi bụi cây lên ra phía sau.

Cô trông thấy Vương Uẩn đi về hướng Vũ Tuyên, ra hiệu cho hắn theo mình quay về chỗ ngồi, giọng điệu lại hòa hoãn như thường: “Có lúc không biết lại hay. Đi nào.”

Đội mọi người ngồi cả xuống, Công Tôn Diên mới bước lên trước tất cả, khom người hành lễ: “Hôm nay, ngày lành cảnh đẹp, Công Tôn bất tài, nguyện hiến một điệu múa gọi là Kiếm Khí Hồn Thoát cho các vị thưởng thức. Các vị ngồi đây có lẽ đã từng xem điệu múa rồi, song màn biểu diễn của tiểu nữ hôm nay nhất định khác hẳn màn trước đây các vị thưởng thức. Điệu múa hôm nay có hoa có bướm, không dính dáng đến ánh đao kiếm, chỉ có ong bay bướm lượn dưới nguyệt trước hoa, chứ vị nếu ai có tình, có thể cùng người trong lòng thưởng thức điệu múa này, mới coi như không phụ thâm ý gửi gắm trong đó.”

Mọi người nghe đều cười cười, về hiểu ý.

Lý Thư Bạch quay sang nhìn Hoàng Tử Hà, cô cũng nín cười nhìn y, rồi lại thấy không ổn, chần chờ một thoáng, cuối cùng vẫn nhìn về phía Vũ Tuyên,

nhận ra hần vừa mới ngồi xuống, nét mặt có phần gượng gạo. Thấy cô nhìn sang, hần bèn ngoảnh mặt đi.

Hoàng Tử Hà chợt chạnh lòng cảm khái. Vườn hoa này, thủy tạ này từng lưu dấu bao tiếng cười vui rộn rã, cả thời thiếu nữ của cô đều trôi qua ở nơi này, cùng với Vũ Tuyên.

Cảnh cũ vẫn đây, chỉ có hai người bọn họ đã hoàn toàn thay đổi.

Đương lúc trầm ngâm, cô chợt phát hiện Tề Đằng lặng lẽ đứng dậy, lùi đến hàng ghế sau cùng. Nơi ấy che màn buồng trưởng, có một thiếu nữ ngồi trong.

Nghe tiếng Tề Đằng gõ nhẹ vào cửa bức màn, thiếu nữ quay đầu nhìn hần mỉm cười.

Đây ắt là em gái Chu Tử Tần, tuy trời tối không trông rõ mặt, song nhìn dáng vẻ ngẩng đầu, làn da trắng muốt như tòa sáng, cũng đủ biết là người đẹp. Thực ra, có thiếu nữ nào ở tuổi trăng tròn mà không đẹp?

Cô còn đang miên man nghĩ ngợi thì nghe thấy nhịp phách rộn ràng, Công Tôn đại nương đã bước vào nhà thủy tạ. Giai nhân đứng sau bức màn, bắt vào tư thế mở đầu, múa đôi kiếm một ngắn một dài loang loáng, hần khí từ sau màn tỏa ra, như gợn sóng cách rèm.

Chẳng để mọi người kịp định thần, đôi làn nước ấy đã xoay chuyển, dáng người nhỏ nhắn nhanh nhẹn từ sau màn lướt ra, những ngọn đèn lồng sa trầu dăng trước đã che phía hướng về người xem, tất cả ánh sáng đều tập trung trên người Công Tôn Diên.

Giai nhân đứng giữa vầng sáng ấy, vung kiếm bắt đầu múa. Mỗi khi xoay kiếm, ánh sáng lại vẽ nên từng hình tròn lung linh mờ ảo, tựa như thần tiên đem theo nhật nguyệt giáng hạ, vạch ra vô số vết lười liềm loang loáng giữa màn đêm. Những vết lười liềm ấy hết sức linh động, như sóng gợn, như mây trôi, phản chiếu ánh đèn, tạo thành một vầng hào quang rực rỡ bao quanh Công Tôn Diên.

Rồi ánh trắng lười liềm bỗng loang ra, cùng lúc Công Tôn Diên tung người nhảy lên, mũi kiếm rung rung điểm ra, ánh kiếm tạo thành muôn ngàn đốm sáng lấp lánh, như những vì sao quay quanh giai nhân, lung linh điểm lệ, kết hợp với bộ vũ y thêu kim tuyết hoa lệ, khiến mọi người không sao rời mắt.

Vừa mở màn, Công Tôn đại nương đã trình diễn một màn múa kiếm uy dũng mà ảo diệu như rồng ấy, khiến tất cả đờ ra. Chu Tử Tần ngạc nhiên đến nỗi đánh rơi cả hàm dưới, nắm hạt dưa trên tay cũng là tả rơi xuống hết, song mọi người đang mãi đổ dồn mắt vào Công Tôn Diên, chẳng ai để ý đến gã.

Đúng vào khoảng khắc trời đất cũng rung động ấy, Công Tôn Diên đột nhiên dừng lại, chập hai thanh kiếm vào nhau, ánh đèn rực rỡ thoáng chốc thành ra lập lõe u ám, thì ra Ân Lộ Y dưới vũ đài đang giơ tay chỉnh lại lớp da trầu trên lồng đèn, ánh đèn tức thì tối hần đi.

Chỉ còn lại ngọn đèn sau màn hắt ánh sáng lại, Công Tôn Diên đứng bất động ngược sáng, động tác múa nổi bật trên bức màn thêu, lộng lẫy như chim công, rực rỡ như khoác lên cả ráng chiều. Đôi kiếm đã biết mất, chỉ thấy Công Tôn Diên xoay tròn như gió lốc, vạt vảy, vạt áo, tay áo, dải lụa, tóc mai đều tung bay theo, vây quanh giai nhân như đóa mây dập dờn, lại như hào quang lưu chuyển. Cả bức màn phía sau cũng bay tung lên theo đà xoay của Công Tôn Diên, chẳng khác nào khói mây ngũ sắc vẩn vít quanh mình.

Công Tôn Diên xoay tròn lui vào màn sau, rồi dừng lại bất động.

Bạn đang đọc truyện *Trâm Lii: Tình Lang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: Chương 13.3

Ân Lộ Y liền ra hiệu cho các nhạc công cạnh đó, tức thì tiếng nhạc nhã cũng ngưng bật. Giữa không khí im phăng phắc, chỉ có tiếng sáo ni non đưa lại, như khóc như than. Công Tôn Diên xuôi tay đứng lên, thân hình như cứng lại, đúng lúc này, hương thơm ngọt ngào lan ra, cánh hoa là tả bay đầy vũ đài. Thì ra Ân Lộ Y đã gạt sợi thừng bên tường nhà thủy tạ, mấy lồng trúc dựng đây cánh hoa đặt trên mái hiện từ từ nghiêng đi, cánh hoa bên trong đổ xuống, bay tung trong gió, rồi đây vũ đài.

Mọi người thán phục nhìn những cánh hoa bay là tả, trầm trồ không ngớt.

Phạm Nguyên Long lộ bích nhất, nhảy dựng lên la lớn: “Ta phải lại gần xem đồng cánh hoa kia là thật hay giả!”

Nói là làm, hần đứng phắt dậy chạy đến, suýt nữa là xô đổ mấy lồng đèn cạnh Ân Lộ Y, tóm chặt lấy tay họ Ân hét toáng lên: “Ôi chao, tỷ tỷ đỡ ta với...”

Ân Lộ Y đang mãi giúp Công Tôn Diên, thỉnh thoảng bị hần nắm lấy tay áo thì gạt bấn mình, ngọn đèn trên tay cũng chao đảo đi.

Ngoái lại trông thấy Phạm Nguyên Long mượn rượu cợt nhả mình, Ân Lộ Y giương ra, nói khẽ: “Xin... quan khách tập trung xem múa, để khỏi làm người

khác mắt hứng.”

Đừng nói mọi người ở đây, mà ngay cả Phạm Ứng Tích thấy con trai làm càn cũng giậm chân chửi thề, định sai Tề Đăng lên lôi Phạm Nguyên Long xuống, song quay lại đã chẳng thấy ai, bấy giờ mới nhớ họ Tề đã đi xuống dưới bầu bạn với Chu tiểu thư.

Chu Từ Tàn toan chen lên, song đang ngồi ngay sau cha, nhất thời không dịch ghế đi được. Đúng lúc ấy, Vũ Tuyên ngồi ở hàng ghế thứ ba bên phải gã đã đứng dậy bước lên, đỡ lấy lưng Phạm Nguyên Long say khướt, thuyết phục: “Phạm thiếu gia say rồi đứng không? Đăng này gió mát, thiếu gia ra đây hít thở không khí chút đi.”

Vũ Tuyên cao hơn Phạm Nguyên Long quá nửa cái đầu, họ Phạm lại đang say mềm, dù vùng vẫy cưỡng lại, song vẫn bị kéo đi.

Ân Lộ Y cúi đầu với Vũ Tuyên, về cảm kích, rồi lại quay sang nhìn lồng trúc cuối cùng.

Phạm Ứng Tích hổ thẹn đứng lên tạ lỗi với mọi người, song tất cả chỉ cười xòa: “Thiếu gia say rượu thôi mà, không sao không sao.”

Bấy giờ hoa đã thôi rơi, bóng dáng Công Tôn Diên in lên tấm màn sa thêu đầy hoa văn. Ánh đèn tắt lại, quanh giai nhân bắt đầu có một hai cánh bướm dập dờn bay ra. Rồi lần lượt một cánh, hai cánh, ba cánh xuất hiện trên bức màn.

Hoa rơi đầy đất, bướm bay rợp trời, khiến ai nấy đều ngẩng lên trời trầm trồ thán phục. Hoàng Từ Hà ngược mắt ngắm bướm bướm, rồi theo cánh bướm cúi đầu nhìn sang Lý Thư Bạch.

Một cánh hoa đỏ thắm vương trên tóc y.

Cô thoáng lưỡng lự, cuối cùng vẫn giơ tay nhặt lấy cánh hoa. Y cảm giác được bèn quay lại thì thấy cô đang mỉm cười nhìn mình, gờ cánh hoa trong tay lên phân trần.

Cặp mắt y long lanh trong đêm, chẳng khác nào hai vì sao sáng cuối trời Nam.

Công Tôn Diên đứng bất động, tay áo phát phờ, mãi đến khi mười đôi bướm bay hết ra khỏi ống tay mới vung tay, chiếc áo gấm đỏ thêu chỉ vàng bên ngoài tức thì rơi xuống đất, chỉ còn một thân áo lụa trắng tinh, phấp phới múa lượn theo cánh bướm.

Lần này động tác của Công Tôn Diên dịu dàng chậm rãi hẳn, như chấp cánh bay cùng bướm bướm, mũi chân bước nhẹ, áo lụa phát phờ, phía sau màn, ánh đèn tắt lại khiến tay áo gần như trong suốt, chẳng khác nào đôi cánh chuồn chuồn, mười ngón tay nõn nà vươn cao, muôn muốt như hoa lan.

Chu Từ Tàn nhìn Công Tôn Diên thướt tha xoay tròn theo bảy bướm bướm, hãnh diện khoe với Hoàng Từ Hà: “Sùng Cổ có biết ta bắt mười đôi bướm bướm kia vật và thế nào không? Phải dẫn cả đám người hầu đi lùng sục suốt một buổi chiều đấy!”

Hoàng Từ Hà phụ họa lấy lệ: “Công tử vật và quá!” Song ánh mắt vẫn nhìn dán vào vũ đài. Đúng lúc này tiêu sáo nhất loạt rộ lên, nhịp phách dồn dập, Công Tôn Diên càng múa càng nhanh, Ân Lộ Y cũng nhanh nhẹn xoay đèn, tức thì ánh đèn sáng bùng lên, giữa vầng sáng rực rỡ, Công Tôn Diên hiện lên lộng lẫy như mặt trời ban sớm, áo lụa mỏng manh, bước chân gấp gáp, thân hình biến ảo, như nước xé bắn tung, như băng rơi tuyết đổ, như sấm sét giữa trời.

Rồi một tiếng khánh thánh thót vang lên, phá tan nhịp bước dồn dập khiến người ta nhìn mà hoa cả mắt, Công Tôn Diên ngừng múa, nằm rạp xuống vũ đài theo thế ngoạ ngư.*

(*Ngoạ ngư: một trong những động tác cơ bản của vũ công hoặc con hát. Bước sang phải, hai tay gấp lại, xoay tay áo, tay phải giơ cao, tay trái để ngang bằng, chân phải đưa lên trước rồi lại vòng ra, quặt sau chân trái, đứng vững rồi từ từ ngồi xuống nằm ngả sang phải, lưng áp xuống đất, đè lên chân phải, tay trái để ra sau lưng, tay phải đặt lên ngực.

Tất cả chìm đắm trong vũ điệu rung động của giai nhân, không sao định thần lại được. Sau một khoảng lặng thật dài, mọi người mới ồ lên khen hay, phấn khích mãi không thôi.

Công Tôn Diên yếu điệu đứng dậy như một đoá mây, mỉm cười khom người hành lễ, rồi nắm lấy tay Ân Lộ Y, ra hiệu với người đứng ngoài cánh gà.

Lý Thư Bạch cười vỗ tay tán thưởng: “Xa cách bấy lâu, vũ nghệ của Công Tôn đại nương lại tiến bộ nữa rồi. Màn múa này khiến bản vương nhớ lại điệu Kiếm Khí Hồn Thoát được thưởng thức lần đầu ở cung Đại Minh, bấy giờ ta còn niên thiếu, lần đầu tiên hiểu được thế nào là tài hoa rực rỡ, kiếm khí tung hoành. Còn điệu múa hôm nay lại gộp đủ cả cương nhu, không trọng hùng hồn mà trọng đẹp đẽ, thực khó thấy lắm thay!”

“Năm xưa khi vào cung Đại Minh, dân nữ mới hơn hai mươi tuổi, thể lực dồi dào, thân hình linh hoạt, đang ở đỉnh cao phong độ.” Công Tôn Diên vẫn thờ gập, lau mồ hôi lấm tấm trên trán cười đáp, “Giờ đây tuổi tác đã lớn, thân thể cũng kém dẻo dai, đành cải biên cho đoạn giữa chậm lại. Nói đi cũng phải nói lại, điệu múa này chính là do A Nguyễn cải biên cho dân nữ đó.”

Hoàng Từ Hà cảm giác được nổi tiếc nuối và cảm khái qua lời kể của Công Tôn đại nương. Ân Lộ Y cũng vỗ nhẹ lên tay Công Tôn Diên như an ủi.

Phạm Ứng Tích nào hiểu nổi câu chuyện bên trong, cặp mắt cứ đảo qua đảo lại giữa hai người, cười nói: “Công Tôn đại nương lưng danh thiên hạ hơn hai chục năm nay, quả nhiên tài hoa kinh người, dứt điệu múa mà người xem vẫn còn ngẩn ngơ. Chẳng hay đại nương có nhã hứng đến phủ tiết độ...”

Mới nói đến đó, phía sau chợt vang lên một tiếng thét thê thảm, là giọng một thiếu nữ trẻ.

Chu Từ Tàn tức thì hét lên thất thanh: “Từ Yên!”

Chu Tường cũng tái mặt, quay người cùng Chu Từ Tàn chạy thẳng đến bức màn lụa xanh phía sau.

Mấy kẻ hầu đứng gần đó xúm quanh chiếc ghế cạnh màn, Chu Từ Yên bên trong đã lao ra, co rúm lại bên mấy a hoàn, run bần bật.

Chu Từ Tàn chạy đến cuống quýt hỏi dồn: “Sao thế?” Đoạn ngẩng đầu nhìn sang bên cạnh, mặt lập tức xám ngoét.

Cạnh nhà thủy tạ đèn đuốc sáng trưng, soi sáng cả bên thuyền. Trên chiếc ghế cạnh màn, Tề Đằng ngồi bất động, đầu gục xuống, cả người rũ ra. Ngực trái hằn thũng một lỗ, máu vẫn đang ông ọc tuôn.

Chu Từ Tàn bước đến đặt tay lên mũi hần thăm dò hơi thở, rồi lần tìm mạch đập trên cổ, cuối cùng đứng dậy nói khê: “Đã... tắt thở rồi.”

Mọi người xung quanh nhất loạt la lên kinh hãi.

Phán quan phủ tiết độ sứ đột tử tạ phủ quận thú, Phạm Ứng Tích và Chu Tường đều biến sắc mặt. Chu Tường tuy biết là to chuyện, song dù sao cũng xuất thân quan văn, nhất thời chẳng biết phải làm sao, đành luống cuống đứng đờ ra đó.

Phạm Ứng Tích vừa giận dữ vừa kinh hoàng, trợ thủ của ông ta đột nhiên lăn ra chết, ai mà biết được có phải kẻ địch nào đó định nhằm vào ông ta hay không? Hơn nữa, tại sao lại chết ở nơi này?

Ông ta đương định trút giận thì sực nhớ Quý vương cũng ở đây, đành nén giận quay ra hỏi ý y: “Bẩm vương gia, phán quan phủ mật tướng đột ngột chết ở đây, chẳng hay mật tướng và Chu quận thú nên xử lý ra sao?”

Lý Thư Bạch nhìn sang Hoàng Từ Hà, dịu giọng trấn an họ Phạm: “Hoạn quan Dương Sùng Cổ hầu cận ta từng phá được mấy vụ án trong kinh, cũng rất được việc. Nếu Phạm tướng quân cần thì cứ sai bảo hần.”

Phạm Ứng Tích vội thưa: “Mật tướng nào! May có vương gia chỉ bảo, nếu Dương công công chịu rón tay giúp đỡ, ắt vụ này chỉ một mai sớm tối là phá được thôi!”

Hoàng Từ Hà chẳng để tâm đến mấy lời đãi bôi khách sao của họ, chỉ chấp tay vái Phạm Ứng Tích rồi xăm xăm đi đến cạnh thi thể, tra xét các dấu vết trên người.

Nét mặt Tề Đằng vẫn bình thản, hẳn là sự việc xảy ra quá đột ngột, hần chưa kịp phản ứng đã bị giết, nên gương mặt không co rúm rỏ lại vì kinh hoàng. Thân hình hần vẫn còn mềm, chỉ rũ ra dựa vào lưng ghế, hai tay buông thõng, đầu gục xuống. Nếu không có lỗ máu trên ngực, người khác còn tưởng rằng hần chỉ ngủ gật.

Chu Từ Tàn nói nhỏ vào tai cô: “Nhìn mu bàn tay trái kia.”

Hoàng Từ Hà cầm cả hai bàn tay họ Tề lên nhìn kỹ. Mu bàn tay phải hần vẫn bình thường, nhưng ở tay trái lại có mấy đốm lấm tẩm. Phải ghé mắt nhìn kỹ mới nhận ra đó là mấy vết thương nhỏ xíu như bị mèo cắn, hoặc bị dầu sôi bắn vào, rải rác trên vùng da nổi giữa mu bàn tay với cổ tay.

“Là vết thương từ mấy ngày trước, đã đóng vảy rồi. Mấy hôm nữa sau khi nhạt màu sẽ khỏi hần, chắc chỉ để lại vết sẹo khó thấy thôi.” Hoàng Từ Hà nhận xét.

Chu Từ Tàn gật đầu: “Đúng thế. Có điều chẳng biết mấy vết thương này từ đâu mà ra, có liên quan đến vụ án mạng này không?”

“Vết thương nhỏ từ mấy ngày trước và cái chết hôm nay... có vẻ không liên quan gì đâu.” Vừa nói, Chu Từ Tàn vừa lúi húi viết biên bản khám nghiệm.

Thấy trên người Tề Đằng không có gì lạ nữa, Hoàng Từ Hà đứng dậy quan sát xung quanh.

Tất cả mọi người xem múa đều tập trung lại khoảng đất trống trước nhà thủy tạ, nơi này ba mặt là nước, nếu muốn đột nhập, ngoại trừ băng qua nhà thủy tạ, thì chỉ còn cách đi từ dưới nước lên.

Nhưng cô dạo một vòng quanh chẳng hề thấy dấu vết có người lộ nước theo thềm đá đi lên. Đùng nói là bến nước, ngay dưới gốc cây bụi cỏ gần nhà thủy tạ hay phiến đá bên hồ cũng không hề có vẻ nước.

Trong nhà thủy tạ đã dọn sẵn trà bánh, Chu Tường và Phạm Ứng Tích ngồi hầu trà Lý Thư Bạch. Có điều Phạm Ứng Tích thì mãi nghĩ đến cái chết của thuộc hạ, còn Chu Tường lại chính mắt nhìn thấy con rết tương lai chết thảm, nên chẳng còn bụng dạ nào mà thưởng trà.

Riêng Lý Thư Bạch vẫn thản nhiên uống trà, thấy cô lặng lẽ quay về bèn đặt chén xuống hỏi: “Không có dấu vết đột nhập ư?”

“Vâng, hung thủ chỉ nằm trong số những người ở đây thôi. Các người hầu phục dịch tại đây tối nay, tôi, Chu bồ đầu, Trương Hành Anh, Vũ Tuyên, Vương đô úy, Chu cô nương, Chu quận thú, Phạm tướng quân, thậm chí cả... gia, đều bị tình nghi.”

Lý Thư Bạch nhú mày đứng dậy cùng cô rời khỏi nhà thủy tạ, nhìn chằm chằm Chu Từ Yên vẫn run bần bật cạnh đám a hoàn.

Hoàng Tử Hà hiểu ý y, bèn ghé tai nói nhỏ: “Đúng thế, lúc xảy ra chuyện, Công Tôn đại nương đang múa, thời gian ước chừng chưa đầy một nén nhang. Người xem múa đều ngồi phía trên, nếu lên lút lên ra sau giết người, dù đèn có tối, cũng sẽ bị người ta trông thấy bóng. Chỉ có bức màn kia, vì Chu cô nương ngồi bên trong, nên được đặt tít dưới cùng. Bốn a hoàn hầu cận cô ta thấy Tề Đằng đến cũng lui ra đứng dưới gốc cây cạnh đó. Bởi vậy, kẻ có khả năng ra tay mà không khiến người ra chú ý nhất, chính là người bên cạnh hẳn, Chu Tử Yên.”

Lý Thư Bạch rời mắt khỏi Chu Tử Yên, lạnh nhạt nhận xét: “Một cô gái sắp xuất giá lại nhẩn tâm xuống tay sát hại vị hôn phu ngay trước mặt mọi người, quả khiến người ta kinh hãi.”

“Ngoài việc thăm vấn Chu tiểu thư ra, còn một chuyện nữa, chính là phải mau khám người xem có thu được hung khí không. Nếu không thấy, chắc phải sai người lặn xuống hồ vớt thử.”

Bạn đang đọc truyện *Trâm Lii: Tình Lang Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Chương 14: Bên Ngoài Màn Lụa

Bốn cỗ khoái phủ Thành Đô ập đến ngay trong đêm, soát người tất cả những ai có mặt tại đó, kể cả Vũ Tuyên.

Hắn lặng lẽ cởi áo ngoài ra để họ khám xét. Có điều mặt hắn đầy vẻ bức dọc cổ nén.

Vương Uẩn ở phía sau hào sảng đứng dậy ý bảo đám bộ khoái cứ việc soát người mình. Đợi họ khám xét xong xuôi, y mới cười bảo Vũ Tuyên: “Cảm giác bị nghi ngờ khó chịu lắm phải không?”

Vốn chẳng quen thân gì với y nên Vũ Tuyên không đáp lời, chỉ đưa mắt nhìn.

“Điều mình không muốn thì đừng làm với người khác, đừng không nào?” Y lại thông thả tiếp.

Vũ Tuyên hiểu Vương Uẩn đang muốn nhắc tới việc mình trình thư tình của Hoàng Tử Hà lên cho tiết độ sứ Phạm Ứng Tích, khiến cô trở thành hung thủ hạ độc cả nhà, phải lưu lạc chân trời góc bể.

Hắn lặng lẽ quay sang nhìn Hoàng Tử Hà.

Cô đứng sau Quỳ vương, Quỳ vương đang ngoái đầu nói gì đó với cô. Xung quanh ồn ào nhốn nháo, cô không nghe rõ nên Quỳ vương phải cúi xuống ghé lại gần cô nói cho rõ.

Gương mặt luôn lạnh băng nọ, giờ lại lộ vẻ ôn hòa hiếm thấy, trong đôi mắt không rời cô một khắc ấy tràn ngập dịu dàng, cơ hồ sắp sánh ra, không sao giấu nổi.

Vũ Tuyên sầm mặt, song ngay lập tức nhìn sang Vương Uẩn, nói rất khẽ, chỉ đủ lọt tai y: “Cô ấy thì liên quan gì đến tôi? Tôi đâu có hôn ước với cô ấy?”

Giọng hắn bình thản lạnh nhạt, song lại khiến vị hôn phu của cô là Vương Uẩn thấy lòng thất lại.

Nhưng xưa nay y rất giỏi kiềm chế, chỉ nén giận cười bảo Vũ Tuyên: “Đúng thế, có điều ta đến giờ vẫn không hiểu, rốt cuộc là có danh có phận thì hơn, hay không danh không phận lại lịch bất minh thì hơn, huynh thấy thế nào?”

Vũ Tuyên lạnh lùng quay đi, không đáp.

Đám cỗ khoái đã khám xét rất nhiều người ở đây, song chưa thu được mang mối gì.

“Bỏ đâu, có... có phát hiện mới này...” Một tên cỗ khoái lật đật chạy đến thì thảo với Chu Tử Tần, nhưng cứ lúng búng mai không nói ra câu.

Chu Tử Tần bèn nhéo tai hắn: “Nói mau nói mau! Lúc này rồi còn gì mà không nói được chứ, người định làm ta sốt ruột chết à?”

“Là thế này... Vạt áo Phạm đại thiếu gia...” Hắn thì thầm.

Chu Tử Tần nghe nói vội chạy ngay đến chỗ Phạm Nguyên Long. Tên khốn này vừa nãy bị Vũ Tuyên lôi đi, gục đầu vào bụi cây nôn mửa, rồi nằm lăn ra đó ngủ vùi, giờ bị xốc dậy, đang ngồi uống canh đã rượu, cả người bê bết bùn đất và chất nôn.

Chu Tử Tần ngại bẩn, ngồi thụp xuống nắm ngay lấy vạt áo hắn xem xét, thì thấy hai vết máu đỏ tươi.

Phạm Nguyên Long thấy thế bèn giật vạt áo lại, lau bàu: “Vết áo người ta nhìn cái gì? Ta với người cũng là đàn ông, có gì mà xem...”

Phạm Ứng Tích thấy tình hình không ổn, bèn chạy đến xách cổ con trai lên, vừa giận vừa cuống: “Thằng khốn nạn này, dưới vạt áo mày là gì đấy?”

Phạm Nguyên Long đáp quấy quá cho qua chuyện: “Chẳng phải chi... dính cái gì thôi ư?”

“Dính cái gì? Mày nhìn lại xem!” Phạm Ứng Tích quát lớn.

Chu Tường thấy vậy bèn bước ra đóng vai người tốt: “Phạm tướng quân, mọi chuyện còn chưa rõ ràng, lệnh lang đường như vẫn chưa tỉnh rượu, tướng quân đừng làm cậu ấy sợ, đợi lát nữa rồi từ từ hỏi, có được không?”

Phạm Ứng Tích cả giận, dằn phát vạt áo vừa thôi vừa bắn của con mình ra, đẩy hấn ngã xuống đất: “Đồ súc sinh! Mày uống say làm ra trò gì đó hả? Muốn chết à!”

Lý Thư Bạch cũng khuyên can: “Chưa hẳn đã là lệnh lang. Dù sao, dưới gầm trời này làm gì có hung thủ nào sau khi sát nhân lại lau hung khí vào người mình rồi quăng đi chứ?”

Phạm Ứng Tích như trút được gánh nặng, vội quay sang vái Lý Thư Bạch: “Vương gia nói rất phải, mặt tướng quả là cả giận mất khôn rồi!”

Chu Tường liền bảo Chu Tử Tần: “Mau tra xét cho rõ ràng! Nhất định phải tìm được hung thủ thật mau, xem kẻ nào dám vu vạ cho Phạm công tử!”

Chu Tử Tần vâng dạ rồi rít, rồi cùng Hoàng Tử Hà ngồi xuống xem xét vết máu trên người Phạm Nguyên Long.

Vết máu vừa khô, vẫn còn tươi rói, kéo thành vệt dài, hai vệt không bằng nhau. Rõ ràng sau khi giết người, hung thủ đã tóm lấy vạt áo Phạm Nguyên Long, lau hung khí đầm đìa máu vào đó, còn cẩn thận lau cả hai mặt, nên mới tạo thành hai vệt dài.

Chu Tử Yên này giờ co rúm người run lẩy bẩy, chợt trở Hoàng Tử Hà cao giọng: “Còn vị công công này chưa bị soát người?”

Chu Tường nạt: “Loát toét! Dương công công là thần thám lừng danh thiên hạ, phá hàng loạt kỳ án ở Trường An, lại là người bên cạnh vương gia, không bị tình nghi!”

Hoàng Tử Hà ngượng ngịu nhìn mấy bồ khoai phụ trách khám xét. Việc này vốn do cô và Chu Tử Tần đề nghị, tuy biết hung thủ gần như chắc chắn không giữ hung khí nữa, song theo lệ vẫn phải khám xét, ngờ đâu giờ lại thành ra gậy ông đập lưng ông.

Chu Tử Tần đang kiểm tra thì thê Tề Đằng, lần tay theo miệng vết thương hòng suy đoán đặc điểm hung khí, nghe bọn họ nói chuyện thì đứng phắt dậy, hăng hái giờ hai tay bê bết máu lên, “Đề ta khám đề ta khám! Ta chưa khám người hoạn quan bao giờ, phải nghiên cứu xem tại sao thân hình Sùng Cổ lúc nào cũng đẹp đẽ hơn người ta, nhất định là xương cốt Sùng Cổ không giống người thường! Đừng hòng ai tranh với ta! Ai tranh ta sẽ cho kẻ đó biết tay!”

Hoàng Tử Hà cầm nín, đành ngoái lại nhìn Lý Thư Bạch cầu cứu.

Lý Thư Bạch đứng phía sau bỗng đặt nhẹ tay lên vai cô: “Vừa rồi Chu quận thú cũng nói rồi đấy, hần là người phủ Quý, mọi người nể mặt bản vương nên đều cho rằng khám người hần là bất kính với Quý vương phủ. Song bản vương xưa nay công bằng liêm chính, hần cũng có mặt ở hiện trường lúc xảy ra vụ án nên buộc phải khám người, hơn nữa sẽ do bản vương đích thân khám người, một là để các vị khỏi e ngại mạo phạm vương phủ, hai là để bảo đảm công bằng, chẳng hay các vị có ý gì khác không?”

Tất cả liền thưa: “Đương nhiên không có! Vương gia công chính liêm minh!”

Chỉ có Vương Uẩn cúi mặt cười, Vũ Tuyên đứng lặng lẽ dưới gốc cây, Chu Tử Tần xịu mặt âm ức nhìn họ.

Lý Thư Bạch lại nói: “Trương Hàng Anh giờ cũng thành người của ta rồi, Tử Tần chẳng phải tám tấc khen hần thân thù xuất sắc ư? Thử xem”

“Hả? Giao Trương Hàng Anh cho tôi ư? Tốt quá!” Chu Tử Tần lập tức rửa sạch tay lao đến, nắn nắn cánh tay Trương Hàng Anh trầm trồ: “Bắp tay Trương nhị ca rắn chắc thật đấy, để tôi cảm nhận tí nào!”

Chu Tường chẳng biết nói sao, đành đành hắng một tiếng. Vừa xảy ra chuyện, phán quan hầu cận tiết độ sứ đột ngột qua đời, thằng con trời đánh có thể bớt phóng túng chút không?

Chu Tử Tần lè lưỡi, rồi đành khám xét từ té một lượt, kết luận: “Không tìm thấy hung khí.”

Lý Thư Bạch cúi đầu nhìn Hoàng Tử Hà, hỏi khẽ: “Được không?”

Hoàng Tử Hà khẽ gật đầu, rồi ngược lên nhìn y. Nhớ lại lúc nguy ngập, giữa rừng khuya lạnh lẽo, cô đã ôm y thật chặt, dùng thân mình sưởi ấm cho y. Rồi trong những lần thay thuốc, cô cũng đã nhìn thấy và chạm vào thân trên để trần của y.

Vậy mà giờ đây hồi tưởng lại cứ như trong mộng. Da thịt từng dán chặt vào nhau, hơi thở từng vẩn vít lấy nhau, những xao xuyến có lúc ngập lòng, dường như đã được giấu vào bóng đêm, trở thành bí mật của họ. Từ đó về sau, dù chẳng nói ra miệng, song giữa đôi bên đã khác hẳn khi trước.

Thế nên cô chỉ cúi đầu, ngoan ngoãn giờ hai tay lên. Cô cảm giác được tay y đặt lên vai mình, rồi theo cánh tay trượt xuống để cổ tay áo. Lúc sờ đến

cổ tay, đầu ngón tay y khẽ chạm vào lòng bàn tay cô, cả hai đều cảm thấy máu trong huyết quản như chảy mạnh hẳn lên.

Y buông tay cô ra, sờ một vòng quanh eo cô, xác nhận vòng eo mềm mại ấy quả thật không gắt vật cứng, rồi cúi xuống vuốt dọc hai bên đùi cô xuống đến tận gót chân.

Như có một sợi dây leo dịu dàng quấn quanh thân cô vậy. Cô bỗng nghĩ, nếu bị trói thế này thì cũng chẳng có gì khó chịu.

Cuối cùng y thu tay lại, đứng dậy nhìn cô, không nói không rằng.

Thật lạ, kẻ khám xét là y lại thấy hơi căng thẳng, hơi thờ có phần dòn dập. Trái lại, cô vẫn thản nhiên như không, mỉm cười nhìn y, thậm chí còn giờ mũi chân lên lúc lắc: “Trong giày cũng không có gì cả.”

Nhìn cô cười, y chợt thấy lòng mình thất lại, một luồng hơi nóng lạ lùng lan ra khắp toàn thân, khiến đôi tay va chạm vào cô bất giác siết chặt.

Hồi lâu, y mới ngoái lại nhìn tất cả, kết luận: “Không có hung khí.”

Thế là mọi người có mặt tại hiện trường đều đã bị khám người, không tìm thấy hung khí.

Chu Từ Tần bèn phân công các bộ khoái lục soát khắp nơi một lượt, lại tìm mấy kẻ biết bơi đến, rút sạch nước dưới hồ, tìm hung khí.

Trước nhà thủy tạ là một khoảng sân bằng phẳng lát đá xanh ngay hàng thẳng lối. Để tiếp đón khách quý, từ sáng sớm người hầu đã nhổ sạch cỏ dại mọc giữa kẽ đá bên hồ, quả là sạch bóng như lau như li.

Chu Từ Yên bị u già khám người, lòng rất khó chịu, thấy Chu Từ Tần chỉ mãi phân công người xuống nước mò hung khí thì bực bội bảo: “Huynh đúng là ngớ ngẩn, đến giờ vẫn chưa nhận ra à? Công Tôn đại nương vừa biểu diễn kia, chẳng phải có hai thanh kiếm đấy thôi!”

Chu Từ Tần bắt lực nhìn em gái: “Trước khi Công Tôn đại nương lên đài, muội không nhìn thanh kiếm à? Đều là kiếm mũi tù đấy, được chưa hả?”

Công Tôn Diên vừa rồi cũng bị khám người, lặng lẽ đứng đó. Lúc này nghe thấy, bèn đứng dậy đi đến cạnh lan can, rút hai thanh kiếm trình lên trước mặt mọi người.

Quả nhiên hai thanh kiếm một dài một ngắn nọ đều tù, thân kiếm còn quét một lớp sơn bạc, hồng tằng hiệu ứng lấp lánh, song đừng nói giết người, e rằng đến cọng cỏ cứng còn không chém đứt nổi.

Chu Từ Tần vừa cảm vào tay đã thấy khang khác, buột miệng ồ lên rồi búng nhẹ vào thân kiếm, chỉ nghe “bộp” một tiếng khe khẽ, thì ra hai thanh kiếm này chẳng những là kiếm tù, mà còn làm bằng gỗ. Chuôi kiếm thép vàng chạm hoa, khám đủ loại đá quý, song thân kiếm lại bằng gỗ.

Công Tôn đại nương giải thích: “Tôi cũng lớn tuổi rồi, cầm kiếm sắt múa thì nhọc lắm. Hơn nữa tôi phải hay múa kiếm trước mặt quý nhân, dùng kiếm sắt càng không hay, lại thêm đi đường xa, đem theo không tiện, nên mấy năm trước đã chế ra hai thanh kiếm gỗ này, cốt chỉ cần đẹp mắt đấy thôi.”

Chu Từ Tần tức cười liếc Chu Từ Yên, thấy em gái vẫn không chịu nhún ai, bèn kéo Vương Uẩn đến: “Nào nào, Uẩn Chi huynh lại đây gửi giùm tôi xem bên trên có mùi máu không.”

Wương Uẩn phì cười: “Ta chỉ giỏi bình phẩm hương thơm thôi, sao lại bắt ta ngửi cái này.”

“Ồi dào, dù gì cũng là mũi thính mà.” Chu Từ Tần giở luôn hai thanh kiếm gỗ vào mũi y.

Wương Uẩn bất đắc dĩ đành hít hít mấy cái rồi lắc đầu: “Không có mùi máu, nhưng thoang thoang mùi đất.”

Hoàng Tử Hà đón lấy đôi kiếm xem xét, phát hiện chuôi thanh đoản kiếm bính ít bùn cát.

Công Tôn Diên cũng trông thấy, bèn lo lắng phân trần: “Lúc chuyển màn, tôi đặt kiếm xuống đất rồi mãi múa không để ý tới, hy vọng đá quý và hoa văn thép vàng trên đó không bị tróc.”

Hoàng Tử Hà liếc nhìn nền nhà thủy tạ, rồi lại nhìn bộ đồ sạch sẽ chỉnh tề của Công Tôn Diên, im lặng trả lại đôi kiếm.

“Sùng Cổ mau lại đây xem vết thương này.” Thấy nước hồ trong chốc lát không thể rút cạn ngay được, Chu Từ Tần bèn kéo cô đến cạnh thi thể, trở vết thương nói: “Ta vừa kiểm tra vết thương, đoán rằng hung khí là một con dao găm bề rộng chừng một tấc, lưỡi mỏng như lá lúa. Hung thủ ra tay rất nhanh, xem ra là kẻ lão luyện, một dao đâm trúng ngay tim, khiến nạn nhân không kịp kêu la đã chết ngay.”

Hoàng Tử Hà đang mãi nhìn miệng vết thương thì Vương Uẩn đi đến, đứng phía sau nói: “Bấy nhiêu người chúng ta ngồi đây xem múa, tuy Tề phán quan ở hàng ghế sau cùng, song bên cạnh vẫn còn Chu tiểu thư, vậy mà hung thủ dám xuống tay ngay trước mặt mọi người chẳng phải gan to bằng trời ư?”

Hoàng Tử Hà gật đầu, lại chăm chú quan sát nét mặt Tề phán quan, thấy má hấn có một vết hồng. Cô soi đèn nhìn thật kỹ, ra là một vết đấm nho nhỏ.

“Dấu móng tay.” Hoàng Tử Hà nhìn kỹ rồi nhận xét.

Chu Từ Tần lật tay Tề Đăng lên xem, thấy móng tay hấn vừa cắt, hơn nữa còn cắt rất ngắn.

“Hắn là hung thủ đứng phía sau, tay trái bịt miệng Tề phán quan, tay phải đâm dao vào ngực. Móng tay hung thủ bám vào má nạn nhân, tạo thành vết máu.” Hoàng Tử Hà đoán.

Chu Tử Tần tức thì nhảy dựng lên: “Kiểm tra móng tay! Xem những ai để móng tay?”.

Kẻ để móng tay dài nhất là Chu Tử Yên, sau đó là bốn a hoàn, tiếp theo đến lượt Ân Lộ Y và Công Tôn Diên. Trừ mấy nữ tử, còn có mấy người hầu chưa kịp cắt móng tay.

Chu Tử Tần nhấn nhó: “Phải... phải thăm vấn em gái ta ư?”

Hoàng Tử Hà ngồi xuống, rút cây trâm ngọc trên đầu ra: “Thì sao?”

Chu Tử Tần ngồi xuống cạnh cô mếu máo: “Ai dám thăm vấn con hồ cái ấy? Trừ phi chán sống rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Trâm Lii: Tình Lang Hờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Chương 14.2

“Nhưng lệnh muội bị tình nghi nhiều nhất, đúng không nào?” Hoàng Tử Hà vạch ra vị trí của mọi người, “Bấy giờ lệnh muội ngồi phía dưới cùng, trong màn lụa, bốn a hoàn thì lánh ra đứng dưới gốc cây phía trước... Nói cách khác, nếu lệnh muội muốn giết người thì chẳng một ai phát hiện được, vì tất cả đều ở phía trước.”

Chu Tử Tần gật đầu, rồi lại phản bác: “Nhưng... nó khó khăn lắm mới gả đi được, sao có thể giết vị hôn phu của mình chứ?”

Hoàng Tử Hà quay sang nhìn Chu Tử Tần, thấy gã tuy cứng miệng nhưng đã lo lắng đến nỗi mồ hôi đầy mặt, bèn thở dài: “Lau mồ hôi đi, công tử đúng là người anh tốt.”

Dứt lời, cô lại sực nhớ, mình cũng từng có một người anh trai như thế, lúc nào cũng che bai em gái cả ngày chỉ biết vục mặt vào thi thố, nhưng mỗi khi cô gặp chuyện, anh cô luôn đứng chắn trước mặt, xắn tay áo gào lên: ai dám động vào em gái ta?

Cô bất giác chạnh lòng, cũng không trêu gã nữa, chỉ nói giản dị: “Yên tâm đi, lệnh muội không phải hung thủ đâu.”

Chu Tử Tần mừng rỡ gặng: “Sao lại nói thế?”

“Vi bấy giờ lệnh muội ngồi trong màn lụa, còn Tề Đằng ngồi bên phải cô ấy.” Hoàng Tử Hà trở bức màn lụa bên cạnh. Đó vốn là cái khung bên trong kê chõng tre, ngoài phủ the lụa buông dài chấm đất dùng ngăn ruồi muỗi ngày hè, để khuê nữ ngồi trong cũng rất ổn. “Theo lý mà nói, lệnh muội đứng là có cơ hội vén màn lên rồi dùng dao găm đem theo người đâm chết Tề Đằng, song vết móng tay trên má Tề Đằng đã rửa sạch hiềm nghi cho cô ấy.”

Nói đoạn cô ra hiệu cho Chu Tử Tần vào màn, ngồi lên chõng tre, thử mô phỏng động tác giết người với thi thể của Tề Đằng đang ngồi ở bên phải.

Chu Tử Tần ra sức nghiêng người, nhưng làm thế nào cũng thấy không ổn.

Hoàng Tử Hà giải thích: “Công tử xem, khi ngồi trên chõng tre rồi nghiêng người sang phải, tay trái bịt miệng Tề Đằng, tay phải vung dao lên, nhất định sẽ...”

Chưa nói hết câu đã nghe bịch một tiếng, Chu Tử Tần mất thăng bằng, ngã lộn đầu khỏi chõng.

“Ngã.” Đúng lúc ấy, Hoàng Tử Hà cũng buột ra tiếng cuối cùng.

Chu Tử Tần vuốt mặt đứng dậy: “Thế nên em gái ta được rửa sạch nghi ngờ rồi hả?”

“Ừm. Trong những kẻ ở đây, có mấy người rất khó có khả năng gây án.” Hoàng Tử Hà dùng mũi trâm chỉ địa thế vừa vẽ, rồi chấm vào bức màn lụa: “Một là lệnh muội, nếu cô ấy muốn giết người thì phải ra khỏi bức màn, vòng đến sau lưng Tề Đằng đâm chết Tề phán quan, song Tề Đằng nhất định không rời mắt khỏi cô ấy, làm sao ra tay mà không bị chú ý được?”

“Còn ai nữa?” Chu Tử Tần hỏi dồn.

Hoàng Tử Hà trở cây trâm vào nhà thủy tạ: “Công Tôn đại nương. Lúc xảy ra chuyện đại nương đang múa trên đài, tất cả ánh mắt đều đổ dồn vào bà ấy, nên không có thời gian và cơ hội gây án.”

Chu Từ Tàn gặt đầu tác thành, sau đó cũng trở vào bên cạnh chiếc đèn lồng lớn trước nhà thủy tạ: “Còn cả Ân tứ nương phụ trách chỉnh đèn, rắc hoa và các đạo cụ khác nữa, tứ nương luôn đứng bên cạnh chiếc đèn của thủy tạ, nếu bỏ đi sẽ bị tất cả mọi người trông thấy.”

“Đúng, thế nên Ân tứ nương cũng không có cơ hội. Ngoài ra còn Quý vương gia ngồi hàng đầu, lệnh tôn và Phạm tướng quân, ba người họ ngồi ở trung tâm chú ý, dễ dàng bị phát hiện ngay, đừng nói lên xuống dưới giết người.” Hoàng Từ Hà dùng trâm gạch bỏ ba người này: “Ngoài ra còn những người đứng hầu bên cạnh họ là tôi, công tử và Trương nhị ca, nhưng khả năng gây án của chúng ta lớn hơn một chút, vì có thể nhân lúc đèn tối, hoa rơi, Công Tôn đại nương thả bướm bướm, mọi người còn đương kinh ngạc thì len lén ra sau rồi quay trở lại. Chỉ cần may mắn, biết đâu lại che mắt được đám người đằng sau?”

“Vậy chẳng phải đám người Vương Uẩn, Vũ Tuyên, Phạm Nguyên Long còn đáng nghi hơn chúng ta ư? Nếu họ lên ra phía sau gây án thì khả năng thành công còn cao hơn nữa đấy.”

“Đúng thế, trong vụ án này, kẻ càng ngồi phía sau càng đáng ngờ. Hơn nữa Phạm Nguyên Long và Vũ Tuyên giữa chừng còn bỏ ra ngoài, nên hàng ghế cuối chỉ còn mình Vương Uẩn.” Nói đến đây, Hoàng Từ Hà lau mũi trâm vào người Chu Từ Tàn rồi cầm lại lên đầu: “Còn cả các nhạc công ngồi bên nhà thủy tạ diễn tấu, bốn a hoàn dưới gốc cây, sáu người hầu bưng bê phục vụ, tổng cộng mười người, đủ để công tử thăm vấn một lượt tối nay rồi đó.”

Song Chu Từ Tàn chẳng để tâm mấy chuyện đó, mà kéo ống tay lên sẫm soi: “Sao công công lại lau trâm bẩn vào người ta?”

“Vì tay áo công tử dính máu, chẳng lẽ phải thay.”

“Cũng đúng nhỉ.” Chu Từ Tàn nói, rồi tiện thể cởi phất áo ngoài ra vứt xuống đất.

Thấy đã đến canh ba, Lý Thư Bạch và Phạm Ứng Tích bèn cáo từ về trước. Lúc tiễn khách, Chu Tường còn dặn Chu Từ Tàn phải tra xét vụ án cho kỹ.

Gã vội vàng nắm ngay lấy cương ngựa của Lý Thư Bạch, vật nài: “Vương gia để Sùng Cổ ở lại đây đi, dù thế nào tôi cũng phải nhờ công công giúp đỡ, gia biết đấy tôi không có công công đâu có được!” Lý Thư Bạch quay sang Hoàng Từ Hà, cô bèn khẽ gặt đầu với y, rồi theo Chu Từ Tàn quay vào.

Vườn hoa phủ quận thú thực ra không rộng lắm, nên bên thuyền cũng chỉ mô phỏng vậy thôi, chủ yếu vẫn là một bình đài lớn.

Theo bậc thềm cạnh bình đài đi xuống là hồ nước. Giờ nước đã bị rút cạn, tro đáy hồ lát đá xanh và bùn rác đọng lại, chỉ tội cho các bồ khoai phải thọc tay vào nước bùn bới tìm hung khí. Song đừng nói hung khí, đến thép mỏng cũng chẳng thấy mẫu nào.

“Lẽ nào hung khí quá mỏng quá bé nên lúc rút nước cũng bị hút theo rồi?” Chu Từ Tàn băn khoăn.

Hoàng Từ Hà lắc đầu: “Khi rút nước người ta đã dùng lưới đồng bịt lỗ thoát nước, hung khí rộng một tác không trôi qua được đâu.”

Cuối cùng đám bồ khoai khốn khổ đành gọi người hầu trong phủ lại, giội từng thùng nước xuống hồ xối sạch bùn rác, hồng tìm cho ra hung khí.

Đằng kia tìm hung khí, đằng này Hoàng Từ Hà và Chu Từ Tàn cũng bận rộn chuẩn bị hồ sơ, bắt đầu thăm vấn mọi người.

Phạm Nguyên Long uống rất nhiều rượu, ban nãy sợ quá có tỉnh táo đôi chút, nhưng giờ lại bắt đầu gà gật, nên họ hỏi hẩn trước.

Hắn ngồi đối diện với Chu Từ Tàn, ôm đầu làm bộ thương xót, nhưng hơi rượu vẫn phả ra nồng nặc, giọng nói có phần lè nhè: “Tề đại ca chết thảm quá! Ta nhất định phải báo thù cho huynh ấy! Chu thiếu bồ đầu phải bắt cho được hung thủ đấy! Bằng không... Bằng không chẳng phải uống tình cảm giữa huynh đệ ta ư...”

Chu Từ Tàn rửa thơm, ta với người lấy đầu ra tình huynh đệ?

Kẻ say thường lảm lòi, chẳng phải hỏi gì, Phạm Nguyên Long đã tông tốc khai ra: “Vụ án này khỏi cần tra nữa, chắc chắn là Vũ Tuyên làm, Vũ Tuyên ấy mà!”

Vũ Tuyên chấp tay sau lưng đứng cách đó không xa, ngẩng đầu nhìn sao thưa trên trời, chẳng buồn phản bác.

“Sao lại bảo là Vũ Tuyên ấy hả? Ta có chứng cứ! Nhớ lại năm đó, nghe đồn có một đại mỹ nhân mới giá lâm Thành Đô, ta... ta còn không tin... Nào ngờ, lại là thật... Gì hả? Ánh mắt các người như thế là sao! Ta đang nói Phó Tân Nguyên ấy! Là Phó nương tử ở phố Tùng Hoa!” Phạm Nguyên Long nói mà nước bọt văng tứ tung, nhưng Chu Từ Tàn nhìn Hoàng Từ Hà, rồi lặng lẽ ghi lại toàn bộ.

Hoàng Từ Hà thấy hắn nhất định không chịu nhắc đến chuyện mình từng si mê Phó Tân Nguyên bèn hỏi: “Nghe nói thiếu gia có qua lại với Phó nương tử?”

“Hình như... Hình như có đấy, nhưng về sau phát hiện cô ta đã có ý trung nhân, ta tức giận chết!” Phạm Nguyên Long đỡ mái đầu nặng trĩu, lè nhè nói, phả ra hơi rượu nồng nặc: “Đúng là tiên nữ, đi từ đầu đến cuối đường Ngô Đồng cũng đừng hồng tìm được người đẹp như thế! Ta nói cho hai người biết nhé, có một lần ta lên... lên bám theo Phó nương tử, định tóm cổ gian phu của ả tằm cho một trận. Kết quả các người có biết ả đến đâu không? Ha ha ha... Chính là vườn Tinh! Đúng lúc bọn Vũ Tuyên đang tụ họp làm thơ! Ồ đứng xa xa nhìn lại, ta cũng nhìn theo, xúi quẩy làm sao hai con mắt của ả cứ dán chặt vào người hắn, cái gì Tề phán quan tuổi trẻ tài cao, Trần Văn Luân phong lưu nói tiếng, tứ đại tài tử, bát đại thi nhân đều thành rầm chó hét! Hừ, đúng là má mị tham tiền gái điểm tham sắc, mẹ nó chứ, đẹp trai thì báu lắm đấy à...”

Chu Tử Tàn nhìn đám trứng cá của Phạm Nguyên Long rồi cup mắt xuống, lại liếc sang gương mặt nghiêng nghiêng tuấn mỹ thanh tú của Vũ Tuyên, nhủ bụng: đẹp đến thế này đương nhiên là báu vật rồi, người đừng ầm ức làm gì.

Kể đến đây thì Phạm Nguyên Long đã ngắt ngừ, chỉ toàn thốt ra những lời lảm nhảm vô nghĩa: “Bấy giờ ông tan nát cõi lòng, quyết định cắt đứt hoàn toàn với ả đó! Ông còn đến Dạ Vực tìm một gã kỹ nam! Ôi ôi, nhưng về sau vẫn quay về với đàn bà thôi, chuyện này kể ra thì bị mất lăm, đừng nhắc nữa, vào chuyện chính đi...” Thấy Chu Tử Tàn hai mắt lờ ra như sắp lơ trôi, ngẩn ngừ không biết có nên ghi lại chuyện công tử phủ tiết độ sứ tìm kỹ nam hay không, Hoàng Tử Hà liếc tờ giấy trên tay gã rồi nói: “Những việc không liên quan thì đừng ghi.”

Chu Tử Tàn im lặng gật đầu, lại nghe Hoàng Tử Hà hỏi: “Vậy tại sao vừa rồi công tử lại nói Vũ Tuyên sát hại Tề Đằng?”

“Ta nghĩ, Vũ Tuyên rơi vào bước đường này, há chẳng hận Tề Đằng ư? Vốn hắn là tài tử danh vọng nhất Thành Đô, nào ngờ Tề Đằng lại được cha ta trọng dụng, lấp mình một cái đã cướp mất vị trí của hắn, cũng bởi thế mà làm Phó nương tử thất vọng, mới quay sang Ôn Dương, cuối cùng còn dây dưa tình cũ, nắm tay họ Ôn tự vẫn! Người bảo Vũ Tuyên sẽ trút giận lên ai? Tề Đằng chứ ai nữa...”

Trước những suy luận vớ vẩn này, Chu Tử Tàn đành bó tay dừng lại, bắt lực quay sang Hoàng Tử Hà. Trái lại, Hoàng Tử Hà thân nhiên dựa vào lưng ghế, lại hỏi tiếp: “Tôi nay Vũ Tuyên ngồi xa Tề Đằng như thế, công tử thấy hắn có cơ hội ra tay không?”

“Có! Nhất định là có!” Phạm Nguyên Long hùng hồn khẳng định, “Chẳng phải lúc đó ta đi lên đài xem cánh hoa là thật hay giả ư, sau đó lại thấy tiểu nương tử kia... chính là nàng đứng cạnh cây đèn lồng đỏ khá đẹp, bèn nảy ý muốn làm thân, kết quả bị tên khốn Vũ Tuyên lôi đi! Này này người nói xem, nếu không phải ả kia là chị em của Phó nương tử, nếu hắn không có tình với Phó nương tử thì việc gì phải lôi ta đi?”

Lần này đến Hoàng Tử Hà cũng chẳng buồn đáp nữa, song họ Phạm lại hăng hái thao thao nói tiếp: “Chú ý này, điểm mấu chốt nằm ở đây cơ: lúc ấy, hắn lôi ta đi, ném vào bụi cây cạnh đó! Ta nằm bò ra đó, trúng phải gió lạnh, lúc thì đầu óc choáng váng, nôn ông ọc vào bụi, đến khi ngoái đầu trông lại thì hắn đã biến đâu mất. Các người bảo hắn đi đâu được hả? Nói không chừng hắn đi men theo bụi cây vòng ra sau, lên đến ngôi cạnh Tề đại ca bên mạn lưa, rồi nhân lúc trời tối rút dao ra làm một nhát đánh phập... Ôi hu hu, Tề đại ca của ta, huynh chết thảm quá...”

Hoàng Tử Hà chẳng thèm truy cứu Phạm Nguyên Long say rượu hay giả điên, thẳng thắn chuyển đề tài: “Nôn xong thì sao?”

“Bấy giờ ta hoa cả mắt, nôn mửa xong thì gục luôn xuống bụi cỏ, chẳng biết thiếp đi hay là ngất đi nữa. Khi tỉnh đã thấy mình bị lôi dậy ngồi cạnh lan can. Kẻ nào đó bung cho ta một chén canh giải rượu, còn nói Tề đại ca chết rồi! Bấy giờ ta còn ngây ra...”

“Nói vậy là thiếu gia cũng không biết vết máu trên người mình từ đâu ra?”

“Sao ta biết được? Lúc ấy ta chẳng biết gì nữa rồi. Đã bảo các người là Vũ Tuyên mà!” Phạm Nguyên Long ghé sát lại gần họ, vẻ đã rõ chân tướng như lòng bàn tay, đảo mắt ghé sang Vũ Tuyên: “Hắn nhân lúc ta mê man, lên đến sát hại Tề đại ca! Sau đó lau dao vào người ta, vu oan cho ta, cuối cùng thì ném hung khí đi hồng bụng bít! Các người mau bắt hắn lại đi, chuyện này mười phần ta đã chắc đến tám chín rồi!”

Hoàng Tử Hà bình thân đáp: “Ta biết Phạm công tử có thành kiến với Vũ Tuyên, việc em họ công tử phạm pháp bị lưu đầy, Vũ Tuyên không tránh khỏi liên quan. Song giờ chân tướng chưa rõ, công tử lại nói như đinh đóng cột là Vũ Tuyên giết người, liệu có ổn không?”

Phạm Nguyên Long không ngờ vị Dương công công này lại tường tận ân oán giữa mình và Vũ Tuyên, bất giác há hốc miệng ra hỏi lâu mới lắp bắp thề thốt: “Ý công công là ta vu cáo hắn à? Không có đâu! Cha ta còn định chiêu mộ hắn làm thuộc hạ, sao ta lại có thành kiến với hắn được?”

Hoàng Tử Hà cũng chẳng buồn đôi co mấy chuyện vặt vãnh ngoài lề này làm gì, bèn gơ tay ra hiệu cho Vũ Tuyên đi đến, Phạm Nguyên Long đành hậm hực đứng dậy bước ra.

Vũ Tuyên không muốn ngồi chiếc ghế họ Phạm đã ngồi, bèn bê một chiếc khác đến.

Chu Tử Tàn vừa ghi biên bản vừa hỏi: “Lúc xảy ra chuyện, Vũ huynh ở đâu?”

Vũ Tuyên cúi đầu nhìn vân gỗ trên bàn, bình thân đáp: “Lúc đó tôi vốn ngồi phía sau, thấy Phạm công tử say rượu bám riết lấy người ta kiếm chuyện, mới kéo y ra chỗ bụi cây.”

Chu Tử Tàn hỏi dồn: “Sau đó thì sao? Huynh ở cạnh huynh ấy, hay bỏ đi?”

Vũ Tuyên vẫn không ngẩng lên, đều đều đáp: “Tôi bỏ đi. Phạm công tử say rượu nôn mửa chua lè, suýt dây cả ra áo tôi nên tôi bỏ mặt y ở đó, quay lại xem Công Tôn đại nương biểu diễn.”

“Có chứng cứ gì không?” Chu Tử Tàn lại hỏi.

Vũ Tuyên nghĩ ngợi rồi đáp: “Tôi ngồi sau cùng, chắc không ai trông thấy. Nếu cần nhân chứng, thì tôi không có.”

Chu Tử Tàn gặng: “Lẽ nào có vật chứng ư?”

Vũ Tuyên không đáp mà đứng dậy làm động tác. Hắn xoay tròn, nhảy lên, gập người, khom lưng, tuy động tác không mấy nhịp nhàng, cũng chẳng đẹp đẽ, chỉ mang tính chất mô phỏng, song thoáng trông đã nhận ra ngay, chính là nửa sau bài múa của Công Tôn đại nương.

Khi hân biểu diễn xong động tác ngoạn mục, bên cạnh chợt vang lên tiếng vỗ tay khe khẽ. Công Tôn đại nương vỗ tay tán thưởng: “Vũ công tử quả là trí

nhớ phi phạm, điệu múa này sau khi A Nguyên cải biên, tôi mới biểu diễn lần này là đầu tiên, không ngờ công tử chỉ xem qua một lần đã nhớ được gần như tất cả động tác.”

Vũ Tuyên đứng dậy phủ sạch bụi đất trên người rồi nhìn Hoàng Tử Hà: “Nếu bây giờ tôi lên đi giết người, e rằng không thể thưởng thức động tác múa tuyệt diệu của Công Tôn đại nương.”

Chứng cứ rành rành, ngay cả Phạm Nguyên Long này giờ vẫn ngồi chồm hổm cạnh đó đợi hấn sơ hở là nắm thóp cũng cứng họng.

Bạn đang đọc truyện *Trâm Lii: Tình Lang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Chương 15: Tìm Lại Nơi Đâu

Công Tôn Diên và Ân Lộ Y cùng ngồi xuống trước mặt họ. Thấy Ân Lộ Y lộ vẻ căng thẳng pha lẫn bi ai, Công Tôn Diên bèn vỗ nhẹ lên tay an ủi: “Đừng lo, Chu bồ đầu và Dương công công nhất định sẽ tra rõ trắng đen mà.”

Nói đoạn Công Tôn Diên quay sang nhìn Chu Tử Tần cười giọng: “Chẳng hay Chu bồ đầu và Dương công công thấy hai chúng tôi đáng nghi ở đâu?”

Chu Tử Tần vội đáp: “Điểm này hai chúng ta đã thảo luận rồi, thực ra khả năng gây án của hai vị là thấp nhất. Bởi cả hai luôn ở trong nhà thủy tạ, trước bấy nhiên con mắt, sao có thể phân thân đi giết người?”

Hoàng Tử Hà gật đầu tiếp: “Chúng ta chỉ thăm vấn hai vị cho phải phép thôi, hai vị có qua lại gì với Tề phán quan không?”

Công Tôn Diên và Ân Lộ Y đều lắc đầu. Công Tôn Diên đáp: “Trước đây tuy chúng tôi đã đến Thục mấy lần, song đều là được người ta mời đến biểu diễn. Lần gần nhất tôi đến cách nay đã năm năm rồi, Lộ Y còn lâu hơn, bảy năm trước mới đến một lần, cũng chỉ đến Long Châu chứ chưa hề bước chân vào Thành Đô. Chúng tôi còn chưa bao giờ gặp mặt Tề phán quan, làm sao qua lại gì được?”

Hoàng Tử Hà đáp: “Chuyện này chúng tôi sẽ sai người điều tra, xin hai vị chớ lo, quan phủ sẽ không làm liên lụy kẻ vô tội đâu.”

“Đa tạ Chu bồ đầu, đa tạ Dương công công.” Nói rồi, Công Tôn Diên lại tha thiết nhìn bọn họ: “Chẳng hay vụ án của A Nguyên đến giờ đã có tiến triển gì chưa?”

Chu Tử Tần bối rối đáp: “Đang điều tra... Có chút tiến triển rồi, xin đại nương đợi ít lâu nữa.”

Công Tôn Diên không nói gì thêm, chỉ cùng Ân Lộ Y hành lễ với họ rồi lui ra.

Chu Tử Yên có gương mặt trái xoan xinh xắn, nhang nhác giống anh trai, dáng dấp cũng nhỏ nhắn, song uy thế đủ để cho ông anh chết gí.

“Huynh bảo, vị hôn phu chết bất đắc kỳ tử như thế, sau này liệu muội có trở thành trò cười ở Thục không?” Chu Tử Yên đập bàn giận dữ hỏi.

Chu Tử Tần ôm đầu rầu rĩ đáp: “Muội à, dù sao cũng đâu phải lần đầu... Trước đây ở trong kinh thành cũng thành trò cười rồi thôi...”

“Vi không phải lần đầu, nên e rằng kiếp này muội không gả đi được nữa rồi! Thôi thôi, để muội về kinh tìm ý trung nhân đi!”

Chu Tử Tần đưa mắt nài nỉ, chỉ mong em gái giữ lại cho chút thể diện: “Giờ quan phủ đang thăm vấn, là việc công đó, muội ngồi ngay ngắn lại cho ta đi.”

Song cô em bướng bỉnh chẳng buồn đếm xỉa đến gã, còn nghênh ngang vất chân lên, ngã người ra ghế, vẻ bất cần: “Dựa vào huynh thì nên cơm cháo gì. Nếu huynh muốn phá được vụ này thì để muội hiến kế cho, bảo đảm không gì không phá được!”

Nào ngờ Chu Tử Tần thật thà vươn cổ sang hỏi nhỏ: “Kế gì?”

Hoàng Tử Hà ngán ngẩm cúi đầu, vò chăm chú xem bàn cung.

“Huynh cho đăng cáo thị, nói rằng Hoàng Tử Hà vô tội, mời cô ấy mau trở về, cả đám ăn hại ở nha môn, đứng đầu là Chu thiếu bồ đầu, đang đợi cô ấy cứu mạng!”

Khóe môi Chu Tử Tần rần rật: “Như vậy có được không?”

Thấy gã còn tưởng thật, Hoàng Tử Hà bèn đằng hắng một tiếng.

Bấy giờ gã mới sực tỉnh, bèn đập một cái vào gáy em gái: “Ngồi ngay ngắn lại! Quan phủ đang thăm vấn!”

Xem chừng không trông được vào Chu Tử Tàn, Hoàng Tử Hà đành chấp bút vừa viết vừa hỏi: “Lúc xảy ra chuyện, Chu tiểu thư ở đâu?”

Chu Tử Yên sầm mặt: “Ngồi trong màn lụa, chẳng đi đâu cả... Đúng là xúi quẩy, chẳng biết Tề Đằng chết từ lúc nào, ta đã ngồi cùng một cái xác bao lâu nữa, nhất định tối nay sẽ gặp ác mộng cho coi!”

Hoàng Tử Hà lại hỏi: “Lúc Tề phán quan ngồi cạnh tiểu thư, có hành động gì khác thường không?”

“Không có, Tề Đằng chỉ tán gẫu với ta về điệu múa của Công Tôn đại nương, còn đọc cho ta nghe một bài thơ của Đỗ Phủ nữa, chính là bài ‘Xưa người đẹp Công Tôn múa kiếm, khí tung hoành rung chuyển bốn phương’* ấy. Ai mà chẳng biết bài đó, ta bèn ngắt lời báo ta đã đọc rồi, đừng làm ồn, để ta xem múa. Tề Đằng ngượng ngịu im bất, ta cứ tưởng hẳn không dám tỏ vẻ nữa, ai ngờ lại là bị người ta sát hại!”

(*Trích trong bài thơ “Xem đệ tử của Công Tôn đại nương múa điệu Kiếm Khỉ” của Đỗ Phủ. Bản dịch của Bất Giới.)

Hoàng Tử Hà cũng bó tay với vị tiểu thư không hiểu nhân tình thế thái này, đành hỏi tiếp: “Vậy trong lúc xem múa, tiểu thư có cảm giác được tiếng động gì xung quanh không?”

“Tiếng động ấy à?” Chu Tử Yên dẫu môi, hỏi tương lại rồi đáp: “Ta nhớ ra rồi, xem được nửa chừng, chính là lúc rắc hoa rồi chẳng hiểu sao lại nhón nháo lên ấy, ta trông thấy ai đó lúi xềnh xệch một người ra bụi cây. Sau đó lại thấy mùi chua lỏm nồng nặc theo gió đưa đến. Ta vội bịt mũi nghiêng đầu né tránh, bấy giờ hình như nghe thấy Tề phán quan ngồi cạnh phát ra một tiếng ‘ực’...”

“Muội khẳng định là lúc đó chứ?” Chu Tử Tàn kích động hỏi.

“Chắc thế, vì muội còn nghĩ, ngồi trong màn đã thế này, Tề Đằng bên ngoài chắc phải chết vì mùi thôi mất.”

“Lúc ấy muội nghiêng đầu qua nhìn à?”

“Đâu có, hơi thối như thế, tránh còn không kịp, ai lại thò ra nhìn? Huống hồ đèn đuốc bên ngoài tắt cả, chỉ có mấy ngọn đèn lồng đăng trước rọi thẳng vào nhà thủy tạ, xung quanh muội tối om, lại thêm màn lụa ngăn cách, dù muốn nhìn cũng đâu nhìn rõ được!” Chu Tử Yên kê quạt dưới cằm, nhũn mày nghĩ ngợi rồi nói, “Có điều sau đó hình như Tề phán quan không cử động gì nữa, muội nghĩ chắc lúc ấy hung thủ đã ra tay.”

“Không có tiếng động gì khác ư?”

Chu tiểu thư quả quyết đáp: “Không hề, dù sao muội cũng không nghe thấy gì cả.”

Chu Tử Tàn đành nói: “Được rồi, muội lui xuống nghỉ ngơi đi... Tóm lại, chắc hẳn Tề phán quan đã chết vào lúc đó.”

Chu Tử Yên đứng dậy, đi được hai bước thì ngoái lại nhìn Chu Tử Tàn: “Muội bày cách cho này.”

“Hà?” Chu Tử Tàn ngẩng lên.

“Huynh mau tìm Hoàng Tử Hà đi. Huynh xem, đồ bỏ như huynh còn muốn phá án, đúng là vọng tưởng.”

Chu Tử Tàn sững sờ, rồi quay phắt sang Hoàng Tử Hà, hai mắt ầng àng nước: “Sùng Cổ, ta xin công công một chuyện!”

“Biết rồi.” Hoàng Tử Hà thân nhiên giờ sang trang bên, “Tôi sẽ giúp công tử phá vụ này, để công tử lấy lại oai phong trước lệnh muội!”

Vương Uẩn vẫn tiêu sái hào hoa như thế, tuy sắc mặt tái xanh tiêu tụy, xong dưới ánh đèn mờ ảo ấm áp, càng nổi bật vẻ ôn nhuận như ngọc.

Y ngồi ngay ngắn trước mặt họ, cười nhẹ: “Đã khuya rồi mà hai vị vẫn phải thẩm vấn, đúng là vất vả.”

Chu Tử Tàn rầu rĩ: “Phải phải, huống hồ còn là phán quan phủ tiết độ, không mau phá án thì không xong.”

“Bấy giờ ta chỉ ngồi một chỗ xem múa, sau khi Vũ Tuyên và Phạm Nguyên Long đứng dậy, tuy bên cạnh không còn ai, song vẫn có mấy vị phó tướng và tham sự, chắc hẳn đều có thể làm chứng, chứng minh ta không hề rời ghế.” Vương Uẩn rất thông dong, vẻ như chẳng để tâm cái chết của Tề Đằng.

Chu Tử Tàn gật đầu: “Đương nhiên tôi tuyệt đối tin tưởng Vương đô úy, có điều mọi người lúc ấy đều đổ dồn mắt lên vũ đài, dưới các hàng ghế tối om, Vương đô úy lại ngồi ngoài cùng bên trái, đằng sau không có ai, Vũ huynh và Phạm công tử đều rời chỗ cả, chẳng rõ những kẻ ngồi cách đến ba ghế còn ai chú ý đến chuyện Vương đô úy ngồi đó hay đứng dậy không...”

Vương Uẩn cười gượng: “Chuyện này cũng khó nói, mọi người đều mãi nhìn lên phía trước xe múa, ai lại ngo sang bên quan sát ta ngồi hay đứng lên?”

Chu Tử Tàn bèn an ủi: “Không sao đâu, dù gì huynh cũng đâu có khúc mắc với Tề phán quan. Theo lẽ mà nói, Vương đô úy cũng không có động cơ gây án.”

Họ Vương vốn không để tâm, lúc này giọng điệu càng hỏi hột, như đang tán gẫu: “Chẳng rõ các vị đánh giá vụ này thế nào?”

Chu Tử Tàn ủ ê: “Trước mắt vẫn chưa tìm được ai có thời gian gây án, nên cù yếu chỉ đang tra xét động cơ gây án thôi.”

“Phải đấy, hay là bắt tất cả những kẻ có lý do giết Tề Đằng lại thẩm vấn, chẳng phải là xong ư?” Ánh mắt Vương Uẩn vui vẻ liếc sang Hoàng Tử Hà: “Có điều hẳn ta là người đầu tiên được loại ra khỏi diện tình nghi nhỉ? Dù sao ta cũng mới từ kinh thành đến, có xích mích gì với Tề phán quan đâu.”

Hoàng Tử Hà lạnh nhạt hỏi: “Không rõ Vương đô úy đến Thành Đô có việc gì?”

“Ty Phòng vệ kinh thành muốn đề bạt mấy vị đô thống, trong đó có ba bốn người quê ở Thục, phải điều tra gia thế. Vốn cũng chẳng phải việc của ta, nhưng các vị đều đến Thục cả, một mình ta ở trong kinh buồn chán, bèn xin đến đây.” Y cười tươi tắn, song lời lẽ vẫn không hề lộ mấy mảy mòi sơ hở.

Chu Tử Tần cảm động đập bàn nói: “Vương huynh nhất định phải ở lại thêm mấy hôm đấy! Chờ đám bữa nữa phá xong vụ này, mấy người chúng ta đi du ngoạn quay đây nữa tháng, thưởng thức phong cảnh nước non đất Thục chứ!”

Hoàng Tử Hà vừa cúi đầu uống trà vừa nói: “Đa tạ tấm lòng của Vương đô úy! Không còn sớm nữa, chúng tôi phải hỏi mấy vị phó tướng vài câu.”

Mấy vị phó tướng quân Tây Xuyên làm chứng cho lẫn nhau, quả quyết nói rằng bấy giờ họ đều ở đó, không có ai đứng dậy đi đâu cả.

“Huống hồ chúng tôi là quan võ, Tề phán quan là quan văn, thường ngày tuy có qua lại, nhưng chỉ ở mức gật đầu chào nhau mà thôi, không có mâu thuẫn gì về lợi ích cả. Dù y chết đi, chúng tôi cũng chẳng trào lên được, thì giết y làm gì?”

Mấy vị tham quân phủ Thành Đô cũng làm chứng cho lẫn nhau, quan hệ giữa họ và họ Tề còn nhạt nhẽo hơn, đâu lý nào lại giết người.

Các nhạc công bấy giờ ngồi một bên nhà thủy tạ, tấu nhạc dưới sự chỉ huy của Ân Lộ Y. Dù giữa màn múa có một đoạn chỉ thổi sáo, nhưng các nhạc công đều ngồi đó đợi, không ai đứng dậy cả.

Người hầu kẻ hạ tập trung ở một phía khác của nhà thủy tạ, bao gồm cả mấy a hoàn tùy thân của Chu Tử Yên. Mười mấy người đứng đó, tuy hơi lộn xộn, nhưng khá chen chúc, nếu ai muốn chen ra, nhất định sẽ bị những người kia phát hiện.

Xem ra không thể dựa vào nhân chứng, mà vật chứng cũng chẳng thấy tăm hơi. Dù họ đã bới lung tung đồng rác dưới đáy hồ lên mấy lần, cũng chẳng tìm thấy thứ gì giống như hung khí cả.

Hoàng Tử Hà quan sát kỹ thi thể Tề Đằng lần nữa, trầm tư không nói.

Bạn đang đọc truyện *Trâm Lii: Tinh Lang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Chương 15.2

Phạm Nguyên Long vẫn chưa đi, song dường như đã tỉnh táo ra đôi chút, lại lảng xảng xáp đến gần cô: “Dương công công nghe ta nói một câu đi, hinh thù chính là Vũ Tuyên mã! Hẳn dựa vào bản mặt, định vấy bẩn thiên kim nhà Hoàng quận thú, nay lại chuyển mục tiêu sang Chu tiểu thư, giờ thấy Chu quận thú định gả con gái cho Tề phán quan, lửa giận từ lòng bốc lên, ý ác tại gan sinh, một là không làm hai là làm không thôi, lượng tiểu nhi quân tử, vô độc bất trượng phu! Vũ Tuyên ơi là Vũ Tuyên, người đứng là chỉ nhắm vào tiểu thư nhà quận thú, càng lúc càng cao tay!”

Vũ Tuyên lạnh lùng liếc Phạm Nguyên Long, rồi lại ngẩng lên nhìn trời, chẳng buồn cất lời.

Thái độ cao ngạo lạnh nhạt của Vũ Tuyên khiến Phạm Nguyên Long lồng lên tức tối, nếu không bị người bên cạnh giữ chặt, nhất định đã động chân tay rồi.

Thấy đêm đã khuya và vụ lộn xộn này trong chốc lát chưa thể kết thúc được, Chu Tử Tần đứng phía sau Hoàng Tử Hà bắt lực than: “Vụ này nan giải quá! Biết rõ hung thủ là một trong số chúng ta, song không một ai có cơ hội gây án cả, hơn nữa tất cả đều ở trước bấy nhiêu con mắt quan sát, rốt cuộc vẫn không rõ là ai gây ra. Huống hồ, hung khí vẫn chưa tìm thấy!”

Hoàng Tử Hà gật đầu: “Lạ thật đấy...”

Sau lưng có người đưa cho cô một ly trà: “Uống hớp trà rồi từ từ tìm. Bằng vào tài trí của Dương công công, ta tin chỉ đêm ba ngày, vụ này sẽ rõ ràng thôi.” Hoàng Tử Hà đỡ lấy ly trà, quay đầu lại thì thấy Vương Uẩn cười hiền đứng đó, vụ án mạng cùng những tiếng ồn ào nhốn nháo xung quanh dường như chẳng mấy may ảnh hưởng đến y.

Thấy cô thoáng lưỡng lự, Vương Uẩn lại rót cho Chu Tử Tần một chén, cười hỏi gài: “Tử Tần bảo có phải không? Dương công công đã ra tay, thiên hạ này còn ai hơn được nữa chứ?”

“Không biết nếu Hoàng Tử Hà ở đây... sẽ đánh giá thế nào.” Chu Tử Tần nắm chặt ly trà trong tay, trầm ngâm đáp.

Vương Uẩn cười: “Ta tin rằng cách nghĩ cách làm của Hoàng tử thư ất cũng như Dương công công thôi.”

Hoàng Tử Hà ngượng ngịu nhìn Vương Uẩn, rồi cúi đầu uống trà, nói lảng đi: “Vương đô úy chưa về ư?”

“Chưa tra rõ chân tướng, có về cũng chẳng ngủ được.” Y ngồi xuống thành lan can, mỉm cười nhìn cô.

Hoàng Tử Hà cũng hết cách, đành bảo Chu Tử Tần: “Chúng ta về nghỉ ngơi thôi, xem ra tối nay không có tiến triển gì đâu.”

“Công công muốn về ư?” Vương Uẩn ung dung đứng dậy, phất sạch bụi đất trên người rồi đề nghị: “Ta cũng đang định về phủ tiết độ, chúng ta có thể cùng về.”

Hoàng Tử Hà im lặng nhìn y, thấy y vẫn ôn hòa bình thản thì không tiện từ chối, đành theo y rời phủ quận thú.

Sau khi được cứu về, Na Phát Sa vẫn chưa khỏi hẳn nên khi cô cười luôn hết sức cẩn thận, thông thả.

Ngựa của Vương Uẩn cũng đi rất chậm, hai người sánh vai nhau mà đi, tiếng vó ngựa lộp cộp gõ xuống mặt đường vắng vắng.

Trời không trăng, đêm lạnh phắc. Vương Uẩn ngoái lại nhìn Hoàng Tử Hà, song trời tối quá nên khó trông rõ gương mặt cúi gằm của cô, chỉ khi cô đảo mắt ngược lên, đôi mắt như ngọn sóng lăn tăn trong đêm tối, y mới nhận ra cô đang nhìn mình.

Hoàng Tử Hà quan sát gương mặt chìm trong bóng tối của Vương Uẩn, chợt thấy lòng rung động, điều gì đó trong ký ức thình lình cuộn lên, chẳng khác nào những con sóng đen kịt, nổi kinh hoàng đặc quánh trào dâng trong tâm trí.

Cô phân vân một thoáng, rồi buột la lên khe khẽ.

“Sao thế?” Vương Uẩn giục ngựa đến bên cô, ân cần hỏi.

Hoàng Tử Hà nhảy xuống, xem xét vết thương trên mình Na Phát Sa: “Hình như vết thương của Na Phát Sa vẫn chưa lành hẳn, tôi mới cưới một chốc mà nó đã run rẩy, chắc phải cho nghỉ thôi.”

“Muốn về phủ quận thú đổi ngựa không?”

Hoàng Tử Hà lắc đầu: “Đi xa thế này rồi, chỉ còn một quãng nữa là tới phủ tiết độ thôi.”

Thấy cô đi phía dưới, tay dắt ngựa, Vương Uẩn lại nhớ lúc ở Trường An, cô đi bộ còn mình cưỡi ngựa đưa về. Y bất giác mỉm cười, cúi xuống chìa tay cho cô, hỏi đùa: “Hay là... lên ngựa ngồi cùng ta?”

Cô ngẩng đầu lên, rồi thình lình nắm lấy tay Vương Uẩn, tung người nhảy lên lưng ngựa, ngồi phía sau y.

Lần này đến lượt Vương Uẩn sững sờ, kinh ngạc ngoái lại nhìn cô, song chỉ thấy đôi mi khẽ lay động, gương mặt khuất sau màn đêm, nói khẽ: “Gần đây liên tục xảy ra chuyện, tôi quả thật cũng mệt rồi.”

“VẬY... ĐỂ TA ĐƯA VỀ NHÉ.”

Hoàng Tử Hà im lặng, y cảm thấy hình như có có gật đầu, rồi khẽ khàng vòng tay quanh eo mình.

Trong đêm im lặng này, mơ màng như giấc mộng. Người con gái bấy lâu y chỉ lặng lẽ ngắm vọng từ xa, nay lại ngồi ngay sau lưng y, dịu dàng ôm lấy y, để y đưa cô về nhà. Những điều này dường như đều không thật, mà chỉ như một ảo giác về đêm.

Nhưng cánh tay cô rõ ràng vẫn quàng quanh eo y, qua làn áo mỏng, hơi ấm da thịt cô cơ hồ lan cả sang người y. Hơi thở của cô thật nhẹ, khẽ lay động mấy sợi tóc xõa của y, lướt nhẹ qua gáy y...

Đương lúc y mơ màng, thân thể Hoàng Tử Hà chợt nghiêng sang một bên, cô hốt hoảng quờ tay, ấn mạnh vào sườn trái y.

Vương Uẩn khẽ rên lên. Tuy y ra sức kiềm nén, chỉ buột ra một âm thanh khe khẽ, song rõ ràng cô đã nghe thấy, giọng nói cũng lạnh hẳn đi: “Vương đô úy bị thương ư? Ở sườn trái à?”

Vương Uẩn nghiêng răng nói nhỏ: “Mấy hôm trước theo quân Tây Xuyên vào núi tìm tung tích Quý vương, không may gặp phải thích khách đang lẫn trốn, bị thương nhẹ.”

Hoàng Tử Hà gật đầu: “Ra là thế...”

Chưa dứt lời, cô đã vung chân đá ra, trúng ngay vào vết thương khác ở chân họ Vương, khiến y run bắn lên vì đau, buột miệng rên rỉ.

Nhân lúc y gặp người xuống nén đau, Hoàng Tử Hà buông tay ra tụt xuống, rồi tung mình nhảy lên Na Phát Sa, kéo cương quay đi, lùi ra xa khỏi y.

Đôi bên ghìm cương đứng ở hai bên đường. Ngọn đèn khúc queo rắc ánh vàng ám áp lên mình họ, song đứng giữa gió đêm, nhìn người trước mặt, Hoàng Tử Hà lại thấy ớn lạnh.

Vương Uẩn nghiêng răng mỉm cười, thoạt trông thì thân nhiên, song thực ra lại hết sức gượng gạo: “Sao thế?”

Hoàng Tử Hà nhìn y chòng chọc, giữa đêm khuya thanh vắng, ngọn gió thổi qua người họ cũng khiến người ta chẳng rét mà run.

Giọng cô rất khẽ, nhưng rành rọt từng chữ: “Thì ra... là người.”

Vương Uẩn nhìn vào mắt cô, nụ cười lại trở nên ung dung bình thản: “Phải, là ta.”

Hoàng Tử Hà sức nghĩ đến ánh mắt phức tạp mà sâu xa của y khi thấy mình thân mật với Lý Thư Bạch trong rừng sâu núi thẳm giữa đêm khuya; về mặt y lúc được đứt cả và hỏi tại sao mình lại đối tốt với y; nghĩ đến lúc mình bị uy hiếp, y từng nói, sao một cô gái xinh đẹp nhường này lại cải trang thành hoạn quan...

Lòng cô rối như tơ vò, gió đêm hè lồng lộng thổi qua khắp phố lớn ngõ nhỏ Thành Đô, trở đi trở lại quanh họ tựa hồ không bao giờ dừng lại.

Vương Uẩn chỉ dăm dăm nhìn Hoàng Tử Hà, nụ cười nhạt dần lên gương mặt ôn hòa, ánh mắt y thăm thẳm xa xôi, như găm thấu tim cô.

Cô cắn môi hỏi: “Tại sao? Ai ra lệnh cho đô úy đuổi giết chúng tôi? Sao đô úy lại nhận nhiệm vụ này?”

Vương Uẩn giục ngựa đi về phía cô, giọng nói dường như cũng lạnh cứng vì gió: “Con ngựa này không chạy xa được nữa, cô trốn không thoát đâu, tốt nhất nên ngoan ngoan khoanh tay chịu trời đi.”

Hoàng Tử Hà kéo cương ngựa lùi lại, cảnh giác nhìn y: “Tôi còn một câu muốn hỏi.”

“Hỏi đi.” Y lạnh lùng ghìm cương, đứng cách cô chừng một trượng.

“Lúc ở trong núi, Quý vương đã nhận ra, song lại che giấu giúp đô úy, còn đô úy cuối cùng cũng giúp chúng tôi chạy thoát. Tại sao về sau còn ám sát chúng tôi thêm lần nữa ở quán trọ? Thân phận đã bại lộ còn cố tình tổ chức ám sát lần nữa, rõ ràng không phải hành động khôn ngoan.”

Vương Uẩn cười nhạt hỏi: “Vậy cô nghĩ sao?”

“Tôi cho rằng, kẻ bày ra vụ ám sát lần hai, không phải là đô úy. Nói cách khác là có hai thế lực nhúng tay vào.” Cô nhìn y bằng cặp mắt trong suốt lạnh lùng, như thấu hiểu, lại cũng như thương xót, “Mà người đứng phía sau đô úy, tuy biết Quý vương đã nhận ra thân phận của đô úy, vẫn bày ra lần ám sát thứ hai, nếu thành công thì tốt, lỡ như chẳng may thất bại thế nào cũng rung đùi hưởng lợi...”

“Không cần cô đặt điều ly gián.” Y lạnh lùng ngắt lời, “Chẳng qua lúc đó ta bị thương nên tạm thời không can dự vào nữa. Còn những kẻ khác chấp hành ra sao, chẳng liên quan gì tới ta.”

“Lúc ở trong núi gia hành xử như thế, là đã chừa đường sống cho đô úy. Huống hồ đô úy chỉ làm theo lệnh trên, nếu tiết lộ hung thủ thật sự đằng sau, thì sẽ không bị truy cứu...”

“Cô đừng kéo dài thời gian nữa!” Vương Uẩn thúc ngựa chạy đến, lao thẳng vào cô, “Hoàng Tử Hà, ta sẽ không để cô quay về bên y nữa đâu! Thà ta hủy hoại cô, còn hơn phải trở mắt nhìn cô sống vui vẻ cạnh người khác!”

Hoàng Tử Hà vội kéo cương ngựa lùi lại rồi quay người chạy thẳng.

Hai thót ngựa chỉ cách nhau một trượng. Na Phát Sa là ngựa quý Đại Uyển vạn con chọn một, song trọng thương mới đỡ, phản ứng hơi chậm. Ngựa của Vương Uẩn tuy không bị được, song cũng là hạng ngựa phi ngàn dặm, chỉ một cú nhún mình đã nhảy lên chắn ngay trước mặt, chặn đứng đường chạy của Na Phát Sa.

Hoàng Tử Hà một lần nữa kéo ngựa quay đầu bỏ chạy.

Vương Uẩn lại thúc ngựa đuổi theo, nhưng chỉ nghe “soạt”, rồi “bịch” một tiếng, yên ngựa đã lệch sang một bên, khiến y ngã nhào xuống đất.

May sao họ Vương phản ứng cực nhanh, lăn tròn dưới đất để giảm đà rơi mới khỏi bị trọng thương. Song vết thương cũ bị va quệt đã vỡ toác ra, mảng áo trước ngực thì lấm tẩm vết máu.

Y đưa mắt nhìn sang thót ngựa của mình thì thấy yên ngựa đã bị xé làm đôi, vết cắt bằng chắn chặn, mới hay vừa nãy trong lúc cùng cười, cô đã âm thầm ra tay.

Chẳng đợi y đứng dậy, Hoàng Tử Hà đã nhảy xuống, kẻ thanh Ngự Trường lên cổ y. Cô đã gài sẵn thanh kiếm này trên mình Na Phát Sa từ trước bữa tiệc, lúc nhảy xuống bèn lấy có kiếm tra ngựa, len lén giấu vào tay áo.

Y nằm ngửa dưới đất, ngực đau buốt, bái hoải nhìn người con gái trước mặt.

Dường như tình cảnh trong núi lại tái diễn, giữa con đường vắng ngắt, cô một lần nữa không chế y.

“Hoàng Tử Hà... rốt cuộc ta không phải đối thủ của cô.” Y lẩm bẩm, ánh mắt nhìn cô vừa căm hận vừa bất lực.

Bạn đang đọc truyện *Trâm Lii: Tình Lang Hờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Chương 15.3

Hoàng Tử Hà hơi dịch mũi kiếm đi, để tránh đâm vào da thịt y: “Lúc ở trong núi, tình thế bức bách nên chúng tôi mới thả đồ úy. Giờ đồ úy lại rơi vào tay tôi lần nữa, chỉ bằng khai ra kẻ đứng đằng sau đi?”

“Không có kẻ đằng sau nào cả. Ta chỉ nghe theo tiếng lòng mình.” Ánh mắt Vương Uẩn nhìn xoáy vào cô, lạnh lẽo như đao. Phong độ ôn hòa dịu dàng tựa gió xuân của y đã biến mất, thay vào đó là vẻ lạnh băng như tiết trời đông giá. Giọng y cũng lạnh ngắt, hơi giá buốt như thấm vào tận đáy lòng cô: “Lần này rồi kìa, có người muốn giành lấy mà cuối cùng lại lọt vào tay người khác, chỉ bằng hủy phứt đi cho nhẹ gánh.”

Hoàng Tử Hà siết chặt cán kiếm đến nỗi đốt ngón tay trắng bệch ra, song cô chẳng hề cảm thấy. Cô chỉ nhìn chăm chăm Vương Uẩn, như nhìn một kẻ hoàn toàn xa lạ, lại giống như nhìn một vườn hoa nở rộ nháy mắt rơi vào bình lửa, tất cả những gì tốt đẹp tan tành không sót mây may.

“Người có biết ta hận người nhường nào không?” Giọng y trầm thấp mà chậm rãi, ngữ điệu cũng lạnh lùng không chút biểu cảm: “Người làm nhục ta, làm nhục cả họ Vương Lang Gia, khiến cả ta và gia tộc thành trò cười cho thiên hạ, người bảo ta sao có thể khoanh tay để cho người sống yên?”

Hoàng Tử Hà vận lại: “Đề báo thù tôi, đồ úy kéo cả Quý vương vào ư?”

“Hừ...” Y không buồn đáp, chỉ lạnh lùng ngược nhìn trời.

“Dù đồ úy thực sự căm hận muốn giết chết tôi, thì mục tiêu hàng đầu của đồ úy vẫn là Quý vương. Tôi chỉ là kẻ đồ úy tiện tay muốn giết thêm thôi, đúng không nào? Thế lực đằng sau đồ úy mới là kẻ mở màn vụ ám sát này.”

“Ta muốn giết người, Kỳ Lạc quận chúa cũng muốn giết người, hai chúng ta phối hợp với nhau, thế thôi.” Y vẫn khẳng khái.

Hoàng Tử Hà còn muốn căn vặn thêm, thì phía sau chợt vang lên một giọng nói bình thản: “Sùng Cổ.”

Hoàng Tử Hà ngoái lại, trông thấy một bóng dáng phong nhã hào hoa mà cao lớn rần rở đứng dưới trời sao lấp lánh.

Cô vẫn cảm chắc kiếm kề vào cổ Vương Uẩn, chỉ gọi khẽ: “Vương gia...”

“Người đừng đoán bừa.” Lý Thư Bạch đứng ngược sáng nên cơ không trông rõ nét mặt y, chỉ thấy đôi mắt phản chiếu ánh sao trời, lơ mơ sáng lên trong đêm: “Uẩn Chi là bạn ta, cũng là cháu đích tôn nhà họ Vương, em họ hoàng hậu nương nương, đồ úy ngự lâm quân, không lý nào lại hành thích ta.”

Hoàng Tử Hà định cãi, song bất gặp ánh mắt y thì sức hiểu ra, bèn thu kiếm tra vào vỏ nhét lại ngực áo, đáp khẽ: “Vâng, là nô tài đa nghi... Xin Vương đô úy đừng để bụng, cũng đừng trách tôi đường đột gây chuyện.”

Vương Uẩn thông thả ngồi dậy, nhìn cô không nói. Thật lâu, y mới đưa mắt nhìn sang Lý Thư Bạch.

Lý Thư Bạch bình tĩnh tiếp lời: “Uẩn Chi, Sùng Cổ đơn thuần vô tri, chưa hiểu việc đời, người đừng trách hấn.”

Vương Uẩn giờ tay ôm ngực, hồi lâu mới đáp: “Ty chức không dám.”

Lý Thư Bạch cũng chẳng nói thêm, bước đến chìa tay ra cho y.

Vương Uẩn nắm lấy tay y, từ từ đứng dậy, nhìn sang Hoàng Tử Hà.

Hoàng Tử Hà đành nén giận cúi đầu tạ tội: “Xin Vương đô úy thứ tội, nô tài quá lo cho an nguy của gia, thành ra trách lầm đồ úy.”

Vương Uẩn giờ tay ngăn cô nói tiếp, rồi thông thả đi vượt lên, nhằm hướng phủ tiết độ.

Hoàng Tử Hà theo Lý Thư Bạch về phòng.

Khu nhà phía Tây của phủ tiết độ mới được quét tước lại, Lý Thư Bạch ngụ ở nhà chính, hai gian hai bên là của Hoàng Tử Hà và Trương Hàng Anh.

“Khuya lắm rồi, người vất vả cả ngày nay, cũng nên nghỉ sớm đi.”

Hoàng Tử Hà vẫn đứng yên tại chỗ, ngập ngừng giây lát rồi thưa: “Xin gia giáng tội.”

Y thân nhiên ngoái lại: “Ngươi có tội gì?”

Hoàng Tử Hà ấp úng: “Hiện giờ cục diện chưa rõ, nô tài... không nên vạch trần mọi chuyện.”

Nhìn vẻ nom nóp lo sợ của cô, khước môi Lý Thư Bạch cong lên: “Ngươi lo ta gặp phải đợt ám sát thứ ba, nên mới nôn nóng, phải không nào?”

Hoàng Tử Hà gật đầu: “Nhưng lúc trước, tôi thực không ngờ là Vương Uẩn...”

“Chính vì là Vương Uẩn mới phiền.” Lý Thư Bạch nghĩ ngợi, rồi ra hiệu bảo cô vào phòng mình.

Hai người gấp gói ngồi xuống chiếc sập trước giường. Lý Thư Bạch rút trong người ra một túi giấy, lại lấy lá bùa trong túi ra đẩy tới trước mặt cô.

Trên mảnh giấy vàng, ngoại trừ chữ “côi” ra, khuyên tròn quanh những chữ khác đều đã biết mất.

Cô sẫm soi kỹ chữ “tàn”, song chỉ thấy mặt giấy như thường, nào còn khuyên tròn đỏ rực như máu nữa.

Lý Thư Bạch ung dung nói: “Sau khi gặp nguy ở quán trọ, ta đã lấy ra xem một lần, bấy giờ chữ “tàn” vẫn bị khoanh.”

“Nói vậy là chỉ trong ngày chuyển vào phủ tiết độ, mới có thay đổi ư?” Hoàng Tử Hà trả lá bùa lại cho y, nhú mày hỏi.

“Chẳng lạ lùng lắm ư?”

Thảo luận chuyện quái gở như vậy, nhưng giọng điệu cả hai vẫn hết sức bình thản. Y nhét lá bùa vào túi rồi nói: “Đi đường không tiện cất trong hộp, nên ta vẫn luôn đeo nó trong mình. Vào đây quân Tây Xuyên đưa đến các vật dụng tùy thân, ta mới cất lại trong cái hộp tròn có khóa, nào ngờ đã có chuyện này.”

Hoàng Tử Hà cúi đầu nghĩ ngợi, hồi lâu không đáp.

Thấy trà trong ấm còn nóng, Lý Thư Bạch đích thân rót cho cô một chén, sau khi ngửi hương nhìn sắc, mới đưa cho cô: “Trà phủ tiết độ quả không tồi.”

Hoàng Tử Hà bung ly trà, bỗng chạnh lòng cảm khái. Kể từ khi đưa vai thay vị hoàng đế ham vui tiếp quản triều chính, e rằng y lúc nào cũng phải đề phòng, đối mặt với vô số khúc quanh sinh tử.

Thấy cô lộ vẻ thương cảm, Lý Thư Bạch mỉm cười an ủi, rồi tự rót cho mình một chén: “Thực ra cũng không hề gì, lẽ nào Phạm Ứng Tích không sợ xảy ra chuyện trong phủ hân? Ta đã ở đây, tất hân phải chịu trách nhiệm.”

Hoàng Tử Hà gật đầu, đương mãi nghĩ gì đó thì lại nghe y nói: “Có lúc ta từng nghĩ, có lẽ khoảng thời gian bình yên nhàn nhã nhất trong đời này, là mấy ngày lần lút dưỡng thương trong núi cùng ngươi.”

Hoàng Tử Hà tròn mắt ngạc nhiên nhìn y.

“Tuy khổ cực thiếu thốn, tính mạng như trứng để đầu đằng, song tất cả đau đớn và nghi kỵ trên đời đều tiêu tan, quá khứ và tương lai của ta cũng chẳng còn gì quan trọng. Chỉ có hai ta mãi miết đi dưới bóng cây, ánh mặt trời xuyên qua kẽ lá rọi xuống người thành từng đốm sáng rực, hoa lệ lung lay, tung tăng nhảy nhót...”

Y chăm chú nhìn cô, ngọn đèn lồng khế đung đưa trong gió, tỏa sáng lập lờ mờ ảo, tạo cảm giác mơ màng như ảo mộng. Song giọng Lý Thư Bạch rí rí bên tai cô dường như còn mơ hồ hơn ánh đèn.

“Năm ta mười ba, phụ hoàng qua đời, sau khi hoàng thượng đăng cơ, ta luôn phải sống trong sợ hãi. Các hoàng huynh lớn tuổi đều đột tử, trừ ba hoàng đệ non nớt, chỉ còn lại mình ta. Lúc ấy ngày ngày ta đều nghĩ, tiếp theo liệu có phải là mình không.” Vừa rí rí kể, y vừa chăm chú nhìn ngọn lửa lập lờ, một vầng vàng cam ấm áp bọc lấy tâm đèn xanh xám, chậm rãi lay động. Ánh đèn dịu dàng bao quanh chiếc bình lưu ly, con A Già Thập Niết thất lạc trên xe ngựa giờ lặng lẽ lặn dưới đáy bình, chẳng biết đang thức hay ngủ.

“Hơn ba năm trước, Bàng Huân nổi dậy ở Từ Châu, ta tự xin đi dẹp loạn. Bấy giờ triều đình chỉ cho ta đem theo mấy ngàn tên lính già nua bệnh tật, song ta không sợ, mà nghĩ rằng, biết đâu đây chính là cơ hội để thoát thân...”

Nghe đến đây, Hoàng Tử Hà sực nhớ câu chuyện y từng kể, về lần đầu gặp Tuyết Sắc và Tiểu Thi. Bấy giờ y một thân một mình xông vào hang cọp, tiêu diệt tàn quân của Bàng Huân. Cô nghe kể còn thủ nhâm, như vậy chẳng phải quá liều lĩnh bất cần hay sao. Giờ nhớ lại mới hiểu ra tâm tình y khi ấy.

Thực ra, trước khi đến Từ Châu, y không hề có ý tìm cơ hội vùng dậy, mà chỉ muốn tự chọn lấy cách chết.

Nào ngờ y lại chiến thắng vang dội, thần phục được sáu đại tiết độ sứ, khai hoàn quay về, từ đây bắt đầu những ngày quyền nghiêng thiên hạ.

“Sau khi trở về, ta lại được phong làm Quý vương, vinh hiển một dạo, nhưng từ ấy cũng không được sống yên. Ta luôn phải đối đầu với hai thế lực, trở thành vật hy sinh của phe này, cũng là mục tiêu của phe kia. Vô số người mong ta biến mất khỏi cõi đời này.” Y nói mà ánh mắt tối sầm, gờ tay búng khế

vào bình lưu ly. Tức thì bên trong ngọn sóng lần lần, con cá nhỏ cũng vậy đuôi nhẹ nhàng, rồi lại nằm im dưới đáy bất động. “Bên cạnh ta xuất hiện vô vàn bí ẩn, bất cứ lúc nào cũng rình rập để phong ta, chẳng ai hay lòng ta nóng như lửa đốt, hoang mang rối loạn. Ta cứ ngỡ đời này kiếp này mình sẽ phải sống mãi trong nom nớp lo sợ vô cùng vô tận như thế, cho đến ngày... người xuất hiện.”

Nói đoạn, y rời tay khỏi bình lưu ly, đôi mắt tối thẫm chẳng biết lúc nào đã ứng được vài đốm sao sa, phản chiếu ánh đèn lay động. Y chăm chú nhìn cô không chớp, in bóng cô vào đáy mắt mình, chấp chờ lay động theo ngọn đèn.

Hoàng Tử Hà căng thẳng cực độ, như sợ mình bị những ngôi sao sáng rực kia hút lấy, từ nay về sau chẳng còn có nào mà tồn tại nữa; lại sợ rời khỏi ánh mắt y, từ nay về sau sẽ lạc lối, không tìm được đường sáng nữa.

Thế nên, cô đành để mặc cho tim đập dữ dội, mãi đến khi cả người nóng bừng lên, không sao khống chế nổi nỗi xao xuyến trong lòng, mới hít một hơi thật sâu, khẽ đáp: “Tôi... thực lấy làm hổ thẹn, chưa hề biết được gánh nặng cho gia, mãi đến giờ vẫn chưa vạch rõ được những bí mật bên cạnh gia...”

“Bí mật đó đủ để khuynh đảo triều đình, sao có thể phá giải trong sớm tối?” Y chậm rãi lắc đầu nói khẽ, “Ta mất bao nhiêu thời gian cũng chưa thu được gì, huống hồ người vừa tiếp xúc không lâu.”

“Nhưng tôi...” Cô chăm chú nhìn y, rồi đột ngột quyết định. Có lẽ gió đêm và ánh đèn đã xua tan thận trọng, cô chìa tay ra áp nhẹ lên mu bàn tay y, nói rất chân thành, “Tôi sẽ ở bên cạnh gia, vạch trần bí mật này. Tôi sẽ xua tan hết mây mù che phủ, để gia khỏi lạc lối, tận mắt nhìn rõ vận mệnh của mình.”

Chân thành quả quyết đến thế, gần như đã lập lời thề.

Cô không hề nói, trong cái đêm y hôn mê nguy cấp, cô từng nghĩ, nếu kẻ mà mình dốc hết mọi thứ đánh cuộc đi theo vĩnh viễn biến mất khỏi thế gian, từ nay mình chẳng còn chỗ dựa, cũng chẳng còn cơ hội lật án minh oan nữa... thì sống còn ý nghĩa gì đây?

Song cô nghĩ, có những việc chẳng cần nói ra, y cũng hiểu.

Lý Thư Bạch đắm đắm nhìn cô dưới ánh đèn, gương mặt vẫn bình lặng như nước, chỉ có vô số tình cảm phức tạp thoáng qua trong mắt, có hân hoan, có buồn bã, có cảm thương, thậm chí có phần chân chừ e sợ.

Hoàng Tử Hà cảm giác được tay y hơi nhúc nhích, dường như bắt giác siết chặt. Bấy giờ cô mới cúi đầu, sức nhận ra vừa rồi mình quá mức kích động, lại dám lạm quyền áp tay lên tay y, vừa căng thẳng vừa bối rối, vội nhấc tay lên toan rút về.

Nhưng đúng lúc này, cô vừa nhích ngón tay, y đã lật tay nắm chặt lấy tay cô.

Ánh đèn sáng rực cháy tràn quanh họ, giữa đêm khuya thanh vắng, bên con cá nhỏ đã ngủ yên, chỉ còn tiếng gió lao xao ngoài cửa sổ, và nhịp đập phập phồng trong huyết quản đôi bên, gấp gáp mà hòa hợp.

Bạn đang đọc truyện *Trâm Lii: Tình Lang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Chương 16: Trà Mi Tàn Úa

Hoàng Tử Hà cả đêm thao thức, bao suy nghĩ rối rắm cứ trở đi trở lại trong đầu, ùn lên rồi mù, khiến cô không thể gạt bỏ, cũng không thể nhìn thấu.

Chẳng biết là ngọt ngào hay bi ai.

Mãi đến gần sáng, cô mới mơ màng thiếp đi, cho tới khi bị tiếng ồn ào bên ngoài đánh thức. Cô giờ tay che mắt, cả người bối rối, trở mình một cái rồi thân mật ra, tiếp tục ngắm nghía những sự việc quái nhiều mình.

Người bên ngoài đập cửa rầm rầm” Sùng Cổ mau dậy đi! Ta có phát hiện mới này!” Đương nhiên là Chu Tử Tần. Có lẽ đợi ở nhà môn sốt ruột quá, nên gã chạy thẳng đến đây lôi cô dậy.

Nhìn trời cô lẽ đã sắp đến giờ Ngọ. Sáng đến nỗi khiến người ta không mở nổi mắt. Hoàng Tử Hà day day huyết thái dương, ậm ừ đáp lời, rồi chỉnh trang từ từ, mặc quần áo chỉnh tề, cuối cùng mới mở cửa: “Phát hiện gì cơ?”

Chu Tử Tần giờ cao chiếc vòng ngọc chạm đôi cá vẫn trân quý như của báu, hồ hởi kể: “Sáng sớm nay người ở tiệm cầm đồ đến tìm ta, nói vì nha sai đến hỏi nên y đi suốt đêm từ Long Châu về đây. Vừa trông thấy chiếc vòng này, y nhớ ra ngay người mua là...”

Hoàng Tử Hà sáng mắt lên, thấy gã có ý lần khăn chỉ nói một nửa thì hỏi dồn: “Là ai?”

“Ha ha, ta biết ngay Sùng Cổ là người đi dò hỏi tiệm cầm đồ mà!” Chu Tử Tần dương dương tự đắc, có vẻ rất tự tin vào khả năng phán đoán của mình: “Sùng Cổ hỏi từ khi nào vậy? Nếu không sao người ta lại tìm đến ta?”

Hoàng Tử Hà gật đầu: “Chiếc vòng đó quả thật được người của cửa tiệm ở Long Châu bán ra sao? Là ai mua về?”

Chu Tử Tàn nhìn quanh một vòng để tránh bị người quen trông thấy rồi kéo cô vào phòng, ghé tai thì thầm: “Công công không đoán ra được đâu! Kẻ mua chiếc vòng này không phải Ôn Dương, mà là... phủ tiết độ Tây Xuyên!”

Hoàng Tử Hà kinh ngạc, vô vàn manh mối và suy nghĩ chông chéo đồng loạt ập đến, dường như mọi thứ bắt đầu lộ dấu tích từ đây, lại cũng dường như vì thế mà càng thêm rối loạn.

“Nghe nói bây giờ là tết, lão chương quầy ở tiệm cầm đồ chuẩn bị một đồng đồ tốt rồi mời quán sự các phủ đến. Đương nhiên phủ tiết độ phải xếp hàng đầu, lựa chọn trước một lượt xem có món gì lọt mắt. Trong đồng đồ trình lên, có chiếc vòng này do người từ Long Châu đưa đến, người phủ tiết độ bên nói, cái vòng này chất ngọc bình thường, nhưng chạm trổ rất khéo, chỉ bằng đáng cho chúng ta làm lễ vật đi? Tiệm cầm đồ dĩ nhiên bằng lòng, nên không ghi vào sổ nữa mà dâng luôn cho họ.”

Hoàng Tử Hà chậm rãi hỏi: “Người nào của phủ tiết độ đến đó lựa đồ?”

“Kẻ kia vốn ở Long Châu, chỉ tạm thời đến phụ giúp nên không biết. Vì không ghi sổ nên giờ muốn tra cũng khó. Có điều, như người ở tiệm còn nhớ, thì trong đám có Tề Đăng.”

Nói vậy là chiếc vòng từng rơi vào tay Tề Đăng.

Quan hệ giữa Tề Đăng và Ôn Dương rốt cuộc thế nào? Giữa Tề Đăng và Vũ Tuyên thì sao? Mối tình giữa Phó Tân Nguyên và Ôn Dương cuối cùng thế nào? Sao chiếc vòng Tề Đăng mua lại đến tay Phó Tân Nguyên? Cái chết của Thang Châu Nương là tình cờ hay có lẽ có ý hãm hại? Nếu là mưu sát thì nguyên nhân là gì?

Cái chết của Tề Đăng liên quan đến ai? Là Chu Tử Yên không muốn gả cho hắn, nên dùng cách nào đó mà cô chưa khám phá được giết hại, hoặc bày mưu cho kẻ khác ra tay? Ôn Dương? Thậm chí, Phạm tướng quân?

Lại nói đến Vũ Tuyên, rốt cuộc hắn đã gặp phải chuyện gì? Là ký ức của hắn gặp vấn đề, nên xuất hiện cảnh tượng liên quan tới việc cô giết hại cha mẹ, hay có kẻ muốn vu hãm cô với hắn, bày ra cảnh tượng đó, khiến hắn hiểu lầm cô?

Đến giờ vụ án của gia đình cô mới chỉ tra được chuyện trầm độc. Bây giờ rốt cuộc là kẻ nào vừa có cơ hội ra tay, lại vừa có thể lấy được trầm độc? Phó Tân Nguyên chết vì trầm độc, có liên quan gì tới người thân của cô chẳng? Suy cho cùng, có phải họ bị cùng một hung thủ hại chết? Giữa một quận thú như cha cô và một nhạc kỹ như Phó Tân Nguyên, có quan hệ gì?

Sắp xếp lại tất cả manh mối thật nhanh, cuối cùng Hoàng Tử Hà cũng nắm được điểm quan trọng: họ cùng tham gia một thi xã.

Vừa khéo hôm nay thi xã ấy lại họp mặt bên bờ Thanh Khê, mọi thành viên đều nhận được thiệp mời.

“Đi thôi, vừa hay họ đến đông đủ, chỉ bằng ta cũng tới xe thử.” Chu Tử Tàn dẫn Hoàng Tử Hà thúc ngựa chạy ra ngoài thành: “Phong cảnh Thanh Khê đẹp lắm, tiện thể dẫn Sùng Cổ đi tham quan luôn.”

Thanh Khê ở ngoại ô, nằm trên con đường dẫn tới Hán Châu và Long Châu.

Chu Tử Tàn và Hoàng Tử Hà mỗi người một ngựa, ra khỏi cổng thành, đi thêm mười mấy dặm ngoài ngoại ô thì tới một con đường núi.

Bên đường đặt một trạm gác, vừa kết thúc đợt tìm kiếm Quý vương, giờ cũng chưa xác nhận được công văn nào quan trọng nên mấy tên lính Tây Xuyên nhân nhả ngồi đó quan sát người qua kẻ lại.

Chu Tử Tàn giao du rất rộng, ngang qua trạm gác còn gỡ lán hoa quả mới mua được đưa cho mấy tên lính: “Lần trước Lưu đại ca than rằng canh gác ở đây vừa mệt vừa khát, ta nghĩ đi nghĩ lại, thấy nếu tặng rượu thì lại sợ ảnh hưởng việc công, đành biếu các vị ít hoa quả vậy.”

Đám lính thấy gã tốt bụng như thế thì luôn miệng thiếu bổ đầu thế này, thiếu bổ đầu thế kia, khăng khăng giữ gã ngồi lại, rót cho họ hai ly trà giải khát.

Nhìn người ngựa qua lại, Hoàng Tử Hà thuận miệng hỏi: “Mấy hôm nay chắc nhiều người qua đây lắm nhỉ? Các vị vất vả quá.”

Một tên lính trẻ gật đầu: “Đúng vậy, mấy hôm trước phong tỏa núi, rất nhiều người không qua được, giờ Quý vương bình an vô sự mới bỏ lệnh phong tỏa, quả là đông đúc.”

“Nghe nói lúc tìm kiếm vương gia, trừ quân lính Tây Xuyên, không cho ai cưỡi ngựa ra vào nữa ư?” Hoàng Tử Hà lại hỏi.

Mấy tên lính gác vừa ăn hoa quả vừa cười nói: “Chính thế, lỡ Quý vương xấu ra chuyện thì đừng nói chúng tôi, mà cả quân Tây Xuyên lẫn quận Thục đều không gánh vác nổi đâu! Ai dám cho người lạ ra vào chứ.”

“Mấy hôm đó phải chia làm ba ca, luân phiên canh gác không phải quân Tây Xuyên không cho vào.”

“Vất vả quá...” Hoàng Tử Hà chợt nhớ ra một chuyện: “À phải, Tề phán quan là quan văn, sao lại vào núi?” Chu Tử Tàn giật mình kinh ngạc nhìn cô, không hiểu sao cô tự dưng nhắc tới Tề Đăng, còn hỏi chuyện hắn vào núi. Quan trọng nhất là, sao cô biết lúc ấy Tề Đăng từng vào núi.

“Đúng đúng, chúng tôi cũng lấy làm lạ, cho rằng Tề phán quan không cần vào, nhưng hôm ấy Tề phán quan cười ngửa đến, nói là không yên tâm, phải đích thân đi tuần một chuyến.”

“Phải phải, bây giờ tôi vội vàng thẳng ngựa định đi theo, song phán quan nói mình chỉ vào một chút sẽ ra ngay, tôi vừa lên ngựa thì phán quan đã thúc ngựa chạy thẳng, tôi chẳng biết làm sao, đành ở lại...”

“Ha ha, đúng là người vô mông ngựa cũng chẳng nên thân, người ta đâu thèm đếm xỉa đến người...” Đám lính đứng đó cười rộ lên.

Kẻ khác sợ nhớ ra, liền hỏi Chu Tử Tần: “Thiếu bỏ đầu này, có phải Tề phán quan chết rồi không?”

Chu Tử Tần gật đầu: “Đúng đấy, còn chết rất kỳ quặc, ta và Dương công công vẫn chưa tìm ra manh mối.”

“Thế ư? Thiếu bỏ đầu anh mình thân võ còn không điều tra ra được thì đúng là quái lại.”

“Tề phán quan hằng ngày rất tốt bụng, niềm nở với bọn lính thối tha này, thực không ngờ lại bị người ta giết.”

Mọi người nhao nhao bàn tán về cái chết của Tề Đăng, chỉ riêng một tên lính khá trẻ trong đám chẳng nói chẳng rằng, trầm ngâm nắm chặt quả chín trong tay, lộ vẻ phân vân.

Hoàng Tử Hà liền bắt chuyện: “Đại ca có qua lại gì với Tề phán quan không? Huynh nghĩ thế nào về chuyện này?”

“Không có...” Bị hỏi đột ngột, tên lính vội cắn luôn nửa quả, song không nhai mà lúng túng đáp: “Tôi đang nghĩ, nương tử của Tề phán quan... chẳng biết biết sẽ ra sao.”

Nương tử, Hoàng Tử Hà tóm ngay được chữ này, bèn liếc mắt ra hiệu cho Chu Tử Tần. Chu Tử Tần hiểu ý, liền vươn tay phải ra khoác vai kẻ nọ: “Làm người có tứ khoái, chỗ các vị có nhà xí không đấy? Mau dẫn ta đi với.”

Không lâu sau, Chu Tử Tần quay lại, cười hi hi từ biệt mọi người.

Hai người lên ngựa, nhằm hướng Thanh Khê.

Qua một chỗ ngoặt, thấy trước sau không có bóng người, Chu Tử Tần lập tức làm bộ thần bí thúc ngựa sát lại gần Hoàng Tử Hà, nháy mắt: “Sùng Cổ này! Đúng là phát hiện lớn! Quý khốc thân sâu đấy nhé!” Hoàng Tử Hà vội hỏi: “Gi cơ?”

“Nhiều ngày trước, trong lúc canh phòng, đám lính đó từng thấy Tề phán quan đi lên núi Minh Nguyệt!” Hoàng Tử Hà vốn biết Tề Đăng không đáng tin, song không ngờ lại đáng ngờ đến mức này, đành nhân dịp chờ Chu Tử Tần kể tiếp.

Thấy Hoàng Tử Hà không đáp lời, cũng chẳng nài nỉ mình kể tiếp, Chu Tử Tần cụt hứng hậm hực nói: “Bây giờ họ Tề không đi một mình, mà có cả một cô gái, tuy cô ta đội mũ có mạng che, song vẫn thấp thoáng nhận ra là mỹ nhân cực phẩm.”

Hoàng Tử Hà trầm tư gật đầu, nhưng Chu Tử Tần lại tức tối ra mặt: “Tên khốn Tề Đăng chết là đánh kiếp! Hơn ba mươi tuổi còn phóng đảng như thế, vợ trước của hắn không chừng bị chọc cho tức chết cũng nên!”

Hoàng Tử Hà hiểu gã đang chửi thay cho em gái, nên chỉ cười trừ.

Quả nhiên, Chu Tử Tần tiếp: “May mà Tử Yên chưa gã cho hắn! Bằng không với tính tình nó, gặp phải kẻ như thế chẳng phải một đao đâm chết hắn ư?”

Hoàng Tử Hà nhướn mày không đáp.

Chu Tử Tần nói ra mồm mới thấy mình lỡ lời, sau phút ngẩn ngơ bèn vội vã lấp liếm: “Bập bập! Không phải không phải! Ta không có ý nói con bé giết người! Dù... dù nó không muốn gã cho Tề Đăng, thì cũng chỉ khốc lóc ăn vạ ở nhà thôi, nhất định không âm thầm giết người đâu!”

“Tôi hiểu mà.” Hoàng Tử Hà hỏi sang chuyện khác: “Có manh mối gì về cô gái đi đập thanh cùng Tề Đăng chưa? Liệu có liên quan gì tới vụ án không?”

Chu Tử Tần vội trấn áp: “Suýt nữa thì quên! Bây giờ hai người họ cười ngửa lên núi, lúc ngang qua trạm gác, A Lư nhận ra tua đồ trên ngựa cô gái kia bị rơi, bèn nhặt lên trả lại. Trong khi cúi xuống nhặt rồi ngược lên, y thoáng nhìn qua lớp mạng che, trông thấy mặt cô ta. Nghe nói nhan sắc sau tấm mạng đẹp như tiên trên trời, khiến y dờ dẩn cả ra, tới khi họ đi khuất vẫn chưa định thần lại được!”

Hoàng Tử Hà ghim cương ngẩng nhĩ giây lát rồi hỏi: “Có nhớ được đặc điểm gì không?”

“Đặc điểm trên mặt thì không, huống hồ bây giờ A Lư đã thần thò, hỏi tướng cũng chỉ nhớ được cảm giác kinh diễm ấy, chứ làm sao nhớ nổi tiểu tiết? Từ sau khi gặp cô ta, y cứ xao xuyến không nguôi, về sau lại nghe tin Tề phán quan sắp cưới vợ, nên cứ đinh ninh đó là Tử Yên, vị hôn thê của Tề Đăng... Lần này gặp ta, y bèn vòng vo dò hỏi về con bé, chẳng thèm nhìn lại bản thân, đưa mồi muốn chồi mâm son, cha ta mà chịu gã con cho một tên lính canh ư.” Kể đến đây, Chu Tử Tần lại chợt dạ: “Dù sao người y gặp cũng không phải em gái ta đâu. Con bé đó khó mà theo người khác ra ngoài, cũng chẳng nghiêng nước nghiêng thành đến thế. Huống hồ tính tình nó ngang ngạnh, hôn sự lại trắc trở đến hai lần, muốn gã vào nhà tử tế cũng khó lắm.”

Bạn đang đọc truyện *Trâm Lii: Tình Lang Hò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 45: Chương 16.2

Hoàng Tử Hà lặng lẽ ngẩng đầu nhìn vòm trời bị tán đại thụ che khuất, sau lớp lá ken dày, vẫn lấp ló đâu đó sắc lam thăm thẳm, thở hắt ra, lẩm bẩm “Ra là thế...”

Chu Tử Tàn ngồi trên ngựa vội ghé sát người lại hỏi gấp: “Gì cơ gì cơ? Ra thế cái gì?”

Hoàng Tử Hà quay sang bảo gã: “Thay mặt đổi đào, cũng có thể gọi là ve sầu lột xác. Chúng ta sắp đến Thanh Khê, có thể chứng thực vài điều rồi.”

“Thực ra cũng không phải lập thi xã chính thức gì. Chỉ là mấy người ở Thành Đô hay tụ họp cùng nhau, thỉnh thoảng nổi hứng lôi bạn kéo bè đến mờ hội thơ, lâu lâu gặp gỡ, hằng tháng hẹn ở vườn Tinh lấy thơ kết bạn, bàn luận đàm đạo, cũng không có ngày cố định...”

Các thành viên thi xã tụ tập bên bờ Thanh Khê thấy Chu thiếu bỏ đầu đích thân tới thăm hỏi đều lộ vẻ sợ sệt và bất an. Người mào đầu thi xã, một kẻ sĩ tên gọi Trần Luân Vân thì thảo hỏi những người khác: “Có phải mấy bài thơ chúng ta làm lúc du ngoạn miếu Thần Nữ năm nay quá vô lễ, nên... bị thần linh giáng tội, chẳng bao lâu đã chết mất hai người không...”

“Có nhẽ đâu thế? Nếu nói là vô lễ thì không đến lượt Ôn Dương đâu. Xưa nay chẳng phải ôn huynh không bàn đến ái tình ư! Thậm chí lúc chúng ta bình phẩm tượng Thần Nữ, Ôn huynh chỉ mãi miết nghiền cứu đề thi trên tường, không hề hùa theo.”

Cả đám đang lao xao, đã bị Chu Tử Tàn chen ngang: “Nhum ta nghe nói Ôn Dương thường lui tới đường hoa ngõ liễu, có thể thấy vẫn thích gái đẹp.”

“Thế ư? Chuyện... chuyện này, chúng tôi chưa từng nghe nói.” Trần Luân Vân hỏi người bên cạnh: “Huống hồ Ôn Dương bản tính lạnh lùng lại tự vẫn cùng một nhạc kỹ, khiến chúng tôi vô cùng sửng sốt. Lẽ nào Ôn huynh lại là hạng đa tình có chấp thế ư?”

“Nói là đa tình có chấp, nghĩ thế nào cũng lạ nhỉ? Cha mẹ Ôn huynh đã tạ thế, họ hàng gần chẳng còn ai, thậm chí vợ cũng qua đời rồi, dù Ôn huynh lấy một nhạc kỹ cũng chẳng ai ngăn cản, sao phải tự vẫn?”

Có người lại nói: “Năm ngoái Hà Đại chẳng phải cũng tục huyền với nhạc kỹ Liễu Thư Nhi đấy ư? Sau khi Liễu Thư Nhi xé giấy hoàng lương, mọi người chỉ thích kéo đến nhà họ Hà, vì vợ Hà huynh vừa đi dìm lại phóng khoáng, ngôn gì cũng chiều, thỉnh thoảng còn cài trang làm nam nhi cùng chúng ta ra ngoài du ngoạn, ai cũng phải khen là vợ tốt, ngắm ngẫm ngưỡng mộ Hà huynh. Lẽ nào lại chê bai Ôn huynh lấy mộ cô gái xuất thân ca múa?”

“Huống hồ nếu là Tề Đằng, không chừng còn phải cân nhắc xem cưới một nhạc kỹ có ảnh hưởng gì tới bước đường làm quan, tổn hại thanh danh hay không. Chứ Ôn Dương xưa nay không thích ra làm quan, thì con lỗ nổi gì?”

Hoàng Tử Hà im lặng lắng nghe họ bàn tán, đến giờ mới hỏi: “Quan hệ giữa Tề Đằng và Ôn Dương thế nào?”

Trần Luân Vân đáp: “Vì Tề Đằng tên chữ là Hàm Việt, tính tình tiêu sái lại ôn hòa, nên chúng tôi đặt cho biệt danh là Hàn Nguyệt cônggg tử, vừa khéo hợp thành mộ đối với Ôn Dương, thường lôi cả hai ra trêu chọc. Song Tề Đằng thích náo nhiệt còn Ôn Dương ưa tĩnh, đôi bên hình như không thân thiết gì, chỉ gật đầu chào hỏi xã giao thôi.”

Hoàng Tử Hà lại hỏi: “Vậy những ai thường qua lại với Tề Đằng và Ôn Dương?”

Hai ba người đồng thanh đáp ngay: “Vũ Tuyên.”

Hoàng Tử Hà gật đầu làm thinh.

Chu Tử Tàn vẫn chưa hiểu ra, ngạc nhiên hỏi lại: “Các vị muốn nói Vũ Tuyên qua lại với ai trong hai người kia?”

“Qua lại với cả hai!” Họ khẳng định.

Thấy Chu Tử Tàn vẫn chưa tin, Trần Luân Vân bèn giải thích: “Ôn Dương ưa tĩnh, thích thư pháp, mà Vũ Tuyên lại là danh gia thư pháp ở Thành Đô, nên Ôn huynh thường mượn cơ tiếp cận, tìm đủ cách để kết thân. Các vị có nhớ chuyện bức thủ bút của Chung Hội lần trước không? Có phải từ đó họ bắt đầu trở mặt không nhỉ?”

“Đúng đúng, chuyện này tôi nhớ!” Một người trẻ tuổi đáp ngay, “Là mùa thu năm ngoái, bấy giờ Ôn Dương khoe mình mới tìm được một bức thư tay của Chung Hội, mời Vũ Tuyên đến bình phẩm. Vũ Tuyên vui vẻ đi, nhưng sau khi trở về thì không thêm nhìn mặt Ôn Dương nữa, người khác có hỏi đến cũng không buồn nhắc tên. Tôi từng hỏi Ôn huynh thấy bức thủ bút ấy thế nào, có phải đồ thật hay không.”

Chu Tử Tàn hỏi dồn: “Vũ Tuyên bảo sao?”

“Bấy giờ thái độ Ôn huynh rất lạ, các vị không mấy thân thiết nên không biết chứ, Vũ Tuyên là người xuất sắc nhất thi xã chúng tôi, thần thái cử chỉ phong nhã thoát tục, không ai sánh kịp. Tôi quen Vũ Tuyên mấy năm nay, chưa từng thấy Ôn huynh nổi giận bao giờ. Thế mà hôm ấy mặt Ôn huynh lạnh băng,

giọng điệu cũng rất hồ hững nói, bức thư viết tháng Mười hai năm Gia Bình thứ nhất, Chung Hội tự xưng là thượng thư Lang, sao có thể là thật được.”

Trần Luân Vân gật đầu: “Đúng thế, thoát đầu chúng tôi cũng không hiểu, về giờ sách ra mới biết, thì ra năm Gia Bình thứ nhất, Chung Hội đã chuyển sang làm trung thư thị lang rồi, Vũ huynh chỉ nhìn qua đã biết là đồ giả.”

Chu Tử Tần phản bác: “Dù là đồ giả, cũng chỉ có Ôn Dương bị lừa mua mà thôi, sao lại xích mịch?”

“Đúng vậy, nhưng từ đó trở đi, Vũ Tuyên không qua lại gì với Ôn Dương nữa, khi gặp nhau ở thi xã, Ôn Dương vẫn vồn vã niềm nở song Vũ Tuyên đều tránh xa ba bước, thậm chí vì thế mà bỏ cả mấy kỳ không đến.”

Hoàng Tử Hà nhìn sang Chu Tử Tần, thấy gã vẫn chưa hiểu bèn chuyển chủ đề: “Quan hệ giữa Tề Đăng và Vũ Tuyên thì sao?”

Trần Luân Vân đáp: “Chuyện này tôi biết rõ hơn. Trước đây họ cũng chỉ xã giao thôi, nhưng từ sau lần Vũ Tuyên tự sát không thành, họ lại đâm thân thiết, thậm chí có thời gian còn qua lại thường xuyên.”

Hoàng Tử Hà trước đây từng nghe Vũ Tuyên nhắc đến chuyện này, nhưng không nói rõ. Giờ Trần Luân Vân lại kể ra, cô chợt thấy tim đập rộn lên, buột miệng hỏi: “Tự sát không thành ư?”

“Đúng thế, là sau khi nhà Hoàng quận thú xảy ra chuyện, Hoàng tiểu thư bỏ trốn. Người Thành Đô ai ai cũng biết Hoàng tiểu thư thân thiết với Vũ Tuyên, song chẳng ai nhờ gia đình Hoàng quận thú vừa xảy ra chuyện, Vũ Tuyên lại đứng ra tố cáo Hoàng tiểu thư; cũng chẳng ai nghĩ, sau khi Hoàng tiểu thư bỏ trốn, không rõ tung tích, Vũ Tuyên lại tự vẫn ngay trước mộ Hoàng quận thú vào đúng ngày đưa tang. Cũng không ai nghĩ, kẻ cứu Vũ Tuyên lại là Tề Đăng, hằng ngày chẳng có qua lại gì.” Trần Luân Vân thở dài, “Chuyện này chỉ mấy người trong thi xã biết thôi, vì Vũ Tuyên và Tề Đăng đều là bạn, nên mấy người chúng tôi tuy biết, cũng chẳng nói ra.”

Hoàng Tử Hà thấy ngực đau âm ỉ, thần thờ dựa vào lưng ghế, im lặng.

“Vũ Tuyên nằm liệt giường, hôn mê mấy ngày mới tỉnh lại, chẳng biết có phải tổn thương chỗ nào không, mà... các vị có thấy tính tình Vũ huynh thay đổi hẳn không?”

Nghe những người khác nói vậy, Trần Luân Vân gật đầu: “Đúng đúng, Vũ huynh vốn là người tiêu sái thoát tục, song sau biến cố ấy lại trở nên ngờ ngẩn, dường như chẳng để tâm đến bất cứ thứ gì, lại dường như dè chừng tất cả mọi người. Hơn nữa còn nói trước quên sau, chuyện hôm trước nói với chúng tôi, hôm sau đã quên bằng...”

“Mỗi khi chúng tôi lỡ lời nhắc gì đó về phủ quận thú, Vũ huynh lại đau đầu, thoát tiên tôi ngỡ huynh ấy đau đớn về cái chết của Hoàng quận thú, nào ngờ đau đến nỗi toàn thân vã mồ hôi lạnh, cả người mềm nhũn, suýt nữa mất mạng, nên chúng tôi... trước mặt Vũ huynh phải hết sức cẩn trọng lời nói, chỉ e động đến chuyện đau lòng của huynh ấy.” Mấy người khác cũng xôn xao phụ họa, tỏ vẻ nghi hoặc.

“Thực ra cũng có loại bệnh như thế đấy. Ví như sai khi bị tổn thương quá lớn, hễ nhắc lại một vài chuyện gì đó, cảm thấy không thể chịu đựng nổi, cơ thể sẽ vô thức phản kháng, tạo thành phản ứng mạnh như vậy.” Chu Tử Tần chen vào phân tích rành rạch đầu ra đuôi: “Còn một khả năng nữa, là trong lúc Vũ Tuyên tự sát, sợi dây nào đó trong cơ thể bị tổn thương, từ ấy sinh ra thay đổi tâm tính cũng nên, ví như một chuyện năm xưa ta đọc được trong sách cổ...”

Mọi người xúm lại cùng Chu Tử Tần nghiền cứu đủ lời đồn đại cùng các vị tính tình thay đổi sau khi chết đi sống lại hoặc gặp tổn thương lớn, Hoàng Tử Hà ngồi bên lắng nghe hồi lâu, cũng chẳng thu được gì có ích, cứ vào tai này lại trôi sang tai kia, đành ngồi yên trên ghế, thầm rà soát lại những manh mối liên quan trong vụ án này.

Thấy mọi người cũng chẳng còn gì để nói, ngượng ngập ngồi đó, Chu Tử Tần bèn kết thúc câu chuyện: “Đa tạ các vị giải đáp nghi vấn giúp ta, hôm nay ta phải đi trước, ngày sau các vị tụ hội nhớ báo cho ta một tiếng, ta sẽ tới hầu phong nhả.”

“Ôi thiếu bỏ đầu từ Trường An đến đây, lời lẽ dí dỏm, kiến thức bất phàm, chịu ghé mắt xanh tới đám quê mùa thô kệch húng tôi là vinh hạnh lắm rồi!” “Vâng vâng, được thiếu bỏ đầu nể mặt như thế, đúng là phúc nhận của chúng tôi!” Chu Tử Tần lại một lần nữa phát huy năng khiếu kết bạn khắp thiên hạ, sau một phen chuyện gẫu trên trời dưới bể, đã trở thành bạn thân của tất cả mọi người trong thi xã.

Mấy người tiễn gã đến tận lối vào Thanh Khê, quyến luyến không rời.

Thanh Khê vốn là một thung lũng rộng lớn, xung quanh toàn thông, một dòng suối trong vắt từ cửa thung lũng đổ vào bị thể núi chia thành ba bốn nhánh suối con, rồi tụ lại ở cuối thung lũng, cuộn cuộn chảy tiếp.

Họ cười ngựa men theo dòng nước ra khỏi thung lũng, chợt phát hiện có một người đang lặng lẽ đi trên bờ bên kia.

Chính là Vũ Tuyên. Nghe tiếng vó ngựa, hắn quay đầu nhìn sang. Cách con suối chảy xiết, một mình hắn đứng dưới bóng râm trong rừng, mặc cho hơi nước thổi tung vạt áo, lặng lẽ nhìn cô.

Hoàng Tử Hà thoáng lưỡng lự, thấy Chu Tử Tần đằng trước ngoái lại nhìn mình bèn bảo gã: “Công tử đi trước đi, hình như tôi đánh rơi đồ, phải vòng lại tìm.”

Chu Tử Tần ừm một tiếng, nghiêng ngó nhìn quanh quất, song cạnh gã là một tảng đá lớn, che khuất bóng dáng Vũ Tuyên ở bờ bên kia, gã chỉ thấy rừng sâu thăm thẳm, khe suối róc rách, không có gì khác thường, bèn dặn dò: “Sùng Cổ nhanh lên nhé.”

Đội gã ra khỏi cánh rừng, nhằm thẳng hướng đường cái quan, Hoàng Tử Hà mới giục ngựa lội qua suối, đi đến bên Vũ Tuyên rồi nhảy xuống ngựa.

Cô nghe thấy giọng hần, rất khê, đượm vẻ khàn khàn mệt mỏi, chẳng biết hần đã đứng đó bao lâu: “A Hà...”

Cô lại nghe thấy cách gọi này, nhưng, dường như đã cách cả một đời.

Hồi còn ở phủ quận thú, hần từng rất nhiều lần khe khê gọi cô như thế.

Bạn đang đọc truyện *Trâm Lii: Tình Lang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Chương 16.3

Hần trách móc, A Hà lại mãi tra án, quên ăn cơm hả?

Sau đó cười khi khi chìa ra gói đồ ăn còn ấm

Hần mừng rỡ, A Hà, hôm qua ta lục lại tất cả sổ sách liên quan tới vụ án, cuối cùng cũng tìm được một chỗ không bình thường.

Hần lo lắng, A Hà, ta rất lo cho đứa bé con nạn nhân, chúng ta tới cô nhi viện thăm nó, cho nó ít đồ ăn được không?

Chuyện cũ trùng trùng dâng lên trong đầu cô, nghiêng trời rợp đất. Nhưng dặn dò đình ninh mà cô từng lấy làm phiền hà, những tiểu tiết nhỏ nhặt mà cô cứ ngỡ là vô nghĩa, giờ đây, đối diện với hần, hồi tưởng lại từng chút một, điều khiến cô xót xa.

Hần hỏi khê: “Muội đã có manh mối gì về cái chết của Tề Đằng hôm qua chưa?”

Giọng điệu quen thuộc như thế, giống như hần vẫn quen miệng hỏi han tất cả những vụ án trước đây.

Hoàng Tử Hà cup mắt, cố ý không nhìn về mặt Vũ Tuyên: “Vẫn chưa biết được. Nhìn bề ngoài, Tề Đằng chẳng có lý do gì mà phải chết. Tính tình Tề đại nhân hòa nhã, lại là phán quan phủ tiết độ, quan hệ với mọi người rất tốt.”

Vũ Tuyên ngơ ngẩn nhủ mảy, thuận miệng nói theo: “Đúng thế... Ai lại giết Tề huynh chứ?”

“Đúng vậy, nhìn bề ngoài thì mọi người đều quý mến Tề phán quan, nhưng sự thật ai mà biết được... Có lẽ rất nhiều người có lý do giết họ Tề, chỉ là vẫn chưa tra rõ đây thôi.” Nói rồi, Hoàng Tử Hà ngược nhìn Vũ Tuyên, chậm rãi nói thật khê: “Vĩ như không bằng lòng về việc hôn nhân của Tề phán quan, không muốn Tề phán quan lấy Chu tiểu thư; hoặc là họ Tề vô tình trở thành hòn đá ngáng chân ai đó trên đường công danh. Hay là... Tề phán quan từng đắc tội với ai đó, tỷ dụ làm khó kẻ ấy trước mặt nhiều người chẳng hạn.”

Nghe đến đây, Vũ Tuyên bỗng tái mặt, mở to mắt nhìn cô chăm chăm đầy kinh ngạc, hồi lâu mới cười buồn: “Muội trông thấy ư?”

“Vâng... Lúc ấy, muội ở ngay cạnh đó.” Hoàng Tử Hà đáp khê.

Vũ Tuyên nhìn cô hồi lâu, lại hỏi: “Nếu muội nghĩ ta là hung thủ?”

“Giờ chân tướng chưa rõ, huynh có khả năng, nhưng Chu Tử Tàn, Trương Hàng Anh, thậm chí cả muội cũng có... Vẫn khó kết luận lắm.”

Vũ Tuyên chăm chú quan sát nét mặt cô, ngỡ hần tìm ra mảy may biểu cảm liên quan đến mình, song chỉ bắt gặp vẻ lạnh nhạt bình thản, không có gì khác lạ. Cuối cùng, hần thở dài: “Đúng, sáng hôm kia Tề Đằng có nói mấy câu, ta không rõ lắm, nhưng cũng cảm thấy đó là việc có liên quan mật thiết đến mình. Vốn định tan tiệc sẽ gặng hỏi Tề huynh kỹ hơn, nào ngờ... Huynh ấy lại chết giữa màn mưa.”

Hoàng Tử Hà thấy gương mặt nghiêng nghiêng tuấn tú của Vũ Tuyên đượm phần buồn rầu, thì thầm nghĩ, có lẽ cái chết của Tề Đằng cũng ảnh hưởng tới hần không ít. Cô thở dài hồi lãng đi: “Sau khi cha mẹ muội qua đời, sao huynh lại nghĩ quần?”

Mặt Vũ Tuyên tái mét, thấp thoáng bi ai. Hần ngoảnh mặt đi không nhìn cô, nghèn nghẹn đáp: “Không liên quan tới muội... Ta chỉ muốn đi theo cha mẹ nuôi thôi.”

Hoàng Tử Hà khê gật đầu, lại hỏi: “Nghe nói là Tề Đằng cứu huynh?”

“Ừ...”

“Thế thì Tề phán quan là ân nhân cứu mạng huynh, vậy mà huynh không hiểu gì về họ Tề ư?”

Vũ Tuyên lạnh nhạt đáp: “Chỉ là trùng hợp thôi, Tề huynh cứu mạng ta, song lòng ta đã nguội lạnh, không muốn sống tiếp nữa, nên huynh ấy với ta, cũng chẳng tính là ơn nghĩa.”

Về mặt hấn hết sức xa cách và lạnh nhạt, dường như chẳng hề coi Tề Đằng vào đâu. Hoàng Tử Hà thờ hất ra: “Huynh nghĩ không thông, muội cùng đành chịu... Dù sao muội cũng sẽ tra rõ mọi chuyện, phơi bày chứng cứ cho người đời thấy, để tất cả biết được bộ mặt của hung thủ giết hại cha mẹ muội.”

Vũ Tuyên nhìn cô chăm chăm, “Muội đã điều tra về bức thư thứ hai của mình chưa?”

Hoàng Tử Hà cup mắt, né tránh câu hỏi, chỉ đứng dậy đáp ngắn gọn: “Muội khẳng định không hề viết bức thư đó.”

Thấy cô nói tránh đi, Vũ Tuyên cũng đổi giọng lạnh băng: “Hoàng Tử Hà, đến giờ muội vẫn chưa rửa sạch hiềm nghi, lại chỉ chăm chăm điều tra một vụ án không liên quan, khiến ta không khỏi nghi ngờ độ chính xác của kết luận cuối cùng mà muội đưa ra...”

Thấy hấn nghi ngờ, giọng Hoàng Tử Hà cũng cao hấn lên: “Huynh ngờ rằng muội quay về là để mượn cớ điều tra, tìm một kẻ vô tội chết thay, còn mình tiêu dao ngoài vòng pháp luật phải không?”

Vũ Tuyên lắc đầu, ngần ngại một lát mới nói: “Ta biết muội không có ý ấy. Chỉ là... chỉ là ta lo, liệu muội có ký ức mà bản thân cũng không nhận thức được, vì đủ thứ nguyên do, nên mới chọn cách trốn tránh không...”

“Ký ức của muội và huynh không khớp nhau, điều này khiến muội suy nghĩ rất nhiều. Có lẽ hung thủ thực sự đang ẩn nấp giữa hai chúng ta. Trong khoảng ký ức không khớp ấy, nhất định đã xảy ra chuyện gì đó.” Cô đưa mắt nhìn hấn.

Giữa cánh rừng tậm, dưới ánh mặt trời, cô nhìn rõ dáng người gầy gò cùng đôi mắt trong veo trên gương mặt tuấn tú quen thuộc. Kẻ trước mặt cô từng nhân tâm cắt đứt những kỷ niệm giữa đôi bên, thậm chí trình bức thư tình của cô lên cho tiết độ sử Phạm Ứng Tích làm tội chứng. Lúc này đây, dấu vẫn nhìn cô bằng đôi mắt của chàng thiếu niên tiêu sái thoát tục thuở ban đầu, song lòng hấn rõ hơn ai hết, hai người bọn họ đã cách nhau góc biển chân trời, không thể nắm tay sánh bước được nữa.

Trước mặt cô bỗng hiện ra cảnh tượng đêm qua, dưới ánh đèn lập lờ, cô đã nói với Lý Thư Bạch như chém đinh chặt sắt.

Đến giờ cô vẫn chưa thôi kinh ngạc, chẳng hiểu sao trong khoảnh khắc ấy mình lại bị tình cảm kích động dẫn dắt, nắm lấy tay y.

Còn y, lúc lật tay lại nắm tay cô, không rõ đã nghĩ gì?

Cô lắc đầu mạnh, gạt những ý nghĩ miên man khỏi tâm trí, lạ nghe thấy giọng Vũ Tuyên: “Ta luôn cảm thấy, khoảng thời gian không khớp đó... rất quan trọng.”

Vừa nói hấn vừa giờ tay lên day day huyết thái dương, gân xanh gò lên nơi mu bàn tay.

Hấn xem trọng vụ án này đến thế, cũng sợ hãi đáp án biết bao.

Giống như cô, trong lòng hấn luôn cảm thấy những chuyện bất thường quanh mình sẽ khiến chính hấn hoặc cô tan xương nát thịt, dù có chết cũng chẳng mặt mũi nào gặp lại những người dưới tuổi vàng kia nữa.

Nhưng, rốt cuộc đó là ai? Kẻ có vấn đề giữa hai người, là cô, hay là hấn?

Hoàng Tử Hà thờ dài, quay đi: “Muội đi đây, huynh... nhớ giữ gìn.”

Thấy cô quay lưng toan đi, hấn sốt ruột giờ tay nắm lấy tay cô, gọi khẽ: “A Hà...”

Bàn tay Vũ Tuyên lạnh ngắt, run rẩy, mồ hôi đầm đìa dính cả sang ngón tay cô.

Hoàng Tử Hà ngoái lại lắc đầu với hấn rồi từ từ rút tay về, dịu giọng: “Vũ Tuyên, mọi chuyện cuối cùng sẽ có kết quả thôi.”

“Kết quả cuối cùng có phải muội vẫn sẽ ở bên Vương Uẩn không?” Hấn nghiêng rãnh im lặng giây lát, rồi đột ngột hỏi một câu.

Hoàng Tử Hà ngạc nhiên ngoái lại nhìn Vũ Tuyên, thấy hấn thu tay lại, đứng lặng dưới bóng cây nhìn cô hồi lâu mới nói: “Việc đã đến nước này, ta cũng chẳng có tư cách gì mà nói muội. Nhưng... tôi qua ta đi theo muội rồi phủ quận thú, trông thấy...”

Trông thấy gì kia? Thấy cô sánh vai đi cùng Vương Uẩn? Thấy cô nhảy lên cưỡi lưng một ngựa với họ Vương? Thấy cô ôm eo Vương Uẩn?

Chắc chắn hấn không thấy cảnh cô chìa kiếm vào Vương Uẩn.

Song Hoàng Tử Hà chỉ bật cười tự giễu: “Có những lúc mắt thấy chưa chắc đã là thực đâu.”

Rồi, chẳng buồn giải thích hay nói thêm nửa lời, cô tung người nhảy lên ngựa đi thẳng, tiếng vó ngựa lộp cộp xa dần.

Gió lồng lộng thổi, vòm không xanh ngắt, chỉ còn lại Vũ Tuyên đứng tro tro trước gió, nhìn rõ mòn một dáng cô lao vút đi không hề ngoái đầu.

Chu Tử Tàn đang ngồi vắt vẻo trên lan can ngôi đình bên đường, đứng đưa hai chân, đợi cô trở ra. Thoạt nhác thấy cô, gã đã nhảy phắt xuống hỏi: “Về ăn cơm đã chưa? Chiều nay mình đi đâu?”

Hoàng Tử Hà dẫn gã vào thành: “Đến nhà Tề Đằng.”

Chu Tử Tàn nhảy cẫng lên: “Hay quá! Ta thích nhất là đi điều tra cùng Sùng Cổ đấy. À phải, có đến chỗ Vũ Tuyên không? Ta cũng muốn tra xét thử.”

Bàn tay nắm dây cương hơi lỏng ra, Hoàng Tử Hà hỏi lại: “Tra xét Vũ Tuyên làm gì?”

Chu Tử Tàn ngượng ngịu gãi đầu: “Ừm... ta cũng không biết nữa... Hoàng Tử Hà yêu Vũ huynh, giữa Vũ huynh và Đồng Xương công chúa lại có quan hệ mập mờ không thể nói rõ, chưa kể mấy người trong thị xã ưng bình luận về huynh ấy... khiến ta cứ muốn gắp thử một lần xem sao.”

Hoàng Tử Hà im lặng cúi đầu, dọc đường ngang qua khóm trà mi nở rộ, cô ngẩng lên, nhìn những dây leo xoắn xuýt đã rụng hết hoa, buột miệng thì thào hai tiếng, thật nhỏ, thật khẽ: “Đã từng.”

Chu Tử Tàn ngơ ngác hỏi lại: “Đã từng gì cơ?”

Cô gật đầu, rồi dưới bụi trà mi, giữa cơn gió hăm hập cuối hạ, cô dịu giọng lặp lại: “Hoàng Tử Hà, đã từng yêu Vũ Tuyên.”

Mặc cho Chu Tử Tàn suốt dọc đường cứ nhặng nhặng hỏi, “Sao Sùng Cổ dám chắc bây giờ Hoàng Tử Hà không còn yêu Vũ Tuyên”, cô thản nhiên cười ngửa vào thành, qua về phủ quận thú.

Hoàng Tử Hà thông thuộc nha môn như lòng bàn tay, sau khi qua cửa, cô băng qua hàng đá xanh đã mòn vẹt, qua sân con trà trước sân, qua cánh cửa nhỏ đã có vết nứt, chẳng cần nhìn đường vẫn đi xăm xăm, không mấy may mắn.

Chu Tử Tàn chạy đi bưng hai bát canh sen đến, ân cần so đĩa cho cô, rồi vung vầu đôi đĩa trên tay hỏi dò: “Sùng Cổ kể cho ta biết đi, có phải công công biết Hoàng Tử Hà không? Đúng rồi, sao ta lại không nghĩ ra nhỉ? Hai người đều là thần thám, nhất định đã từng giao lưu, đúng không nào?”

Hoàng Tử Hà không muốn nhiều lời với gã, chỉ mãi miết ăn, đáp quấy quạ cho qua chuyện: “Không, tôi linh cảm thế thôi.”

“Thế à...” Bàn tay đang cầm đĩa đồ ra, Chu Tử Tàn lầm bầm: “Chẳng biết bây giờ cô ấy ở đâu nữa? Có phải vẫn chạy đôn chạy đáo khắp nơi trốn tránh truy nã, hay đang ăn cơm ở đâu đó như chúng ta? Cô ấy đang ăn gì nhỉ?”

Hoàng Tử Hà bất lực uống một hớp canh, rồi đảo đầu đưa gậy vào bát gã: “Ăn mau lên, không là tôi đến nhà Tề Đằng trước đấy.”

“Ừừ...” Chu Tử Tàn hỏi hà ăn.

Hoàng Tử Hà nhìn gã, thờ dãi nói: “Yên tâm đi... Tôi nghĩ nhất định Hoàng Tử Hà cũng đang uống canh hạt sen ngọt mát như chúng ta bây giờ.”

Chu Tử Tàn gật đầu, vẻ mặt còn quả quyết hơn cả cô.

Họ còn chưa ăn xong, con chó lần trước Hoàng Tử Hà nhặt ngoài đường về thử độc đã chui xuống gầm ghế, đánh hơi khìn khịt rồi nhều dãi.

Chu Tử Tàn liền ném cho nó hai miếng thịt dê to nhất, “Phú Quý ăn cho mau lớn, nha môn còn đang đợi người thể hiện bản lĩnh, thuận gió đánh hơi mui dậm, ngược gió đánh hơi năm dậm, rảnh rỗi mùi của đám vô lại phủ Thành Đô rồi bắt hết chúng kìa!”

Hoàng Tử Hà nhìn con chó mừng rỡ ăn, khoe môi hơi rần rật hỏi lại: “Phú Quý ư?”

“Đúng rồi, nó tên là Phú Quý.”

Cô cầm nín nhìn con chó loang lổ xấu xí, sức nhớ ra một chuyện: “Tử Tàn, cho tôi xem cái vòng chạm đôi cá.”

Chu Tử Tàn vội rút trong ngực áo ra đưa cho cô, không quên lái nhai: “Cẩn thận đấy, đây là vật của Hoàng Tử Hà...”

Hoàng Tử Hà lờ gã đi, xoay xoay ngắm nghía hoa văn trên vòng. Hai con cái nhỏ ngậm đuôi nhau, mắt khảm hai hạt ngọc trai lóng lánh vừa bằng hạt gạo.

Cô gờ chiếc vòng lên trước nắng sớm soi, chất ngọc trong suốt trắng muốt chẳng khác nào một miếng băng tròn, bên trong trống rỗng, ánh sáng rọi vào, khúc xạ thành vô vàn tia sáng lung linh.

Cô trả lại vòng cho Chu Tử Tàn, rồi xuôi tay vuốt đầu Phú Quý.

Con chó vừa được ăn hai miếng thịt dê, vô cùng vui vẻ, không hề do dự thè lưỡi liếm tay cô, vẫy đuôi lia lịa.

Cô để nó liếm vài cái rồi đứng dậy ra giếng rửa tay, sau đó lại ngồi xuống bàn quán sát nó.

Thấy cô rửa tay, Chu Tử Tàn liền nói: “Hôm qua thím nấu bèo đã tắm rửa cho Phú Quý rồi, không bẩn đến thế đâu.”

“Ừm, tôi biết.” Cô âm ừ, rồi thấy Chu Tử Tàn vẫn chưa xong bữa, bèn rút cây trâm trên đầu vạch vạch lên bàn, tiện thể sắp xếp lại các mảnh mồi: “À phải, chẳng phải Tề Đằng từng nói sẽ tới chỗ Mộc Thiện đại sư xin ít tịnh thủy thanh tẩy cái vòng cho công tử đấy ư? Về sau đã làm chưa?”

“Chưa, làm gì có thời gian, ta cũng đâu ngờ Tề Đằng lại chết đột ngột như thế.” Chu Tử Tàn buồn rầu, “Chỉ tội Tề Yên, cứ tưởng lần này già đi được, hơn nữa còn chọn được tấm chồng tương đôi... Ai ngờ lại thành công cốc.”

Hoàng Tử Hà gật đầu, tiếp tục cắm cúi vạch vạch lên bàn. Chu Tử Tàn ăn xong, thấy cô vẫn đang vạch thì cũng không quấy rầy, chỉ nằm bò ra bàn, chăm chú nhìn cô.

Hoàng Tử Hà bị gã nhìn đến phát ngượng, bèn cắm trâm lên đầu giục: “Đi thôi chứ?”

Chu Tử Tàn gật đầu đứng dậy: “Sùng Cô, trước đây... ý ta là trước khi thành hôn quan ấy, trông thế nào? Có phải được rất nhiều cô gái thích không?”

Hoàng Tử Hà bình thản đáp: “Không, không có cô gái nào thích tôi cả.”

Chu Tử Tàn bắt giắc hít vào một hơi khí lạnh: “Lẽ nào... có rất nhiều đàn ông thích ư?”

Hoàng Tử Hà ném cho gã cái nhìn “đừng có nghĩ bậy” rồi đứng phắt dậy đi thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Trâm Lii: Tình Lang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Chương 17: Đào Hồng Mân Thẩm

Cha mẹ Tề Đằng đều đã qua đời, tuy còn họ hàng nhưng đều rất xa, lại chẳng có thế lực gì, nên khi Hoàng Tử Hà và Chu Tử Tàn đến, chỉ thấy mấy người họ xa đang tranh giành gì đó, xem chừng rất gay gắt dữ dội, tựa hồ ai nấy đều coi đồ vật trong nhà hẳn là của mình.

Chu Tử Tàn tròn mắt kinh ngạc, lao vào giữa đám tranh chấp quát lên: “Ai là quản gia ở đây? Mau bước ra cho quan phủ hỏi chuyện!”

Mấy người kia thoáng sững lại, rồi không hẹn mà cùng quay ngoắt đi, thoăn thoắt thu nhặt đồ đạc.

Hoàng Tử Hà bước ra giữa giềng trời, quát lớn: “Các người nghe đây! Vụ án của Tề Đằng hết sức nghiêm trọng, hiện giờ quan phủ đã niêm phong hết mọi vật trong nhà! Kê nào dám đem đồ đạc đi, tức là tự ý chiếm đoạt của công, cản trở quan phủ tra án! Nhẹ thì phạt trọng, nặng thì phạt tù, ai dám thu gom nữa?”

Đám người kia nghe vậy thì giật bắn mình, hồi hã bỏ những thứ trong tay xuống, ngoan ngoãn lùi lại dưới hành lang, còn xòe hai tay ra, tỏ ý mình không giấu giếm gì cả.

Hoàng Tử Hà lại thét: “Quản gia đâu? Ai quản chỗ này?” Một ông già đứng cạnh cửa cũng đang xòe tay ra hót hải chạy đến, khom người thưa: “Tiểu nhân Tề Phúc, thường ngày cai quản mọi chuyện trong ngoài ở đây, tham kiến hai vị quan gia!”

“Lão quản gia, mời qua đây nói chuyện.” Hoàng Tử Hà ra hiệu cho lão theo mình sang sảnh bên.

Sảnh nhỏ này bài trí rất đặc biệt, trước mặt là một hòn giả sơn nhỏ, dưới giả sơn có nước chảy, rêu bám xanh mặt đá, còn trồng một góc quế xanh um.

Tề Phúc rót trà cho hai người rồi than vãn: “Tiểu nhân và Tề phán quan là họ hàng xa, năm ngoái đại nhân về quê, gặp tiểu nhân, thấy tiểu nhân cũng thông hiểu nhân tình, bèn nói sau khi mình nhậm chức phán quan, cần một người có năng lực bên cạnh, nên đưa tiểu nhân tới đây giúp đại nhân thu xếp công chuyện. Lúc tiểu nhân tới, thấy trong phủ ngoài mấy người họ hàng cùng đến với mình ra thì chẳng có ai cả. Té ra viên quản gia trước đây có tính tất mắng nên đã bị đuổi đi cùng mấy tên nô bộc. À, đám người ở đằng trước, đều là người trong họ tiểu nhân dất từ quê lên đây.”

Chu Tử Tàn liền hỏi: “Là người một họ, sao hôm qua Tề phán quan vừa chết, hôm nay các người đã hòa vào xâu xé của cải?”

Tề Phúc cười gượng: “Chuyện này... Dù sao Tề phán quan cũng không có họ hàng gần, đợi những người khác trong tộc đến, chẳng phải vẫn chia hết ư... Chúng tôi hằng ngày hầu hạ đại nhân, không có công cũng có sức, lấy nhiều một ít cũng là hợp lẽ thôi mà, hà hà...”

Trước thái độ ngang nhiên của lão, Chu Tử Tàn cũng đành bó tay.

Hoàng Tử Hà lại hỏi: “Chẳng hay hằng ngày Tề Đằng hay qua lại với ai?”

“Hằng ngày đại nhân rất bận, sáng sớm ra đi tới mịt mới về, thời gian còn lại đều ở phủ tiết độ. Còn trẻ như vậy đã làm đến phán quan, chẳng phải rất tài giỏi ư? Họ Tề chúng tôi bao nhiêu năm nay mới có một người làm quan to thế đấy...”

Hoàng Tử Hà khẳng khái lái câu chuyện lại chủ đề cũ: “Lão nghĩ kỹ lại xem, hằng ngày trừ người phủ tiết độ, Tề đại nhân có giao du với ai nữa không?”

Chuyện này liên quan mật thiết đến vụ án mạng của Tề phán quan, mong lão giúp cho.”

Tề Phúc bấy giờ mới nghĩ ngợi rất lung, rồi đáp: “Đại nhân thường đi gặp Mộc Thiện đại sư đàm luận Phật pháp, Mộc Thiện đại sư cũng từng đến phủ dùng cơm, chuyện này... có tính không?” Lại là Mộc Thiện đại sư. Hoàng Tử Hà liền hỏi: “Tề phán quan cũng say mê Phật pháp?”

Tề Phúc bối rối đáp: “Tiểu nhân không rõ lắm, đến Mộc Thiện đại sư ở chùa nào tiểu nhân còn không biết nữa là.”

“Ngoài Mộc Thiện đại sư ra còn ai không?”

Tề Phúc lộ vẻ phân vân, chừng như không mấy am hiểu về các mối quan hệ hằng ngày của Tề Đăng.

Hoàng Tử Hà đành hỏi sang câu khác: “Lão có ấn tượng gì về người tên Vũ Tuyên không?”

Tề Phúc ồ lên rồi đáp: “Có, đúng là có! Người này từng ở lại đây hai ba hôm, hình như là tự sát, được đại nhân cứu về. Bấy giờ Mộc Thiện đại sư cũng tới thăm, hôm ấy ba người họ ở trong phòng trò chuyện, chẳng rõ xảy ra chuyện gì, đại nhân thỉnh thoảng đập vỡ cả bình sứ nuôi cá, còn đòi Vũ thiếu gia trả cá cho mình!”

Cá. Hoàng Tử Hà nhảy bén tóm ngay lấy điểm này, hỏi dồn: “Nghe nói Tề phán quan thích nuôi cá?”

“Thích ư? Tiểu nhân thấy cũng không hẳn. Có điều đại nhân rất tự hào về con cá mình nuôi, thường khoe là do Mộc Thiện đại sư tình cờ tìm được ở kinh thành, đem về tặng cho, có xuất xứ từ Tây Vực, rất hiếm thấy ở Trung Thổ.”

“Tề đại nhân đòi Vũ Tuyên trả cá, chẳng lẽ trước đó đã tặng cho Vũ Tuyên hay sao? Con cá quý như thế mà đành lòng đem tặng kẻ khác ư?”

“Đúng thế, xem ra quan hệ giữa đại nhân và Vũ công tử chưa thân tới mức đó, mà tiểu nhân cũng cảm thấy đại nhân quý con cá kia như vậy, khó lòng đem tặng người khác được. Đại nhân từng khoe với bọn tiểu nhân rằng giống cá này có thể sống đến trăm tuổi, khi nào chết đi sẽ đặt một vỏ nước trong mộ, thả nó vào để nó đi theo đại nhân... Giờ nghĩ lại mới thấy câu này đúng là nói gở, thảo nào...” Tề Phúc than thở, ra vẻ buồn rầu đau xót, song mắt lại lăm lét liếc các đồ bày biện trong sảnh, đặc biệt là những món khảm ngọc, nạm bạc, dát vàng, chỉ thiếu điều chưa rõ dải mà thôi.

Hoàng Tử Hà hỏi thêm vài chuyện về Vũ Tuyên, song Tề Phúc chỉ nhớ lảng máng, kể rằng họ Vũ tạm trú lại mấy ngày, cứ nằm dài bất động, y như người chết, đến khi hơi tỉnh táo thì được người hầu ở nhà tới đón về. Từ lúc đến tới khi về, lão không nghe thấy Vũ Tuyên hé răng nửa lời.

Thấy lời kể của lão cũng chẳng có manh mối gì, Hoàng Tử Hà liền hỏi: “Thường ngày Tề phán quan làm việc ở đâu? Có để lại giấy tờ gì không?”

“Đều ở cả trong thư phòng, xin các vị theo tiểu nhân.” Tề Phúc quay người dắt họ tới một gian gác nhỏ ở phía sau. Bên trong có giá sách, trên tường treo mấy bức họa vẽ nguyệt quế, đồ quyền, thủy tiên và thông xanh.

Hoàng Tử Hà đứng trước bức họa thông, thấy bên dưới ba bốn cội thông xanh biếc, cong cong đầy khí thế, có một người đang ngồi đàn. Kẻ đó đặt đàn lên đầu gối, mười ngón khẽ đưa, bên cạnh viết hai câu “Vi ta gảy một bản, như nghe muôn suối thông.”*

(*Trích trong bài “Nghe nhà sư Tuấn ở đất Thục gảy đàn” của Lý Bạch)

Chu Tử Tần đứng phía sau quan sát bức tranh rồi nhận xét: “Hình như... hơi kỳ quái.”

“Đúng là hơi kỳ lạ, nếu treo một bức họa tú cầu ở đây có lẽ hợp lý hơn.”

Tề Phúc đứng bên nghe vậy bèn chen vào: “Đúng thế, lúc trước ở đây từng treo một bức họa tú cầu.”

“Giờ nó ở đâu?” Chu Tử Tần hỏi.

“Tiểu nhân không biết... chẳng biết từ lúc nào bức họa tú cầu đã đổi thành cội thông. Hai vị đợi cho một lát.” Nói rồi, Tề Phúc ra cửa gọi to: “A Quý, A Quý lại đây!”

Một thiếu niên chừng mười bốn mười lăm chạy đến: “Bác Phúc, sao thế ạ?”

“Ngươi lo dọn dẹp thư phòng của đại nhân đúng không? Bức tranh tú cầu treo ở đó đâu rồi?”

Thiếu niên nghiêng đầu ngạc nhiên nhìn bức tranh thông: “Cháu nào có biết? Không chừng đại nhân thích bức thông hơn nên đổi đó.”

“Được rồi, biến đi!” Tề Phúc xua tay đuổi thiếu niên đi rồi quay sang cười trừ với họ: “Xem ra là đại nhân tự đổi, bọn người hầu chúng tôi phải thuận theo thôi.”

Xem chừng Tề Đăng quản lý không nghiêm, người vừa nằm xuống trong nhà đã loạn lên, chẳng có cách nào tra xét cả.

Hoàng Tử Hà đành ra hiệu bảo Tề Phúc lui ra, để mình và Chu Tử Tần ở lại trong phòng lục soát. Thoạt tiên, Chu Tử Tần chạy ngay đến lục lại giá sách và ngăn tủ, còn Hoàng Tử Hà đi lòng vòng, tình cờ trông thấy một thứ trong sọt giấy vụn, bèn tiện tay nhặt lên.

Là một túi tiền màu lam thẫm. Kiểu dáng cũ kỹ, màu sắc đã phai, dóc thanh anh thoa bên trên khá cứng, trông chẳng mấy sinh động, thoạt trông đã biết

là người thêu vụng.

Hoàng Tử Hà giờ cái túi lên sẫm soi. Chu Tử Tàn cũng sán lại nhìn ngó rồi nhận xét: “Chắc là túi cũ, phai màu nên Tề Đằng vứt đi.”

Hoàng Tử Hà lắc đầu: “Chỉ phụ nữ mới thêu hoa thanh anh lên túi, ngụ ý mong cho con đàn cháu đống. Công tử nghĩ Tề phán quan chịu dùng loại hoa văn này sao?”

Chu Tử Tàn ngượng nghịu gãi đầu: “Nhưng các cô nương đòi nào chịu dùng màu già thế này?”

“Các cô nương chê, nhưng phụ nữ đứng tuổi ắt sẽ dùng, phải không nào?”

Chu Tử Tàn há hốc miệng: “Nói vậy đây là... di vật của mẹ Tề Đằng ư?”

Hoàng Tử Hà ngán ngẩm: “Vứt di vật của mẹ vào sọt giấy vụn sao? Huống hồ Tề phán quan là con nhà gia thế, Tề phu nhân lại dùng loại túi thêu vụng thế này ư? Nhất định phải coi thứ này là di vật à?”

Chu Tử Tàn chớp mắt hỏi: “Thế thì...”

“Công tử không nhớ ư, Thang Thăng, cháu ruột Thang Châu Nương từng kể rằng bà ta lôi túi tiền ra nửa chừng thì nhét trở vào, nói là để về đánh một đôi trăm bạc. Nhưng sau khi bà ta chết, liệt kê các đồ vật đem theo người thì không thấy túi tiền đâu cả, đúng không?”

Chu Tử Tàn tức thì vỡ lẽ: “Hung thủ đẩy Thang Châu Nương xuống núi, lấy mất túi tiền!”

“Rất có khả năng đó chính là cái túi này.” Hoàng Tử Hà cầm cái túi rồi không nhận xét.

“Nhưng Tề phán quan thiếu gì tiền, sao phải cướp của một u già?” Nghĩ đoạn, Chu Tử Tàn lại nói: “... Có lẽ là kẻ khác thấy tiền nổi lòng tham, cướp của giết người rồi vứt túi lại, Tề phán quan vô tình nhặt được.”

“Nếu bị cướp, nhất định tay nải sẽ bị lục tung, sao quần áo bên trong vẫn gấp ngay ngắn như thế được? Rõ ràng kẻ ấy nhắm vào cái túi này, sau khi không chế Thang Châu Nương thì lấy đi túi tiền trong tay nải, rồi xô bà ta xuống vực.”

Chu Tử Tàn vọt miệng: “Là Thang Thăng!”

Hoàng Tử Hà rầu rĩ: “Nếu Thang Thăng hung tàn thì lúc ở ngõ Song Hi, thấy bà ta nhét túi tiền vào người đã cướp luôn rồi, cần gì phải bám theo bà ta đi xa như thế để giết người cướp của?”

“Nhưng tại sao Tề phán quan phải cướp túi tiền của Thang Châu Nương? Cướp được rồi vì sao lại vứt đi?”

“Đương nhiên cái túi chẳng có gì quan trọng, nhưng vật bên trong thì khác... Nói không chừng, sẽ vạch trần thân phận của mình.”

Nói rồi, Hoàng Tử Hà nhét cái túi vào tay gãi.

Chu Tử Tàn lẹ làng cất đi, vừa ngừng đầu nhìn ra ngoài đã kéo áo cô, rồi rít: “Sùng Cổ, trông kia.”

Hoàng Tử Hà thấy bọn Tề Phúc lại đang len lén giấu mấy món đồ đáng giá đi, thì thuận miệng nói: “Được rồi, tìm thứ chúng ta cần trước đã.”

“Nhưng chúng ta cần cái gì cơ?” Chu Tử Tàn hoang mang theo cô lật tìm.

Hoàng Tử Hà rút từ chõng giấy ra một tờ đã ngả vàng đặt xuống trước mặt gã: “Ví như cái này.”

Chu Tử Tàn vừa trông thấy đã sáng mắt lên: “Thủ bút của Chung Hội sao?”

“Hơn nữa còn được viết vào mừng chín tháng Mười hai năm Gia Bình thứ nhất, lạc khoản đề ‘thượng thư lang Chung Hội’.” Hoàng Tử Hà đặt tờ giấy lên bàn, “Hắn là Ôn Dương đã mời Vũ Tuyên đến xem thứ này.”

“Lạ thật... vật này đáng lẽ của Ôn Dương kia mà? Sao lại ở đây?” Chu Tử Tàn cầm tờ giấy lên xem, rồi ngó sang mấy tờ giấy viết thư trong tay cô: “Giữ nữa đấy?”

Hoàng Tử Hà tiện tay trải chúng ra trước mặt gã: “Giấy kim nhũ, giấy hoa tiên Tiết Đào, phong bì đào hoa, công tử thử nói xem?”

Chu Tử Tàn chau đầu lại xem xét thì thấy mùi son phấn xộc vào mũi. Gã bối rối hỏi: “Đây có phải... thư tình không?”

“Đúng thế, hơn nữa còn là thư của gái lầu xanh.” Hoàng Tử Hà rút một bức ra xem, thấy viết:

Bên gối nghe chim khách, lười trở dậy ngó ra. Cả ngày điềm lành đến, người thương thấy đâu mà.

Thủ bút của Quyên Quyên ở Trường Xuân Uyển mùa Đông.

Chu Tử Tần lộ vẻ cảm động: “Tuy thơ không hay, nhưng tình ý bên trong rất tha thiết...”

“Loại thơ này do họ thuê một người vô văn biết ít chữ làm cho mỗi cô một bài, khi nào gặp khách phong nhã, các cô sẽ đem ra dùng, vớt vát lấy cái danh tài nữ.” Nói rồi Hoàng Tử Hà lại rút mấy tờ khác ra xem, quả nhiên đều là những câu sáo, nhớ chàng oán chàng đợi chàng mong chàng vân vân, lạc khoản đằng sau toàn là “Lan Lan viết lúc nửa đêm tình mộng”, “Nguyên Nguyên thử bút dưới nền hồng”, “Tiểu Ngọc họa vắn sau khi trang điểm”, bức sau tha thiết chân thành hơn bức trước, quả là rung động lòng người.

Chu Tử Tần xem một lúc thì ngừng, vừa mừng vừa sợ: “May mà Tử Yên chưa gả cho hạng người này, bằng không chẳng tức mà chết ư.”

Hoàng Tử Hà tò mò hỏi: “Vị hôn phu đã qua đời, giờ chắc lệnh muội đau lòng lắm nhỉ?”

“Không đâu, nó đang xem xét chọn người khác ấy.” Chu Tử Tần đang nói thì ngừng lại, rút trong xấp thư ra một tờ giấy tuyết tiên trắng, “Ồ... bức này có vẻ lạ.”

Hoàng Tử Hà cầm lên xem, thấy trên nền giấy tuyết tiên lơ mờ hoa văn kỳ hà màu lam rất trang nhã, toát lên vẻ thanh tao khác hẳn mấy loại giấy in hoa liễu vắn vít kia.

Bài thơ trên đó cũng không giống những bài trước.

Tùng oán nỗi chia đào*, từng vui tình cất áo**, vồng lọng ộp kinh thành, công tử ai bị nổi.

* Thời Xuân Thu Chiến Quốc, vua Vệ Linh Công đã từng say mê và sủng ái Di Tử Hà, một thanh niên thông minh, khôi ngô, tuấn tú. Di Tử Hà đã từng lấy xe của vua đi thăm mẹ bệnh mà chưa được sự đồng ý của vua và từng chia cho vua quả đào mình cắn dở. Vua không những không phạt anh ta mà còn khen hiếu thuận với mẹ và yêu quý vua.

** Hán Ai Đế cũng từng sủng ái và phong chức rất cao trong triều cho Đồng Hiền, một viên quan đẹp nổi tiếng. Có một lần ngu trưa, Đồng Hiền gối lên cánh tay áo của nhà vua ngủ. Ai Đế muốn trở mình nhưng ngại làm tỉnh giấc của Đồng Hiền, bèn tự cắt tay áo đi. Người ta sau gọi mối tình đồng tính nam là mối tình cắt tay áo cũng là có nguồn gốc từ điển tích này.

Bạn đang đọc truyện *Trâm Lii: Tình Lang Hờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Chương 17.2

Chu Tử Tần bưng mặt, không giấu thái độ khinh miệt: “Câu cú rõ là chấp vớ, viết cũng xấu nữa... Sao không tìm kẻ nào chữ đẹp viết hộ cho.”

Hoàng Tử Hà trở dòng lạc khoản bên dưới: “Đừng bình thơ, nhìn đây này.”

Chu Tử Tần nhìn kỹ, nhưng chẳng thấy gì khác lạ: “Tùng Phong ở Dạ Du Viện ngưỡng mộ áo xanh.”*

(*Lấy ý từ câu: “Xanh xanh áo ai, lòng ta bồi hồi” trong Kinh Thi, tả nỗi lòng nhưng nhớ người yêu. Ở đây “áo xanh” cũng có ý phiếm chỉ người yêu)

“Tùng Phong... ở Dạ Du Viện ư?” Chu Tử Tần vẫn đang vất óc suy nghĩ.

“Có nhớ lần trước Phạm Nguyên Long kể chuyện tới Dạ Du Viện tìm kỹ nam không?”

Chu Tử Tần há hốc miệng, mặt mày rạng rỡ: “Nói vậy là chúng ta có thể mượn việc công tới đó tham quan một chuyến, đúng không? Còn... còn là kỹ nam cơ à? Cha mẹ ở nhà cai quản rất nghiêm nên ta chưa tới những nơi như thế bao giờ, mới nghĩ đã căng thẳng rồi, làm sao đây?”

Nói là nói vậy, nhưng về mặt Chu Tử Tần chỉ có háo hức và tò mò, lấy đâu ra căng thẳng. Hoàng Tử Hà nghĩ ngợi giây lát rồi đặt bức thư xuống đi thẳng ra cửa: “Tôi về đây.”

Chu Tử Tần hốt hải chạy theo: “Về làm gì?”

Cô chợt dạ cúi đầu đáp: “Phải bẩm lại với gia một tiếng.”

Chu Tử Tần trầm tư gật đầu: “Không sai, hoạn quan như công công, nếu đi đến chốn gió trăng mà không xin phép bề trên, về sau làm sao báo công quỹ thanh toán được?”

Nghĩ một lát, gã lại rào chân chạy đến: “Áy áy, Sùng Cỗ Sùng Cỗ! Nha môn bỏ tiền cơ mà, sao phải bẩm với Quý vương?”

Đến chỗ Lý Thư Bạch, cô gặp phải một cảnh hết sức khó xử.

Một lão quản gia phủ tiết độ đang dẫn mấy mỹ nhân đi ra, trông thấy hai người bèn niềm nở bước lên đón: “Ồi chào, Dương công công về rồi đây ư?”

Hoàng Tử Hà nhìn đám mỹ nữ phía sau là biết ngay đầu đuôi câu chuyện, gật đầu không đáp.

“Phạm tiết độ lo vương gia đi xa cô quạnh, không có ai ôm cầm thêm hương, nên mua mấy cô gái nhà lành giới thiệu dâng lên, nhưng hình như không hợp nhân gia.”

Hoàng Tử Hà giải thích: “Gia xưa nay ưa sạch sẽ, thích yên tĩnh, không thích người khác bên cạnh, lúc ở phủ Quý cũng thế, Lưu quản gia không cần tuyển thị nữ đâu.”

Lưu quản gia bấy giờ mới vỡ lẽ: “Ra là thế. Vậy mấy hôm nữa tiểu nhân sẽ tìm vài thiếu niên mặt mũi đáng hoàng tới.”

“Ồi, ta không có ý ấy...” Hoàng Tử Hà chưa kịp ngăn thì Lưu quản gia đã mừng rỡ dắt đám thiếu nữ đi thẳng, mặt mày hớn hở như vừa biết được một bí mật.

Hoàng Tử Hà và Chu Tử Tần chỉ biết nhăn nhó nhìn nhau.

Nghe hai người bẩm lại, Lý Thụ Bạch lộ vẻ bất lực: “Mặc họ đi, dù sao muốn cài cắm người bên cạnh ta cũng không dễ đâu.”

Trương Hàng Anh nghiêm nghị nói: “Tuy thuộc hạ chỉ có một mình, cũng xin liều chết bảo vệ gia chủ toàn!”

Lý Thụ Bạch liếc Trương Hàng Anh, thản nhiên đáp: “Mấy tiết độ sứ quanh đây cũng đến rồi, hôm nay ta sẽ tiếp kiến họ. Trong số đó có vài người năm xưa từng quy phục ta ở Từ Châu, tự khắc biết chọn mấy kẻ hiểu rõ ngọn ngành cử đến, người không đến nổi phải một mình gánh vác đâu.”

“Thuộc hạ...” Trương Hàng Anh bối rối gãi đầu, không biết phải đáp thế nào.

Hoàng Tử Hà biết họ Trương là người thực thà, hằng ngày nói chuyện còn lấp ba lấp bấp, huống hồ câu này của Lý Thụ Bạch lời ít ý nhiều, làm sao giả hiểu nổi, bèn lên tiếng leo lái câu chuyện: “Chiều nay nô tài xin nghỉ, cùng Chu bỏ đầu đến phố Ngô Đồng.”

Bất ngờ là Lý Thụ Bạch không hề phản ứng, chỉ xua tay: “Đi đi.”

Cô còn đang do dự thì Chu Tử Tần chỉ sợ Lý Thụ Bạch chưa biết phố Ngô Đồng là nơi nào, lập tức chen vào giải thích: “Đó là... chốn gió trăng nổi tiếng nhất Thành Đô.”

Lý Thụ Bạch gật đầu đứng dậy chuẩn bị ra ngoài: “Ừm.”

Hoàng Tử Hà thắc mắc, hồi hộp quan sát nét mặt họ Lý, chỉ thấy y thản nhiên hỏi lại: “Đã có manh mối gì về cái chết của Tề Đằng chưa?”

“Thưa, mới có một ít, song chưa đầy đủ.” Rồi sực nhớ ra mình vẫn đem theo khẩu cung của mọi người lúc trước, cô bèn lấy ra trình lên: “Hôm ấy sau khi gia đi khỏi, bọn nô tài đã thẩm vấn tất cả mọi người ở đó, ghi hết vào đây.”

Lý Thụ Bạch cầm lấy, lật xem rất nhanh, tựa hồ mỗi trang chỉ liếc qua một lượt, rồi dừng lại ở trang của Vũ Tuyên.

Hoàng Tử Hà ghé lại gần cúi đầu ngó vào bản cung, song chẳng thấy có gì sơ hở, trầm tư giây lát rồi nhìn sang Lý Thụ Bạch, phát hiện ánh mắt y đang dán vào phía cuối tờ giấy, trên đầu tay của Vũ Tuyên.

Ngón tay Vũ Tuyên thon dài, khớp xương cân xứng, đầu tay cũng rất đẹp.

Cô đang ngẩn ra nhìn thì nghe giọng Lý Thụ Bạch rất khẽ, gần như than thở: “Ta từng trông thấy đầu tay này.”

Hoàng Tử Hà ngạc nhiên hỏi lại: “Gia từng thấy... đầu tay của huynh ấy ư?”

“Có gì lạ đâu, ta kiêm nhiệm Đại Lý Tự khanh, tuy hằng ngày đầy hết mọi việc cho Thuần Trạm, không mấy khi hỏi đến, nhưng tất cả văn kiện kết án đều phải đọc qua.” Y liếc cô rồi lạnh nhạt tiếp, “Đầu tay mỗi người không giống nhau, ba đường vân chính trên ngón tay và vô số các vân nhỏ đều có từ khi sinh ra, khó mà thay đổi. Thế nên luật pháp mới có lệ điểm chỉ, để phòng những kẻ lợi dụng sơ hở kiếm chuyện sinh sự.”

“Nhưng... bấy nhiêu đầu tay, gia chỉ nhìn qua một lượt, cũng... ghi nhớ cả ư?” Hoàng Tử Hà sững sờ.

Chu Tử Tần đang hớn hở vì sắp được đi thăm chốn gió trăng, vội chạy đến ve vẩy đuôi nịnh hót: “Vương gia tài trí bằng trời, đương nhiên là nhớ rồi, không tin để ta chứng minh cho công công xem!” Nói rồi, hần rút trong tập khẩu cung Lý Thụ Bạch vừa xem một tờ, che hết phần trên đi chỉ để lộ đầu tay, hỏi: “Gia có nhớ đầu tay này của ai không?”

Lý Thụ Bạch liếc qua liền đáp ngay: “Ngô Cát Anh, người hầu trong phủ quận thú, phụ trách quét tước vườn Tây và vun xới tia tốt cây cối.”

Hoàng Tử Hà thiếu điều quý sụp xuống vái lạy kẻ trước mặt. Chỉ liếc qua một lượt mà y nhớ được rành rọt như vậy, đúng là thần chứ không phải người.

Cuối cùng ánh mắt cô cũng dừng ở bản cung của Vũ Tuyên, ngẩn ngơ hỏi: “Gia từng thấy... đầu tay Vũ huynh ở đâu?”

Lý Thư Bạch nhíu mày trầm ngâm suy nghĩ. Mãi đến khi Trương Hàng Anh thay đồ xong chạy đến đứng trước cửa đợi sẵn, y mới ồ lên một tiếng rồi đáp: “Hai năm trước, lúc ta vừa kiêm nhiệm Đại Lý Tự khanh, để làm quen với công việc, đã bỏ công ra đọc hết hồ sơ về các vụ án trong vòng mười năm trở lại. Dấu tay họ Vũ xuất hiện trong hồ sơ về một vụ án ở phường Hưng Đức Trường An từ năm năm trước.”

Hoàng Tử Hà lại hỏi: “Rồi sao?”

“Hình như y không phải phạm nhân, nhưng... bây giờ ta không để ý, nên cũng chẳng nhớ rõ nữa.” Y nhìn cô, chậm rãi đáp.

Hoàng Tử Hà trầm tư, môi mấp máy định nói gì đó, nhưng rồi lại thôi.

Y cũng quay đi, thả cho con cá đỏ hai viên thức ăn, chờ nó ăn xong, ngoan ngoãn ở yên, mới buông một câu: “Ta đi trước, nếu có manh mối gì mới, sẽ báo ngươi sau.”

Hoàng Tử Hà cảm thấy không phải y không nhớ, song y đã chẳng muốn nói ra, ắt có nguyên nhân khác.

Còn đang suy tính thì một ý nghĩ thỉnh linh loé lên trong đầu, cô buột miệng gọi: “Vương gia...”

Lý Thư Bạch ngoái lại. “Khi gặp nhau lần đầu, ở trong xe ngựa...” Cuối cùng cô cũng hiểu ra điều mình canh cánh trong lòng bấy lâu, tim không khỏi đập rộn lên, “Bây giờ gia chỉ xem tay mà đoán ra ngay thân phận của tôi...”

Lý Thư Bạch cười cười gật đầu: “Dấu tay ngươi xuất hiện trên rất nhiều hồ sơ.”

Hoàng Tử Hà cũng cúi đầu tùm tùm cười: “Tôi đã nói rồi.. sao có thể từ đường chỉ tay mà nhìn ra cuộc đời một con người chứ?”

Thấy Trương Hàng Anh và Chu Tử Tần đều đã đi ra cửa, chỉ còn Hoàng Tử Hà đứng ngay bên cạnh, Lý Thư Bạch tươi cười nhìn cô. Rồi chẳng biết có phải bị rung động mãnh liệt trong lòng thôi thúc hay không, y giờ tay búng nhẹ lên trán cô: “Thông minh cả đời, hồ đồ một chút.”

“Úi chao!” Cô vừa kêu vừa cười, lấy tay che trán.

Hai người cười với nhau, rồi như cùng vỡ lẽ, đều lộ vẻ ngượng ngùng.

Cuối cùng y ngoảnh mặt đi, vội vàng buông một câu: “Ta đi đây.”

“Vâng...” Cô cũng cúi gằm mặt, không dám ngẩng lên.

Chu Tử Tần không may mắn bán khoán tại sao từ phủ tiết độ sứ đi ra, mặt Dương Sùng Cỏ lại ửng hồng. Gã đang mãi nghĩ đến thế giới đầy hấp dẫn mình sắp đặt chân tới, hào hứng huyền thuyên: “Thầy chưa, ta nghĩ vương gia không để ý chuyện Sùng Cỏ đến mấy chỗ gió trăng đâu, dù sao công công cũng chỉ đi theo ta mở mang tầm mắt thôi mà.”

Đến phố Ngô Đồng thì đã sắp tới giờ cơm tối, trời bắt đầu chạng vạng.

Chu Tử Tần đứng giữa phố, nhìn những lầu Tần quán Sở trải dài ngút mắt, đèn hồng rượu lục nhan nhản đầy đường thì mừng rỡ thốt lên: “Sùng Cỏ ơi, ta hồi hộp quá đi mất!”

Hoàng Tử Hà lườm gã: “Đi thôi.”

Các kỹ viện ở phố Ngô Đồng đều có hồ sơ lưu ở nha môn, cũng coi như mở tiệm làm ăn. Mấy tú bà và quy nô* đứng trên phố, thoạt nhìn thấy họ đã niềm nở chạy lại chào kéo, luôn miệng khoe khoang nhan sắc của các cô nương nhà mình.

(*Quy nô: Đầy tớ trai ở kỹ viện)

Chu Tử Tần đang hoảng hốt tay ngăn họ lại: “Hôm nay chúng ta đến Dạ Du Viện.”

“Ồi chà...” Mặt họ tức thì nhẵn như bị rách, “Trông mặt mũi thế kia mà lại ưa cái trò đó... Hừ, chỗ hai cây đào già ở con hẻm cuối đường ấy.”

Thực không ngờ, Dạ Du Viện làm ăn rất khá. Lúc họ bước vào, rất nhiều phòng đã có người đàn ca chuốc chén, có mấy kẻ hát rất hay, Chu Tử Tần còn phải dừng lại nghe, mặt đầy vẻ thỏa mãn “coi như cũng được mở mang tầm mắt rồi”.

Chỉ mỗi Hoàng Tử Hà giữ được bình tĩnh, thấy quy nô chạy tới nghênh đón bèn hỏi ngay: “Tùng Phong có ở đây không?”

Quy nô nhanh nhẩu đáp: “Có có, ra ngay đây, hai vị... chỉ gọi một người thôi à?”

Thấy Hoàng Tử Hà im lặng, Chu Tử Tần bèn hùng dũng vỗ ngực đứng ra: “Đúng thế, chúng ta... chỉ thích gọi một người thôi.”

Thấy hai người đầy vẻ ngang ngược, quy nô vội vã chạy vào thông báo, chẳng mấy chốc Tùng Phong đi ra, ân cần bưng trà rót nước, đốt hương so dây hầu hạ họ. Đang định hát khúc Tương Tư thì Hoàng Tử Hà ngăn lại: “Chắc Phong huynh ở đây nhiều năm rồi nhỉ? Hằng ngày hay tiếp những khách nào?”

Tùng Phong thở thê: “Tùng Phong bất hạnh, lưu lạc phong trần sáu năm nay rồi. Hằng ngày khách quen không ít, song kẻ tướng đẹp đẽ như hai vị thực là hiếm thấy.” Vừa nói y vừa dựa sát vào người cô. Hoàng Tử Hà tuy cao ráo, song Tùng Phong dù sao cũng là nam, vẫn cao hơn cô nửa cái đầu, lúc này lại ngoan ngoãn như chim non ép vào lòng cô, nhìn rất tức cười.

Chu Tử Tần nghiêm nghị vươn tay kéo Tùng Phong dậy, ý bảo y ngồi ngay ngắn lên. Tùng Phong ảm ức hỏi: “Các vị còn định dằng dai đến bao giờ?”

Chu Tử Tần hùng hồn nạt: “Ta dằng dai với ngươi lúc nào, ta định hỏi ngươi, cái đó... ờ...”

Nói đến đây, gã mới nhớ ra, nãy giờ vì mãi tỏ ra sành sỏi, đã quên bằng lý do đến đây, đành đưa mắt cầu cứu Hoàng Tử Hà. Cô bắt đắc dĩ lên tiếng: “Thật ra chúng ta không đến đây tìm vui, gần đây một người bạn xảy ra chuyện, nên phải đến nghe ngóng vài điều. Chẳng rõ trong số khách quen của huynh, có vị nào nổi danh ở Thành Đô chăng?”

Tùng Phong thờ phào, uể oải dựa vào bàn chống cằm nhìn họ: “Nói nhảm, người ta tiếng tăm lừng lẫy, kẻ mê mết ở Thành Đô nhiều không đếm xuể! Kẻ khác chẳng kể, ngay trong phủ tiết độ, cũng có người để mắt đấy...”

Chu Tử Tần buột miệng hỏi: “Tề phán quan ở phủ tiết độ ư?”

Tùng Phong lườm gã: “Tề phán quan là ai? Ngươi ta đang nói là...”

Y hạ giọng thật thấp, vẻ đặc ý lộ lộ: “Các vị đừng kể với ai nhé, công tử của tiết độ sứ Phạm đại nhân ấy, từng đến thăm người ta một lần...”

Hoàng Tử Hà nín lặng hồi tưởng lại hình ảnh Phạm Nguyên Long, rồi chia bức thư thu được từ thư phòng Tề Đăng ra trước mặt y: “Đây là huynh viết ư?”

Tùng Phong liếc qua, gật đầu: “Đúng thế.”

“Có nhớ viết cho ai không?”

Tùng Phong nhăn mặt: “Làm sao mà biết được? Bài thơ này vốn nhờ Lưu sinh gì đó làm, đã phân phát cho khoảng năm sáu chục người rồi, khách khứa nhiều vị ư ra ra về phong nhã, cứ như chơi kẻ biết làm thơ thì cao quý hơn ấy.”

Chu Tử Tần lại hỏi: “Có nhớ tên mấy người đó không?”

Tùng Phong khinh miệt nhìn gã như nhìn một kẻ ngớ ngẩn: “Khách quan nghĩ tôi nhớ được ư? Khách khứa của chúng ta, trừ người nơi khác đến, những người ở đây đều chờ đến tối mới tới, còn giấu giếm tên họ, thường chỉ tự xưng là 'Lý Giáp', 'Vương Đại', 'Lưu Nhị' mà thôi, phải là khách quen, qua lại nhiều mới biết được tên thật. Công tử nhà họ Phạm tiết độ sứ cũng được người khác dẫn đến, nghe họ trò chuyện thì đoán được đấy thôi.”

Hoàng Tử Hà hỏi thẳng: “Nên chính huynh cũng không biết mình đã gửi cho những ai ư?”

“Nếu khách quan muốn thì người ta sẽ viết cho một tờ.” Tùng Phong cười nói.

Chu Tử Tần bị lườm nguyền từ nãy, vẫn trơ mặt nói tiếp: “Nghĩ kỹ xem, có phải quên mất rồi không...”

“Vậy có biết Ôn Dương không?” Hoàng Tử Hà hỏi.

Tùng Phong khê ồ lên đáp ngay: “Người này thì biết, là khách quen của chúng tôi ba bốn năm nay rồi. Đúng rồi, Ôn huynh thích nhất là tên của Tùng Phong này, nói cái gì 'gió từng lay dải áo, trăng núi chiều người đàn'. Ngón đàn của Tùng Phong cũng không tồi, các vị muốn nghe không?”

Hoàng Tử Hà lắc đầu hỏi: “Nói vậy là Ôn Dương cũng có bài thơ này?”

Tùng Phong che miệng cười đáp: “Đúng đúng, tôi cũng có viết cho Ôn huynh một bức. Bấy giờ huynh ấy đọc xong thì lắc đầu than rằng, đều là con người mà lại kém xa nhau. Tôi hậm hực hỏi mình kém ai, thì Ôn huynh chỉ xoa đầu tiểu nhân đáp, đến ta cũng chỉ có thể đứng dưới nhìn lên người đó, Tùng Phong làm sao sánh nổi.”

Nhắc lại chuyện đó, Tùng Phong không hề bức bối, trái lại còn cười hi hi: “Tùng Phong nghĩ cũng phải, mình đã là kẻ ở dưới muôn người, còn đòi hơn ai được nữa. Ôn huynh cũng chẳng phải người đứng trên muôn người, biết đâu kẻ kia có người trong lòng rồi thì sao?”

Hoàng Tử Hà lặng lẽ cúi đầu trầm tư hồi lâu rồi quay sang Chu Tử Tần đang há hốc miệng suýt rơi mất cảm, buông gọn lòn: “Đi thôi”

Bạn đang đọc truyện *Trâm Lii: Tình Lang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Chương 17.3

Chu Từ Tàn còn đang kinh ngạc, thấy cô đứng dậy bước ra thì hấp tấp đuổi theo, kéo tay áo hỏi: “Sao Sùng Cổ chẳng ngạc nhiên gì cả? Có nghe thấy không? Tay Ôn Dương tự vẫn vì tình kia thích đàn ông đấy!”

“Ừ, tôi biết rồi!” Hoàng Từ Hà gật đầu.

Chu Từ Tàn bực bội: “Công công bình thân như thế, rõ ràng đã biết trước đúng không! Chẳng bao giờ chịu nói cho ta cả, có xem ta là bạn không đấy?”

Hoàng Từ Hà lạnh nhạt đáp: “Lúc nghe người ở thi xã kể, công tử phải đoán ra rồi chứ.”

“Gi cơ? Họ nói gì, sao ta không biết?” Hoàng Từ Hà cũng bó tay với Chu Từ Tàn, đang nghĩ ngợi thì Tùng Phong từ phía sau chạy đến, tóm lấy tay áo cả hai, la lên: “Đừng có đi mà...”

Chu Từ Tàn thấy y ôm lấy cánh tay mình thì vội giẫy ra: “Làm cái gì đấy?”

Không ngờ Tùng Phong yếu ớt gió thổi cũng bay, bị họ Chu hất một cái ngã đập ngay đầu xuống đất, trán chảy máu ròng ròng, gào toáng lên: “Người đầu, người đầu rồi! Hai tên này uống trà quyết tiền, đang định bỏ trốn bị ta ngăn lại thì ra tay đánh người!”

Đám bảo kê được Dạ Du Viện nuôi xách gậy ủa ra, Hoàng Từ Hà và Chu Từ Tàn rồi rít xin lỗi: “Xin lỗi xin lỗi, chúng tôi không biết ở đây uống trà cũng phải trả tiền...”

Chưa nói dứt câu, mấy cây gậy đã giáng xuống.

Chu Từ Tàn vội giơ người đỡ một gậy cho Hoàng Từ Hà, đau đến nghiêng răng nghiêng lợi: “Gay rồi, liệu hôm nay chúng ta có chết ở đây không?”

“Công tử còn không mau bọc lộ thân phận đi!” Hoàng Từ Hà ré lên.

“Bọc lộ cái gì? Nếu để cha mẹ biết chuyện ta mượn việc công đi chơi kỹ viện thì thà chết ở đây còn hơn!” Chẳng đợi họ nói xong, lại đã có thêm mấy người xách gậy chạy đến, cái khó ló cái khôn, Chu Từ Tàn tức thì la lớn: “Ta có tiền mà! Ta trả tiền được chưa nào?”

“Tiền phải trả, nhưng người đánh người nhà chúng ta thì tính thế nào đây? Nếu thả cho các người đi, Dạ Du Viện về sau làm sao còn mặt mũi làm ăn ở đây nữa?” Quy nỗ gào lên, đám bảo kê cũng vây lại vung gậy đập xuống.

Giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc, cả hai ngồi thụp xuống ôm đầu chịu đòn, chợt một người từ ngoài cửa lao vào, vung chân quét một cái, tức thì phân nửa số gậy trên tay đám bảo kê văng ra, những kẻ còn lại sợ đến nỗi đánh rơi cả gậy.

Người nọ đứng chắn trước mặt bọn họ, thân hình cao lớn khôi ngô, uy phong凛凛.

Chu Từ Tàn mừng quá gọi toáng lên: “Trương nhị ca! Sao huynh lại ở đây?”

Trương Hàng Anh quay lại nhìn họ: “Gia nói gần đây xảy ra nhiều chuyện, nơi này lại rỗng rần hỗn tạp, e rằng không an toàn, nên sai tôi âm thầm đi theo bảo vệ hai người!”

Miệng nói, tay họ Trương vẫn không hề ngừng, tóm ngay mấy tên bảo kê vừa xúm lại ném ra xa.

Hoàng Từ Hà thấy gã bọc lộ thân thủ, vội đứng lên phui đất bụi bám trên người.

Chu Từ Tàn vẫn chưa hết kinh ngạc: “Chẳng phải vương gia không có ý kiến gì ư? Cứ tưởng là không quản chúng tôi nữa chứ? May mà còn sai huynh đi bảo vệ...”

Gã chưa nói dứt câu, đám người quanh đó đã hoảng hốt nép sát vào góc tường, không dám động đậy.

Chỉ riêng Tùng Phong vẫn bù lu bù loa: “Lũ khốn vô lương tâm! Đã ăn quyết uống quyết còn định chơi quyết! Bọn ta làm nghề này, tiền kiếm được đều là mồ hôi nước mắt, các người có biết bán thân đau khổ thế nào không hả...”

Nghe y khóc lóc kể lể, Chu Từ Tàn bỗng thấy mất cay cay, vội móc tiền ra trả, không quên tự mắng mình: “Được rồi, là ta khốn nạn, tội tệ...”

Hoàng Từ Hà cũng hết cách, đành kéo Trương Hàng Anh lệch théch rồi khỏi đó, vừa đi vừa hỏi: “Vương gia đâu rồi? Gia đi một mình à?”

“Phải, gia nói mình không sao, đằng Dương công công cần kíp hơn.” Trương Hàng Anh lại bổ sung: “Có điều ta vẫn lén theo gia đến tận hoa sảnh, thấy các tiết độ sứ quanh đó đến cả, mới dám đi.”

Chu Từ Tàn bấy giờ mới hốt hải đuổi đến hỏi: “Chúng ta về chứ?”

“Chưa, còn phải tới các kỹ viện khác hỏi han đã.” Nói rồi, Hoàng Từ Hà dẫn họ đến một trong các kỹ viện gần đó hỏi han. Có điều lúc trước còn ngu ngơ chưa biết, giờ thì đã hiểu đến đây uống trà nói chuyện cũng phải trả tiền, khi gặp các cô nương phải xòe bạc ra trước, có vậy mới dễ lân la dò hỏi.

Quyên Quyên ở Trường Xuân Uyển: “Tề Đằng ư? Chao ôi, làm gì có vị khách nào như thế... Ôn Dương công tử hả? Có có, Ôn công tử rất dễ gần, lại rộng rãi, khéo ăn khéo nói, các chị em ai cũng quý mến! Các vị hỏi bài thơ này ấy à? Đáng ghét, năm nay người ta viết đến vài chục bài phân phát hết rồi, đương nhiên cũng gửi cho cả Ôn Dương công tử! Phó Tân Nguyễn Phó nương tử ấy à? Phó nương tử lừng danh, cả phố Ngô Đồng có ai mà không biết! Mấy chị em tôi phải đến mời mọc gây lối, mới được Phó nương tử chỉ vẽ cho dựng vờ 'Lụa trắng', giờ thành ra thương hiệu của nhà này rồi, các vị không muốn xem ư?”

Lan Lan ở Hồng Hương Lâu: “Ôn Dương công tử ấy à? Rõ ghét, các chị em đều biết, Ôn công tử giao du bên ngoài với cả đồng người! Lần trước còn hứa mua son của Mãn Xuân Ký cho tôi, thế mà cũng quên! Nếu không phải huynh ấy đem một cây trầm đến xin xỏ, thì đừng hòng tôi nhìn mặt! Bài thơ ấy à? Tôi chép gửi cho nhiều người lắm, hay không thì tôi không biết, dù sao ai cũng khen hay cả. Phó Tân Nguyễn Phó nương tử ấy à? Tôi biết, Thuý bạn tôi giỏi đàn, ôm đàn đến nhờ Phó nương tử chỉ bảo, giờ chỉ dựa vào một khúc ấy mà tha hồ nâng giá!”

Nguyên Nguyên ở Chương Đài Các: “Đúng đúng, bài thơ ấy do chính tôi làm đấy, đừng so với đám người văn thuê chữ mướn kia. Ôn Dương công tử ấy à, thích làm thơ, nhưng xưa nay chẳng để lại bút tích bao giờ. À để tôi đọc cho các vị nghe một bài thơ họ Ôn tặng tôi nhé: Đài Phủ Dung nhẹ buông dải áo, trướng Tiêu Kim khẽ duỗi tay ngà, song đồ từ nay nhận bật tiếng, lan xạ ngày nao được gửi hương... Tôi lưu lạc phong trần mười mấy năm nay, chưa từng thấy kẻ nào làm thơ hạ lưu ghê tởm đến thế! Phó Tân Nguyễn ấy à, tôi biết tôi biết, nghe nói được rất nhiều người tìm đến thỉnh giáo về ca múa, năm ngoái Quyên Quyên ở Trường Xuân Uyển được Phó nương tử giúp dựng một vờ múa mà mở mảy mở mặt, đoạt cả hoa khôi đấy.”

Tiểu Ngọc ở Dao Đài Quán: “Ôn Dương công tử rất biết cách săn sóc, tuy không đến thường, nhưng mỗi lần đến là ân cần hỏi han. Con người cũng rất tốt, năm ngoái tôi ốm mấy tháng, công tử còn cho ít tiền, nếu không phải tôi đã có nơi có chốn thì cũng nguyện đền công tử chuộc thân... À phải, Phó nương tử từng viết cho chúng tôi một bài hát, rất được khách khứa ưa thích, các vị không chọn bài nào nghe thử ư?”

“Đi lâu xanh cũng mệt thật đấy.” Đến giờ Tý, Chu Tử Tàn mới về đến nha môn, mệt đến nỗi ngã vật ra công đường, chỉ thốt lên được đúng một câu.

Đám bổ khoái trực ban ngồi cạnh đó nhìn nhau rồi len lén cười khì. A Trác cười hề hề chạy đến cạnh họ, thì thào: “Đi đến tận nửa đêm, có thu được gì không?”

Hoàng Tử Hà đang mãi sắp xếp các lời khai thu được tối nay, đáp mà chẳng buồn ngẩng lên: “Cũng tạm tạm”

Chu Tử Tàn đang thoi thóp thở tức thì giật nảy mình ngồi phắt dậy: “Tạm tạm ấy à? Cái gì tạm tạm?”

“Vụ án.” Cô lạnh nhạt đáp.

Chu Tử Tàn la toáng lên: “Ta còn chưa biết đầu cua tai nheo gì hết! Công công bảo là tạm tạm rồi ấy à? Rốt cuộc là thế nào?”

Thấy gã vãi cả mồ hôi, Hoàng Tử Hà liền trấn an: “Thực ra vẫn chưa, tôi mới suy đoán áng chừng thôi, còn phải tìm thêm chứng cứ đã.”

Chu Tử Tàn há hốc miệng: “Công công đoán là ai, nói cho ta biết đi?”

Hoàng Tử Hà không đáp mà quay ra cửa gọi: “Phú Quý!”

Con chó xấu xí gầy gò lập tức chạy vào, vừa ve vẩy đuôi vừa sủa mừng cô.

Hoàng Tử Hà im lặng quan sát nó, thấy không có gì lạ mới ngoái lại nhìn Chu Tử Tàn thờ dài: “Bởi mới nói, suy đoán chỉ là suy đoán thôi, rốt cuộc vẫn có chỗ không thể đoán được.”

Chu Tử Tàn nhìn chằm chằm Phú Quý hồi lâu mới vỡ lẽ: “Công công nghi ngờ... trên cái vòng có độc ư?”

“Ừm, thế nên khi công tử dùng tay cầm vòng cầm bánh gạo ăn, Tề Đằng bèn khuyên ngăn, thậm chí vứt cả bánh đi.” Hoàng Tử Hà nhủ mảy, “Nhưng giờ xem ra, hình như... không sao cả, có lẽ họ Tề chỉ nói vậy thôi.”

“Ta phải tra rõ mới được!” Chu Tử Tàn móc chiếc vòng trong ngực áo ra, lật đi lật lại sẫm soi, còn giơ lên trước đèn ngắm nghía.

Hoa văn chạm rồng phản chiếu lên mặt gã, tạo thành những đốm sáng nho nhỏ, đẹp đến dị thường.

“Được rồi, tôi về trước đây.” Cả ngày chạy đi chạy lại, còn hỏi han mọi người ở phố Ngô Đồng đến nửa đêm, Hoàng Tử Hà đã thấm mệt. Vừa đứng dậy, cô liền thấy đầu vầng mắt hoa, hẳn là lao lực quá sức, bèn ngồi phệt ngay xuống ghế, lấy hai viên kẹo lê trong tay áo ra ăn, đợi một lúc cho con choáng váng qua đi.

Chu Tử Tàn lo lắng hỏi: “Sùng Cổ không sao chứ?”

“Không sao, thầy thuốc đã bảo rồi, tôi mắc chứng thiếu máu, nếu lao lực quá độ sẽ bị choáng váng.” Nói rồi, cô chia túi kẹo cho gã, “Ăn không?”

Chu Tử Tàn vội đi rửa tay thật sạch rồi nhón một viên cho vào miệng, “Chẳng phải chỉ có con gái mới hay bị thiếu máu ư? Ta nhớ Ân Lộ Y Ân tứ nương kia cũng bị thiếu máu, hình như cũng phải ăn kẹo, có điều ta thấy mạch nha không ngon bằng, lại không tiện mang theo, hơi tí là chảy ra dính vào quần áo.”

“Đúng thế, còn phải dùng giấy hồ gói lại để khỏi dính nữa chứ.” Hoàng Tử Hà thuận miệng nói theo.

Chu Tử Tần vừa nhai kẹo vừa nói: “Nhưng Ân tứ nương khéo tay ghê, nặn mạch nha sinh động như thật, đến giờ em gái ta vẫn giữ con hổ mạch nha ấy đấy.”

Hoàng Tử Hà gạt đầu, rồi bỗng sững sờ ngồi đờ ra bất động, đôi mắt mở to đầy kinh ngạc.

Chu Tử Tần huơ huơ tay trước mặt cô: “Sùng Cổ đang nghĩ gì thế?”

Hoàng Tử Hà gạt tay gã ra: “Đề yên cho tôi suy nghĩ.”

Thấy cô tỏ vẻ nghiêm túc, Chu Tử Tần lè lưỡi rút đầu, ngồi bên chờ đợi.

Cuối cùng Hoàng Tử Hà ấn vào cây trầm trên đầu, rút thân ngọc ra, chậm rãi vạch lên mặt bàn.

Chu Tử Tần chống cằm ngồi xem, thoạt tiên thấy cô vẽ một bụi hoa, sau đó lại vẽ thêm thân cây và cành nhánh đâm ngang, cuối cùng vẽ một bộ đồ phía ngoài cây hoa.

Gã đang ngỡ ngàng thì thấy mũi trầm vạch một vết trắng khá nông lên mặt bàn, tạo thành một bộ đồ chiết eo tay rộng, phấp phới trong gió, nhìn kỳ dị hết sức, không khỏi buột miệng: “Đấy là gì thế?”

“Là mấu chốt của vụ án này.” Vừa nói vô vừa thông thả gài trầm lên đầu, nhú mày, “Nhưng... không đúng, nếu là vậy thì hung khí đi đằng nào?”

Chu Tử Tần gạt đầu: “Đúng thế, đến giờ vẫn chưa tìm thấy hung khí trong vụ Tề phán quan, các bộ khoai sắp xối tung cả cái hồ lên, lùm cây bụi xung quanh cũng bị nhổ sạch, khám xét tất cả cành nhánh mà vẫn bật tăm”

“Bấy giờ có khám xét các đạo cụ của Công Tôn đại nương và nhạc cụ của các nhạc công không?”

Chu Tử Tần nói chắc như đinh đóng cột: “Khám ngay từ đầu ấy! Không vấn đề gì cả! Kể cả những thứ lặn vào người chúng tôi cũng khám rồi, song chẳng thấy gì!”

Hoàng Tử Hà dựa vào lưng ghế, thở hắt ra, lâu thật lâu mới nói: “Sáng mai đi. Đợi đến mai sáng sủa, chúng ta lại ra xem hiện trường lần nữa.”

Chu Tử Tần nghĩ ngợi rồi đề nghị: “Hay là hôm nay công công ờ lại phủ quận thú đi, đừng về phủ tiết độ nữa.”

Hoàng Tử Hà nhú mày: “Như thế... hình như không tiện?”

“Có gì không tiện? Sùng Cổ đêm hôm lặn lội đi về mệt lắm. Sáng ra ta lại phải chạy đến phủ tiết độ tìm cũng mệt nữa. Cứ thế đi, Trương nhị ca...” Chu Tử Tần quay sang bảo Trương Hàng Anh, “Huynh về trước bẩm với vương gia một tiếng, bảo rằng hôm nay muộn quá rồi, ngày mai lại phải tra án, xin cho Sùng Cổ ờ lại đây. Khi nào tra rõ chân tướng sẽ quay về ngay để gia sai khiển.”

Trương Hàng Anh lưỡng lự nhìn Chu Tử Tần, rồi lại nhìn sang Hoàng Tử Hà: “Chuyện này... Dương công công thấy thế nào?”

Hoàng Tử Hà thân nhiên gạt đầu: “Ừm, tôi nghĩ lại đây vậy. Khởi phải đi qua đi lại phiền phức.” Nghe cô nói thế, Trương Hàng Anh cũng ậm ừ rồi quay người ra về.

Chu Tử Tần cũng đã mệt lử, lão đạo đứng dậy đi về chỗ ở của mình, “Sùng Cổ ngủ cùng ta nhé?”

Mí mắt Hoàng Tử Hà rần rật, cô suýt nữa vấp vào bậu cửa: “Không!”

“Hà? Ta tưởng chúng ta sẽ ngủ chung một giường, trò chuyện thâu đêm chứ?” Chu Tử Tần tức tối, “Từ nhỏ ta đã mong có được một người bạn như thế, nhưng đến giờ vẫn chẳng tìm được ai chịu ngủ cùng mình cả... Chi bằng Sùng Cổ hoàn thành tâm nguyện cho ta đi!”

“Chuyện này tôi không thể giúp công tử hoàn thành được!” Hoàng Tử Hà nghiêng rãnh, khăng khăng từ chối, “Tôi ngủ rất xấu, nào nghiêng rãnh nào đập chấn nào trở mình nào gác chân nào mộng du, thối nào cũng có, nếu không sợ bị tôi bóp chết trong lúc ngủ thì cứ việc ngủ cùng.”

“Gì cơ... Không ngờ Sùng Cổ ngủ lại đáng sợ như thế...” Chu Tử Tần gãi đầu, rồi tiu ngưu nói, “Thôi được, chỗ ta còn nhiều phòng trống lắm, Sùng Cổ ở gian phía Đông đi, tuy cửa sổ quay vào tường nhưng giờ đây leo bắt đầu mọc lan ra, buông rũ trước song, nhìn hay lắm.”

Hoàng Tử Hà thông thuộc phủ quận thú, đã biết Chu Tử Tần ở nhà Tây.

Phía sau nhà Tây là hồ nước ở vườn hoa, trồng đầy hoa sen. Dây leo và tử đằng bò kín mặt tường. Năm xưa cô rất thích ngồi ở đây đọc sách, mỗi khi chiều xuống, cô chân trần ngồi bó gối dưới hàng lang, khuất sau đám dây leo, rồi một trận mưa rào trút xuống, cuốn tung lá sen, vùi dập dây leo.

Mưa rào đổ xéo tường dây quấn

Gió lộng loang dài vạt sóng sen.*

(*Hai câu trong bài “Lên lầu thành Liễu Châu, viết gửi bốn thứ sử các châu Chương, Đình, Phong Liên” của Liễu Tông Nguyên.

Bấy giờ Vũ Tuyên thường ngồi bên cạnh cô, cùng nhặt những nhánh dây leo rơi rụng chơi đùa, nói những câu vu vơ mà vui vẻ, thấm thoát hết cả buổi chiều.

Đây là nơi yên tĩnh nhất trong phủ, chỗ ở của Vũ Tuyên.

Cũng là nơi cô từng yêu thích nhất.

Bạn đang đọc truyện *Trâm Lii: Tình Lang Hờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Chương 18: Gió Táp Mưa Sa

Hoàng Tử Hà theo sau Chu Tử Tần, đi dọc hành lang rù đây dây leo, đến trước cửa phòng phía Đông. Chu Tử Tần hỏi cả A Nghiễn đến đây hầu hạ cô, còn dặn: “Các việc chuẩn bị chân gối với bụng nước rửa chân tối nay, rửa mặt chải đầu sáng mai, Sùng Cô cứ sai bảo nó, nếu nó làm không tốt thì cứ cho biết tay!”

Hoàng Tử Hà nhớ lúc trước Chu Tử Tần từng bị hai người đồng đệ cho suýt chết bẹp mà A Bút A Nghiễn vẫn thản nhiên ngồi ngoài sân chơi mớ dây, thậm chí, công tử cho biết tay bấy nhiêu năm đã bao giờ A Nghiễn thêm sợ chưa?

May mà cô thông thuộc nơi này như lòng bàn tay, bèn sai A Nghiễn lấy chậu đựng trong tủ ra trái, rồi chọn hai chiếc khăn mới, bảo nó xuống nhà bếp xách một thùng nước lên.

A Nghiễn quen lười nhác, song dù sao cô cũng là người bên cạnh Quý vương nên nó không dám sơ suất, bèn tay nắm tay mười bụng trà rót nước, trái chậu xếp chỉnh, sẵn sàng ân cần hơn Chu Tử Tần nhiều.

Hoàng Tử Hà đóng cửa rửa mặt rửa chân, lau qua người xong xuôi, bấy giờ mới thấy mệt mỏi vô hạn. Cô ngã người nằm xuống giường, còn nghĩ không biết quay lại chốn cũ có thao thức mất ngủ hay không. Nào ngờ con buồn ngủ ập tới, chẳng bao lâu cô đã thiếp đi.

Chẳng biết bao lâu sau, cô trông thấy cha, mẹ và huynh trưởng vây gọi mình.

Hoàng Tử Hà vội chạy lại, nhưng vừa đi được hai bước, bỗng thấy khang khác, bèn cúi đầu nhìn, thì ra mình đang mặc váy dài xếp nếp theo hoa hải đường chứ không phải quần áo hoạn quan, vừa rồi vô ý suýt nữa thì vấp phải gấu váy.

Hoàng Tử Hà mừng rỡ nhấc gấu váy chạy về phía người nhà, cả nhà vui vẻ ngồi xuống bên nhau. Bốn bề mờ mịt, cô không trông thấy gì cả, trong vòng một trượng xung quanh chỉ có bốn người họ quây quần quanh chiếc bàn đá, trên đầu là tán hoa quế nở rộ, hương thơm ngào ngạt bao trùm lên họ.

Ai nấy đều vui vẻ cười nói, song Hoàng Tử Hà nghe không hiểu gì cả. Cô chỉ ôm khư khư cánh tay mẹ, nũng nịu áp mặt vào, hết như hồi còn bé, mỉm cười nhìn tất cả.

Tuy không biết mọi người nói gì, song thấy họ vui vẻ, nên cô cũng cười theo. Hoa quế là tà rụng xuống đầu, xuống vai họ, xuống cả mặt bàn, càng lúc càng nhiều, vàng rực lung lay.

Có lẽ vì hương hoa quế quá nồng, nổi vui mừng quá mê mẩn, khiến Hoàng Tử Hà tuy đang vui vẻ dựa vào người mẹ, cũng dần dần cảm thấy mơ màng. Cô mỉm cười nhắm mắt lại, mặc cho hoa quế và ánh dương rọi lên mình.

Chẳng biết lại qua bao lâu, ánh dương ấm áp cùng mùi hoa quế ngọt ngào đều biến mất. Cô chẳng biết mình đang ở đâu, bèn mở mắt nhìn quanh.

Xung quanh vẫn mờ mịt trắng xóa, chỉ nhìn rõ được cảnh vật trong vòng một trượng vuông. Cha mẹ và anh trai cô đang nằm trên ván giường, phủ vải trắng, đặt trên nền đá xanh.

Không còn một hơi thở, mọi thứ xung quanh cô đông cứng lại.

Cô đang đứng ở một nơi không biết là gần hay xa, đờ đẫn nhìn thi thể người nhà đến quên cả thở, tim cũng ngừng đập. Chẳng biết bản thân cứ đứng bất động như thế bao lâu, rồi cô sực nghĩ, ra là mơ, thì ra mình lại rơi vào giấc mơ này.

Nghĩ tới đó, cô mở bừng mắt, như vừa được giải lòi nguyên.

Cảnh mộng vỡ tan. Chẳng còn gì, trừ trái tim đau thắt vì đập dồn đến gần nghẹt thở.

Cô ôm ngực hít thở khó nhọc, mở to mắt nhìn quanh.

Cách bày biện quen thuộc này hệt như những gì cô còn nhớ. Ngay cả hình chạm trổ trên xà nhà, cũng giống y như cũ.

Cô đã quay về, về phủ quận thú Xuyên Thục, nơi cô từng sống những ngày tươi đẹp nhất trong đời, cũng là nơi khiến cô đau đớn nhất.

Hoàng Tử Hà nắm chặt mép chăn, cả tay lẫn người run bần bật, tựa hồ cơ thịt toàn thân đều co rút lại. Cô há to miệng ra gắng hít lấy từng ngụm không khí, cuối cùng màn đen trước mặt cũng dần tan đi, tiếng ong ong bên tai ngớt hẳn, rốt cuộc cô cũng sống lại.

Loang loáng nghe thấy tiếng chim sâu nhảy nhót hót líu lo trên cành.

Cô đỡ đầu gối dậy, đẩy cửa sổ nhìn ra ngoài. Mặt trời đã lên đến ba con sào, nhưng những giọt sương long lanh vẫn treo trên hàng dây leo rủ dài trước song, phản chiếu ánh nắng lung linh. Từ đây có thể trông ra một góc hồ, vẫn còn lác đác mấy đóa sen cuối mùa.

Hoàng Tử Hà thần thờ nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ, vừa ngắm nhìn cảnh vật phủ quận thú, đồng thời cũng nhìn lại những năm tháng tuổi hoa từng đẹp đẽ vô ngần, nhìn lại cả một thời thiếu nữ đã một đi không trở lại.

Hồi lâu, cô mới lắc đầu, tạm thời gạt bỏ tất cả ra khỏi tâm trí, thầm nhủ: “Hoàng Tử Hà, nhất định không được trở thành hạng người thiếu ý chí mà người vẫn coi thường. Giờ đây, việc người có thể làm chỉ có một. Trước mắt hiện thời, chỉ có một con đường. Đích có thể đến, cũng chỉ có một thôi.”

Cô rửa mặt chải đầu qua loa bằng chỗ nước còn thừa hôm qua, rồi mở cửa ra ngoài.

Đứng dưới hành lang khu nhà phía Đông, trước mặt là ánh nắng chói chang lóa mắt. Thoạt nhìn cô đã trông thấy ba người đang ngồi ăn sáng trong hoa sảnh phía Tây đối diện, cửa sổ bốn bề mở toang.

Chu Tử Tàn quay mặt ra ngoài nên trông thấy cô ngay, vội giơ tay cầm bánh bao lên vẫy lia lịa: “Sùng Cổ mau lại đây, đói chưa?”

Hai người ngồi hai bên ghế, nhìn nghiêng hết sức quen thuộc, chính là Lý Thục Bạch và Trương Hàng Anh.

Cô vội băng qua sân, đi tới tham kiến Lý Thục Bạch: “Sáng sớm gia đã đến đây, chẳng hay có việc gì?”

“Nghe nói các món điểm tâm của phủ quận thú rất xuất sắc nên ta bỏ bữa sáng ở phủ tiết độ, sang đây ném thử.” Lý Thục Bạch bưng một chén cháo nhỏ lên đáp.

Hoàng Tử Hà gạt đầu với ý rồi ngồi xuống chỗ trống còn lại, vừa múc canh trứng cho mình vừa đáp: “Thưa phải, đầu bếp phủ quận thú có mấy người nức tiếng trong vùng. Nhất là Trịnh nương tử chuyên lo điểm tâm, bà ấy và hai tay phụ việc đều là trăm người chọn một.”

Chu Tử Tàn thắc mắc: “Sao Sùng Cổ biết? Đến ta cũng mới nghe lần đầu đây...”

“Tử Tàn quên lần trước chúng ta đã điều tra tất cả người trong phủ ư?” Lý Thục Bạch thần nhiên giải thích.

Chu Tử Tàn phục sát đất: “Trí nhớ hai vị tốt quá!”

Trương Hàng Anh cầm cùi ăn cháo và màn thầu, vờ như không nghe thấy.

Lý Thục Bạch lại hỏi Hoàng Tử Hà: “Mấy hôm nay các người chạy đôn chạy đáo, đến giờ vụ án thế nào rồi?”

Hoàng Tử Hà đặt bát canh trứng xuống thưa: “Trước mắt xem ra cái chết của Tề Đằng có liên quan đến vụ tự vẫn của Ôn Dương và Phó Tân Nguyên, cũng dính dáng đến cả cái chết của Thang Châu Nương.”

Lý Thục Bạch liếc Chu Tử Tàn: “Còn vụ án nhà Hoàng quận thú?”

Hoàng Tử Hà thoáng nghĩ ngợi rồi đáp: “Có lẽ không liên quan.”

“Ta lại thấy có.” Lý Thục Bạch thông thả phân bác, mặc cho Chu Tử Tàn ngơ ngác tròn mắt ngạc nhiên, “Nghe nói Vũ Tuyên cũng liên quan tới vụ này. Chẳng phải thế là mấy vụ án đã được cùng một mắt xích xâu lại rồi ư?”

Hoàng Tử Hà gạt đầu: “Đúng thế, quan hệ giữa Vũ Tuyên và tất cả nạn nhân, tất cả các vụ án, là không thể phủ nhận.”

“Giờ người định làm gì?” Y lại hỏi.

Hoàng Tử Hà ngả người ra lưng ghế, lặng lẽ suy nghĩ một hồi rồi kiên quyết đáp: “Tôi sẽ đến thăm Vũ huynh.”

Chu Tử Tàn rù ngay: “Hôm nay chúng ta cùng tới đi.”

“Ừm.” Hoàng Tử Hà đáp, rồi sực nhớ ra gì đó, lại quay sang hỏi Trương Hàng Anh: “Trương nhị ca, tôi nhớ hôm huynh gặp nguy và tìm thấy Cảnh Dục công công, là bị một người cười ngửa húc phải, ngã lăn xuống núi phải không?”

“Cũng không phải húc, chỉ là kẻ đó đột nhiên từ chỗ ngất xông ra, lại không ghim cương ngựa. Thấy thót ngựa thành linh xuất hiện, lao thẳng về phía

mình, tôi giật nảy người, sây chân rơi xuống núi.” Trương Hàng Anh nhét cả nửa cái màn thầu vào miệng ngồm ngoàm nhai hết rồi nói tiếp, “Thế nên, có lẽ người ấy cũng không cố ý, nhưng đúng là tôi bị hấn làm ngã xuống núi.”

Chu Tử Tàn ngơ ngác hỏi: “Cái chết của Thang Châu Nương thì liên quan gì đến việc Trương nhị ca bị ngã?”

“Mấy hôm ấy quân Tây Xuyên đang tìm kiếm Quý vương trong núi, nên đã phong tỏa hai lối ra vào, không cho xe ngựa vào núi. Bởi thế Thang Châu Nương không thuê được xe về quê, đành phải đi bộ, Trương nhị ca cũng đi bộ trên đường mòn, mới bị người ta va phải.”

Chu Tử Tàn trừng mắt: “Ý Sùng Cổ là... kẻ ra lệnh phong tỏa đường núi có vấn đề ư?”

“Ai không dừng lại phong tỏa đường núi, bày ra một cái bẫy lớn thế?” Hoàng Tử Hà ngán ngẩm giải thích, “Ý tôi là, bấy giờ quân Tây Xuyên cấm chỉ ngựa và xe ra vào, vậy thì kẻ va phải Trương nhị ca làm sao có thể cưỡi ngựa từ trên núi lao xuống được?”

Chu Tử Tàn vỗ lỗ, đập bàn đánh chát: “Thích khách! Nhất định là đám thích khách hành thích vương gia, bị mắc kẹt trong núi mấy ngày, nên mới cưỡi ngựa đi lại trên đường mòn!”

Lần này đến Lý Thư Bạch cũng không chịu nổi, phải ngán ngẩm quay đi.

Hoàng Tử Hà dù sao cũng thân thiết với gã, bấm bụng cố nhịn, lại hỏi: “Trên đường luôn có quân Tây Xuyên sục sạo tìm kiếm, sao y dám thúc ngựa phi nhanh như thế được? Huống hồ về sau cũng không nghe ai nói là bắt được thích khách?”

Chu Tử Tàn tức thì hít vào một hơi khí lạnh, thận trọng nhìn quanh, rồi ghé sát lại hỏi: “Ý các vị là... thích khách là người quen của quân Tây Xuyên?”

Hoàng Tử Hà không nhịn nổi nữa, đành lấy tay đỡ trán, ti khụy tay lên bàn, sỗ toẹt ra: “Tử Tàn, ý tôi là, kẻ thúc ngựa chạy như bay trên đường ấy, rất có thể là người của quân Tây Xuyên, hay ít ra cũng là chỗ quen biết với họ.”

Chu Tử Tàn tròn xoe mắt ngơ ngác nhìn họ, chẳng hiểu chuyện này có liên quan gì tới vụ án.

Hoàng Tử Hà lại hỏi Trương Hàng Anh: “Huynh có nhớ dáng vẻ kẻ cưỡi ngựa đó không?”

“Ừm... Ngựa lao đến quá nhanh, bấy giờ tôi lại sây chân ngã xuống, nên không trông rõ.” Trương Hàng Anh thực thà đáp.

“Thân hình kẻ đó có giống Vũ Tuyên không?”

Trương Hàng Anh lắc đầu ngay: “Vũ học chính là ân nhân nhà tôi, tôi cũng đã gặp mấy lần. Chẳng có điểm nào giống kẻ kia cả.”

Hoàng Tử Hà quay sang Lý Thư Bạch: “Bởi vậy, tuy Vũ Tuyên có liên quan tới mấy vụ án này, song huynh ấy không quen quân lính Tây Xuyên, nên rất khó có thể cưỡi ngựa ra vào. Xem ra cái chết của Thang Châu Nương không liên quan đến Vũ Tuyên đâu.”

Lý Thư Bạch nhíu mày: “Dù không dính đến vụ Thang Châu Nương, thì y vẫn là nhân vật quan trọng trong các vụ án mạng của Phó Tân Nguyên, Tề Đằng và... Hoàng quận thú, điểm này người không thể phủ nhận.”

Hoàng Tử Hà lặng thinh hồi lâu rồi gật đầu: “Vâng, nô tài sẽ hết sức lưu ý đến Vũ Tuyên.”

Lý Thư Bạch không nói gì thêm, tiếp tục ăn điểm tâm.

Bạn đang đọc truyện *Trâm Lii: Tình Lang Hờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Chương 18.2

Cảm thấy không khí có phần gượng gạo, Chu Tử Tàn liền bóp bóp chiếc bánh bao trong tay, cười ha ha: “Ha ha, nhặt ngay được cái nhân đậu này! Là ta may mắn hay cô phụ bếp để ý ta nhỉ?”

Chẳng ai phụ họa, tiếng cười của gã vang vọng trong sảnh đầy lạc lõng. Chu Tử Tàn tiu ngưu cắn một miếng bánh, rồi hỏi Hoàng Tử Hà: “Sùng Cổ, hôm nay chúng ta đi đâu đây?”

Hoàng Tử Hà ngập ngừng, ngược lên nhìn Lý Thư Bạch, thấy y vẫn thản nhiên như không thì thầm thờ dài đáp: “Công tử lại đằng Vũ Tuyên, còn tôi tới chỗ Công Tôn đại nương.”

Chu Tử Tàn ngạc nhiên: “Hà? Sao lại chia đường thế? Hai ta cùng tới tìm Vũ Tuyên đi! Chẳng phải Sùng Cổ vẫn khen Vũ Tuyên dung mạo tuấn tú, phẩm cách thanh cao, tính tình lại hòa nhã ư? Đi mau đi mai, gặp được Vũ Tuyên hẳn là vui lắm!”

“Ồ... tôi nói thế bao giờ?” Đúng là chuyện không nên nói Chu Tử Tàn lại bô bô nói ra, Hoàng Tử Hà sờn cả gai ốc, phải bái phục tài thọc dao trúng điểm yếu của gã.

Trương Hằng Anh đằng hắng liên tục, như bị sặc sữa đậu nành. Đến kẻ chất phác như họ Trương còn nhận ra, vậy mà Chu Tử Tàn vẫn vô tâm vô tư, chẳng biết gì hết!

Hoàng Tử Hà len lén liếc trộm Lý Thụ Bạch, thấy y cũng đang nhìn mình, song không hề tỏ vẻ giận dữ như cô tưởng tượng, trái lại chỉ mỉm cười bình thản bảo: “Tử Tàn cùng ngươi hỗ trợ, dĩ nhiên ngươi phải phối hợp. Có những việc cũng không cần để ý quá. Ngươi cùng Tử Tàn đến chỗ Vũ Tuyên có gì mà không được?”

“... Vâng.” Cô đáp khẽ.

“Hôm nay ta được mời tới thị sát quân Tây Xuyên, lát nữa sẽ lên đường. Ngươi đi cùng Tử Tàn đi, nhớ đừng gắng sức quá đấy.” Nói đoạn, y cầm ly trà từ tay người hầu đứng sau, súc miệng rồi đứng dậy đi thẳng ra ngoài.

Trương Hằng Anh vội đứng dậy theo hầu. Chu Tử Tàn và Hoàng Tử Hà cũng đứng dậy tiễn.

Lúc đi ngang qua Hoàng Tử Hà, y bỗng cúi đầu ghé tai cô nói khẽ: “Ta vẫn nhớ, ngươi đã nói sẽ ở bên cạnh ta.”

Nghe thấy câu nói nhẹ nhàng bình thản của y, tảng đá nặng trĩu trong lòng cô thoát chốc được bầy đi, khóe môi bất giác cũng cong lên: “Vâng, tôi cũng vẫn nhớ.”

Hoàng Tử Hà dẫn Chu Tử Tàn theo đường tắt đi đến cầu Hàm Nguyên, cạnh nhà Vũ Tuyên.

Chu Tử Tàn chỉ mong mau mau gặp được họ Vũ, háo hức bước ngay đến đập cửa, người ta bình thường chỉ gõ hai ba tiếng, gã đập cho một tràng đến mười bảy mười tám tiếng, suýt nữa giật đứt cả vòng đập cửa.

Ầm ỉ như thế, mà bên trong vẫn lặng phắc như tờ.

Hai người đang đứng đợi thì một bà cụ ngồi cạnh đó nhỏ cò ngẩng đầu lên bảo: “Hình như Vũ cử nhân không có nhà đâu, đừng gõ nữa.”

“Hả...” Chu Tử Tàn chợt hững hờ dừng lại: “Chẳng hay Vũ huynh đi đâu rồi?”

Bà lão dĩ nhiên không biết, cũng chẳng buồn đáp lời, cúi xuống tiếp tục nhỏ cò.

Hoàng Tử Hà bèn hỏi: “Bà tìm gì thế ạ?”

“Đào ôi, lưng tự nhiên lại mọc mấy hột mụn com, nên phải tìm mấy búi cỏ nhỏ nòi để kỳ.” Bà lão vừa nói vừa nhỏ một búi cỏ lên sờn soi rồi nhét vào ngực áo.

Hoàng Tử Hà biết loại cỏ này tên gọi cỏ mực, thường gọi là cỏ nhỏ nòi, có tác dụng cầm máu tiêu sưng, xát vào nốt mụn com, mấy ngày sau cái mụn sẽ teo đi rồi rụng, bèn nói: “Cỏ này tốt thì tốt thực, nhưng vắt ra nước lại hay làm đen tay, rửa mãi không sạch, phải dùng thêm ít bồ kết.”

“Tôi già rồi, da dẻ cũng đen sạm, nhìn không ra đâu, lo gì.”

Vài cảnh tượng thoáng lướt qua đầu Hoàng Tử Hà.

Vết đen trên ngón tay Phó Tân Nguyên. Công Tôn Diên trầm tư nhìn bàn tay Tề Đằng. Mấy vết sẹo nhỏ trên tay họ Tề khi chết.

Cô đứng lặng dưới góc liêu, lòng băng khuâng thương cảm.

Thấy cô thần thờ im lặng, Chu Tử Tàn liền hỏi: “Nghĩ gì thế?”

“Tôi đang nghĩ...” Cô chậm rãi đáp, “Nếu công tử đem thứ mình trân quý nhất dâng tặng người ta, mà người ấy lại căm ghét chỉ muốn vứt bỏ thật mau, thì thật là không đáng.”

Chu Tử Tàn ngờ ngàng, ngẩn ra nghĩ ngợi thì cánh cửa sau lưng cuối cùng cũng mở ra, Vũ Tuyên đứng phía sau, chỉ vận tấm áo xanh bình thường, song lại càng tôn lên phong thái tao nhã cứng cỏi.

Sau lưng hắn, còn một người nữa. Khoác cà sa, mặt nhăn nheo, dáng gầy guộc, song ánh mắt thì sáng quắc, chính là Mộc Thiện đại sư ở chùa Quảng Độ.

Không ngờ Mộc Thiện đại sư lại ở nhà Vũ Tuyên, Hoàng Tử Hà và Chu Tử Tàn hết sức kinh ngạc, vội chấp tay cúi chào.

Mộc Thiện đại sư cười nói: “Khách đến trước nhường khách đến sau, lão nạp cáo từ trước.”

Hoàng Tử Hà nói ngay: “Xin đại sư dừng bước, chúng tôi đang có việc muốn hỏi.”

Mộc Thiện đại sư “ồ” lên khe khẽ, nhìn sang Chu Tử Tần.

Họ Chu liền xưng danh: “Chu Tử Tần, bổ đầu phủ Thành Đô.”

Mộc Thiện đại sư sầm mặt, nhưng rồi lại cười ngay: “Chẳng hay người của quan phủ tìm kẻ tu hành như lão nạp có việc gì?”

“Mời đại sư.” Hoàng Tử Hà giờ tay mời Mộc Thiện đại sư vào trong.

Bốn người vòng qua bức chiếu bích quét vôi trắng, liền trông thấy hoa sủng tím biếc nở rộ đầy giếng trời. Cả bốn vào đại sảnh ngồi, vừa hay nhìn thẳng ra hồ sủng.

Vũ Tuyên ra nhà sau pha trà, để lại ba người ngồi trong đại sảnh, không khí có phần ngưng đọng.

Hoàng Tử Hà lên tiếng trước tiên: “Hôm nay đại sư quá bộ ghé thăm Vũ Tuyên luận bàn Phật pháp ư?”

Mộc Thiện đại sư gật đầu chấp tay cười: “Vũ thí chủ thường có kiến giải độc đáo về Phật pháp nên lão nạp hay tới cùng nhau đàm luận, cảm thấy lòng sáng tỉnh hòa. Ngày mai lão nạp lại phải vào kinh, song thấy Vũ thí chủ dường như có tâm sự, hôm nay bèn tới từ biệt.”

“Đại sư quả là có lòng.” Nói rồi, Hoàng Tử Hà lại hỏi: “Chẳng hay hai vị quen biết nhau thế nào?”

“Cuối năm kia, Vũ thí chủ thi đỗ chưa lâu, vườn Tĩnh mở hội thơ, Trần thí chủ Trần Luân Văn cơ mời lão nạp. Bấy giờ tuy có mười mấy người, song Vũ thí chủ phong tư xuất chúng, lão nạp vờ trông thấy đã có ấn tượng sâu sắc.” Mộc Thiện đại sư thầm tắc, “Về sau nhà ân nhân của Vũ thí chủ là Hoàng quận thú xảy ra chuyện, Vũ thí chủ đau khổ khôn nguôi, rồi nghĩ quẩn. Tuy Tề phán quan cứu được, song thấy lòng Vũ thí chủ đã nguội lạnh, bèn mời lão nạp tới giảng pháp an ủi, từ ấy đôi bên dần dần năng qua lại.”

Hoàng Tử Hà gật đầu thờ dãi: “Tôi nghe nói Tề phán quan cũng thường qua lại với đại sư.”

Mộc Thiện đại sư gật đầu: “A di đà Phật, Tề thí chủ nói năng dí dỏm, tươi cười hiền hòa, cũng thường tới chỗ lão nạp. Tiếc rằng tuổi còn trẻ đã qua đời, làm phủ Thành Đô thiếu mất một người tài...”

Chu Tử Tần xen vào: “Đại sư đúng là đại đức phổ độ chúng sinh, Vũ huynh hôm ấy định tự vẫn, cũng may nhờ đại sư dập tắt ý nghĩ quẩn ấy đi.”

Mộc Thiện đại sư tuy vẫn tươi cười, song ánh mắt lại đảo quanh: “Đúng thế, người phạm nào ai rũ bỏ được vạn trượng hồng trần. Vũ thí chủ muốn mượn cái chết để thoát khỏi phiền não, đúng là đem đó ngọn tre.”

Hoàng Tử Hà liền gặng: “Nói vậy là đại sư cũng biết chuyện phiền não của Vũ Tuyên ư?”

“Đương nhiên là biết. Vũ thí chủ thân là con nuôi Hoàng quận thú, song ai cũng biết Hoàng tiểu thư lại vì Vũ thí chủ mà đầu độc cả nhà. Vũ thí chủ căm hận bản thân, cho rằng chính mình đã hại chết cả nhà ân nhân, hổ thẹn vô cùng, bèn tự quy hết tội lỗi cho mình, tâm ma ăn sâu, nhất thời quá khích...”

“Tôi thấy Vũ huynh gần đây hay bị đau đầu, chẳng hay đó là tâm bệnh, hay là di chứng sau khi tự sát để lại?” Hoàng Tử Hà lại hỏi.

“Theo lão nạp thấy thì chắc là cả hai.”

Hoàng Tử Hà gật đầu: “Xin đại sư đừng trách tôi tò mò, nghe quân gia nhà họ Tề kể rằng, đại sư từng đến kinh thành du ngoạn, còn đem một con A Già Thập Niết về Thục tặng cho Tề phán quan?”

“Đúng thế, lão nạp vào kinh, tình cờ được quý nhân tặng cho, bèn đem về Thành Đô. Nào ngờ về sau đọc kinh sách mới biết giống cá này thích máu, không lành, e rằng không hợp với cửa Phật thanh tịnh, đang định phóng sinh thì Tề thí chủ đến chơi, thấy Tề thí chủ có vẻ thích nó, lão nạp đã nói rõ mọi chuyện, song Tề thí chủ chẳng để tâm, vẫn xin nó về. Ôi chao, e rằng chính lão nạp đã đem đến họa sát thân, làm hại Tề thí chủ rồi.”

“Đại sư cả nghĩ quá. Chẳng qua chỉ là một con cá, lấy đâu ra điềm gỡ? Lẽ nào đại sư không nghe nói Quý vương vẫn thường đem một con cá bên người ư? Cũng là giống A Già Thập Niết đấy.” Hoàng Tử Hà nói.

Nghe cô nhắc tới Quý vương, Mộc Thiện đại sư liền chấp tay niệm Phật: “A di đà Phật, Quý vương gia là thân ngàn vàng, được trời cao phù hộ, một con cá nhãi nhép đương nhiên đâu thể làm hại nổi.”

“Hơn nữa nghe nói con cá ấy của Tề phán quan mất rồi mà?”

Nét mặt Mộc Thiện đại sư thoáng đờ ra, nhưng lập tức cười đáp: “Không thẹn với lòng, chẳng ngại sóng gió, vật ngoại thân làm sao ảnh hưởng nổi? Chỉ cần giữ vững lòng mình thì dù có hay không có con cá, cũng có khác gì đâu.”

Thấy đại sư bắt đầu đánh trống lảng, Hoàng Tử Hà khăng khăng hỏi tiếp: “Tề phán quan thích con cá ấy như thế, chẳng biết có chăm sóc đúng cách hay không? Không rõ giờ nó ở đâu rồi? Tôi từng hỏi Vũ huynh chuyện này, song hình như huynh ấy không biết gì cả, trong nhà cũng không thấy. Quân gia Tề Phúc kể rằng, lão từng nghe Tề phán quan nói chuyện này với đại sư, chẳng hay có không?”

Khóe mắt sụp xuống của Mộc Thiện đại sư hơi rần rật, song giọng nói càng chậm rãi hơn: “Quả có chuyện này. Con cá ấy... bị Vũ thí chủ làm chết.”

Lần này đến lượt Chu Tử Tàn ngạc nhiên: “Nghe nói A Già Thập Niết sống rất dai, có thể thọ cả trăm tuổi. Vũ Tuyên vô duyên vô cớ, sao lại làm chết nó?”

“Có lẽ là lên con đầu đầu, không cần thận làm vỡ bể cá. Dù A Già Thập Niết sống dai mấy chẳng nữa, cũng không thể sống mà không có nước.”

Thấy đại sư đối đáp kín kẽ, không để lộ mảy may sơ hở, Hoàng Tử Hà đành gạt đầu: “Ra là thế... Về con cá này, đệ tử còn một chuyện muốn thỉnh giáo, mong đại sư chỉ bảo.”

Mộc Thiện đại sư tỏ vẻ đồng ý, cô mới hỏi: “Chẳng hay đại sư có thể kể cho chúng tôi nghe về nguồn gốc con A Già Thập Niết, đại sư có nó từ đâu, được ai biếu tặng hay không?”

“Chuyện này á à...” Mộc Thiện đại sư tần ngần hồi lâu mới gạt đầu đáp: “Từ sau khi lão nạp xuất gia, đã cắt đứt trần duyên, chẳng tham vàng bạc. Bởi thế lần trước vào kinh, Vương công công mới tặng lão nạp mấy cuốn kinh Huyền Trang pháp sư chép tay, và con A Già Thập Niết này. Nghe nói con cá này là do Long Nữ khi quý trước Phật Tổ, nhất thời lỡ đăng mà hóa thành, bẩm sinh đã có Phật tính. Lão nạp đem về Thành Đô, thấy Tề thí chủ ưa thích, nhờ lời xin mấy lần, cảm thấy mình là kẻ xuất gia, cũng chẳng cần nuôi làm gì, nên mới tặng cho.”

Bạn đang đọc truyện *Trâm Lii: Tình Lang Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Chương 18.3

Nhắc đến cá, Chu Tử Tàn sực nhớ ra, vội lấy chiếc vòng chạm đôi cá trong ngực áo đặt xuống bàn: “Đại sư, vật này...”

Chưa nói dứt câu, Mộc Thiện đại sư đã rút phắt tay lại, tựa hồ không dám chạm vào. Lão hoà thượng đã già, cử động chậm chạp, vậy mà lại rút tay về nhanh như thế, khiến Hoàng Tử Hà và Chu Tử Tàn đều giật mình, thẩn thẫn làm lạ.

Ngay bản thân Mộc Thiện đại sư cũng cảm thấy luống cuống, nhưng nhất thời không biết lấp liếm thế nào, đành lắp bắp hỏi: “Đây... đây là gì vậy?”

Hoàng Tử Hà cướp lời Chu Tử Tàn: “Đại sư từng thấy vật này rồi ư?”

Mộc Thiện đại sư chần chờ giây lát, tặc biệt phản ứng vừa rồi của mình không thể qua mắt người ta, đành đáp: “Phải, đây là vật của Tề thí chủ, lão nạp từng trông thấy.”

“Ồ? Thì ra đại sư cũng biết vật này ư?” Chu Tử Tàn liền nói, “Đây là vật chứng chúng tôi tìm được, lúc Tề phán quan còn sống, từng nói đồ vật của người chết thường không được sạch sẽ, còn khuyên chúng tôi nên đem tới chỗ đại sư để thanh tẩy. Hôm nay gặp được đại sư ở đây thì thật tiện quá.”

Mộc Thiện đại sư nhìn gãi, rồi lại nhìn chiếc vòng, tỏ vẻ ngập ngừng.

Hoàng Tử Hà hỏi: “Đại sư có thể thanh tẩy chiếc vòng này được không?”

Mộc Thiện đại sư lắc đầu: “Chiếc vòng này từng thuộc về tội phạm đầu độc cả nhà, là vật không lành, có thanh tẩy cũng vô ích. Chỉ bằng đem chôn cạnh mộ Hoàng quận thú phu nhân, cũng là một cách giải quyết tốt.”

Chu Tử Tàn còn đang ngỡ ngàng, Hoàng Tử Hà đã chậm rãi hỏi: “Thì ra đại sư đã biết vật này vốn của Hoàng Tử Hà? Là Tề phán quan kể với đại sư ư?”

Mộc Thiện đại sư do dự đáp: “Vừa rồi Chu bồ đầu nói là có liên quan đến vụ án này...”

“Ta nói là vụ tạt sất ở phố Tùng Hoa, chúng ta đang thắc mắc việc Tề phán quan mua chiếc vòng này...” Chu Tử Tàn ngờ ngàng hỏi, “Sao đại sư biết nó là của Hoàng Tử Hà? Lễ nào vụ án nhà Hoàng quận thú có liên quan tới nó ư?”

“Chuyện này...” Mộc Thiện đại sư cứng họng, nói không ra lời.

Hoàng Tử Hà nghiêm mặt: “Đại sư tuy là người trong cửa Phật, song người của nha môn đang tra án, mong đại sư thành thật trả lời cho chúng tôi mấy điểm nghi vấn này, bằng không, e rằng chúng tôi lại làm phiền, làm liên lụy cả đại sư cũng nên.”

Đôi mày chữ bát của Mộc Thiện đại sư càng cụp xuống thêm, vẻ mặt rầu rĩ: “Cũng phải... Lão nạp là người xuất gia, không nói dối đâu, xin hai vị cứ hỏi.”

Hoàng Tử Hà hỏi trước: “Chẳng hay đại sư trông thấy chiếc vòng này khi nào? Sao lại biết nó có liên quan đến gia đình Hoàng quận thú?”

“Đầu năm nay, khi Vũ thí chủ tạt sất, lão nạp đến Tề phủ thăm, khi Vũ thí chủ trông thấy chiếc vòng này đã phản ứng rất mạnh. Tề thí chủ kể với lão nạp rằng, đó là vật của Hoàng tiểu thư, Vũ Tuyên năm xưa chính tay tặng cho cô ấy, nên giờ trông thấy lại nghĩ tới chuyện xưa, phát điên phát cuồng, không

thể kiểm chế.”

“Cuối cùng Tề phán quan xử lý chiếc vòng ấy thế nào?”

“Chuyện đó lão nạp không rõ... Cũng chẳng rõ chiếc vòng này làm sao lại rơi vào tay Chu thiếu bồ đầu, rồi lại liên quan tới vụ án ở phố Tùng Hoa nữa.” Mộc Thiện đại sư nheo mắt ngắm nghía chiếc vòng, vẻ trầm tư, “Lão nạp nhớ được vật này vì nó chạm trở độc đáo thôi...”

Chưa dứt câu, chợt nghe “xoàng” một tiếng ở cửa. Ba người lập tức quay ra nhìn, thấy Vũ Tuyên đang đứng đó, bộ đồ trà đã rơi xuống đất vỡ tan tành, trà nóng còn bốc khói nghi ngút, song hắn chỉ dờ dẩn nhìn chăm chăm vào chiếc vòng, mặt xám như tro.

Hoàng Tử Hà chậm rãi đứng dậy.

Chu Tử Tần không hiểu đầu đuôi gì, bèn cầm chiếc vòng lên ngắm soi, rồi lại nhìn sang Vũ Tuyên: “Vũ huynh đang nhìn cái này ư?”

Miệng Vũ Tuyên mấp máy, song không thốt ra được một lời, rồi như vừa sức tỉnh, hắn ngồi thụp xuống vội vã nhặt mảnh chén vỡ dưới sàn.

Hoàng Tử Hà bước đến, ngồi xuống nhặt cùng, hỏi nhỏ: “Huỳnh sao thế?”

“Tự nhiên ta hơi chóng mặt.” Nói rồi, hắn cúi gằm mặt xuống, chỉ thấy hàng mi dày run run, như đôi cánh chuồn chuồn bị gió tạt gãy.

Hoàng Tử Hà từ từ quay lại, đưa mắt nhìn từ chiếc vòng trên tay Chu Tử Tần đến Mộc Thiện đại sư.

Hoà thượng cúi đầu lẩm nhẩm niệm kinh, gương mặt già nua đầy nếp nhăn, chỉ có đôi mắt bình thản không để lộ bất cứ thái độ gì là còn chút ánh sáng.

Sau khi uống hết ly trà, Mộc Thiện đại sư đứng dậy cáo từ.

Vũ Tuyên và Hoàng Tử Hà, Chu Tử Tần tiễn Mộc Thiện đại sư đến cửa rồi quay lại đại sảnh ngồi xuống. Cuối hạ nóng nực, ao nước ở giếng trời lại khá bé, chẳng làm mát được là bao, vừa mở nắp chén để khói trà bốc lên, Hoàng Tử Hà đã thấy quần áo lột ướt sũng mồ hôi.

Vũ Tuyên chìa cho cô cây quạt, cô bèn cầm lấy quạt liền tay. Chu Tử Tần miệng nói “tĩnh tâm tự mát”, song phát hiện ra không còn cây quạt nào nữa, đành nhăn nhó quạt mồ hôi, nhìn sang cô nài nỉ: “Sùng Cổ, cho ta mượn quạt một tí đi?”

Hoàng Tử Hà lắc đầu: “Không được, tôi đang hoá trang, nếu ra mồ hôi trôi mất lớp hoá trang thì gay.”

Chu Tử Tần bĩu môi: “Hừ, vương gia không hoá trang nữa rồi, Sùng Cổ là hoạn quan hầu cận còn hoá trang làm gì?”

Hoàng Tử Hà xoè quạt che mặt, bình thản đáp: “Ồ đây có người biết tôi.”

“Biết thì sao, đắt khách gặp người quen chẳng tốt ư...” Nói đến đó, Chu Tử Tần như vỡ lẽ, liền hỏi dồn: “Sùng Cổ mau khai thật đi, có phải công công nợ tiền ai ở đây, sợ bị tính cả lãi không?”

Hoàng Tử Hà đã quen với lối tư duy kỳ quặc của gã, nên chỉ chăm chăm quạt mát, chẳng buồn đếm xỉa.

Chu Tử Tần hậm hực nắm tay cô lại: “Này, năn nỉ ta đi, rồi ta trả tiền hộ cho?”

Hoàng Tử Hà giãy ra: “Nhiều lắm, công tử không trả nổi đâu.”

Chu Tử Tần trợn mắt: “Không thể nào, hèn chi công công phải bán thân vào làm nô tài... xem ra đành nhờ Quý vương trả hộ vậy.”

Hoàng Tử Hà cúi đầu phẩy quạt, tiện miệng đáp lấy lệ: “Phải phải, đời này tôi quyết định trông cậy vào vương gia thôi.”

Vũ Tuyên lặng lẽ đưa mắt nhìn cô, bàn tay vô thức siết chặt lấy ly trà, lộ cả gân xanh. Song cuối cùng, hắn chỉ cúi đầu nín thinh, rót thêm trà cho hai người.

Hoàng Tử Hà bung ly trà sóng sánh Vũ Tuyên rót, ngược lên nhìn hắn: “Mộc Thiện đại sư ở chùa Quảng Độ nhiều năm, nhưng trước đây tôi lại chẳng mấy để ý.”

Vũ Tuyên thản nhiên đáp: “Có lẽ là vì công công không tin thần Phật.”

Hắn còn nhớ, mẹ cô trước đây cứ mong một ngày rằm lại tới ngôi chùa gần phủ quận thú thấp hương lễ Phật, song cô không bao giờ đi theo, hướng hồ chùa Quảng Độ ở tít trên núi Minh Nguyệt ngoài ngoại ô, lại càng ít đến.

Hoàng Tử Hà gật đầu, nghe hắn nói tiếp: “Mộc Thiệp đại sư trước đây thường vân du khắp nơi, không mấy khi ở chùa Quảng Độ, sau vụ việc của Phạm Nguyên Long con trai Phạm tiết độ mới vang danh. Bây giờ Sùng Cổ đã rời Thành Đô.”

Chu Tử Tần ngồi bên nghe hai người nói chuyện, sức vỡ lẽ: “Ta... Ta biết rồi nhé!”

Hoàng Tử Hà quay sang gã, nhướn mày: “Biết gì?”

“Sùng Cỗ, thì ra... thì ra công công...” Chu Tử Tàn trố cô, miệng tròn vo, mắt tròn xoe.

Hoàng Tử Hà ngỡ gã đã đoán ra thân phận mình, cũng hơi ngạc nhiên: “Tôi làm sao?”

“Hai người không lừa được ta đâu! Linh cảm của ta nhạy lắm!” Chu Tử Tàn nghiêm mặt nói rành rọt rùng rợn: “Ta phát hiện ra rồi! Thì ra Dương Sùng Cỗ công công quen thân với Vũ Tuyên như thế! Món nợ của công công, hẳn là nợ Vũ huynh rồi!”

Hoàng Tử Hà chống trán thờ dài ngao ngán: “Tử Tàn quả là nhạy bén!”

Cô nợ Vũ Tuyên hay Vũ Tuyên nợ cô, hình như đều có lý cả. Xét về điểm này thì Chu Tử Tàn đúng.

Chu Tử Tàn đắc ý vỗ ngực nhìn cô: “Thấy chưa? Chuyện gì ta cũng biết hết!”

Hoàng Tử Hà bất giác quơ quạt che miệng phì cười.

Vũ Tuyên lặng lẽ nhìn ra ao sùng, chẳng nói chẳng rằng.

Hoàng Tử Hà ngoái lại nhìn gương mặt nghiêng của hắn, đường nét thanh tú đến mức gần như không giống người phàm, đẹp đẽ mà thân thuộc.

Lòng thoáng xao động, cô cup mắt gọi khẽ: “Vũ Tuyên...”

Hắn hơi khựng lại, rồi ngoái đầu nhìn cô.

Hoàng Tử Hà hỏi: “Mộc Thiện đại sư nói ngày mai khởi hành, huynh có biết đại sư đi đâu không?”

“Đến Trường An.”

Hoàng Tử Hà bất giác ghé lại hỏi nhỏ: “Làm gì vậy?”

“Nghe nói có người bạn cũ tinh thần hoang mang bất định, nên đại sư tới khuyên nhủ.”

“Mộc Thiện đại sư đã từng ấy tuổi mà còn lặn lội ngàn dặm tới tận kinh thành, xem ra bạn cũ này không phải người thường.”

Nghe cô nói vậy, Vũ Tuyên gật đầu: “Ta không hứng thú với người đại sư gặp gỡ nên không hỏi kỹ. Nếu Sùng Cỗ cần biết, ngày mai ta đi tiền sẽ hỏi cho.”

“Ừm, phiền huynh vậy.” Hoàng Tử Hà lại bùng ly trà quay sang Chu Tử Tàn: “Hôm nay chúng ta tới đây, vẫn là vì vụ của Tề Đằng. Nhưng tôi chẳng có gì để hỏi cả, Tử Tàn có hỏi gì không?”

“Dĩ nhiên là có!” Chu Tử Tàn nghiêm túc rút một cuốn sổ trong ngực áo, lật ra hỏi lần lượt từng câu: “Thứ nhất, chúng tôi tìm được thủ bút của Chung Hội tại nhà họ Tề, Vũ huynh xem có phải đây là bức huynh từng thấy ở nhà Ôn Dương không?”

Vũ Tuyên đón lấy tờ giấy Chu Tử Tàn đưa nhìn qua rồi gật đầu xác nhận: “Chính là nó.”

“Huynh khẳng định chứ?”

“Ừm, bấy giờ tôi nói thủ bút này là giả, Ôn Dương còn làm bộ định xé bỏ, nhưng sau cùng lại thôi, bỏ đầu xem...” Hắn trỏ một vết rách nhỏ: “Vẫn còn dấu vết đây.”

Chu Tử Tàn gật đầu, đánh một dấu chéo sau câu hỏi đầu tiên, rồi nhìn xuống câu thứ hai: “Hoàng Tử Hà là người thế nào, huynh hãy miêu tả rõ một chút.”

Mí mắt Hoàng Tử Hà rần rật, cô bất giác giơ tay bưng lấy quai hàm, như bị đau răng.

Vũ Tuyên đang ngẩn ngơ nghĩ ngợi, thấy Chu Tử Tàn thỉnh thoảng hỏi câu này thì ngớ ra vì ngạc nhiên, hoang mang hỏi lại: “Gì cơ?”

“Ừm, thì là... Ta nghe nói trước đây huynh ở phủ quận thú, rất thân thiết với Hoàng Tử Hà... nên muốn hỏi huynh vài việc về cô ấy, bởi, bởi...” Chu Tử Tàn ngượng ngập nắm lấy dải tai, lúng túng tiếp: “Ta rất ngưỡng mộ Hoàng Tử Hà.”

Hoàng Tử Hà ngẩn ngẩn quay đi, đứng dậy ra ao ngắm hoa sùng. Vũ Tuyên chăm chú nhìn theo, đắm đắm ngắm bóng cô bên bờ nước hồ lâu, rồi chậm rãi trả lời: “Cô ấy... có phần giống Dương công công.”

Chu Tử Tàn gật đầu: “Phải, hai người đều rất giỏi phá án, không ai kém ai!”

Vũ Tuyên chẳng biết phải nói tiếp thế nào, đành mím môi lặng thinh.

Chu Tử Tàn ngược cặp mắt long lanh nhìn hắn, vừa nài nỉ vừa trông đợi, chỉ thiếu điều chưa vẫy đuôi.

Hoàng Tử Hà ngồi xuống bờ ao, vươn tay sờ đóa hoa súng e ấp chớm hé, những cánh hoa tím biếc khẽ chạm vào bàn tay trắng muốt của cô, rực lên dưới nắng, khiến mắt cô bất giác mờ đi, không sao trông rõ.

Ngoái lại, bắt gặp hán đang chăm chú nhìn mình, cô bèn buông đóa hoa ra đứng dậy: “Tử Tàn đã không còn hỏi gì thì chúng ta về thôi.”

Chu Tử Tàn bủi môi, tỏ vẻ lưu luyến: “Ồ đây trà thơm hoa đẹp, ngồi thêm lúc nữa cũng được mà.”

Hoàng Tử Hà lắc đầu: “Vậy tôi về trước.”

Chu Tử Tàn bất đắc dĩ đứng dậy theo, miệng vẫn chưa thôi phàn nàn: “Về ngồi ở nhà môn có gì hay đâu...”

Vũ Tuyên đứng dậy, lúc đi đến bờ ao, hán chợt dừng bước gọi khẽ: “Dương công công...”

Hoàng Tử Hà ngoảnh lại, đợi hán nói tiếp.

Song Vũ Tuyên chỉ lặng lẽ nhìn cô, thật lâu sau mới gượng cười: “Để tôi tiễn công công.”

Hoàng Tử Hà im lặng nhìn nam tử tuấn tú đã chiếu sáng bừng cả thời thiếu nữ của mình, gắng nén xao động trong lòng, mỉm cười với hán: “Khỏi cần, cáo từ ở đây thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Trâm Lii: Tình Lang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Chương 19: Đôi Cá Trong Veo

Trở vào thành, vừa đến con phố có phủ tiết độ sứ, họ đã thấy quân Tây Xuyên dàn hàng nghiêm chỉnh, hộ tống Lý Thư Bạch và Phạm Ứng Tích đi đến.

Hoàng Tử Hà và Chu Tử Tàn vội tranh sang bên đường.

Lý Thư Bạch đang trò chuyện với Phạm Ứng Tích, thoáng trông thấy cô, còn chưa kịp phản ứng thì Dịch Ác đã lao ra khỏi hàng ngũ, chạy về phía Na Phát Sa, hi lên khe khẽ rồi cọ cọ vào cổ nó.

Hai người vì thế cũng gần nhau đến nỗi nghe được cả hơi thở của người kia.

Y mỉm cười cúi đầu nhìn cô, lúc đi lướt qua nhau bèn hạ giọng hỏi: “Hôm nay có thu hoạch gì không?”

Hoàng Tử Hà ngước lên nhìn y, khẽ gật đầu: “Còn vài tình tiết nữa, đợi tra xét rõ ràng thì có thể kết thúc vụ án được rồi.”

Vương Uân cũng có mặt trong đội hình phía sau, thấy hai người đi sát lại gần nhau song không nghe rõ họ nói gì, đành ngoảnh mặt đi nhìn mấy lá cờ bay phấp phật trong gió.

Chu Tử Tàn đang ghim cương đi phía sau Hoàng Tử Hà nghe được câu này thì suýt rớt cả hàm dưới, vội tóm lấy dây cương Na Phát Sa, kéo cô quay lại đối diện với mình, cuống quýt hỏi toáng lên: “Gì cơ gì cơ? Vụ án chỉ còn mắc vài tình tiết nữa thôi á? Thế là thế nào? Rốt cuộc là làm sao? Công công mau giải thích cho ta đi!”

Đang lúc hấp tấp gắng hỏi, hán phun cả nước bọt vào mặt Hoàng Tử Hà, khiến cô phải giơ tay che mặt đáp: “Chưa chưa, tôi bảo rồi mà, mọi thứ sẵn sàng, chỉ thiếu gió Đông. Còn một vài việc có tính quyết định vẫn phải trông vào Chu thiếu bô đầu đây, công tử chính là trụ cột của chúng tôi trong lúc mấu chốt đây...”

Chu Tử Tàn nghe thế thì như mở cờ trong bụng, vỗ ngực bồm bộp: “Cứ việc! Thân là tổng bô đầu quận Thục, bất kể hai vị nhờ việc gì, ta cũng không từ chối!”

“Thế thì tốt, hai ta đến phủ quận thú xem lại hiện trường vụ án đi, tôi muốn tìm hung khí.”

Chu Tử Tàn tròn mắt: “Sùng Cổ vẫn chưa nán lòng ư? Hiện trường đã bị chúng ta quân thảo giẫm đạp đến trũng xuống cả thước rồi, mấy chục người ngày ngày sục sạo còn chưa thấy, công công dám chắc mình tìm thấy được à?”

Hoàng Tử Hà không đáp, chỉ kéo cương ngựa, đứng từ xa hành lễ với bọn Phạm Ứng Tích đằng sau, rồi đi thẳng về phía phủ quận thú, ném lại một câu: “Công tử không tin à?”

“Tin chứ! Dưới gầm trời này, người ta tin nhất là Hoàng Tử Hà, thứ hai là Sùng Cổ đấy!” Chu Tử Tàn cười hi hi ra roi thúc ngựa, giục Tiểu Hà bám theo.

Lý Thư Bạch quay sang bảo Phạm Ứng Tích bấy giờ đã đi đến: “Phạm tướng quân, ta muốn tới phủ quận thú một chuyến, tướng quân cứ về phủ trước đi.”

“Vâng, cung tiễn vương gia!” Phạm Ứng Tích vội hành lễ, đám người đằng sau cũng hành lễ theo.

“Hôm nay ở bãi huấn luyện, bản vương đã gặp được Tiết độ sứ các trấn cùng sĩ tốt các đội thuộc quân Tây Xuyên, cũng chọn được mấy người làm thị vệ rồi.”

Dọc đường đến phủ quận thú, Lý Thư Bạch kể với cô.

Hoàng Tử Hà gật đầu, nhìn sang Trương Hàng Anh.

Trương Hàng Anh lộ vẻ sợ hãi, còn đang nom nóp thì nghe Quý vương nói: “Hàng Anh vẫn sẽ ở lại bên cạnh ta. Giờ Cảnh Hữu, Cảnh Dục đều đã qua đời, bọn Cảnh Dật lại chưa đến, ta chẳng còn kẻ nào quen tay quen việc bên cạnh cả.”

Trương Hàng Anh thờ phào, vội thúc ngựa theo sát Lý Thư Bạch.

Hoàng Tử Hà lặng lẽ đi theo, không nói nửa lời. Chẳng hiểu sao, lòng cô bỗng thấy xót xa vô hạn, niềm cảm khái cứ trào dâng không sao nén nổi.

Đúng như lời Chu Tử Tần, hiện trường vụ án Tề Đằng đã bị càn quét đến mức như trống xuống một tấc.

Trên bình đài lát đá xanh, cỏ dại đã bị nhổ sạch, hoa cũng bị giày xéo đến nỗi không còn nổi một cánh nguyên vẹn, hồ bị rút cạn nước, vết sạch bùn rác, rùng cây trụ chống nhà thủy tạ cũng bị nạo sạch.

Không có hung khí, quả thật không có.

Hai bồ khoái phụng lệnh ở lại tìm kiếm khổ không kẻ xiết, ngồi gục đầu như hai con gà chọi bị thua. Lúc chạy đến tham kiến Quý vương, họ vẫn không giấu nổi vẻ rầu rĩ: “Xin vương gia thứ cho bọn tiểu nhân bất tài... Mấy hôm nay chúng tiểu nhân gần như lật cả chỗ này lên mà vẫn không tìm thấy.”

“Đừng nói là hung khí bề rộng một tấc, dù chỉ là một cây kim độc, thì cũng phải thấy rồi mới đúng.”

Thấy hai bồ khoái dãi nắng tìm hung khí, kẻ nào kẻ nấy mồ hôi đầm đìa, lưng áo ướt sũng, Lý Thư Bạch cũng chẳng nổi trách, chỉ nói: “Việc này liên quan đến phủ tiết độ và phủ quận thú, hai người vất vả như vậy, kẻ như cũng đổ công đổ sức rồi. Bản vương hôm nay chỉ tới đây xem xét chút thôi, có việc gì các người cứ bẩm với Chu bồ đầu và Dương công công là được.”

Hai gã vâng dạ rồi rít, rồi ù rũ đi đến chỗ Chu Tử Tần.

Trông thấy A Trác, bồ khoái nhỏ tuổi nhất, thân hình cũng thấp bé nhất đứng cạnh mình, cúi gầm mặt, Chu Tử Tần bèn giơ tay vò đầu A Trác, rồi quay sang bảo Hoàng Tử Hà: “Này Sùng Cổ, có thật là tìm được không? Nhanh nhanh lên đi, công công nhìn mà xem, hai tên này nóng lòng đến nỗi sắp bứt trụi cả tóc rồi!”

Hoàng Tử Hà vẩy tay ra hiệu cho Chu Tử Tần theo mình đi men bụi cỏ đến sát mép nước rồi ngoái lại nhìn về phía thủy tạ hỏi: “Bức màn sa kia của lệnh muội đâu rồi?”

Chu Tử Tần huơ tay ra dấu, chỉ vào một chỗ gần bụi cây: “Ở đây này.”

“Ừm.” Hoàng Tử Hà đi quanh chỗ đó một vòng, rồi cúi xuống sầm soi mặt đất.

Chu Tử Tần theo sau, thấy cô giẫm lên đá xanh mà đi thì ngơ ngác hỏi: “Sùng Cổ phát hiện được gì rồi ư?”

“Phát hiện được... hai con ruồi.” Hoàng Tử Hà trả xuống đất.

Chu Tử Tần nhìn theo tay cô, quả nhiên thấy hai con ruồi đang bâu lại bên kẽ hở của hai viên đá, bèn thắc mắc: “Ruồi thì sao cơ?”

Lý Thư Bạch đứng cách đó không xa, nghe gã hỏi bèn giải thích: “Tử Tần chẳng nghe câu tục ngữ, thốt có tanh tào ruồi mới đến ư?”

Chu Tử Tần càng thêm bối rối, hết há miệng chớp mắt, hồi lâu mới quay sang nhìn Hoàng Tử Hà.

Dưới ánh nắng, Hoàng Tử Hà đứng dậy khoan khoái thở hắt ra, nhìn bóng mình đổ dài trên mặt đất, thốt lên: “Xong rồi, vụ Phó Tân Nguyên đã kết thúc.”

“...” Chu Tử Tần lại cảm thấy bản thân là kẻ tội nghiệp nhất trên đời. Lần nào gã cũng cùng Hoàng Tử Hà chạy đôn chạy đáo, cùng nhau nghiệm thi, cùng xem vật chứng, vậy mà khi có kết quả, lại luôn là người cuối cùng được biết?

Lòng đầy ai oán, gã quay sang hỏi Lý Thư Bạch: “Có phải vương gia cũng biết rồi không?”

Lý Thư Bạch thuận miệng đáp: “Biết được đại khái, song còn vài điểm chưa rõ, phải chờ Sùng Cổ giải thích.”

Chu Tử Tần liền ngồi thụp xuống đất, nhìn hai con ruồi, rồi lại nhìn sang hai người, uất ức gào lên: “Rõ ràng là coi thường tôi! Lúc nào cũng gạt tôi ra ngoài, sau này tôi không đi cùng hai người nữa!”

Hoàng Tử Hà vội xoa dịu: “Đâu có đâu có! Manh mối quan trọng vẫn còn nằm trong tay công tử, phải đợi công tử ra tay mới phá giải được mọi chuyện mà!”

Chu Tử Tần ngược nhìn trời, làm bộ bắc bậc kiêu kỳ: “Muốn gỡ tác đệ nhất thiên hạ là ta ra tay ư? Công công tưởng ai cũng vui được ta à? Trừ khi...”

Hoàng Tử Hà vội ghé sát lại: “Xin Chu thiếu bô đầu sai bảo!”

“Trừ khi công công giải thích hết mọi chuyện cho ta rõ, ngay ở đây!” Chu Tử Tần bữu môi, bắt đầu hạch sách.

Hoàng Tử Hà đành cười hùa theo: “Dào ôi, được rồi, để tôi gợi ý nhé. Mấu chốt của vụ này, nằm ở hai chữ ‘thời cơ’.”

“Thời cơ?”

“Đúng thế, trong lúc Công Tôn đại nương múa, tất cả mọi người ở đó ai có thể nắm bắt thời cơ vòng ra phía sau giết người nào?”

Chu Tử Tần trầm tư: “Việc này... Mọi người ở đó hình như chẳng ai có thể...”

“Công tử nghĩ kỹ lại xem? Nhớ lại khẩu cung của họ cùng tình cảnh lúc đó. Thật ra có một người hoàn toàn có thể lên ra sau, trước ánh mắt của tất cả mọi người. Người khác không có cách, song kẻ ấy lại nghĩ được cách.”

Chu Tử Tần ôm đầu, vắt óc suy nghĩ: “Rốt cuộc kẻ nào có thể xuống tay giết người trước bấy nhiêu con mắt nhỉ? Khẩu cung của mọi người ở đó dường như không có vấn đề gì cả, ai lại có cơ hội...”

Thấy Chu Tử Tần vắt kiệt trí óc quá khổ sở, Lý Thục Bạch đành xuống nước nói giúp cho hắn: “Sùng Cổ đừng làm khó Tử Tần nữa, về mặt này Tử Tần không thạo, song ta biết có một việc, Tử Tần nhất định là thiên hạ vô song, không ai bì kịp.”

“Chính là tay nghề khám nghiệm!” Chu Tử Tần giờ ngón cái trở vào mũi, ưỡn ngực khoe khoang.

Hoàng Tử Hà gật đầu tán thưởng cho họ Chu vui lòng, thấy gã cười tít mắt mới chỉ chỉ vào ngực áo: “Vụ án này còn một điểm mấu chốt, có lẽ liên quan đến chiếc vòng công tử đang giữ.”

Chu Tử Tần ngẩng người, vội móc chiếc vòng trong áo ra đưa cho cô.

“Trừ thời điểm gây án, thì vụ này còn một mấu chốt quan trọng nữa là nguồn gốc của chất độc.” Hoàng Tử Hà giờ tay nhận lấy rồi nghiêm mặt chậm rãi nói tiếp: “Hai vụ án trầm độc hại chết người đều có chiếc vòng này xuất hiện, chẳng biết có phải tình cờ hay không?”

Nói rồi, cô chăm chú quan sát chiếc vòng trong tay. Biết bao lần cô đã miết ngón tay vuốt ve hai con cá ngậm đuôi nhau chạm bằng ngọc ấy, đến nỗi thuộc lòng từng đường nét như lòng bàn tay, tựa hồ chỉ cần cô chạm nhẹ, những đường nét ấy sẽ lan dài ra đến chỉ tay cô, lặn vào trong số mệnh của cô.

Cô giờ vòng lên soi ra nắng nhìn cho rõ, chất ngọc chạm rồng, dưới ánh nắng càng lung linh đẹp mắt. Trên đầu hai con cá khắc một hàng chữ.

Vạn mộc chi trường, hà phương vi hà.

Nét chữ của Vũ Tuyên. Nhìn hàng chữ hấn chính tay khắc từng nét một, cô bỗng mở to mắt.

Một luồng sáng sắc lạnh thỉnh thoảng bồng trướng đầu cô, khiến cô sực nghĩ đến một khả năng vô cùng đáng sợ.

Vàng dương đã ngả về Tây, ráng chiều nhuộm màu máu đỏ. Tịch dương đỏ như máu thấm qua những lỗ rỗng bằng mũi kim, bằng hạt vừng, bằng hạt gạo trên thân vòng, lấp lánh ánh lên mặt cô, xoáy vào mắt cô.

Chất ngọc trắng nhợt, trong suốt nên cái bóng lơ mờ kia cũng như có như không.

Hoàng Tử Hà chỉ thấy đầu ong lên, thế giới trước mắt nhòa đi thành lớp lớp bóng hình, biến ảo không ngừng, hợp rồi lại phân, phân rồi lại hợp, chập chờn mờ mịt.

Thứ gì đó sắc nhọn trong tim vuron ra, từng sợi chọc thẳng vào lồng ngực, khiến cô đau đến nghẹt thở, chỉ biết siết chặt lấy chiếc vòng, cố kéo nó rời khỏi tầm mắt mình.

Chu Tử Tần kinh ngạc mấp máy môi hỏi gì đó. Song Hoàng Tử Hà không nghe thấy gì cả. Trước mắt cô đỏ lờ màu máu, ấy chính là màu của ráng chiều hôm cô gặp Vũ Tuyên lần đầu, cũng như ráng chiều ngay lúc này, nhuộm đỏ đất trời, cả thế giới dường như chỉ còn một màu đỏ, vạn vật chỉ thấy lơ mờ đường nét, méo mó chập chờn trước mắt cô.

Đau đớn và uất ức, cay đắng và nhẫn nhục vẫn đè nặng lòng Hoàng Tử Hà hơn nửa năm nay, giờ bỗng ứa ra như vỡ đê Hoàng Hà, nỗi đau không sao kìm nén nổi lập tức nhấn chìm cô, khiến cả người cô run lên bần bật.

Thì ra... là thế.

Cái chết của cả nhà cô, khúc ngoặt quan trọng trong đời cô, tất cả mọi thứ cô bất chấp danh tiết, bất chấp thân phận trả giá, thì ra đã bị người ta gạt bỏ như thế.

Cô nắm lấy tay Chu Tử Tần, thờ hồn hèn, song không cách nào thốt nổi một chữ.

Thấy mặt cô xám ngoét, cả người run lên lấy bầy, Chu Tử Tần lo lắng hỏi: “Sùng Cổ... không sao chứ?”

Chưa nói dứt câu, Lý Thư Bạch đứng phía sau đã dang tay ra, ôm lấy Hoàng Tử Hà đang run bần bật, gần như ngất xỉu, để cô tựa vào cánh tay mình, khỏi ngã ngối xuống đất.

Hai tay cô hoang mang giơ lên như muốn nắm bắt thứ gì đó, chẳng khác nào đôi cánh chim bay mỏi trời đã ngã chiều vẫn chưa tìm được chốn dừng chân. Cánh tay Lý Thư Bạch đang vòng qua vai Hoàng Tử Hà cũng xuôi xuống theo tay cô, nắm chặt lấy bàn tay, mười ngón đan nhau.

Hơi ấm từ y thấm qua lớp áo mỏng trên mình, áp lên da cô, khiến tâm trí cô đang rối bời cũng hơi bình tĩnh lại.

Y ôm lấy cô, thì thầm vào tai: “Đừng sợ... Người đã trải qua chuyện kinh khủng nhất trên đời rồi, còn gì đáng sợ nữa đâu?”

Tai cô đang ù đặc, chỉ nghe thấy tiếng máu trong mình sôi lên ừng ực, song giọng nói dịu dàng của y văng vẳng bên tai, như một sợi dây ném xuống cho kẻ đang chới vơi giữa dòng, cô vội tóm ngay lấy, mặc cho tâm trí trống rỗng, không cảm không nghĩ được gì, cô vẫn biết mình đã được cứu, nhất quyết không chịu buông tay.

Biết y đang ở ngay phía sau, biết y sẽ che chở cho mình, cô bèn buông xuôi tất cả, không nghĩ ngợi gì nữa, chỉ lặng lẽ dựa vào y. Bởi cô biết, người này có thể cho mình tất cả sức mạnh, dầu trời sập xuống cũng có thể thay cô chống lên.

Lý Thư Bạch đỡ cô đi vào nhà thủy tạ ngồi.

Chu Tử Tần ngờ ngác không hiểu sao Hoàng Tử Hà bỗng đứng lại thành ra như vậy, nhìn gương mặt cắt không ra giọt máu của cô, gã lắp bắp hỏi: “Cái... cái vòng đó quan trọng lắm à?”

Hoàng Tử Hà gật gật rồi ôm đầu không nói gì.

Lý Thư Bạch ngồi bên cạnh giải thích: “Ta nghĩ, có lẽ Sùng Cổ nghi ngờ chiếc vòng này đã bị người ta hạ độc.”

Sực nhớ Hoàng Tử Hà từng nhắc đến, Chu Tử Tần nói ngay: “Là chuyện này ư, Sùng Cổ đã nói với ta một lần rồi. Nhưng lần trước chúng tôi đã thử lên Phú Quý, có vẻ không có độc. Huống hồ Phó Tân Nguyên đeo chiếc vòng bấy lâu, nếu trên vòng có độc thì sao đến gần đây mới trúng?”

Hoàng Tử Hà giơ tay nắm tay áo Chu Tử Tần, khàn khàn nặn ra từng tiếng: “Công tử... đưa cho ta”

Bạn đang đọc truyện *Trâm Lii: Tình Lang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Chương 19.2

Chu Tử Tần gật đầu lia lịa, đưa ngay chiếc vòng cho cô, về nghi hoặc.

Hoàng Tử Hà run rẩy đón lấy, vuốt ve hai con cá ngậm đuôi nhau quẩn quýt.

Thật lâu, cô mới lặng lẽ giơ vòng lên, khều móng tay vào trong rồi bôi lên cổ tay trái. Ánh mặt trời chiếu lên chiếc vòng trong suốt, long lanh lưu chuyển. Hai con cá như sống lại, khẽ cựa quậy trên cổ tay cô.

Chu Tử Tần ngẩng ra ngấm cổ tay trắng muốt như rực lên dưới ánh dương của cô, chẳng hiểu sao lại thấy căng thẳng, lúng túng hỏi: “Chẳng phải Sùng Cổ nói chiếc vòng này có thể có độc ư?”

Hoàng Tử Hà cúi đầu, dùng tay phải xoay chiếc vòng, ngực khẽ phập phồng, nhưng không nói năng gì.

Lý Thư Bạch đứng dậy đáp thay: “Yên tâm, tay Sùng Cổ không có vết thương, dù là chất độc gì cũng không thấm vào được, phải không nào?”

Chu Tử Tần gật đầu, nhưng vẫn cảm thấy có gì đó không ổn.

Hoàng Tử Hà và Lý Thư Bạch chẳng nói chẳng rằng, xăm xăm đi thẳng ra ngoài. Chu Tử Tần thoáng ngó ra rồi cũng chạy theo hỏi: “Hai người đi đâu

thế?”

Lý Thư Bạch ngóai lại: “Từ Tần đến hoa sảnh đợi chúng ta một lát.”

Chu Từ Tần vâng dạ, song vẫn cẩn thận hỏi lại: “Có cần tìm thầy thuốc đến khám cho Sùng Cổ không?”

Lý Thư Bạch lắc đầu: “Người đi châu bị kiểm nghiệm cái vòng này. Việc của Sùng Cổ cứ để ta lo.”

Nhà bếp phủ quận thú nằm ở góc Tây Nam, ngay sát nha môn, cách hoa sảnh đặt bàn ăn không xa.

Lúc Lý Thư Bạch và Hoàng Từ Hà xuống bếp thì bữa trưa đã qua, bữa tối lại quá sớm, mấy bà già và người giúp việc đang ngồi bóc gương sen và củ ấu, rôm rả tán gẫu. Thấy họ đến, Lộ Đại Nương cai quản nhà bếp vội đứng dậy hỏi: “Hai vị có muốn dùng điểm tâm không?”

Thấy Hoàng Từ Hà im lặng, Lý Thư Bạch đành hỏi thay: “Có canh móng dê không?”

“Thưa, không có canh móng dê, nhưng hôm nay có canh hạ sen.”

“Vậy cho ta một bát cạnh hạt sen.” Nói rồi, y quay sang nhìn Hoàng Từ Hà.

Cô bước vào bếp, chọn một chiếc bát tô to như lúc trước, chính tay rửa qua rồi đặt lên bệ bếp.

Tuy cô là con nhà quan, song từ năm mười hai tuổi đã cải trang nam nhi theo cha ra ngoài tra án, thường ở chung với đám bồ khoái nha dịch nên cử chỉ cũng chẳng e lệ rụt rè như con gái khuê các, mấy chuyện rửa bát rửa chén lại càng thành thạo.

Mức đầy tô canh, cô định giờ hai tay bung, nghĩ ngợi thế nào lại xấn tay áo lên hết như lúc trước, rồi mới bung lên.

Bát tô làm bùng xúr men xanh Việt, xanh biếc màu núi. Vì quá to nên hai bên có hai cái tai, cô bùng tô bằng hai tay, thông thả ra khỏi bếp, đi về phía hoa sảnh.

Con đường quen thuộc biết bao.

Ra khỏi nhà bếp, băng qua gốc tỳ bà trước sân, qua cánh cửa nhỏ đã nứt, trước mắt là hành lang dài dằng dặc lát đá xanh đã mòn vẹt dưới chân người.

Cô men theo hành lang mà đi, cũng như lúc ấy.

Lúc ấy cô đang bực bội nên cứ xầm xầm bệ tô canh to sóng ánh. A hoàn Mi Vu hót hải chạy theo sau nài nỉ: “Đề em bung cho, tiểu thư bung thế nặng quá!” saong cô mặc kệ Mi Vu, cứ thế đi thẳng. Cánh tay giờ mãi cũng mỏi nhừ, cô bèn nắm lấy hai cái tai, hạ hai tay xuống. Chiếc vòng ngọc theo cổ tay từ từ trượt xuống, chạm vào thành tô canh đánh “keng”, như bằng tan ngọc vỡ.

Tiếng “keng” ấy, hôm nay lại vang lên, không sai một mảy, tựa hồ ngày ấy đang tái hiện.

Cô bùng tô canh cúi đầu lặng lẽ đếm bước.

Lý Thư Bạch đi phía sau, cùng cô đến hoa sảnh, nơi cả nhà cô trước đây quây quần đầm ấm dùng cơm.

Canh hạt sen vừa mức ra hẵng còn bốc khói nghi ngút. Hơi nước đọng trên đôi mi cúi thấp, thấm ướt mắt cô.

Nhớ lại ngày hè năm mười bốn tuổi ấy, chuồn chuồn bay thấp, sen hồng vừa đơm. Giữa bóng tà dương như máu phủ ngập trời đất, cô trông thấy ánh mắt hần nhìn mình, dịu dàng mà trong vắt, không giống như nhìn mộ cô bé, mà như đang nhìn một người mình sẽ che chở cả đời.

Lúc ấy một đứa bé mồ côi cha mẹ đến cô nhi viện, hần rom rớm nước mắt nói, A Hà, có lẽ ta là kẻ hiểu rõ nỗi đau này nhất. Nỗi đau đón ằng ặng trong mắt hần, phải đến khi cả nhà qua đời, cô mới hiểu được.

Hai người họ ngồi quay lưng vào nhau, cách nhau nửa thước, dưới hành lang đầy dây leo đầu thu. Hần lật từng trang sách chăm chú đọc, cô mài miết bóc từng hạt sen. Thỉnh thoảng được cái gương sen ngọt mát, cô lại bóc một hạt đưa cho, hần chỉ lặng lẽ ăn, không nói câu nào. Cô tức tối ngắt một đoạn dây leo quật vào đầu hần. Hần ngờ ngang ôm đầu nhìn cô, đầy ngạc nhiên.

Đêm hôm trước hần dọn đi thì tảng sáng hôm sau trời đổ tuyết. Cô dậy sớm định sang tìm hần, nào ngờ vừa mở cửa đã thấy hần đứng ngay ngoài thềm, mái hiên không che xuê, tuyết rụng đầy đầu hần, cả người lạnh cứng. Tuyết bám trên vai hần tan đi, rồi lại kết lại thành băng, khiến bờ vai đông cứng lại. Hần dờ dãn nhìn cô phủ tuyết trên người, hần mới dám nhìn cô, thì thảo thật khê, khê đến nỗi cơ hồ không nghe rõ, ta chẳng còn cách nào cả, rồi khỏi phủ quận thú, ta không biết... phải làm sao nữa.

Phải làm sao? Phải làm sao? Làm sao đây...

Thân hình cô bắt đầu run lên.

Cuối cùng cô cũng đi hết con đường, đến được hoa sảnh, đặt tô xuống bàn.

Chu Từ Tàn đã đợi sẵn, đang muốn hỏi cô bao nhiêu chuyện, song thấy Lý Thư Bạch đi phía sau, lại thấy vẻ mặt cô nặng nề căng thẳng, bèn đứng ngẩn bên bàn, không bước đến quây rầy nữa.

Lý Thư Bạch bưng một chồng bát con đã rửa sạch, lần lượt bày ra từng chiếc ra bàn.

Hoàng Từ Hà lặng lẽ hít sâu một hơi, xắn lại tay áo cho thật gọn, bắt đầu múc canh ra.

Tay trái cô cầm bát gio trên tô canh nghỉ ngơi, tay phải dùng muôi gỗ múc canh, mỗi khi múc xong một bát lại bỏ muôi gỗ vào tô canh, hai tay đặt bát xuống, rồi lại cầm chiếc bát tiếp theo lên múc canh vào...

Mặt cô xám ngoét như tro tàn, cả người run lẩy bẩy không thể kìm nén, ánh mắt ngập tràn đau đớn. Song dù vậy, cô vẫn cố chấp lê từng bước đến cái kết quả mà mình sợ nhất, bi ai khôn xiết, tuyệt vọng khôn tả, cũng kiên quyết khôn cùng.

Lý Thư Bạch khẽ đặt tay lên vai cô. Thân hình cô đang run rẩy, nhưng vẫn cảm giác được bàn tay y đặt lên vai mình, sức mạnh từ tay y truyền sang vai cô, đồng thời cũng truyền cho cô vô vàn dũng khí, giữ vững thân hình yếu ớt mảnh mai của cô.

Y cúi đầu, ghé tai cô nói nhỏ: “Đừng sợ, có ta đây rồi.”

Nghe y nói, hơi thở của cô bỗng dồn dập hẳn lên. Gánh nặng vẫn đè trĩu lên cô, kết quả kinh khủng mà cô không dám đối diện, hung thủ khiến cô đau đến xé gan xé ruột, trong nháy mắt đều không còn quan trọng nữa.

Điều quan trọng là phải khôi phục hoàn chỉnh tất cả trình tự và tình tiết của vụ án, bóc trần hết thấy tội ác không bỏ sót mảy may, phơi bày sự thật ra ánh sáng.

Bất luận sự thật thế nào, thì sau lưng cô giờ đây cũng đã có chỗ dựa vững vàng nhất, y sẽ cho cô sức mạnh lớn nhất, không một ai tước đoạt nổi.

Cô ngoái lại nhìn Lý Thư Bạch, gạt nhẹ đầu với y: “Không sao đâu, tôi làm được mà.”

Lý Thư Bạch chăm chú nhìn cô, thấy ánh mắt cô đầy kiên nghị, mới yên tâm buông vai cô ra.

Nghe đã thông, cánh tay cô cũng thôi run, múc đầy năm bát canh hạt sen thơm nức, đặt lên bàn rồi lần lượt sắp xếp theo đúng chỗ ngồi của mọi người trong nhà khi trước.

Cuối cùng cô từ từ ngồi xuống, như vừa bị rút cạn sức lực, chằm chằm nhìn năm bát canh hồi lâu mới lên tiếng: “Từ Tàn, kiểm nghiệm năm bát canh này giúp tôi.”

“Kiểm nghiệm cái gì?” Chu Từ Tàn hỏi lại.

“Độc... Trầm độc.” Hoàng Từ Hà đáp, chậm rãi mà rành rọt.

Chu Từ Tàn kinh ngạc la lên: “Sao có độc được? Sùng Cổ đích thân bưng từ nhà bếp lên, lạ có Quỷ vương hộ tống, còn chính tay múc ra bát mà! Huống hồ... huống hồ công công lấy đâu ta trầm độc?”

“Kiểm đi.” Hoàng Từ Hà nghiêng răng rít lên hai tiếng.

Chu Từ Tàn há hốc miệng, nhưng cuối cùng vẫn đặt mấy bát canh vào khay bưng về chỗ mình ở.

Lý Thư Bạch và Hoàng Từ Hà đi theo gã, nhưng chỉ đứng đợi ở ngoài cửa, không vào trong.

Cả hai đều nín lặng. Sắc trời chạng vạng bao phủ hành lang dài đầy dây lếp buông rủ, mấy đóa sen cuối mùa lẻ loi vươn cao trên nền lá xanh biếc như những chiếc lọng xanh, tươi đẹp rực rỡ dị thường.

Gió đem theo cái nóng hầm hập cuối hạ cuốn qua mặt hồ, phả đến Hoàng Từ Hà, phủ trùm lên cô.

Mồ hôi rịn ra như những mũi kim châm chích vào da. Rồi ngay lập tức lại bị gió nóng làm bốc hơi, để lại cảm giác nhoi nhói.

Hoàng Từ Hà dựa lan can, lặng lẽ nhìn Lý Thư Bạch thật lâu, cho đến khi trấn tĩnh lại.

Lý Thư Bạch cũng chăm chú nhìn cô không nói.

Bóng chiều trùm lên họ, cả phủ quận thú lặng phắc như tờ.

Tịch dương như những vẩy vàng rắc đầy mặt nước, khi xa khi gần, sóng gợn dập dềnh, lấp lánh chói mắt.

Bốn năm.

Ở đây, cô đã từ một cô bé ngây thơ không hiểu việc đời, lột xác trở thành thiếu nữ bất chấp tất cả, cũng chính tại đây, cô đã từ tài nữ được người người ngưỡng mộ, biến thành hung thủ bị người người nguyên rủa.

Cô từng nghĩ mình đã trải qua tình cảnh đau đớn khổ sở nhất trên đời, nếm nỗi đắng cay tột độ, như xé gan xé ruột, đau thấm tâm can, cô cũng nghĩ có lẽ chẳng còn gì đáng sợ hơn thế nữa.

Nhưng thực không ngờ, khi sự thật tìm đến, còn khủng khiếp hơn tất cả những gì cô tưởng tượng.

Cả người Hoàng Tử Hà run lên, mới cuối hạ đầu thu mà cô thấy buốt giá đến tận xương tủy, mồ hôi lạnh túa ra khắp đầu mình nhoi nhói như kim đâm.

Cô chơi vơi nắm lấy tay Lý Thư Bạch, nghẹn ngào hỏi y: “Lẽ nào đúng là tôi... đích thân bưng tô canh độc ấy lên, đưa cả nhà vào chỗ chết ư?”

Lý Thư Bạch lặng lẽ nhìn cô, thấy cặp mắt cô mở to đầy kinh sợ, ánh mắt u tối, chẳng có lấy một tia sáng.

Ngon lửa vẫn rực cháy trong mắt cô thiếu nữ bốn ba ngàn dặm, quần áo nhếch nhác, bị y tóm được trong xe còn cố chấp nói mình phải giải oan cho cả nhà, giờ đã tắt lịm.

Niềm tin diu dờ cô bấy lâu nay, giờ đã tan biến.

Lý Thư Bạch nắm lấy tay cô, thất lạnh buốt tận xương. Hơi lạnh từ cô khiến y cũng dâng lên một nỗi tê lương đau xót. Y từ từ giờ tay ôm cô vào lòng, gắng nén run rẩy hạ giọng thì thầm: “Không, không phải ngươi đâu.”

“Chính là tôi! Là tôi bưng tô canh ấy lên, cũng là tôi chính tay múc canh cho cả nhà, mời mọi người uống, tất cả... đều là tôi!”

Cô gào lên đau đớn, tuy thân hình bị Lý Thư Bạch ôm chặt, không thể gãy gập, nhưng cơ thịt trên mặt vẫn giật dữ dội, nhìn rất đáng sợ.

Thấy cô như phát điên, Lý Thư Bạch vội đề nghiêng cô vào lan can, nhìn vào mắt cô quát khê: “Hoàng Tử Hà, bình tĩnh lại đi!”

Cô tóm lấy tay y, ráng sức vùng ra. Nhưng cô sao có thể là đối thủ của y, chỉ thoáng chốc đã bị y khống chế, càng cố vùng vẫy chỉ càng làm rối bù đầu tóc, chẳng tác dụng gì.

Cô nghe thấy y ghé tai nói khê: “Đó không phải lỗi của ngươi. Ngươi chỉ là một mắt xích trong kế hoạch mượn đao giết người của chúng, bị chúng lợi dụng mà thôi. Người ngươi nên căm hận, không phải bản thân, mà chính là kẻ đứng đằng sau tất cả.”

Bấy giờ cô mới thôi vùng vẫy, dờ dẩn nhìn y.

Y nhìn sâu vào mắt cô, nói rành rọt từng chữ: “Ngươi vượt qua bao khó khăn trắc trở, cuối cùng mới đi đến được kết quả này, giờ đây lại ăn năn tự trách, chỉ bằng xác lại tinh thần, vạch trần âm mưu của đối phương, lật lại bản án, rửa oan cho mình, đồng thời bắt giữ hung thủ thật sự, để cả gia đình ngươi được ngậm cười nơi chín suối, có phải hơn không!”

Hoàng Tử Hà trừng trừng nhìn y, một lúc lâu mới nấp máy môi, khó nhọc nặn ra từ cổ họng mấy chữ khàn khàn vỡ vụn: “Lý do... tôi phải tìm ra lý do của hắn...”

“Phải, đó mới là việc quan trọng tiếp theo ngươi phải làm, chứ không phải ở đây dằn vặt bản thân!”

Nghe y khuyên nhủ, cô từ từ bình tĩnh lại, thật lâu sau, đôi máy xám xịt như tro tàn mờ đi, rồi từng giọt nước mắt ứa ra, lăn dài trên má, nhỏ xuống tay y đau nhói.

Y cuối đầu nhìn, thì ra vừa rồi trong lúc vùng vẫy, cô đã cào xước mấy vết trên tay y, nước mắt thấm vào miệng vết thương, làm y thấy nhoi nhói.

Y lặng lẽ giờ tay lên lau nước mắt cho cô, rồi lại giúp cô vén mái tóc xoã tung ra sau tai. Đôi mắt y xưa nay vốn lạnh lùng, vậy mà giờ đây dịu dàng khôn tả, không một ai hay, trong đó có một hồ nước thăm thẳm, y phả bày trước mặt cô, cũng đồng thời ôm cả cô vào đó, vĩnh viễn chẳng lo gió táp mưa sa nữa.

“Nếu mệt thì nghỉ một lát đi. Mọi chuyện đã có ta đây.”

Cô nhặt nhòa nước mắt, nhào vào lòng y khóc nức lên.

Thật lâu sau, cuối cùng y nghe thấy cô nghẹn ngào thốt lên, khó nhọc mà kiên cường khôn tả: “Không, gia nói đúng... Tôi trải qua bao sóng gió mới đi đến được ngày hôm nay, thời khắc cuối cùng này, tôi sẽ gắng sức hoàn thành... tôi sẽ... chính tay kết thúc tất cả!”

Chẳng biết bao lâu sau, cửa phòng đột ngột mở tung, Chu Tử Tần tái mét mặt, tròn tròn mắt lao ra, há miệng thờ hồng hộc, lấp bắp mãi không thốt nổi một tiếng.

Lý Thư Bạch đã buông Hoàng Tử Hà ra, hai người ngồi trên thành lan can, cách nhau nửa thước, không gần không xa.

Hoàng Tử Hà không dựa vào cột nhà nữa mà thẳng lưng đứng lên trước mặt Chu Tử Tần.

Lý Thư Bạch hỏi trước: “Kết quả thế nào?”

Chu Tử Tần thở gấp, phải gắng gượng lắm mới nén được lồng ngực đang phập phồng dữ dội, thốt ra bốn chữ: “Trảm độc! Năm bát!”

Thân người Hoàng Tử Hà đang cứng đờ chợt mềm nhũn ra. Lý Thư Bạch vội đỡ lấy, dịu cô ngồi xuống, rồi vuốt lưng cô cho xuôi. Một lúc sau, khí uất trong lồng ngực tan dần, mắt cô từ từ trông rõ, tai cũng bớt ù đi.

Cô tựa đầu vào cột, nhắm nghiền mắt nói khẽ: “Kết án thôi.”

Chu Tử Tần há hốc miệng, sững sờ nhìn cô: “Kết án á? Án nào? Án Phó Tân Nguyễn hay án Tề Đằng? Hay là Thang Châu Nương?”

“Tất cả. Luôn cả vụ án nhà Hoàng quận thú.” Cô dốc nốt sức tàn, nói rành rọt từng chữ: “Ba vụ án này, được xâu lại bằng một sợi dây vô hình. Giờ chúng ta đã nắm được đầu dây, chỉ cần kéo một cái, tấm màn che đầy tất cả sẽ rơi xuống, vụ án này cũng kết thúc.”

“Kết thúc rồi à?” Chu Tử Tần nghiêng ngẫm lời cô nói, bi ai khôn xiết. Hắn chưa nắm được bất cứ manh mối gì, vậy mà đối phương đã phá giải được toàn bộ rồi ư?

“Đúng thế, vụ án này, không, là ba vụ án này, kết thúc rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Trâm Lii: Tình Lang Hờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Chương 20: Dấu Hồng Trên Tuyết

Trời đã tối, bóng tối bao trùm cả phủ Thành Đô. Nhưng Quý vương chỉ cần nói một tiếng, lập tức những kẻ liên quan đã tề tựu trước giờ lên đèn. Tuy không hiểu xảy ra chuyện gì, nhưng cả tiết độ sứ Tây Xuyên Phạm Ứng Tích cũng dẫn con trai hồi hã đến phủ quận thú.

Vương Uân cũng theo đến. Y vận áo lụa tím nhạt, lúc trông thấy Hoàng Tử Hà, gương mặt vẫn lộ vẻ tươi cười ôn hòa, song nhìn kỹ là thấy khí sắc không được tốt lắm.

Quận thú Chu Tường đã bày sẵn ghế trong nhà thủy tạ cạnh hồ nước, rồi cho con gái dùng quạt che mặt, đi vào màn lụa ngồi.

Công Tôn Diên và Ân Lộ Y cùng đến, thấy tất cả những người có mặt ở hiện trường khi Tề Đằng bị sát hại đều tới đông đủ, bèn gật đầu chào Hoàng Tử Hà và Chu Tử Tần rồi bước vào nhà thủy tạ ngồi.

Vũ Tuyên cũng tới, mặc một chiếc áo dài màu thanh thiên, lặng lẽ ngồi xuống một góc, vẫn khiêm nhường như mọi lúc.

Khó hiểu nhất là Mộc Thiện đại sư ở chùa Quảng Độ cũng được mời đến, ngồi trên bồ đoàn đặt sẵn bên ngoài thủy tạ, dù lần trước khi Tề Đằng chết, Mộc Thiện đại sư không hề có mặt.

Tất cả nhạc công, nô bộc, a hoàn có mặt hôm đó, thậm chí cả Thang Thăng, đứa cháu lêu lổng của Thang Châu Nương cũng bị gọi tới.

Đợi cho ai vào chỗ nấy, Lý Thư Bạch nhìn Hoàng Tử Hà gật đầu. Cô bèn đứng dậy cao giọng báo mọi người: “Hôm nay mời các vị đến đây, là vì vụ án Tề Đằng Tề phán quan của phủ tiết độ sứ bị giết tại phủ quận thú mấy hôm trước.”

Lời này vừa nói ra, tất cả đều lặng phắc. Phạm Ứng Tích vuốt râu trầm ngâm, Chu Tường nhíu mày nghĩ ngợi, Công Tôn Diên ôm lấy vai Ân Lộ Y an ủi, chỉ có Phạm Nguyên Long lên tiếng đầu tiên: “Gi cơ? Vụ Tề Đằng ấy à? Dương công công đã có manh mối rồi ư?”

“Ta đã biết thân phận hung thủ, cách hắn giết chết Tề phán quan ngay trước mặt mọi người và phi tang hung khí ra sao rồi.”

Phạm Ứng Tích nhìn sang thấy Lý Thư Bạch im lặng ngồi sau lưng Hoàng Tử Hà, biết y đã nắm rõ sự tình, lập tức phụ họa theo: “Dương công công, việc này không thể coi thường được! Kẻ muốn đối đầu với phán quan phủ tiết độ, ắt là có thù với ta, hoặc ôm lòng bất mãn với quận thú, với vương gia, hay với triều đình, nhất định phải trừng trị thật nghiêm!”

“Phạm tướng quân có lòng lo cho vương gia và triều đình, thực là hiếm có, song căn nguyên sâu xa của vụ này chẳng liên quan gì tới quốc gia đại sự, mà chỉ có một chữ ‘tình’ đẩy thôi.” Hoàng Tử Hà bình thản đáp.

Phạm Ứng Tích nghe vậy thì ngạc nhiên ra mặt, nhưng Lý Thư Bạch tinh ý nhìn ra, ánh mắt họ Phạm đã nhẹ nhõm đi nhiều. Dù sao, nếu vụ việc không liên quan tới Quý vương và triều đình thì Phạm tiết độ sứ chẳng phải gánh vác trách nhiệm. Còn về cái chết của thuộc hạ, Phạm Ứng Tích vốn chẳng mấy để tâm.

“Lúc Tề phán quan qua đời, trừ Mộc Thiện đại sư ra, mọi người ở đây đều có mặt.” Hoàng Tử Hà nhìn lướt qua bọn họ, thấy có kẻ căng thẳng, có người chăm chú, có người kinh ngạc, người lại ngẩn ra. Phớt lờ tất cả, cô chậm rãi trở nhà thủy tạ nói tiếp: “Trong vụ này, có hai điểm mâu chốt cản trở

chúng ta phá án, bắt giữ hung thủ. Điểm thứ nhất là thời gian.”

Mọi người gật đầu tán đồng.

“Hung thủ ra tay giết Tề phán quan trong khoảng thời gian ngắn ngủi điệu múa diễn ra. Bởi trước khi Công Tôn đại nương biểu diễn, mọi người phân vai về ngồi vào chỗ, bấy giờ Tề phán quan còn bê ghế tròn đến ngồi cạnh màn lụa trò chuyện với Chu tiểu thư. Thậm chí sau khi điệu múa bắt đầu, phán quan vẫn nói chuyện cùng Chu tiểu thư, mãi tới khi Phạm thiếu gia chạy ra bụi cây nôn mửa mới thôi, từ đó về sau không nói thêm gì nữa.”

Chu Từ Tàn gật đầu, “Bởi thế, thời điểm Tề phán quan tử vong là từ sau khi Phạm thiếu gia nôn mửa trở đi, cũng chính là lúc Công Tôn đại nương đi ra sau màn, cánh hoa từ trên lá tã trút xuống, bướm bướm cũng dập dờn bay ra.”

“Nhưng lúc đó tất cả đều không thể ra tay, bởi gần như mỗi người đều có vô vàn ánh mắt nhìn vào, Quý vương cho đến Phạm tiết độ, Chu quận thú... Thậm chí a hoàn và người hầu tướng phủ cũng không thể lên ra phía sau giết người được. Các chứng cứ ở hiện trường đều cho thấy không có dấu hiệu kẻ gian đột nhập từ bên ngoài, cũng tức là hung thủ ở ngay đó, là một trong số chúng ta ở đây.”

Phạm Nguyên Long là hạng nhỏ mọn, oán hận bằng móng tay cũng chằm chằm tính sổ, bèn lạnh lùng lên tiếng: “Lúc trước ta cho rằng hung thủ là Vũ Tuyên, song giờ lại thấy Chu tiểu thư cũng có khả năng, dù sao bấy giờ hai người họ ngồi tít phía sau đám đông, cô ấy là người duy nhất có thể gây án mà không bị kẻ khác trông thấy.”

Chu Tường tái mặt, trừng mắt nhìn Phạm Nguyên Long, song trước mặt Quý vương và Phạm tiết độ, ông ta không tiện tranh cãi, đành cắn răng nén giận.

Chu Tường nhìn nhưng Chu Từ Tàn không nhìn, bước lên vạch lại: “Thiếu gia tưởng suy đoán ngớ ngẩn đó chúng ta chưa nghĩ đến sao? Tiếc rằng khả năng này đã được các chứng cứ thực tế bác bỏ rồi! Bấy giờ hung thủ một tay bịt miệng Tề phán quan, một tay cầm hung khí đâm vào ngực, để lại dấu móng tay trên mặt Tề phán quan. Chiều theo dấu vết đó, nếu em gái ta ra tay thì sẽ ngã ra khỏi màn lụa, không thể giữ thăng bằng được!”

“Nhưng em gái ngươi có thể lên ra khỏi màn vòng tới sau lưng Tề phán quan rồi xuống tay mà!”

“Đúng, nhưng thứ nhất là, nếu vợ chưa cưới đi tới sau lưng, lẽ nào Tề phán quan vẫn ngồi yên tại chỗ như thế ư; thứ hai là, a hoàn hầu cận Từ Yên tuy đã lánh ra xa, nhưng vẫn thường nhìn sang, phòng khi tiểu thư cần sai bảo. Nên chỉ cần có chút trí tuệ, nó sẽ biết không thể ra khỏi màn lụa, vòng tới sau lưng Tề phán quan giết người được.”

Phạm Nguyên Long mới nói mấy câu đã bị Chu Từ Tàn lườm và Phạm Ứng Tích mắng át đi, đành tui ngưu rút đầu ngồi yên tại chỗ.

Thấy đám đông kẻ trầm ngâm, người kinh sợ, nhất thời không ai lên tiếng. Lý Thư Bạch bèn hỏi: “Vây theo ngươi thì kẻ nào có thể tìm được phương pháp giết Tề phán quan ngay trước mắt bấy nhiêu người, còn không bị ai phát giác?”

Hoàng Từ Hà gật đầu thưa: “Vâng, mỗi người ở đây đều nằm trong tầm mắt người khác, nhưng bấy giờ tất cả mọi người đều nhất trí rằng, người ít bị tình nghi nhất, ít khả năng ra tay nhất, chính là Công Tôn đại nương đang múa trên đài, đúng không?”

Tất cả đều gật đầu. Phạm Nguyên Long thì sốt ruột giục giã: “Bỏ qua Công Tôn đại nương đi, ngươi mau nói xem những người ngồi bên dưới làm sao tìm được cơ hội ra tay?”

“Không, tôi không thể bỏ qua Công Tôn đại nương được.” Hoàng Từ Hà đưa mắt lạnh nhạt nhìn Công Tôn Diên đang ngồi trên thành lan can, “Chẳng hay các vị biết cái gọi là ‘chân đèn tối’ không?”

Tiếng xì xào bàn tán rộ lên, ai nấy đều nhìn Hoàng Từ Hà, rồi lại nhìn sang Công Tôn Diên, vẻ kinh ngạc.

Công Tôn Diên lặng thinh, chậm rãi đứng dậy.

Hoàng Từ Hà khẽ nói: “Trong vụ án này, người ít khả năng gây án nhất lại có cơ hội sắp xếp mọi thứ thật hoàn mỹ, chỉ cần nắm bắt được thời gian, hoàn toàn có thể nhân lúc mọi người chăm chú xem múa, ung dung lên từ trên đài xuống phía dưới giết Tề phán quan, rồi thông thả bỏ đi.”

Giữa tiếng xôn xao, Công Tôn Diên đứng trong nhà thủy tạ, mấy chục ngọn đèn sáng bùng xung quanh, ánh đèn vàng cam phủ lên người giai nhân một vầng hào quang huyền ảo, dáng người dong dong ấy cũng thướt tha yếu điệu chẳng khác nào bóng hoa rung rinh dưới đèn, khiến người ta không sao nhìn rõ.

Công Tôn Diên đưa mắt nhìn khắp lượt, vẻ mặt bí ai khôn xiết, nhưng ánh mắt lại trong veo, bằng dáng vẻ thuần khiết nhất, giai nhân quay sang nhìn Hoàng Từ Hà, hạ giọng cực thấp nhưng vừa đủ lọt tai tất cả mọi người: “Nghe Dương công công nói, hình như có ý nghi ngờ tôi?”

“Không phải nghi ngờ. Ý ta là, Công Tôn đại nương đã giết Tề Đăng.” Hoàng Từ Hà chậm rãi đáp, giọng nghiêm trang, rất rành rọt. “Chứng cứ rành rành, không thể chối cãi.”

Công Tôn Diên cụp mắt xuống, chưa kịp phản bác thì Ân Lộ Y phía sau đã đứng phát dậy, hốt hoảng nói: “Dương công công và chúng tôi từng là chỗ quen biết, trước đây công công còn nhận lời giúp chúng ta điều tra cái chết của A Nguyễn, sao bây giờ... vì không tìm được hung thủ trong vụ Tề phán quan, lại đổ hết tội lên đầu chúng tôi?”

“Đúng vậy. Tôi cũng muốn biết, chứng cứ rành rành, là rành rành thế nào? Không thể chối cãi, là vì sao không thể chối cãi?” Công Tôn Diên cũng nhìn thẳng vào cô, ánh mắt sáng rực mà kiên quyết, giọng nói điềm tĩnh, không mảy may dao động: “Dương công công nói Tề phán quan chết vào lúc tôi biểu

điễn, nhưng lúc ấy tôi đứng trên đài, trước con mắt của bấy nhiêu người, không rời nửa bước, làm sao giết được Tề phán quan ở tít phía cuối hàng?”

Chu Từ Tàn có thói bệnh vực người đẹp hết lòng, tuy xưa nay luôn nghe lời Hoàng Từ Hà, nhưng lúc này cũng không cảm lòng được mà hỏi nhỏ: “Sùng Cổ này, không thể nào đâu... Bấy giờ ta cũng dán mắt vào vũ đài mà. Ta dám cam đoan Công Tôn đại nương và Ân tứ nương không rời khỏi đó nửa bước!”

“Đứng, thoát nhìn thì dường như không rời nửa bước, nhưng giữa chừng chẳng phải có một lúc chỉ thấy thấp thoáng bóng dáng Công Tôn đại nương thôi ư?”

Nghe đến đây, mọi người mới vỡ lẽ. Phạm Nguyên Long la lên đầu tiên: “Ý công công chẳng lẽ là lúc Công Tôn đại nương lui ra sau màn thả bướm bướm à?”

Chu Từ Tàn thấy Hoàng Từ Hà gật đầu, lại thấy Quỷ vương bên cạnh chỉ im lặng uống trà, thì không nhịn nổi đành lên tiếng thắc mắc: “Công công lúc ấy không thấy bóng Công Tôn đại nương sau màn ư? Tấm màn đó tuy rục rờ, lại thêm vỏ sò hoa lá, nhưng chất vải rất mỏng, tất cả đều trông thấy bóng người in lên màn, quả thật không rời một khắc.”

Chu Từ Tàn cũng gật đầu phụ họa: “Chính xác! Bấy giờ tứ nương đang giằng co với Phạm thiếu gia ở ngoài nhà thủy tạ, bên trong không có ai thể chỗ cho Công Tôn đại nương cả. Ta dám đảm bảo, từ đầu đến cuối đại nương chỉ đứng trong nhà thủy tạ thôi!”

“Đây chính là kẻ ve sầu lột xác đầu tiên trong vụ án này. Tứ nương là bậc thầy về ảo thuật, đương nhiên biết cách khiến một người trên sân khấu biến mất trong nháy mắt. Đạo cụ cần thiết cũng rất đơn giản, chỉ cần một tấm màn sa, một bộ áo gấm mà thôi.”

Nói đến đây, Hoàng Từ Hà nhìn sang Chu Từ Tàn: “Chẳng hay Công Tôn đại nương và Ân tứ nương có đem tất cả đạo cụ hôm ấy đến đây như yêu cầu không?”

Ân Lộ Y lên lên liếc Công Tôn Diên, thấy Công Tôn Diên vẫn bình thản gật đầu, bước tới mở nắp rương đồ, lấy vũ y, đôi kiếm và bức màn sa ra: “Mời công công kiểm tra.”

Lúc xảy ra án mạng, bàn ghế trong nhà thủy tạ đã phải dọn hết đi, nhường chỗ cho Công Tôn Diên biểu diễn. Chu Từ Tàn vội sai người khiêng một chiếc bàn cao đến, đặt tất cả lên đó.

Hoàng Từ Hà ra hiệu cho Chu Từ Tàn trải rộng màn ra. Dưới ánh đèn, trên tấm màn mỏng thêm đầy những hoa cỏ rung rinh pháp phối, cành nhánh vắn vút vươn cao như dây leo, cứ cách nửa thước lại đâm ra hai cành cây đối xứng nhau, hơi rủ xuống, nở đầy hoa, đẹp vô ngần.

Hoàng Từ Hà lại bảo Chu Từ Tàn thả cho màn buông xuống đất, sau đó tìm một vị trí trên bức màn ngang với vai mình. Dáng cô dong dong, cao xấp xỉ Công Tôn Diên, chẳng mất chút đã tìm thấy hai cành cây ngang bằng vai.

Cô sẫm soi thật kỹ quanh hai cành cây nọ, quả nhiên tìm thấy bên trái có ba lỗ kim châm sắp thành hàng ngang, rõ ràng từng bị dính cái gì đó vào, sau khi gỡ ra đã dùng móng tay cạo qua, nhưng không xóa được những dấu vết nhỏ.

Hoàng Từ Hà để Chu Từ Tàn chìa ba lỗ kim ra cho tất cả cùng xem rồi nhận xét: “Theo vết kim châm mà suy thì trên hai cành cây này từng dính một thứ có dạng dài... như tôi đoán, hẳn là giá treo quần áo.”

Chu Từ Tàn liền hỏi: “Ý công công là, khi Công Tôn đại nương lui ra sau, đã lẳng lặng cởi bộ áo gấm khoác ngoài ra, treo lên bức màn, vờ như mình vẫn đang ở đó, rồi... men theo bụi cây ven hồ, lên tới giết Tề phán quan ư?”

Trong tiếng xì xào nghi hoặc, Công Tôn Diên chỉ lặng thinh đứng đó, không đáp.

Hoàng Từ Hà trở một vật trên bàn: “Muốn dùng cách này, cần ba điều. Thứ nhất là một bộ đồ dày, ánh đèn không rọi qua được.”

Bạn đang đọc truyện *Trâm Lii: Tình Lang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Chương 20.2

Cô đặt lên tay bộ áo gấm dày dặn Công Tôn Diên từng mặc, thông thả tiếp: “Bấy giờ chúng ta từng nói riêng với nhau rằng, bộ đồ này thật không bì được bộ vũ y mỏng nhẹ bên trong, hơn nữa rõ ràng sẽ làm vướng tay vướng chân, thậm chí còn ảnh hưởng đến vài động tác nhỏ, che mất vài chi tiết tinh tế, vậy mà sao Công Tôn đại nương lại chọn mặc múa mở màn, mãi tới khi thả bướm bướm mới chịu thay ra?”

Ân Lộ Y tái mặt, từ từ gơ tay khoác tay Công Tôn Diên. Cảm giác được bàn tay Ân Lộ Y lạnh ngắt, nhưng Công Tôn Diên chỉ đặt nhẹ tay lên mu bàn

tay họ Ân, ánh mắt vẫn không rời Hoàng Từ Hà.

Hoàng Từ Hà lại đặt tay lên cổ áo găm: “Thứ hai là một tấm vải đen cắt thành hình đầu của đại nương, giấu trong áo, khi cần thì rút ra. Hẳn vật này đã bị các vị gỡ khỏi cổ áo rồi, nhưng đợi lát nữa chúng ta tìm kỹ, ắt sẽ thấy dấu vết để lại thôi.”

Đoạn cô đặt bộ đồ xuống, nói tiếp: “Thứ ba là ánh đèn, sau khi Công Tôn đại nương lui ra sau màn, ánh đèn đột nhiên tối hẳn. Mà người điều chỉnh ánh sáng, chính là Ân tứ nương. Tứ nương đã dành khoảng thời gian này để Công Tôn đại nương cởi áo, treo lên giá, gắn chiếc đầu giả lên cổ áo, rồi rời khỏi vũ đài. Đồng thời, tứ nương cũng rải hoa để đánh lạc hướng mọi người, thu hút tất cả ánh mắt hướng lên vũ đài, không ai chú ý đến động tĩnh sau bụi cây nữa. Đúng lúc này, Phạm thiếu gia lại vô tình giúp họ một tay, thiếu gia thấy Ân tứ nương xinh đẹp, bèn cột nhà, khiến mọi người chỉ mãi theo dõi vụ giằng co, Công Tôn đại nương hết sức an toàn.”

Nghe tới đây, Công Tôn Diên nhếch môi mỉm cười như tự giễu: “Nếu đúng như công công nói, thì tôi mạn phép được hỏi, thời gian tôi lui ra sau màn đứng bất động có lâu không? Chẳng qua chỉ đủ rải hết mấy lông cánh hoa mà thôi, khoảng thời gian ngắn như thế, lẽ nào có thể đi rồi lại về, còn lên ra được sau lưng giết chết Tề phán quan ư?”

“Đúng vậy, thời gian ngắn như thế, dù Công Tôn đại nương có chạy hết tốc lực, cũng không kịp cả đi lẫn về đâu...” Phạm Nguyên Long chất vấn.

“Phải phải, sau khi rắc hết cánh hoa, Công Tôn đại nương lại tiếp tục biểu diễn, lần lượt thả từng cánh bướm trong tay áo, bướm bay ra càng lúc càng nhanh, đến cuối cùng mới bay ra hết. Nếu bây giờ đại nương không ở đó, thì bây giờ đã tán loạn ủa ra rồi, sao có thể không chế để chúng lần lượt bay ra từ từ như thế sao được?” Đến đây Chu Từ Tần bắt đầu suy tưởng hão huyền, “Lẽ nào Công Tôn đại nương có cách tức tốc quay về ngay trước khi rắc hết cánh hoa? Là phép rút đất, hay là một bước sai mười trượng?”

“Đương nhiên không phải. Phép rút đất hay một bước sai mười trượng, đều là truyền thuyết thôi. Công tử không thử nghĩ theo cách khác xem? Thật ra Công Tôn đại nương không thể trở lại nhanh như vậy, lúc đàn bướm bay ra, đại nương cũng chẳng cần quay lại, bởi có một thứ có thể thao túng bầy bướm, khiến chúng không thể ủa ra cùng lúc, mà chỉ từng con một dập dờn bay ra, thậm chí dần dần càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhiều...”

Chu Từ Tần chớp chớp cặp mắt long lanh nước, nghi hoặc nhìn cô, “Lẽ nào... có máy móc gì đó kéo dài thời gian? Sau khi đại nương đi khỏi, mới từ từ khởi động?”

“Không phải, bây giờ trên đài chỉ có một tấm màn lụa, một chiếc áo găm, làm sao đặt loại máy đó được, mà cũng chẳng cần phiền phức như thế. Thứ được họ dùng lúc đó, chính công tử còn giúp một tay phi tang đấy.”

Chu Từ Tần há hốc miệng: “Thật... thật à? Không thể nào, ta có giúp họ lúc nào đâu... Ta đâu có tiếp xúc nhiều với Công Tôn đại nương, cũng chẳng làm gì cả!”

“Từ đầu chí cuối công tử sơ sót không nghĩ đến đấy thôi.” Nói rồi, Hoàng Từ Hà rút ra một túi mạch nha nhỏ, giơ lên cho mọi người xem “Theo ta biết, Ân tứ nương mắc chứng thiếu máu, nên thường đem theo một túi kẹo. Tứ nương không dùng loại kẹo cứng như kẹo gừng hay kẹo tuyết mà dùng loại mạch nha dẻo.”

Lúc này Ân Lộ Y buộc lòng phải lên tiếng ngắt lời cô, giọng nói đầy sợ sệt, song vẫn ngậm giấu vẻ đánh thếp: “Ta thích ăn mạch nha, lẽ nào... cũng là sai ư?”

“Dĩ nhiên là không, có người thích kẹo cứng thì cũng có kẻ thích kẹo dẻo. Nhưng ta chưa thấy ai mua cả phen mạch nha như tứ nương cả.” Hoàng Từ Hà lần lượt chia mạch nha cho mọi người ở đó, rồi tiếp tục giải thích, “Huống hồ, sau khi mua cả phen mạch nha về, tứ nương không cắt ra, mà chỉ véo từng mẩu để nặn các con giống, đó cũng là ý thích của tứ nương, người khác không tiện bình luận. Nhưng ta có một việc muốn hỏi, tờ giấy hồ chủ tiệm dùng để bọc cả hai mặt trên dưới của phen mạch nha để phòng mạch nha chảy hoặc dính vào nhau, giờ đâu rồi?”

Những miếng mạch nha trong tay mọi người đều được lót giấy hồ, loại giấy này rất mỏng, xé nhẹ là rách, vốn dùng hồ quấy thành, là thứ giấy không thể thiếu để gói mạch nha.

Công Tôn Diên và Ân Lộ Y giờ mới tái mặt, đôi mắt kiên quyết trong veo của Công Tôn Diên cũng lóe lên.

Hoàng Từ Hà rời mắt khỏi bà ta, nói tiếp: “Lồng nhốt bướm đã chuẩn bị sẵn, sau khi mở ra cho bướm vào thì phết giấy hồ lên, đặt sau màn. Lúc đại nương cởi đồ, chỉ cần đập chút nước bọt bôi lên, giấy hồ gặp nước sẽ rã ra, cuối cùng thành một lỗ hổng đủ cho bướm bay lọt. Bầy bướm bên trong sẽ bay ra lần lượt từng con một, bất kể đại nương có ở đó hay không thì lỗ thủng trên mặt giấy cũng sẽ từ từ lan rộng ra, đám bướm cũng sẽ càng lúc càng bay ra nhanh hơn...”

Nói tới đây, cô giơ tay trở khoảng cách từ nhà thủy tạ đến bến thuyền hỏi: “Khoảng thời gian từ khi cánh hoa bắt đầu rơi xuống, đến khi bầy bướm bay ra hết, có đủ để đại nương đi về và giết người không?”

Tất cả mọi người ở đó đều sững sờ kinh ngạc trước phương pháp không sao tưởng tượng nổi và cách nắm bắt thời gian chuẩn xác đến từng khắc ấy, nhất thời cả nhà thủy tạ lặng phắc, không một ai lên tiếng.

Rốt cuộc Công Tôn Diên thông thả cất tiếng, giọng điệu vẫn bình thản ung dung: “Đương công công bày ra cho tôi bấy nhiêu phương pháp phức tạp như thế, không thể nói là không xảo diệu, cũng không thể chê là không độc lòng. Chỉ là tôi thật không ngờ, có mỗi việc tứ muội ta thiếu máu phải ăn mạch nha, công công cũng suy luận xa như thế; bộ vũ y của tôi hơi dày, cũng thành công cụ gây án; thậm chí tôi tuổi tác đã lớn, giữa màn phải nghĩ một lát, cũng bị cho là thừa cơ lên đi giết người...”

Nói đến đây, khoe môi Công Tôn Diên cong lên, quẹo rừ bội phần: “Vậy xin hỏi công công, có chứng cứ gì không? Tôi có thời gian trống, tức là tôi giết người à? Không có động cơ không có hung khí, chỉ bằng vào lời nói của công công mà chứng minh được tôi giết người ư?”

“Thứ nhất, trong tất cả mọi người ở đây hôm ấy, chỉ mình đại nương có thời gian gây án.” Hoàng Tử Hà chẳng buồn đếm xia đến nụ cười giễu cợt của Công Tôn Diên, còn lạnh lùng bình tĩnh hơn cả bà ta: “Thứ hai, dĩ nhiên ta đã tìm thấy hung khí, hơn nữa hung khí càng khẳng định đại nương là hung thủ.”

Chu Tử Tần không đành lòng được hỏi ngay: “Nhưng các bồ khoái ở nha môn đã lùng sục tìm kiếm mà có thấy gì đâu? Rốt cuộc hung khí bị giấu ở đâu vậy?”

“Điểm này vẫn phải nhờ công tử hỗ trợ.” Nói rồi cô ghé tai hán thì thảo mấy câu, Chu tử Tần lập tức đứng bật dậy vỗ trán kêu lên: “Sao ta không nghĩ ra nhỉ? Đúng là đồ ngốc!” Đoạn gã quay mình vụt chạy đi, nhìn hướng thì là chạy về nha môn.

Chu Tường ngược ngáp cáo lỗi với Lý Thư Bạch: “Thằng nghịch tử ấy chẳng ấy có phép tắc gì cả, chạy đi cũng không cáo từ một câu...”

Lý Thư Bạch đặt ly trà xuống mỉm cười đáp: “Bản vương thích nhất tính khí hồn nhiên vô tư, không câu nệ phép tắc của Tử Tần đấy.”

Chu Tường lộ vẻ kinh hãi, ấp a ấp úng mãi chỉ nói được mấy câu đầu dăm, đầu dăm.

Phạm Ứng Tích đưa mắt nhìn sang con trai, tuy ngoài mặt thản nhiên, nhưng rõ ràng ông ta đã hơi quay nghiêng mặt đi nửa tắc, để hình ảnh đứa con lọt khỏi mắt mình.

Lát sau Chu Tử Tần quay lại, dắt theo một con chó cò gầy nhom xầu xí, tay còn ôm một bộ đồ, chính là bộ Phạm Nguyên Long mặc hôm ấy, về sau bị vấy máu, lại lấm vết rượu, họ Phạm đã cởi ra vứt đi, ai ngờ nha môn còn giữ lại.

Chu Tử Tần ngồi xuống, gi vết máu khô trên áo vào mũi con chó, xoa đầu nó bảo: “Phú Quý người đi, rồi tìm thử xem! Tìm được sẽ cho mày ăn sườn.”

Con chó khịt khịt mũi đánh hơi, song không hiểu Chu Tử Tần nói gì, còn tưởng gã định cho nó ăn, bèn há miệng ngoạm ngay miếng vải nhay nhay.

“Đồ ngu ngốc này...” Chu Tử Tần giật phất tấm áo lại, tức tối nhìn hai vết răng to tướng trên đó.

“Công tử đề tôi.” Hoàng Tử Hà ngán ngẩm bước đến, cầm sợi dây buộc chó từ tay gã, xoa đầu Phú Quý rồi dắt nó đi dọc theo bụi cỏ, về phía đặt bức màn lụa khi trước.

Đi đến một chỗ, cô chợt dừng bước, Phú Quý quẩn quanh chân cô mấy vòng, thấy cô vẫn đứng yên thì cảm mặt xuống đất đánh hơi, cào chỗ này ủi chỗ kia, cuối cùng phân khỏi nhắm vào kẻ hở giữa hai phiến đá sủa âm lên.

Hoàng Tử Hà ghi chặt nó rồi quay lại bảo: “Bầy tảng đá này lên đi.”

Chu Tử Tần ngớ ra: “Sùng Cổ nghĩ gì lạ thế? Phiến đá nặng thế, hung thủ giết người xong lấy đâu ra thời gian vắn nó lên để giấu hung khí xuống? Huống hồ hung thủ cũng chẳng có sức làm thế.”

Hoàng Tử Hà lắc đầu: “Hung thủ đâu phải ở dưới phiến đá.”

“Thế thì bầy nó lên làm gì?”

“Nếu không bầy nó lên thì không tìm được chỗ giấu hung khí đâu.”

Nghe vậy, Chu Tử Tần nhanh nhẩu gọi ngay hai bồ khoái đem xẻng và xà beng đến, đoạn ngồi thụp xuống sẫm soi hai phiến đá, hỏi Hoàng Tử Hà: “Bầy phiến nào lên?”

“Tuỳ, chọn phiến nhỏ hơn ấy.”

“Tuỳ à...” Khoé môi Chu Tử Tần rần rật, song cũng trở bên nhỏ hơn, ra hiệu cho hai bồ khoái ra tay.

Bên này bầy, bên kia mọi người ngồi xem.

Công Tôn Diên và Ân Lộ Y mặt tái xanh, ngồi bất động tại chỗ. Trái lại, không khí đằng Lý Thư Bạch khá vui vẻ, Phạm Ứng Tích đang kéo cả Mộc Thiện đại sư đến trò chuyện cùng Quý vương. Lần trước đến chùa Quảng Độ, Lý Thư Bạch đã cải trang, nên coi như đây mới là lần đầu gặp Mộc Thiện đại sư. Mặc cho Phạm Ứng Tích ca tụng Mộc Thiện đại se lên chín tầng mây, y chỉ thản nhiên nói lúc ở kinh từng nghe tiếng Mộc Thiện đại sư, hôm nay vốn không cần mời đại sư tới, nhưng nghe nói sớm mai đại sư lại lên đường vân du, sợ không kịp gặp mặt, nên mới vin vào mối giao hảo giữa đại sư và Tề phán quan, nạo muối mời tới, quả là pháp tướng trang nghiêm, không giống người thường.

Phạm Ứng Tích và Mộc Thiện đại sư mừng khôn xiết, bấy giờ mới buông được tảng đá lớn vẫn đè nặng trong lòng xuống, đôi bên trò chuyện vui vẻ hết sức.

Chu Tường thì hỏi han Vương Uẩn về mấy người quen cũ trong kinh, rồi lan man hỏi sang cả chú, bác, anh em họ hàng của y, tổng cộng đến mười mấy người, đủ để giết thời gian một hai canh giờ.

Phạm Nguyên Long đến bên cạnh Chu Tử Tàn, vừa xem bẫy đá, vừa than vãn với họ Chu, nếu hai mỹ nhân kia là hung thủ thì thực đáng tiếc, giá nào cũng phải tìm cơ hội chiếm đoạt trong nhà lao rồi tính - bên bị Chu Tử Tàn trừng mắt lườm cho phải chạy về chỗ. Tuy Chu Tử Tàn đem lòng ngưỡng mộ giai nhân, song rất khinh bỉ hạng háo sắc như Phạm Nguyên Long. Huống hồ cùng xuất thân nhà quan, tính quen lâu lỏng, nhưng Chu Tử Tàn chỉ mê mẩn thi thể, khác hẳn Phạm Nguyên Long, nên chẳng buồn đếm xỉa đến hắn.

Bảy phiến đá nhỏ quả nhiên đỡ tổn sức hơn nhiều, chẳng mấy chốc họ đã nạy được nó lên, để lộ ra một vết lõm, chỉ thấy vết bùn đất từ kẽ đá rơi ra.

Chu Tử Tàn gọi Hoàng Tử Hà lại, trỏ nền đất hỏi: “Có cần đào xuống không?”

“Khỏi cần.” Nói rồi cô mượn Chu Tử Tàn đôi gang tay, ngồi xuống lần tìm lớp đất quanh phiến đá, quả nhiên rút ra được một vật, bèn lau vào chiếc áo của Phạm Nguyên Long vứt cạnh đó.

Lớp đất bên ngoài được lau đi, Chu Tử Tàn buột miệng kêu lên: “Hung khí đây rồi!” Rộng một tấc, dài bốn tấc, nhìn như một lá sắt dài, song phần lưỡi lại mảnh như giấy, đủ nhét vừa khe hở giữa hai phiến đá. Lá sắt này sắc bén vô cùng, lấp lánh sáng lên dưới đèn, khiến người ta trông mà loá mắt, đứng là thép rên trầm bần, lưỡi lạnh như sương, nhìn mà lạnh cả gáy.

Hoàng Tử Hà bèn úm thử vào vết máu trên áo Phạm Nguyên Long, quả nhiên trùng khớp.

Bạn đang đọc truyện *Trâm Lii: Tình Lang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 57: Chương 20.3

Cô bèn cầm lấy nó bằng bàn tay đeo găng, trình lên cho mọi người xem: “Năm xưa Thái Tông hoàng đế từng ban cho Võ tài nhân ba vũ khí để thuận phục con Sư Tử Thông là roi sắt, búa sắt và đoản kiếm. Thanh đoản kiếm nọ vốn là vật tùy thân của Thái Tông, bấy giờ hải ngoại tiến cống sắt tốt, đúc thành hai mươi tư thanh, thanh này là tốt nhất nên được Thái Tông chọn mang bên người. Tương truyền sắt của hải ngoại không bao giờ han gỉ, dù trải trăm năm vẫn sắc bén như ban đầu, không thể nhìn gần.”

Đội mọi người xem xong, cô mới đặt nó xuống chiếc bàn trong nhà thủy tạ, thần nhiên đáp: “Về sau, vào năm Khai Nguyên, thanh đoản kiếm này trở thành vật tùy thân của Công Tôn đại nương. Bấy giờ mỗi khi biểu diễn, Công Tôn đại nương đều cầm hai thanh kiếm một dài một ngắn, trường kiếm là Thừa Ảnh, nay đã thất lạc, còn đoản kiếm chính là thanh này. Về Thừa Ảnh cũng có một truyền thuyết, chẳng rõ mọi người có nhớ không?”

Nói đến đây, cô nhìn sang Lý Thục Bạch. Quý vương học rộng nhớ lâu, sách vở đọc qua là nhớ như in, bèn tiếp lời: “Trong Liệt Từ Thang Ván có nói, Khổng Chu có ba thanh kiếm, một là Hàm Quang, nhìn mà không thể thấy, dùng mà không biết có. Chạm vào vật không để lại dấu vết, đâm xuyên người người chẳng hay. Hai là Thừa Ảnh, mỗi khi tờ mờ sáng hay chạng vạng tối, quay về hướng Bắc mà nhìn thì chỉ thấy bóng mờ như khói, không biết được hình dạng. Chạm vào vật thành tiếng khe khẽ, đâm xuyên vật vật cũng không đau. Nhưng sau đó có lời đồn, Hàm Quang nằm bên trong Thừa Ảnh, là thanh kiếm vô hình vô ảnh, Thừa Ảnh chỉ là bao kiếm thôi.”

Hoàng Tử Hà gật đầu: “Thế nên nô tài đã suy nghĩ rất lâu. Một cô nương như Công Tôn đại nương đi lại trên giang hồ, hiểm nguy trùng trùng, lẽ nào chỉ đem theo một thanh kiếm gỗ? Hơn nữa sau khi điệu múa kết thúc, vì Phạm thiếu gia chỉ trích, Vương đô ury đã ngửi thử chuôi kiếm gỗ, nói rằng có mùi đất.”

Thấy cô nhìn sang, Vương Uẩn tựa vào lưng ghế, mỉm cười với cô rồi gật đầu: “Quả là có chuyện này.”

“Tôi cũng đã kiểm tra chuôi kiếm, thấy ở phần đốc kiếm gắn với thân kiếm có dính ít bùn đất. Nếu như lời Công Tôn đại nương nói, chỉ đặt kiếm xuống đất cho rãnh tay, thì bùn đất sẽ chỉ dính vào mặt bên của chuôi kiếm thôi, sao lại dính vào thân kiếm được? Huống hồ sàn vũ đài bấy giờ rất sạch, đến cuối cùng đại nương còn nằm dài ra sàn, vậy mà quần áo vẫn sạch sẽ, sao chuôi kiếm lại dính đất?” Nói rồi Hoàng Tử Hà lại cầm lưỡi kiếm sáng loáng lên, chúc mũi kiếm xuống, rồi trỏ vào mặt cắt của lưỡi: “Mời các vị xem, lưỡi kiếm có rãnh ở đây, lại có lỗ nhỏ thế này, tôi nghĩ, hẳn thanh kiếm này cũng giống chiếc trâm của tôi đây.”

Đoạn cô đưa tay lên đầu, ấn vào hoa văn có lá cuốn, rồi rút cây trâm ngọc nhỏ hơn bên trong ra, chỉ để lại cây trâm bạc bên ngoài gài trên búi tóc, sau khi cho mọi người xem lại cầm về chỗ cũ, cầm thanh kiếm gỗ của Công Tôn đại nương quan sát một lát, rồi ấn vào một mảng hoa văn có vẻ bóng hơn, quả nhiên, cách một tiếng, thân kiếm và chuôi kiếm đã rời ra, đúng là bên trong không đặc mà vẫn chứa ra một khe hẹp. Chuôi kiếm lại có máu, Hoàng Tử Hà đặt lưỡi kiếm trong tay nắm ngay ngắn vào đúng máu, rồi xoay thân và chuôi kiếm, cuối cùng lắp lại được.

Sắc mặt Công Tôn đại nương xám ngoét như tro. Công Tôn đại nương dựa vào Ân Lộ Y, mềm nhũn người ra, cả hai phải từ từ ngã người dựa vào lan can. Mỗi bà ta nấp máy, song không thốt nổi lời nào.

“Chẳng hay... trước đây đại nương đã giết người bao giờ chưa? Ta thấy đại nương rất can đảm, cũng rất thông minh đấy. Chọn thời điểm nhón nhào nhất, đồng thời cũng an toàn nhất, khéo léo lợi dụng vũ đạo, chuẩn bị đầy đủ dụng cụ gây án. Đương nhiên, tứ nương sở trường ảo thuật có thể sắp xếp mọi việc thay đại nương. Nhưng trước bấy nhiêu con mắt ở đó, biết rõ chỉ cần một người ngoài lại là sẽ lộ tẩy, vậy mà đại nương vẫn chấp nhận đánh cược một phen. Huống hồ đại nương ra tay vừa chuẩn vừa hiểm, thời gian gấp gáp như thế mà có thể một kiếm đâm trúng tim Tề phán quan, không dễ nạn nhân la lên nửa tiếng, cũng không bị kẹt lưỡi kiếm vào xương sườn. Thậm chí, lúc đâm kiếm vào, đại nương còn xoay kiếm xoay sâu vào tim, khiến

Tề phán quan không kịp phản ứng đã chết ngay. Đến nỗi Chu tiểu thư ngồi trong màn lụa bên cạnh cũng không nghe thấy động tĩnh gì.” Giọng Hoàng Từ Hà bình thản chậm rãi, không bộc lộ mấy may cảm xúc, thậm chí có phần lạnh lùng, “Tất nhiên, đại nương cũng rất may mắn. Lúc mở màn, Tề phán quan vốn ngồi phía trên, đại nương không có cơ hội tiếp cận, nhưng bây giờ đại nương lại nói, điệu múa này có thể cùng thưởng thức với người trong lòng. Tề phán quan muốn lấy lòng Chu tiểu thư, bèn bê ghế chạy đến ngồi tít phía dưới, cạnh Chu tiểu thư. Khi đại nương giết người, Phạm thiếu gia lại đang nôn mửa, mùi rượu nồng nặc theo gió đưa đến, át hết mùi máu tanh, khiến Chu tiểu thư phải bịt mũi quay đi, vừa khéo không trông thấy đại nương.”

Công Tôn Diên đứng dưới đèn, như một nhánh lan hắt hiu trước gió, mảnh mai mà quạnh quẽ vô cùng.

“Sau khi giết người, đáng lẽ đại nương phải lấp ngay lưỡi kiếm vào chuôi, nhưng muốn lấp lại cũng mất chút thời gian, chứ không dễ như tháo ra, hơn nữa trong bóng tối muốn tìm đúng chỗ mà lấp vào thật không dễ, lỡ sơ sẩy lại lộ ra là trong thanh kiếm gỗ có máu, nên đại nương đành vứt bỏ lưỡi kiếm. Nhưng nếu cứ thế cắm vào khe giữa hai phiến đá, hắt sẽ có vết máu dính lên mặt đá hoặc thấm ra nền đất, ắt bị người ta phát hiện. Đúng lúc ấy Phạm thiếu gia nôn xong nằm lăn ra đó. Đại nương đã sẵn ghét Phạm thiếu gia buông tuồng cột nhà, bèn lau sạch máu vào áo hắt, sau đó nhét lưỡi kiếm vào khe đó, cuối cùng cầm chuôi kiếm lên ráp vào thân gỗ, thế là kín như bưng, đúng không nào?”

Ai nấy đều im phăng phắc. Công Tôn Diên cắn vào môi thật mạnh, ngăn đôi môi run bắn, thật lâu sau mới khó nhọc thốt lên bằng giọng khàn khàn: “Tề phán quan và ta không thù không oán... sao ta phải ra tay giết người?”

“Không thù không oán ư?” Hoàng Từ Hà vừa nói vừa xếp tất cả đồ đạc của Công Tôn đại nương lại, rồi quay sang gạt đầu ra hiệu cho Chu Từ Tần.

Họ Chu hiểu ý, lập tức tới bên cạnh lấy ra vài thứ, đặt lên bàn.

Thôi thì đủ thứ hỗn tạp.

Nào là túi tiền màu lam thẫm; nào là một tờ thủ bút Chung Hối; một bức trang giấy đàn dưới gốc thông; một xấp những tờ thơ trắng gió đủ màu đủ kiểu...

Trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, Hoàng Từ Hà lần lượt bày từng thứ một ra: “Đây là những thứ ta tìm được ở nhà Tề phán quan có liên quan tới vụ án. Thứ nhất là xấp thơ này. Những tờ thơ này được gửi từ ngõ Ngô Đồng, gần như đều từ những cô nương phong trần, tên người nhận là Ôn Dương.”

Phạm Nguyên Long lên tiếng đầu tiên: “Ôn Dương ư? Chẳng phải là kẻ tự vẫn cùng Phó Tân Nguyễn đấy ư? Thư từ của họ Ôn, sao lại ở nhà Tề phán quan?”

“Đúng thế, hơn nữa khi chúng tôi tìm đến đường Ngô Đồng, gặp những người viết ra những bài thơ này, họ đều kể rằng có một vị khách tên Ôn Dương, dịu dàng tươi cười, ân cần chu đáo, lại giỏi làm thơ viết nhạc là lời. Dường như khác xa Ôn Dương lạnh lùng kia.”

“Lẽ nào...” Mọi người không hẹn mà cùng nghĩ đến một khả năng, tức thì cả nhà thuy tị im phăng phắc như tờ.

“Đâu chỉ có vậy. Mời các vị xem, bức giấy đàn dưới gốc thông này, chất giấy, nét vẽ và ý cảnh hoàn toàn khác những bức hoạ ở nhà Tề phán quan. Mà theo chúng tôi được biết, trong thư phòng Ôn Dương vốn treo một bức tranh thế này, nhưng sau khi họ Ôn qua đời thì không thấy đâu nữa.”

Đoạn cô lại lấy ra một bức khác: “Bức hồ điệp tú cầu này, chúng tôi lấy được từ thư phòng Ôn Dương. Người hầu nhà họ Ôn kể rằng, trước đây trong thư phòng Ôn Dương treo một bức tranh thông, chẳng hiểu đã thay sang bức này từ khi nào. Nhưng chúng ta tìm khắp nhà họ Ôn, không hề thấy bức tranh thông nọ.”

“Nên thật ra, bên nhà Tề phán quan, vốn treo bức tranh tú cầu!” Chu Từ Tần gạt đầu tiếp: “Từ chuyện đó, chúng tôi đã khẳng định hai bức tranh trong nhà họ Tề và họ Ôn bị tráo đổi!”

Chu Tường liền hỏi: “Tráo đổi hai bức tranh để làm gì vậy?”

“Vấn đề thật ra chỉ nằm trong một bức hoạ thôi.” Nói rồi, Hoàng Từ Hà rút bức thư của Phó Tân Nguyễn tìm được tại nhà họ Ôn ra, đọc cho mọi người nghe.

“... Mưa dầm nhiều ngày, nước ngập phố xá, không thể lặn lội. Nghĩ đến hoa quế trước sân, chỉ còn đôi ba phần, thương tiếc hương ấy nên gom lại, chưng nước quế hoa cho chàng.

Đất Thục nặng ít mây nhiều. Hôm nay mở hộp phấn chàng tặng khi trước, hương thom thoang thoảng, màu sắc tươi đẹp, chẳng khác bức tranh bướm vờn tú cầu trước án thư của chàng...”

Đọc tới đó, cô đặt bức thư xuống than thở: “Kể qua lại với Phó Tân Nguyễn, thường ngày rất cẩn thận, mỗi khi lui tới đường hoa ngô liễu, đều mạo xưng là người khác. Phó Tân Nguyễn cũng bị hắt gạt, luôn miệng gọi hắt là 'Ôn lang', lúc viết thư kể cho các chị em nghe, cũng chỉ nhắc tới 'Ôn Dương', nên tên 'Ôn Dương' giả mạo này, phải ra sức giấu giếm hành tung của mình, không bao giờ để lại một câu nửa chữ ở kỹ viện, cũng rất hiếm khi thư từ với Phó Tân Nguyễn, bức này có thể là một trong số ít thư từ giữa đôi bên. Bèn bị hắt đem ra làm chứng cứ, để ở chỗ Ôn Dương, nhằm chứng thực quan hệ giữa Phó Tân Nguyễn và Ôn Dương, đồng thời đánh lạc hướng điều tra, khiến chúng ta cho rằng bọn họ trúng độc chết là tự tử vì tình.”

Phạm Nguyên Long nhồm dậy lấp bắp hỏi: “Công công... Ý công công là, Ôn Dương này không phải Ôn Dương thật à... Không, phải nói là Ôn Dương thật không phải Ôn Dương trong bức thư này?”

Tuy Phạm Nguyên Long nói năng lộn xộn, nhưng mọi người ở đó đều hiểu, nhất tề ngẩn cả ra.

Hoàng Tử Hà gật đầu: “Đúng thế, 'Ôn Dương' trong thư, cả 'Ôn Dương' mà Phó Tân Nguyễn gặp, đều không phải Ôn Dương. Ôn Tịnh Tề thật sự. Nhưng có một người, tên của hắn và Ôn Dương ghép lại thành một cặp đối, nên thường lấy cái tên giả này để lui tới chốn gió trăng. Tất cả những kẻ viết thư cho hắn đều gọi hắn là 'Ôn Dương', không một ai hay, tên thật của hắn là Tề Đăng, Tề Hàm Việt, ngoại hiệu Hàn Nguyệt công tử.”

Nhớ đến Tề Đăng ôn hoà ung dung, mọi người thật không sao tưởng tượng nổi dáng điệu buồn tuồng loi là của hắn lúc chơi bời phóng đảng. Phạm Nguyên Long lại hỏi: “Nếu theo lời công công nói, Tề Đăng ngang nhiên mạo danh Ôn Dương đi tìm kỹ nữ, lẽ nào không sợ có ngày bị người khác phát hiện, hoặc chạm mặt Ôn Dương thật ư?”

Hoàng Tử Hà lắc đầu: “Không, Tề phán quan có một kẻ sách vụn toàn. Thật ra hắn mạo danh Ôn Dương, không chỉ vì tên họ hai người vô tình tạo thành một cặp đối, cũng không chỉ vì họ đều mất hết cha mẹ và goá vọ, mà bởi họ Tề nắm chắc, mình sẽ không thể chạm mặt Ôn Dương ở kỹ viện được.”

Chu Tử Tân thì thào: “Nhưng người hầu nhà họ Ôn kể rằng Ôn Dương thỉnh thoảng cũng đi tìm hoa hòe liễu mà...”

“Chỗ Ôn Dương đến, không giống chỗ Tề phán quan đến.” Hoàng Tử Hà rút trong xấp thư ra một tờ giấy màu lam có hoa văn kỳ hà, “Đây là tờ đặc biệt nhất trong đồng này, bởi nó được gửi tới từ một nam kỹ viện, nơi những người chuộng kỹ nam lui tới.”

Mọi người lúc này mới vỡ lẽ, song đều cảm thấy chuyện này không thể nói ra miệng, đành giương mắt nhìn nhau nín lặng.

“Thế nên Ôn Dương không thể tự tử vì tình cùng Phó Tân Nguyễn được, vì họ Ôn không thích nữ nhân. Sau khi vợ qua đời, Ôn Dương cũng chẳng muốn cưới vợ mới, thường nhân lúc đêm tối lên tới kỹ viện nam, gần sáng lại lẳng lặng quay về. Người như thế sao có thể khăng khít yêu đương Phó Tân Nguyễn suốt mấy năm, còn tặng cả hoa quế, phấn son, ân cần chu đáo đến mức Phó nương tử được muôn vàn người ngưỡng mộ phải xiêu lòng?” Hoàng Tử Hà bình tĩnh phân tích từng điểm một, hồ như cô thật sự là một hoạn quan chẳng dính dáng gì tới chuyện này, “Tề phán quan cũng biết, Ôn Dương từng dùng một tờ thư bút giả của Chung Hội, hòng lấy lòng... một nam tử khác. Kẻ khác có lẽ sẽ không để ý tới, nhưng hạng người thường xuyên lui tới làng chơi như họ Tề, thoát nhìn là nhận ra ngay. Từ đó, chẳng những Tề phán quan thả sức mạo danh Ôn Dương đi chơi bời, mà khi muốn rũ bỏ Phó Tân Nguyễn, hắn bèn lôi luôn Ôn Dương thật vào làm kẻ thế thân, thay mình kết thúc mối tình ấy. Đương nhiên, họ Tề cũng phải phi tang tất cả các vật chứng có thể tiết lộ bí mật ở chỗ Ôn Dương, kể cả bức thư bút giả của Chung Hội, cùng bài thơ tình kỹ nam gửi Ôn Dương. Đồng thời hắn còn tìm trăm phương nghìn kế đánh tráo bức hoạ, hòng khiến người khác tin rằng, Ôn Dương quả thật rất thắm thiết với Phó Tân Nguyễn.

Bạn đang đọc truyện *Trâm Lii: Tình Lang Hòe* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Chương 20.4

Chu Tường nghe nói không khỏi đau lòng than: “Thay hận đời đào, giấu trời qua biển, tên Tề phán quan này đúng là lòng dạ hiểm độc! May mà...”

May mà tiểu thư của Chu quận thú chưa gả cho hạng người này. Mọi người thầm nghĩ. Song nghĩ lại thì Tề Đăng qua lại với Phó Tân Nguyễn đã mấy năm, ân tình thắm thiết, lần này họ Tề hẳn tâm hạ sát Phó Tân Nguyễn, há chẳng phải vì muốn vin cành cao phủ quận thú, cưới thiên kim nhà quận thú ư?

“Song nếu dùng bức thư của Phó Tân Nguyễn gửi làm vật chứng, lại có một điểm sơ hở, chính là bức tranh 'bướm vờn tú cầu' nhắc tới trong thư. Bởi vậy Tề Đăng, chủ nhân thật sự của bức tranh, phải nghĩ cách đem bức tranh này tới nhà Ôn Dương, mượn cơ bạn bè cùng thi xã tới viếng Ôn Dương chẳng hạn. Người nhà họ Ôn lại mù chữ, đương nhiên chẳng hiểu gì về hội hoạ, thế nên khi tôi hỏi, họ còn chẳng biết bức tranh này có từ lúc nào nữa. Sau khi đánh tráo hai bức tranh, Tề Đăng mới phát hiện bộ tứ hoạ trong thư phòng mình giờ lại thiếu mất một, thật không cân đối, vừa may bức tranh gây đàn dưới thông kích thước cũng tương tự, lại cùng chủ đề cây cỏ, bèn treo tạm lên. Ai ngờ, cho tới lúc chết, họ Tề cũng chưa kịp mua bức mới, vô tình để lại dấu vết.” Nói đoạn, Hoàng Tử Hà lại đặt hai xấp kinh Kim Cương Bát Nhã Ba La Mật lên bàn. “Đề nghị tạo chứng cứ về mối quan hệ giữa Ôn Dương và Phó Tân Nguyễn, Tề Đăng còn bày ra nhiều trò. Ví dụ lên đánh cắp một phần thư bút của Ôn Dương, giấu ở nhà Phó Tân Nguyễn, như dăm bức thư trao đổi thường ngày. Nhưng lúc lấy cắp có lẽ quá hoảng hốt, nên cũng cầm nhầm cả những thứ không nên lấy. Ví như nửa bộ kinh Kim Cương bên trái đây, là chúng tôi tìm được ở nhà Ôn Dương, còn nửa bộ bên phải là tìm được ở nhà Phó Tân Nguyễn. Tề Đăng làm thế hẳn là muốn chứng minh hai người họ qua lại trao đổi với nhau thường xuyên. Tiếc rằng họ Tề không biết, Ôn Dương chép bộ kinh Kim Cương này nhằm mục đích khác.”

Mọi người còn đang xem xét bộ kinh Kim Cương thì Mộc Thiện đại sư đã lên tiếng: “Mấy trang kinh này, đề lễ rất rộng, có phần giống cách đóng kiểu bướm thịnh hành gần đây.”

“Đúng thế. Ôn Dương xưa nay rất tự hào về thư pháp bản thân, chép bộ kinh này hẳn là muốn đóng thành sách đem tặng, sao lại chia ra một nửa đưa cho người khác? Rõ là bất thường.”

Chu Tử Tân nhìn Công Tôn Diên và Ân Lộ Y, đang định sai người bắt lại thì sực nhớ ra một chuyện: “Ta còn một điểm thắc mắc, mong Sùng Cổ giải thích cho.”

Hoàng Tử Hà gật đầu vỡ lẽ.

“Có khả năng kẻ khác mạo danh Ôn Dương, giết Phó Tân Nguyễn rồi cố ý đổ vạ cho Tề phán quan không?”

“Nếu vậy thì giải thích thế nào về bức tranh tú cầu Phó Tân Nguyễn nhắc đến trong thư, và câu 'chung nước quế hoa cho chàng'? Công tử có nhớ trước sảnh đường nhà họ Tề trồng một gốc quế chẳng?” Hoàng Tử Hà im lặng giây lát, cuối cùng vẫn nói, “Trước đây khi người của phủ tiết độ được mời tới tiệm cầm đồ chọn hàng, từng có một chiếc vòng ngọc chạm đôi cá, chưa kịp ghi vào sổ đã được tiệm tặng cho ai đó. Bấy giờ Tề Đăng mới nhậm chức phán quan chưa lâu, nhất định cũng tới. Những kẻ dưới quyền họ Tề sao dám vơ chủ tiệm cái vòng ấy ngay trước mặt quan trên, còn nghênh ngang cầm đi? Nên tôi cho rằng, người lấy chiếc vòng ấy, nhất định là Tề phán quan.”

Nhắc tới chiếc vòng, cô lại thấy tim mình đau thắt như bị dao cùn cắt xẻ, con đau từ từ lan ra khắp người. Bất giác, cô đưa mắt nhìn Vũ Tuyên ngồi tít sau đám đông, thấy hắn cũng đang nhìn về phía mình, ánh mắt thoáng vẻ gì đó, xa xăm u ám.

Cô chậm rãi quay đi, rồi giơ túi tiền màu lam thẫm trên bàn lên nói: “Đây chính là chứng cứ xác thực nhất, chứng minh Tề Đăng là tình nhân của Phó Tân Nguyễn.”

Túi tiền cũ kỹ, trông chẳng có gì đặc biệt, kém xa những tranh vẽ, tò thơ tinh xảo đẹp đẽ kia.

“Chúng tôi tìm được cái túi này trong sọt giấy vụn ở thư phòng Tề Đăng, bên trong không có gì cả.” Nói rồi, cô giơ cái túi lên ra hiệu cho một kẻ đứng cuối đám đông: “Thang Thăng, người có nhớ lúc gặp Thang Châu Nương ở ngõ Song Hi, bà ta đã rút túi tiền từ trong tay nải ra không?”

Thang Thăng này giờ vẫn đứng tít phía dưới, vì cao lêu đêu, mặt mũi thô lậu nên chẳng ai để ý tới. Lúc này Hoàng Tử Hà lại đột ngột hỏi đến, khiến mọi người đổ dồn mắt nhìn sang, làm hắn cuống cả lên: “O? Túi... túi tiền ư?”

Hoàng Tử Hà gật đầu: “Hôm đó người khai rằng bà cô vốn định móc hầu bao ra cho tiền người, nhưng nghĩ thế nào lại cất trở vào, đúng không?”

“Vâng vâng, bà ấy mới móc ra nửa chừng thì lại nhét vào, còn bảo cái gì mà: 'Đề đem về Hán Châu đánh cho vợ chưa cưới của cháu đôi trăm bạc', kết quả đi giữa đường bị ngã xuống núi chết, cũng chẳng còn trăm vòng gì sót!” Thang Thăng hậm hực kể, lại nhìn kỹ chiếc túi trong tay cô, ngạc nhiên thốt lên: “O, công công... cái túi trong tay công công... hình như chính là của cô tôi!”

Hoàng Tử Hà hỏi lại: “Người có chắc không? Không nhìn lầm đấy chứ?”

“Không lầm đâu, chắc chắn đấy! Bấy giờ tôi còn tưởng bà ấy cho mình thứ quý hoá nên cứ nhìn chăm chăm vào nó, tôi nhớ rõ mà!”

“Tốt lắm, chúng ta có thể khẳng định cái túi tìm được trong sọt giấy vụn ở nhà Tề phán quan, chính là túi tiền của Thang Châu Nương, đã biến mất sau khi bà ta rơi xuống núi.” Đoạn Hoàng Tử Hà nhìn sang Công Tôn Diên, “Sau khi Phó nương tử qua đời, Công Tôn đại nương có thể dầm dúi tiền cho Thang Châu Nương, nhờ bà ta lấy trong hộp trang sức của họ Phó một chiếc vòng thì Tề phán quan cũng có thể sai Thang Châu Nương bỏ vài thứ vào nhà họ Phó trước khi quan phủ niêm phong nhà, ví như những thư từ Tề Đăng lấy được từ chỗ Ôn Dương vậy. Đồng thời, Thang Châu Nương là người hầu cận duy nhất của Phó Tân Nguyễn, dẫu Phó nương tử cả ngày đóng cửa ở nhà, dẫu Tề phán quan thận trọng kín kẽ đến đâu chẳng nữa, cũng không qua mặt bà ta được. Bởi vậy, muốn giấu giếm hành tung, ngụy tạo thành vụ án tự vẫn vì tình hồng che tai mắt người khác, Tề Đăng phải mua chuộc Thang Châu Nương trước nhất. Thang Châu Nương sau khi nhận tiền của Tề phán quan, liền gói ghém hành lý về quê sống, nhưng Tề phán quan đương nhiên muốn nhô cò tận gốc, bèn rình lúc bà ta đang trên đường về quê, xô xuống vực!”

Phạm Nguyên Long và Tề Đăng thường ngày khá thân thiết, trước sự thật rành rành không thể chối cãi, vẫn cố chen vào một câu: “Dương công công, có khi nào... Thang Châu Nương sẩy chân ngã không? Hay gặp phải kẻ cướp chẳng hạn?”

“Nếu sẩy chân ngã thì tại sao túi tiền của bà ta lại ở trong sọt giấy vụn nhà họ Tề? Nếu gặp cướp, sao tay nải vẫn còn nguyên vẹn, chỉ thiếu túi tiền? Huống hồ Phạm thiếu gia đừng quên, lúc ấy quân Tây Xuyên đang phong toả núi tìm kiếm Quý vương gia, cấm ngựa xe ra vào. Cũng chính hôm ấy, áng chừng vào lúc Thang Châu Nương ngã xuống núi thì Trương nhị ca, thị vệ bên cạnh Quý vương bị một kẻ cưỡi ngựa xô xuống vách núi. Bấy giờ quân Tây Xuyên vào núi tìm kiếm đa phần đều phải đi bộ, kẻ có thể cưỡi ngựa ra vào núi, hẳn phải là quan trên, mà có lẽ phán quan phủ tiết độ Tây Xuyên là một trong số đó.”

Tiết độ sứ sa sầm mặt, vội quay sang nhận tội với Quý vương, rồi chấp tay xá Trương Hàng Anh đứng phía sau.

Trương Hàng Anh vội đáp lễ, không dám nhận.

“Tôi cứ nghĩ mãi không hiểu sao hung thủ sau khi sát hại Thang Châu Nương, lại phải lấy túi tiền đi? Về sau nhớ tới lời khai của Thang Thăng, mới vỡ lẽ.” Hoàng Tử Hà lại hỏi Thang Thăng, “Bấy giờ Thang Châu Nương nhét túi tiền vào tay nải, nói rằng 'Đề ta đem về Hán Châu, đánh cho vợ chưa cưới của cháu một đôi trăm bạc nhé', đúng không nào?”

Thang Thăng gật đầu: “Không sai một chữ!”

“‘Đem’ về Hán Châu, ‘đánh’ đôi trăm bạc. Tề phán quan cho Thang Châu Nương bạc, chứ không phải tiền.” Hoàng Tử Hà trỏ chiếc túi, “Cái túi bé thế này, không nhét nổi nửa quan tiền, nhưng nếu là bạc thì có thể đựng một hai đỉnh. Tề phán quan mua chuộc Thang Châu Nương, ắt phải tốn kém khá. Thường ngày Tề phán quan lo liệu các việc lớn bé trong phủ tiết độ, đương nhiên có thể tiếp xúc với bạc trong kho, dầm dúi đem cho Thang Châu Nương mấy quan tiền cũng bất tiện, họ Tề bèn cho luôn bà ta bạc. Nhưng mỗi đỉnh bạc đều khắc rõ nguồn gốc xuất xứ, nếu không lấy lại, để người ta phát hiện trong người Thang Châu Nương có bạc đóng dấu phủ tiết độ, không chừng lại thành gậy ông đập lưng ông, nên Tề phán quan phải thu về cho bằng được, không thể để nó lọt ra ngoài.”

Thấy chứng cứ rành rành trước mắt, việc Tề Đằng gây án đã không thể phản bác, Phạm Ứng Tích thở hắt ra giận dữ mắng: “Đáng chết! Đáng giận! Ta nuôi hạng lòng lang dạ sói này trong phủ bấy nhiêu năm, thực không ngờ hắn lại thâm độc âm hiểm đến thế, đã giết người vu vạ không buồn chớp mắt, còn điềm nhiên nhỏ cò tận gốc!”

Chu Tử Tần nhìn sang bức màn lụa có em gái ngồi trong, thở dài lầm bầm: “May mà Tử Yên chưa gả cho hắn.”

Mọi người nhao nhao chửi rủa họ Tề, rồi mừng thay cho Chu quận thú, quên bẵng Công Tôn Diên và Ân Lộ Y. Hoàng Tử Hà quay sang, thấy cả hai mặt mày nhợt nhạt, mắt không ra máu, nhưng sau vẻ kinh hoàng vẫn thấp thoáng nét đắc ý, không khỏi than thầm rồi nói: “Công Tôn đại nương, khi mở tủ quần áo của Phó nương tử, ta đã cảm thấy cô ấy không thể tự vẫn được. Trong tủ có rất nhiều quần áo màu sắc tươi sáng, vậy mà lúc chết, cô ấy lại mặc chiếc áo xám cũ kỹ... Bấy giờ ta nghĩ bất luận là ai, đã quyết cùng tình nhân bước lên con đường không thể quay đầu, hắn đều phải trang điểm cho mình xinh đẹp nhất rồi mới uống thuốc độc, đâu có lẽ lại qua quýt xuề xòa như thế.”

“Đúng vậy... A Nguyễn thường ngày thích nhất là phục sức hoa lệ lộng lẫy.” Công Tôn Diên chậm rãi lên tiếng, giọng khản đặc nghẹn ngào, thân hình gầy yếu run lên, chẳng thấy đâu vẻ thướt tha thoát tục hằng ngày nữa. Bà ta ôm ngực, khó nhọc hít thở, cuối cùng vẫn gắng gượng thốt ra những điều ấp ủ trong lòng: “A Nguyễn... tính khí như trẻ con vậy, chẳng biết đề phòng hay kiêng nể gì cả... Muội ấy thẳng thừng cự tuyệt một chỗ tử tế hơn ngàn vạn lần, khước từ hết thảy vinh hoa phú quý trong tầm tay, chỉ vì một kẻ chúng tôi chưa từng biết mặt, ngay cả muội ấy cũng mới gặp vài lần là Ôn Dương... không, là Tề Đằng. A Nguyễn ngây ngô cứ ngỡ hắn là tở duyên vận vít, ngàn dặm không lia, có ngờ đâu kẻ ấy lại là con rắn độc trên tay, thường ngày mềm dẻo, quán chặt lấy mình, đợi khi sơ hở, sẽ nhe nanh độc ra...”

Hoàng Tử Hà lặng lẽ nhìn Công Tôn Diên, không đáp. Chu Tử Tần không đành lòng được lại hỏi: “Đường như đại nương chỉ gặp mặt Tề Đằng mỗi một lần, sao đã nhận ra chân tướng để lên kế hoạch trả thù?”

“A Nguyễn từng kể trong thư rằng, mu bàn tay trái của Ôn Dương có 6 nốt mụn com, rất khó coi... Tôi bèn vạch cho cách vắt cò nhọ nôi lấy nước xát lên, làm mấy lần là khỏi, nhưng cò nhọ nôi dính vào da sẽ để lại vết đen, phải vài bữa mới phai.” Công Tôn Diên dựa vào lan can, hít một hơi thật sâu, tuy giọng nói vẫn nghẹn ngào, thân hình chưa thôi run rẩy, song rốt cuộc cũng bình tĩnh lại một chút, “Lúc ở nghĩa trang, tôi đã thấy vết đen trên đầu ngón tay A Nguyễn, nhưng khi đọc lên biên bản nghiệm thi, lại không thấy đề cập đến nốt mụn com trên tay Ôn Dương. Về sau đến nhà môn hỏi han tiến triển vụ án, tôi tình cờ phát hiện trên mu bàn tay của Tề phán quan, kẻ sắp cưới thiên kim tiểu thư nhà Chu quận thú, có sáu vết sẹo nhỏ, trông như vết mụn com vừa khỏi. Tôi âm thầm dò hỏi gia thế Tề Đằng, thấy giống hệt những gì A Nguyễn kể trong thư, hơn nữa, chúng tôi cũng là người lưu lạc phong trần, thừa biết có rất nhiều kẻ lấy tên giả đi tìm hoa hồng liễu, bèn kiểm soát hỏi thẳng họ Tề...”

Kể đến đây, Công Tôn Diên không ngăn nổi cơn thịnh nộ, lồng ngực phập phồng dữ dội, hồi lâu mới nén giận nghiền răng tiếp: “Chẳng những hắn thừa nhận, còn chế nhạo A Nguyễn ngu xuẩn, hắn ở ngoài quen biết với mười mấy người nữa mà A Nguyễn chẳng hề hay biết, cứ ngỡ hắn đã thể không chơi bời gió trăng gió nữa, nên không có chút nghi ngờ...”

Công Tôn Diên xúc động gục đầu vào cột, nước mắt lã chã: “Tiểu muội A Nguyễn mười hai tuổi đã lừng danh thiên hạ, tài soạn nhạc soạn vở không ai bì kịp, đến các nhạc sư già ở giáo phường Trường An cũng phải đến thỉnh giáo, còn phải gọi một tiếng 'Lục cô nương' mới mời mọc được! Người thông minh như thế, sao có thể không nhận ra Tề Đằng có chuyện giấu giếm? Chẳng qua A Nguyễn vẫn nhìn bấy lâu, lý do thì ai cũng hiểu cả, vậy mà tên khốn đó lại dám chê muội ấy ngu xuẩn... Thật đáng bầm vằm thành trăm mảnh...”

Ân Lộ Y ôm lấy tay Công Tôn Diên, áp mặt vào vai bà ta, lặng lẽ nhắm nghiền mắt lại, nước mắt loang ra thấm đẫm một mảng áo Công Tôn.

Hoàng Tử Hà khẽ nói: “Tôi hiểu tâm trạng các vị, nhưng dù sao cũng không thể giết người báo thù như thế, quan phủ sẽ giúp các vị rửa sạch oan khuất mà...”

“Hừ, Tề Đằng là người của quan phủ, dù các ngươi điều tra ra sự thật, lẽ nào lại nghiêm trị hắn ư?” Công Tôn Diên hắt cằm, mặt tái mét, song vẫn quật cường tiếp, “Giết người đền mạng, thiếu nợ trả tiền, đó là đạo lý! A Nguyễn bị hắn giết, kẻ là chị như ta phải tìm hắn tính sổ! Dầu có phải đền mạng cho hắn, ta cũng chẳng nề hà, Công Tôn Diên này sống trên đời bấy nhiêu năm chưa từng hô thẹn với lòng, chết không hối hận!”

Hoàng Tử Hà lặng thinh lùi lại sau lưng Lý Thư Bạch, thì thào: “Tôi chỉ vạch rõ sự tình, còn những việc khác, thật không thể can thiệp được!”

Bạn đang đọc truyện *Trâm Lii: Tình Lang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Chương 21: Sen Hồng Lóa Mắt

Chân tướng đã lộ, song mọi người vẫn im phăng phắc.

Chu Tường là quận thú, đành hắng giọng lên tiếng: “Công Tôn Diên tuy đã giết Tề phán quan, nhưng... Tề phán quan tay vấy máu ba người, thậm chí đổ đổ vạ cho kẻ khác, dám xuống tay giết cả người đã đổ tú tài* như Ôn Dương, thật không thể tha thứ được.”

(* Thời xưa người thi đỗ tú tài trở lên đã coi như là có công danh địa vị, Nên Vũ Tuyên đỗ cử nhân bèn được quận Thục cấp nhà.)

Ông ta đang mừng thầm vì con gái chưa gả cho hạng lang sói này, nên có phần đồng tình với Công Tôn Diên.

Vương Uân biết Công Tôn Diên là chị em với Vương hoàng hậu, cũng cười nói: “Công Tôn đại nương cũng coi như báo thù cho tiểu muội, nhiệt tình hào sảng như thế, quả có mấy phần phong thái của hiệp khách ngày xưa.”

Thấy hai người nói đỡ cho họ Công Tôn, Phạm Ứng Tích giận dữ: “Từ xưa tới nay, đúng là giết người phải đền mạng, nhưng muốn đền mạng cũng phải do quan phủ đứng ra, nếu kẻ nào âm thầm giết người báo thù riêng thì luật pháp để làm gì, quan uy có còn nữa hay không?”

Thấy họ Phạm ăn nói hùng hồn đanh thép, câu nào cũng nhắc đến luật pháp, đến triều đình, mọi người ở đó cứng họng, đành nghe ông ta khảng khái nói tiếp: “Huống hồ Tề Đằng là phán quan trong phủ ta, bị bỏ mạng ngay trước mặt bấy nhiêu người, há chẳng phải là không coi quân Tây Xuyên vào đâu ư?”

Dẫu biết Phạm Ứng Tích giận dữ như vậy, quá nửa là vì Công Tôn Diên đã lau lờlỉ kiếm vào áo Phạm Nguyên Long, giả họa cho hắn, nhưng vừa nhắc đến quân Tây Xuyên, mọi người đều nín lặng.

Lý Thư Bạch chỉ làm thinh không nói, cúi xuống ngắm ly trà trong tay.

Thấy tất cả im phăng phắc đợi mình định đoạt, Lý Thư Bạch mới đặt ly trà xuống bàn, hờ hững nói: “Theo lời Phạm tiết độ, vụ này quả là liên can rất rộng, phải đợi nha môn phủ Thành Đô sơ thẩm xong mới định đoạt được. Bản vương tuy kiêm Đại Lý Tự khanh, san sẻ ưu tư cho thánh thượng, song không thông thạo các sự vụ ở địa phương, không tiện nhúng tay vào.”

Thấy y nói kín kẽ như thế, mọi người đành cúi đầu khen phải.

Công Tôn Diên và Ân Lộ Y tạm thời bị dẫn vào nhà lao giam lại. Chu Tử Tần chu đáo dặn người chọn cho họ một phòng giam sạch sẽ, lại sai cắt tất cả vật chứng vào kho niêm phong.

“Hôm nay Sùng Cổ suy luận phá án thật chặt chẽ sắc sảo. Nhanh như vậy đã phán được vụ kỳ án này, đủ thấy tài trí thần diệu phi thường.” Đêm đã khuya song Lý Thư Bạch vẫn ngồi yên chưa đứng dậy, lặng lẽ quay sang hỏi Hoàng Tử Hà, “Không biết tiếp theo còn tiết mục gì hay không?”

Chu Tường nhăn mặt. Sắp đến canh ba, đèn lồng đã phải thay nên một lượt, hai vụ án rồi rắc phức tạp cũng đã phá xong, sao Quý vương vẫn chưa chịu đi nghỉ, còn muốn xem trò nữa?

“Việc này... xin gia đình cho một lát, ty chức sẽ lập tức cho truyền ca kỹ tới ca hát giúp vui...”

Lý Thư Bạch giờ tay lên ngăn Chu Tường, đứng dậy nói: “Từ khi đến Thành Đô, bản vương đã quấy rầy Phạm tiết độ và Chu quận thú nhiều rồi. Hôm nay Chu quận thú chưa kịp chuẩn bị, chỉ bằng đề bản vương thay các vị sắp xếp một màn, mời các vị rời gót tới thưởng thức.”

Mọi người hết sức ngạc nhiên, không ngờ Quý vương lại chuẩn bị một tiết mục, mời Chu quận thú và Phạm tiết độ xem. Nhưng khi đến nơi biểu diễn, mọi người còn kinh ngạc hơn, bởi địa điểm chính là khu nhà phía Tây, nơi ở của Chu Tử Tần.

Lý Thư Bạch dẫn mọi người thả bộ đến nhà Tây, ngoái lại quan sát những kẻ theo sau.

Phạm Ứng Tích nhìn quanh một lượt, đánh giá khu vườn nhỏ; Chu Tường lộ vẻ nghi hoặc; Mộc Thiện đại sư ừ ừ song vẫn gượng cười; Vương Uân kéo một nhánh dây leo mới nhú ngấm ngấm; Vũ Tuyên trở về chốn cũ, trầm lặng mà bình thản.

Hoàng Tử Hà đi cuối cùng, thông thả bước vào vườn, nhìn những phiến lá sen sáng lên lơ lửng trong bóng tối. Các thị nữ giọng cao nện đỏ, thấp sáng chum nân gần nhánh trong góc, chiếu sáng cả sảnh đường. Lý Thư Bạch ngồi xuống, ngược nhìn Chu Tử Tần, họ Chu vội gật đầu, tuy chưa hiểu rõ đầu đuôi, song vẫn thưa: “Đã chuẩn bị xong cả rồi.”

Chỉ thấy hai ngọn đèn treo lơ lửng ngoài hành lang trên hồ sen bị gỡ xuống, chum nân gần nhánh cũng được dời ra hành lang, đằng trước đặt một bình phong lụa.

Theo lệnh Quý vương, mọi người lần lượt ngồi xuống ghế được đám người hầu bày ra, hướng về phía bình phong. Đang lúc ngỡ ngác chưa hiểu chuyện gì thì một nghệ nhân già ngồi xuống bên cạnh bình phong, tay cầm cái trống nhỏ gõ thùng thùng hai tiếng. Dưới ánh nến sáng choang, lão giờ cuốn sách trong tay ra, bắt đầu cao giọng hát:

“Chuyện cũ Trường An luống ngồn ngang

Hôm nay rảnh rồi kẻ rõ ràng

Có phường Hưng Đức thành Tây ấy

Ấn lạ khó lòng tỏ ngay gian.”

Vừa hát, ông ta vừa phô bày hình ảnh các phường ở Trường An lên tấm bình phong lụa trắng, rồi nháy mắt đã lật sang hoa đỏ liễu xanh, cầu nhỏ cửa con, một toán người ngựa lộp cộp phi qua cầu, đến trước một gian nhà.

Bấy giờ mọi người mới nhận ra đây là một nghệ nhân rối bóng, đang diễn vở cho họ xem.

Phạm Ứng Tích và Chu Tường không ngờ Quý vương lại thích món này, nửa đêm còn mời họ tới xem, bắt gác phi cười, rồi chọt nghĩ bên trong biết đâu còn dụng ý khác, lại định thần chăm chú xem.

Cửa mở ra, đám sai nha xuống ngựa ùa vào. Lại chuyển sang cảnh trong nhà, bóng một người phụ nữ lững lảng trên xà ngang.

“Rằng phùng Hưng Đức có nàng dâu

Nghĩ quần lo quanh tự túi sâu

Tiếng lại lời qua thành cãi cò

Ma xui quỷ khiến mạng còn đâu

Một dây treo cổ âu đành phận

Ngàn dặm âm tào dứt buồn đau

Ngỗ tác sai nha cùng nghiệm xác

Rành rành chứng cứ án quyết mau.”

Một viên quan mặc áo đỏ ung dung bước vào phòng ngồi xuống. Theo sau là một bé gái chừng mười một mười hai tuổi, vận áo thêu hoa, búi tóc hai bên, đáng yêu hết sức.

Giọng ông lão đã già, lại nhại tiếng đứa trẻ, mà vẫn toát lên vẻ ngây thơ: “Cha, cha, chờ con với.”

Viên quan áo đỏ ngoái lại nhìn rồi phẩy tay áo: “Con bé này, đến đây làm gì? Cha là thị lang bộ Hình, phải đến nghe thẩm vấn rồi kết án!”

Xem đến đây, Vũ Tuyên chọt “à” lên khe khẽ.

Vương Uẩn liếc hần, bấy giờ mới vỡ lẽ, gõ nhẹ vào trán: “Thì ra... là vụ án ấy.”

Nghệ nhân rối bóng lật sang trang, miệng lầm nhảm đọc lên. Cô bé trong tay cũng đi một vòng trên bình phong:

“Cha ơi,

Độc sách thêu thùa con chẳng ham

Chỉ mong phá giải những hàm oan

Nhìn thông sinh tử cùng manh mối

Đen trắng âm dương nhận rõ ràng!”

“Haha con bé này ăn to nói lớn quá nhỉ!” Theo tiếng trống, vị quan phát phát tay áo liền ba lần, “Đi, đi, đi! Đi chơi với bọn trẻ con ngoài đường kia kia! Đợi cha kết án xong, sẽ đưa con về nhà!”

Ông lão hết sức tài tình, chỉ chớp mắt đã thấy thêm mấy người kéo đến xem náo nhiệt, mỗi người một giọng khác nhau, xôn xao xúm lại.

Một thương nhân tay ôm cuốn lụa bỏ bỏ:

“Không ngại nói cho các vị hay,

Lúc xưa áo cưới cô nàng may,

Chẳng mua vải tiệm ta cho đúng,

Màu áo không tươi, rõ chẳng may!”

Chủ tiệm trang sức cầm một chuỗi nữ trang hỏi khổ chủ:

“Này huynh đệ,

Chiều qua vợ cậu ghé thăm ta

Trăm bạc cô nàng chọn một đôi

Chưa kịp lấy thì đã tự vẫn

Cậu còn muốn lấy nữa hay thôi?”

Thầy bó tay cầm lá phướn vuốt chòm râu dê nhận xét:

“Thiên cơ không thể tiết lộ a!

Năm nay nhà ấy lão tính ra,

Đủ cả việc mừng lẫn tang ma,

Không biết mà tìm đến lão sớm,

Quả nhiên họa lớn ập vào nhà...”

Bấy giờ, ngay cả đám người Chu Tử Tàn cũng nhận ra, lão nghệ nhân đang diễn vở rối bóng về vụ án đầu tiên Hoàng Tử Hà phá được năm mười hai tuổi.

Quả nhiên, đợi đám người xôn xáo lui xuống, viên quan áo đỏ cầm bút nói: “Xem ra vụ này đã kết thúc, hẳn là tự vẫn không còn nghi ngờ gì nữa!”

Chưa nói dứt câu, cô bé áo hoa lại chạy ra gọi: “Cha, từ từ đã!”

Viên quan khựng lại, quay sang nhìn con: “Con gái ngoan đói rồi ư?”

“Thưa, chưa.”

“Hay là khát nước?”

“Cũng không ạ.”

“Muốn về nhà à?”

“Không ạ.”

“Bực quá đi mất, mau ra ngoài chơi cho khuát, đừng ở đây vướng cha kết án theo luật!”

“Cha à, cô nương ấy không phải tự tử, mà bị người ta giết rồi ngụy trang thành tự tử đó!”

Viên quan run bắn lên: “Con gái! Tuổi mới chững ấy, sao dám nói vậy? Vụ này điều tra vòng vèo phức tạp, đứa bé như con, há lại biết rõ sự thật?”

“Cha ơi, cha ơi, chẳng lẽ cha chưa nghe người kia khai?” Cô bé trở sang bên cạnh, lập tức tay chủ tiệm trang sức lộ ra, “Cha ơi, có lần chuyện vãn với đồng liêu ở nhà ta, cha từng nói người khi sắp chết, lòng lạnh như tro tàn. Vậy cha có thấy kẻ nào lòng đã như tro tàn mà trước khi tự vẫn còn đến tiệm trang sức đặt đánh trâm bạc hay không? Huống hồ chi mới chọn kiểu, chưa lấy về nữa chứ.”

“Ồi chà!” Viên quan áo đỏ giật bắn mình đầy khoa trương, lão nghệ nhân cũng cất cao giọng hát:

“Một lời kịp nhắc nhở cha mình

Sáng suốt giải ngay mối oan tình

Đất Bắc trời Nam cùng nức tiếng

Từ Hà nhà họ Hoàng thông minh.”

Lão nghệ nhân xoay tay, thoát cái bé gái đã trở thành thiếu nữ, băng qua trăm sông nghìn núi, đến phủ Thành Đô đầy phù dung và thực quỳ nở rộ.

Câu chuyện khép lại trong lớp hoa tươi. Ông lão đặt con rối bóng trong tay xuống, đứng lên chấp tay hành lễ với mọi người: “Các vị, vở rối bóng này mấy năm trước khá phổ biến ở Trường An, nay vì rất nhiều nguyên do, đã thôi không diễn nữa. Được Chu bồ đầu mời tới, lão phải đọc vở rồi diễn lại, nếu có chỗ nào chưa toàn vẹn, xin các vị bỏ qua cho!”

“Đâu có, lão diễn hay lắm!” Chu Tường cười khen.

Ngon nết chàm ngàn nhánh lại được khiêng vào phòng, giữa căn phòng sáng trưng, Lý Thục Bạch ngoái đầu lạnh lùng quan sát nét mặt mọi người. Vở rối được đích thân Quý vương chọn, ai dám bảo không hay, duy có Vũ Tuyên ngồi bất động trên ghế, thần thờ nhìn ra hành lang, giờ đã chẳng còn bình phong lụa, chỉ có bóng tối sâu hút mệnh mạng, khiến người ta sồn tóc gáy.

Mặt hấn tái đến dị thường, thậm chí còn lơ mờ tím đen, rất đáng sợ, khiến khuôn mặt tuần tú trở nên cứng đờ, vô hồn như tượng tạc.

Mọi người đều nhận ra hấn có vẻ khang khác. Mộc Thiện đại sư ngồi gần nhất đứng dậy vỗ vai hấn gọi khẽ: “Vũ thí chủ, kịch hạ màn rồi, sao chưa tỉnh lại?”

Vũ Tuyên ngơ ngác từ từ ngẩng lên, đang định nhìn Mộc Thiện đại sư thì nghe thấy Hoàng Tử Hà ngắt lời: “Đại sư, kịch còn chưa hết, sao đại sư không ngồi yên xem? Lại cản trở tiết mục vương gia đang muốn thưởng thức?”

Mộc Thiện đại sư giật thót, nhận ra dụng ý của mình đã bị cô phát hiện, bèn lăm bầm niệm Phật rồi lui ra.

Lý Thư Bạch gật đầu ra hiệu cho Hoàng Tử Hà.

Cô nhìn Vũ Tuyên ngồi dưới ngọn đèn sáng rực, ánh đèn vàng ấm áp như vàng lỏng chảy tràn trên gương mặt tuần tú tái nhợt, đẹp đến quái dị.

Cùng lúc ấy, con đau không sao tả xiết cũng ập tới, khiến cô gần như nghẹt thở. Nỗi đau đón pha lẫn kinh sợ, hoang mang, oán hận và thất vọng, thiêu đốt lồng ngực, tưởng chừng cô không còn sức mà lên tiếng nữa.

Nhưng cuối cùng cô vẫn lên tiếng, dùng hết sức lực, mở miệng cất lời.

Thật lạ, sau khi lên tiếng, dường như có một dòng sông ngân cuộn cuộn từ trong tim cô tuôn ra, lạnh lẽo chảy qua cổ họng, con đau thiêu đốt lồng ngực cũng tan biến, thay vào đó là cảm giác phấn khởi lạ thường, một nguồn năng lượng như mầm non giấu mình trong đất suốt cả mùa đông đang đâm chồi cuối cùng cũng nhú lên, khiến cô bất chấp tất cả, thẳng thắn nhìn vào sự thật đẫm máu phơi bày trước mặt, giống như nhìn thẳng vào vầng mặt trời chính ngọ, chẳng quản mù mắt.

Bạn đang đọc truyện *Trâm Lii: Tình Lang Hờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Chương 21.2

“Các vị, đó là vụ án đầu tiên Hoàng Tử Hà phá được. Một vụ án khép lại, một kẻ phạm tội bị trừng phạt, nhưng một câu chuyện mới lại khởi đầu.” Giọng cô hơi nghèn nghẹn, song hết sức bình thản, điềm tĩnh đến mức gần như lạnh lùng, “Nếu không phải Quý vương năm xưa từng đọc qua hồ sơ, kể cho ta nghe những chuyện về sau, hẳn ta không thể biết được, thì ra người chồng nhất thời nổi giận thất cổ vợ đến chết nọ từ nhỏ đã mồ côi cha, bên dưới còn một em trai. Người mẹ không nơi nương tựa, ngày ngày lưng còng con nhỏ, tay dắt con lớn, dệt vải đem bán, mới ba mươi mấy tuổi đã vò vàng gãy quắt, tóc bạc đầy đầu. Một quả phụ bủn rủn nuôi hai con trưởng thành, chẳng nói cũng biết đã phải ném trái bao nhiêu cực khổ, đến năm con trai cả mười tám tuổi thì gặp vận. Con trưởng của bà ta rất mực thông minh, lăn lộn bán rong khắp phố lớn ngõ nhỏ cũng dành dụm được chút tiền, bèn mở quán rượu. Nhờ tài tháo vát, anh ta làm ăn phát đạt, chẳng mấy chốc đã phát lên, rồi mới mai tìm đến, lại cưới một cô vợ xinh đẹp. Cả nhà già trẻ cứ ngỡ thế là đến lúc khổ tận cam lai, đâu ngờ tai bay vạ gió lại ập đến, sau một trận cãi vã, anh con trai đã thất cổ vợ đến chết, rồi nguy trang thành tự vẫn, mọi chuyện bại lộ, bị xử trảm giữa phố. Chủ nợ lũ lượt kéo đến quán rượu đòi tiền, phải bán quán đi vẫn chưa trả hết nợ, đồ đạc trong nhà cũng bị vơ vét sạch. Quả phụ nọ vất vả nhằn nhục mười mấy năm, mới được sung sướng mấy ngày thì trong một đêm con trai con dâu đều chết cả, không chịu đựng nổi, đứng hôm con trai bị xử trảm đã hóa điên...”

Kể đến đây, dù đã cố kìm nén, nhưng cô vẫn không dằn lòng được, quay sang nhìn Vũ Tuyên.

Thấy hấn đang run lên bần bật, huyết thái dương của cô cũng nhói lên rần rật, như cảm nhận được nỗi tuyệt vọng chảy tràn trong huyết mạch ấy.

Nhưng cuối cùng cô vẫn nghiêng răng quay đi, tàn nhẫn kể tiếp: “Sau khi phát điên, một hôm, bà ta treo cổ lên xà nhà, đúng chỗ cô con dâu khi trước từng bị treo lên. Đứa con trai út bấy giờ mới mười bốn tuổi, sáng sớm trở dậy, thấy xác mẹ đã lủng lẳng trên xà nhà. Chẳng biết là sợ quá hay tại sao, nó bèn đỡ thi thể mẹ xuống, ngồi bên trông giữ suốt ba ngày ba đêm, không nói không rằng. Nếu không phải là hàng xóm thấy lạ, phá cửa xông vào, có lẽ nó đã lặng lẽ chết đi bên cạnh bà mẹ rồi.”

Mộc Thiện đại sư khẽ niệm “A di đà Phật” rồi lặng lẽ đứng dậy, như không đành lòng nghe tiếp, muốn bỏ đi.

Nào ngờ Chư Tử Tân ngồi phía trước gơ tay ngăn lại: “Đại sư, đã đến đây thì, xin ở lại nghe xong hẵng đi?”

Mộc Thiện đại sư bất đắc dĩ đành cụp mắt ngồi xuống.

Hoàng Tử Hà chẳng buồn để tâm đến mọi chuyện bên dưới, vẫn chậm rãi kể bằng giọng gần như tàn khốc: “Láng giềng khiêng thằng bé đã mê man đến tiệm thuốc, rồi chung tay chôn mẹ nó bên cạnh đứa con lớn. Cuối cùng, thầy thuốc cũng cứu được mạng thằng bé, nhưng lúc trước nó đã hấp hối, nên sau khi tỉnh lại cứ ngơ ngẩn bần thần, như mất trí, rồi một hôm nó trốn khỏi tiệm thuốc, đi đâu không biết. Có lẽ đã trở thành một trong ngàn vạn kẻ ăn mày lê la khắp đầu đường xó chợ.”

Kể đến đây, cô ngừng lại thật lâu mới tiếp: “Đây là tất cả những gì ghi lại trong hồ sơ lưu ở Đại Lý Tự mà Quý vương gia đọc được. Nhưng, gần đây sau khi đến Thành Đô, gặp mấy vụ án khác, tôi tình cờ ghép được đoạn sau của câu chuyện này.”

Cả phòng im phăng phắc, Phạm Ứng Tích và Chu Tường tuy vẫn chưa rõ tại sao cô lại nhắc tới vụ án nhiều năm trước, nhưng thấy Lý Thư Bạch vẫn ngồi yên trên ghế, chăm chú lắng nghe, cả hai cũng chẳng dám động cựa, đành ngoan ngoãn ngồi hai bên họ Lý, nghe thật kỹ.

“Những điều tôi nói sau đây đều là suy đoán, không có chứng cứ xác thực, nên các vị cứ nghe cho vui vậy thôi.” Tuy Hoàng Tử Hà nói là “suy đoán” và “chỉ nghe cho vui”, song nhìn nét mặt cô, mọi người đều hiểu những gì cô sắp nói có liên quan rất rộng, quan trọng vô cùng. Thế nên, ai nấy đều nín thở ngồi nghe, chẳng dám thở mạnh.

“Đưa con út nọ, trong nạn đói mấy năm trước, có lẽ đã theo dân đói lưu lạc đến phía Nam. Bảy giờ rất nhiều người lưu lạc ở phủ Thành Đô. Thời gian thấm thoắt, nó cũng dần tỉnh táo lại, nhưng lưu lạc tha phương, bơ vơ trôi dạt, chẳng còn cách nào trở về Trường An, đành ở lại Thành Đô lần hồi đầu đường xó chợ ăn xin qua ngày. Song nó thông tuệ hơn người, dốc lòng cầu học, lúc ở nhà đã học vỡ lòng, bèn đến trường tư nhặt mấy cuốn sách cũ người ta vứt đi, rồi ngồi nép dưới gỗ tường nghe lén thầy giáo giảng bài, chẳng bao lâu đã vượt cả đám học trò được học hành tử tế, khiến các thầy giáo tấm tắc khen ngợi không thôi, còn được xưng tụng là thần đồng, đến nổi...” Kể đến đây, giọng cô không kìm được run lên, “Ngay Hoàng sứ quân vừa nhậm chức quận thủ Xuyên Thục cũng nghe danh, sau khi tìm gặp hỏi han, kinh ngạc trước tài năng lỗi lạc, bèn nhận làm con nuôi, đưa về phủ.”

Nghe tới đó, Chu Tường và Phạm Ứng Tích đều hít sâu một hơi. Trương Hành Anh vẫn đứng thẳng tắp sau lưng Lý Thư Bạch như một cây thương, lúc này không kìm được buột lòng “ồ” lên khe khẽ.

Song Lý Thư Bạch chỉ lặng lẽ ngồi nghe, mắt nhìn chăm chăm vào bóng sen ngoài cửa sổ.

Vương Uẩn đã buông quạt xuống từ lâu, dăm dăm nhìn Hoàng Tử Hà đến quên cả chớp mắt.

Chỉ riêng Vũ Tuyền vẫn ngồi yên tại chỗ, bất động. Ánh nến bập bùng hắt lên mặt hán khi tỏ khi mờ, khiến nét mặt trở nên âm u vô hạn, cũng đáng sợ vô cùng.

“Một kẻ mồ côi, được quận thủ dốc lòng nuôi dạy, từ đó cuộc đời cũng thay đổi hoàn toàn. Vào Hoàng phủ, được thầy giáo giới thiệu hết lòng chỉ dạy, chẳng bao lâu đã trở thành tài tử lừng danh quận Thục, được người người ngưỡng mộ; lại thêm tính tình hiền hoà chu đáo, luôn chăm sóc cho con gái Hoàng quận thủ, khiến cô ta đem lòng si mê quên hết mọi thứ; ba năm sau thì thi đỗ cử nhân, gió xuân đắc ý, rộng bước đường mây. Kể đó biết, mình không cần lợi dụng kẻ thù nữa, bèn dọn ra khỏi phủ quận thủ, rồi tặng cho Hoàng Tử Hà một chiếc vòng ngọc chạm đôi cá.”

Nghe nhắc đến vòng, Chu Tử Tàn thoáng ngáy ra rồi chạy sang phòng bên lấy vòng đặt xuống bàn, không quên dặn: “Cẩn thận, bên trên có thể có độc đấy.”

“Một chiếc vòng chứa kịch độc.” Hoàng Tử Hà không mấy sợ hãi, thần nhiên cầm nó bằng tay không, rồi chìa ra cho mọi người xem. Chiếc vòng lấp lánh trong suốt, ngàn vạn tia sáng rơi vào theo những lỗ rỗng trên vòng, rồi lại từ lỗ rỗng phản xạ ra, tạo thành một vầng hào quang lung linh mỹ lệ, đẹp không tả xiết.

Cô hít sâu một hơi, trở vào tám chữ viết trên đó, “Vạn mộc chi trường, hà phương vi hà. Chiếc vòng này được thiết kế dựa theo đường vân của miếng ngọc, hàng chữ này cũng do kẻ nọ chính tay khắc lên, có thể nói là độc nhất vô nhị, thiên hạ vô song. Sau khi Hoàng Tử Hà bỏ trốn, chúng tôi tìm thấy nó ở nhà Phó Tân Nguyên. Chu bồ đầu kiểm nghiệm phát hiện, chất độc mà Phó Tân Nguyên và Ôn Dương dùng khi tự vẫn, không phải tỷ sương như ngộ tác báo cáo ban đầu, mà là trăm độc cực kỳ hiếm gặp, từ trong cung truyền ra.”

Lần này, chẳng những Chu Tường và Phạm Ứng Tích buột miệng “à” lên khe khẽ, mà đến Vương Uẩn cũng tái mặt, nhũn mảy.

“Nhờ vậy, tôi nghĩ tới một chuyện. Phó Tân Nguyên trước khi qua đời, thường đeo chiếc vòng này. Mà khi cả nhà Hoàng quận thủ gặp nạn, Hoàng Tử Hà cũng đeo chiếc vòng Vũ Tuyền tặng, không rời một khắc. Nạn nhân trong cả hai vụ án, đều có triệu chứng trúng độc tỷ sương. Hai vụ này, liệu có liên quan gì tới nhau không?” Cô thông thả đặt chiếc vòng xuống, dịu giọng kể: “Chu bồ đầu sinh lòng nghi ngờ, bèn đi đào mộ cả nhà Hoàng quận thủ lên, cất tước của ba người đem về kiểm nghiệm, quả nhiên, họ đều chết vì trăm độc!”

Ánh mắt cô xuyên qua đám đông sững sờ, nhìn xoáy vào Vũ Tuyền, kể rành rọt từng câu: “Người nhà Hoàng quận thủ và Phó Tân Nguyên thuộc hai loại người hoàn toàn khác nhau, chẳng có liên quan gì, vậy mà lại cùng bỏ mạng bởi một loại độc hiếm thấy. Bởi thế, rất có khả năng trăm độc đến từ chiếc vòng này, điểm chung duy nhất giữa hai vụ án. Mà nó lại do Vũ Tuyền, con nuôi Hoàng quận thủ chính tay vẽ mẫu, giao cho thợ khéo làm, rồi tặng cho Hoàng Tử Hà.”

Thân hình Vũ Tuyền run lên bần bật, rồi bất giác co rúm lại, hấn gợn tay day mạnh vào huyết thái dương, gắng hết sức giữ tư thế ngồi nhưng vô ích. Gân xanh gồ lên trên huyết thái dương và mu bàn tay Vũ Tuyền, hấn cắn thật mạnh vào môi đến tái ngắt, song vẫn không kìm nổi tiếng rên rí.

Hoàng Tử Hà lặng lẽ nhìn hán quần quai đau đớn như sắp hấp hối, gắng hít thở thật sâu, hòng tiết hết căm hận và đau đớn kìm nén trong lòng bấy lâu ra ngoài qua hơi thở run rẩy, bằng không, e rằng ý thức của cô sẽ bị những thứ đó xâu xé.

Hoàng mang rối loạn âm thầm cuộn lên.

Chu Tử Tàn đột ngột lên tiếng, phá tan bầu không khí ngột ngạt: “Sùng Cổ, ta có điều này không hiểu. Có lần công công cầm chiếc vòng đó, rồi lại cho Phú Quý liếm tay, ta cũng từng kiểm nghiệm trong ngoài cái vòng, khẳng định nó không có độc. Huống hồ chuyện Vũ Tuyền tặng vòng cho Hoàng Tử Hà, Tề Đằng tặng cho Phó Tân Nguyên, đều là trước khi xảy ra chuyện cả mấy tháng. Nếu chiếc vòng này bị hạ độc, chẳng lẽ chất độc trên đó lúc có lúc không ư? Hay là có thể điều chỉnh thời gian hạ độc?”

“Đúng thế, độc trên vòng này đúng là có thể điều chỉnh, chỉ cần một động tác nhỏ thôi.” Nói rồi Hoàng Tử Hà ung dung cầm chiếc vòng giơ lên trước

mắt, ngắm nhìn hai con cá nhỏ, nhẹ giọng nói: “Chất ngọc không tốt, nên phải chạm rỗng để tăng độ trong trẻo. Trên cái vòng này có vô số lỗ hồng và nét khắc, không thể tra xét từng cái một được. Hưng thủ chỉ cần giấu một giọt trảm độc vào lỗ hồng trên vòng, đợi nó khô đi thì nhỏ sáp mỏng bọc ngoài là ổn. Nếu không có gì bất ngờ, có lẽ cả đời, giọt kịch độc ấy cũng sẽ ở bên bầu bạn với chủ nhân, không ai hay biết.”

Đoạn cô cụp mí, rời mắt nhìn đi chỗ khác. Cái gai nhức nhối trong tim hơn nửa năm nay, khiến cô đau đớn như lóc da xẻ thịt, nhưng cũng giúp tâm trí cô càng lúc càng sáng suốt, thậm chí trở nên lạnh lẽo thê lương, mặc cho người cứng lại vì sợ hãi, cô vẫn đứng vững vàng, lưng thẳng tắp.

“Nhà Hoàng quận thú xảy ra chuyện vào một hôm trời đổ tuyết, hoa mai nở rộ.”

Sáng ấy Vũ Tuyên đến tìm, tặng cho cô một cành mai lục ngọc. Vào lúc cô tươi cười nhận lấy, hoặc cùng hân ra vườn hái hoa mai, hoặc cũng có thể là khi cả hai ôm hoa nắm tay nhau quay về, hân đã dùng móng tay hoặc cánh hoa khẽ nhẹ vào chiếc vòng của cô, làm lớp sáp bọc ngoài bong tróc, trảm độc giấu bên trong lộ ra.

Sau đó, Vũ Tuyên ra về, người nhà họ Hoàng quây quần bên bàn dùng bữa. Là cháu gái được chiều chuộng nhất trong dòng họ, cô thường múc canh ra các bát, rồi lần lượt bung từng bát tới trước mặt mọi người.

Nhưng hôm ấy, vì cô cãi lời gây rối, nên phải nghe lời mẹ dặn, xuống bếp bung tô canh móng dê lên phòng ăn.

Ra khỏi cửa nhà bếp, băng qua góc tỳ bà trước sân, qua cánh cửa nhỏ đã nứt nẻ, trước mặt là hành lang dài lát đá xanh đã mòn vẹt, nhẵn bóng.

Tô canh rất nặng, nếu đẩy cả nắp lên thì không thể bung nổi, cô bèn bỏ nắp ra.

Nước canh nóng bốc khói nghi ngút giữa ngày đông, hơi nước đọng đầy chiếc vòng trên tay cô. Thình thoảng nó lại va vào miệng tô, thành tiếng leng keng khe khẽ.

Hơi nước đọng trên vòng nhỏ xuống, đem theo cả trảm độc không ai cứu nổi, hoà vào tô canh.

Như ý hân, cô ân cần múc canh xin lỗi từng người, cũng chia trảm độc tới từng người một.

Điều duy nhất chưa được như ý hân là, cô ảm ức trong lòng, lại không thích canh móng dê tanh, nên không ăn.

Hân biến cô thành lưỡi dao, mượn tay cô trả mỗi thù nhà tan cửa nát, cũng khiến cô rơi vào cảnh ngộ nhà tan cửa nát như hân năm đó, phải một thân một mìn lưu lạc khắp nơi.

Hoàng Tử Hà kể đến đây, cả phòng im phăng phắc, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Vũ Tuyên.

Bạn đang đọc truyện *Trâm Lii: Tình Lang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Chương 21.3

Mồ hôi lạnh đã túa ra đầm đìa, ướt đầm vạt áo hân, vì day huyết thái dương quá mạnh, mấy sợi tóc rối bù rù xuống trán hân cũng bết mồ hôi, dính vào gương mặt tái nhợt, càng làm nổi bật sắc mặt trắng bệch.

Song Hoàng Tử Hà không hề nhìn hân. Cô vẫn nhìn chăm chăm vào khoảng không, giọng nói nhẹ nhàng chậm rãi, song hết sức chắc chắn: “Trên vòng nhiều lỗ hồng như thế, để dễ phòng bất trắc, sợ nhất thời không tìm được chỗ giấu chất độc, người đã giấu làm nhiều chỗ. Hôm ấy, có lẽ người đã nạy một hoặc hai chỗ ra, nhưng hân vẫn còn một hai chỗ khác. Sau khi Tề Đằng cứu sống người, rất có thể đã nghe ngóng được chuyện này. Lúc quyết tâm diệt trừ Phó Tân Nguyễn để cưới Chu tiểu thư, hân nhớ đến phương pháp này, bèn đòi tiệm cầm đồ chiếc vòng, rồi lừa Ôn Dương đến nhà họ Phó, nạy một mảng sáp ra, để Phó Tân Nguyễn chính tay nấu một nồi canh độc rồi chết oan. Còn ta, trong lúc dựng lại hiện trường, đã nạy nốt mảng sáp cuối cùng rồi.”

Chu Tử Tàn gật đầu, bấy giờ mới vỡ lẽ: “Đúng thật! Hèn chi bấy giờ ta thấy công công dùng móng tay nạy ra. Nếu không phải vừa rồi công công giải thích, ta còn không biết lúc ấy công công làm gì nữa!”

Vũ Tuyên khó nhọc hít thở, nhìn trừng trừng Hoàng Tử Hà, rất lâu sau mới chậm rãi nặn ra mấy tiếng khàn đặc: “Không thể nào...”

Hoàng Tử Hà héch càm, đợi hân phản trần.

Vũ Tuyên cắn môi, hỏi khẽ bằng giọng khàn khàn: “Nếu... Nếu tôi là kẻ giết người, vậy bức thư sám hối xuất hiện trong thư phòng tôi là sao đây?”

Mọi người không hiểu thư sám hối hân nhắc tới là gì, song thấy vẻ đau đớn và hoang mang của hân, cũng cảm thấy có lẽ hân không biết gì cả, bèn chụm đầu lại xì xào bàn tán.

Lý Thư Bạch giờ tay ra hiệu cho tất cả im lặng rồi nói: “Ta nhớ nội dung bức thư ấy.”

Đoạn y cầm giấy bút lên, viết lại bức thư đó, dùng đúng thể chữ khai tâm hoa của Vệ phu nhân.

Mười mấy năm vui vầy, qua một đêm sóng gió bất ngờ, cả nhà chỉ còn một thân cô cút giữa đời, cũng chẳng muốn hai tay vấy máu sống nốt kiếp tàn. Yêu mà chẳng được, việc đời thường trái ý, muôn mối nghiệt duyên, vận mệnh hay đùa cợt. Kiếp sau chẳng biết, kiếp này đành thôi, hạ bút thành thư, cùng người từ biệt, trời xanh mưa gió, lia bỏ thế gian.

Nét chữ như đúc một khuôn, ngay hai nét ngang bộ “hiệt” cũng giống y bức thư gốc, một nét ngang choán mất nửa ô, nét kia chiếm nốt nửa ô còn lại, nhìn như viết thêm vào.

Y chia bức thư ra cho mọi người xem, Phạm Ứng Tích nói ngay: “Đây... Đây là nét chữ của con gái Hoàng quận thú! Lẽ nào là thư sám hối của á?”

Chu Tường gật đầu: “Đúng đấy, Phạm tướng đọc nội dung mà xem, cha mẹ nuôi nấng mười mấy năm, chỉ trong một đêm cả nhà chỉ còn mình cô ta, tay vấy máu tanh, đều vì chuyện tình ái mà ra. Còn chẳng phải thư tự sám hối của Hoàng Tử Hà ư?”

Vũ Tuyên cũng gật đầu xác nhận: “Tôi và Hoàng Tử Hà quen biết đã lâu, đã quen với nét chữ cô ấy, đây... quả thật là thủ bút của Hoàng Tử Hà, không còn nghi ngờ gì nữa?”

“Ngươi dám chắc không?” Hoàng Tử Hà hít một hơi thật sâu, cầm lấy tờ thư, “Xin hỏi ngươi tìm thấy lá thư này vào lúc nào?”

Nhìn vào cặp mắt kiên định mà bình tĩnh của cô, Vũ Tuyên chợt thấy suy nghĩ mình vẫn khẳng định lâu nay bắt đầu dao động: “Vào... ngày mười sáu tháng Tư năm nay, hôm xây xong mộ Hoàng quận thú.”

“Có phải ngươi tìm thấy phong thư sám hối này vào lúc tự vẫn trước mộ, rồi được Tề Đằng cứu không?” Cô vận lại.

Vũ Tuyên gật đầu. Nghe hai tiếng “tự vẫn” từ miệng cô, hần bỗng thấy lưng cứng lại, con đầu buốt lan ra theo cột sống, rồi xoáy sâu vào não.

Nỗi kinh hoàng chưa từng thấy khiến hơi thở của hần dồn dập hẳn lên.

“Bức thư đó xuất hiện thế nào? Ngươi nói sau khi ngươi được đưa về nhà, thì thấy nó ở trên bàn. Nhưng trong nhà không suy chuyển gì, rốt cuộc là kẻ nào lên vào, chỉ đưa bức thư nọ cho ngươi rồi lại chuồn đi?”

Hơi thở của Vũ Tuyên nặng nề mà khó nhọc, như một con thú đang hấp hối. Hần trông thấy thứ mình sợ nhất đang từng bước áp sát lại gần, không may may nương tình, chỉ chực ập xuống, huỷ hoại hần hoàn toàn.

Giọng Hoàng Tử Hà trong trẻo mà quả quyết, từng câu từng chữ, truyền vào tai hần: “Từ khi Hoàng Tử Hà trốn khỏi phủ Thành Đô, tháng ba thì tới kinh thành, tháng Tư cô ta còn đang mai danh ẩn tích, hỗ trợ vương gia phá án vương phi mất tích, lấy đâu ra cơ hội đưa thư cho ngươi?”

Đoạn cô chậm rãi nhìn sang Mộc Thiện đại sư, bình thân nói: “Danh tiếng đại sư, cả Thành Đô ai cũng xưng tụng. Người người đều biết đại sư Pháp pháp vô biên, có thể xoay chuyển tâm tư kẻ khác. Bởi thế tôi nghĩ, Vũ Tuyên bấy giờ vì sao lại tự vẫn, Tề Đằng vì sao lại mời đại sư đến thăm Vũ Tuyên vừa được cứu sống, thậm chí đại sư đã làm gì với Vũ Tuyên, tôi cũng đoán được đôi phần.”

Mộc Thiện đại sư chấp tay nhìn sắc mặt Quý vương, đôi mày rừ xuống vẻ buồn rầu: “A di đà Phật... Tề thí chủ hôm ấy mời lão nạp tới, chỉ nói là có người bạn nghĩ quẩn, nhờ lão nạp cứu giúp. Lúc lão nạp đến thì Vũ Tuyên đang kích động, không thể kìm chế, cứu một mạng người hơn xây toà tháp bảy tầng, lão nạp há có thể khoan tay đứng nhìn, đành phải giúp Vũ thí chủ quên hết những chuyện đáng sợ nhất trong quá khứ.”

Chùm nến ngàn nhánh sáng rực, ánh lửa lập lòe tạo thành vô số những cái bóng mờ lác lác theo gió.

Ánh mắt mọi người đổ dồn vào Vũ Tuyên, nhưng chẳng một ai nói gì. Còn hần chỉ nhìn chăm chăm Mộc Thiện đại sư, chút hy vọng nhỏ nhoi còn lại cũng từ từ tan biến như tuyết mùa xuân, tuyết vọng và đau đớn dần dần ăn mòn tất cả khí sắc trên mặt hần, để lại một màu trắng bệch.

Hần đi theo Hoàng Tử Hà, từng bước lần theo dấu chân hung thủ đến tận bây giờ, song có nằm mơ vạn lần hần cũng không ngờ, mình chính là tên hung thủ ấy.

Giữa không khí im lặng chết chóc, Hoàng Tử Hà nhìn Vũ Tuyên, thấy lòng hoang mang đau đớn, hoang mang căm hận, song trên hết thấy hoang mang, là tuyệt vọng.

Cô đắm đắm nhìn nam tử mình từng yêu hơn hết thấy, bỗng dưng nổi tuyệt vọng và đau đớn òa lên trong lòng, khiến cô gần như cuồng loạn, vớ lá thư sám hối trên tay Lý Thư Bạch, ném thẳng vào Vũ Tuyên: “Đừng thế, ngươi quên rồi, quên hết cả những việc ác độc mình đã làm rồi!”

Cả người cô run bắn, tâm tư rối loạn, chỉ biết nấc lên nức nở, cơ hồ không nói nổi thành lời: “Ngươi tự viết thư sám hối, đặt sẵn trong phòng rồi tự vẫn, song vẫn muốn giữ thanh danh, nên phải giả nét chữ Hoàng Tử Hà! Rõ ràng là thư sám hối ngươi viết, nhưng khi quên hết mọi thứ, ngươi lại khẳng khái cho rằng đó là do Hoàng Tử Hà viết, coi như một tội chứng khác của cô ấy!”

Mọi người không thể hiểu tại sao cô lại kích động đến thế, nhất thời đều kinh hoàng.

Lý Thư Bạch bèn đứng dậy, vỗ nhẹ vào vai cô, rồi quay sang bảo tất cả: “Hoàng quận thú và phu nhân có ơn lớn với Sùng Cổ.”

Mọi người lũ lượt gật đầu, đua nhau than thở.

Chỉ riêng Vũ Tuyên vẫn nhìn sững Hoàng Tử Hà, trên gương mặt tái nhợt, đôi con ngươi như hai miếng hang đen ngòm, không có mảy may ánh sáng. Một hồi lâu sau, hần mới chậm rãi lắc đầu, nghẹn ngào nói: “Không phải.”

Hoàng Tử Hà nghe thấy hơi thở run rẩy của mình, cô há miệng định nói gì đó, song không thốt ra nổi một chữ, đành cắn hận trừng mắt nhìn hần, thờ dòn dập.

“Tôi không cố ý giả nét chữ của Hoàng Tử Hà... Bấy giờ tôi chỉ muốn chết theo cả nhà quận thú, tâm tình kích động, chẳng biết mình đã làm gì nữa... Chữ viết ra giống Tử Hà, hoàn toàn là vô thức... Cũng có lẽ, bấy giờ trong lòng tôi, luôn nhớ tới... cô ấy. Trên đời này chẳng ai quen thuộc nét chữ của cô ấy hơn tôi, tôi từng chép sách hộ cô ấy vô số lần, ngay cả chữ thiếu nét cũng giống nhau...” Giọng hần khàn đặc đầy khó nhọc, nhưng càng nói càng rành rọt. “Còn nữa, lúc trước công công nói, tôi đã đủ lông đủ cánh, không cần lợi dụng kẻ thù, nên mới dọn ra khỏi phủ quận thú... Thật ra không phải. Bấy giờ tôi không biết... bé gái chỉ nói một câu mà làm ta tan nát nhà cửa ấy, chính là Hoàng Tử Hà...”

Hần trốn khỏi hiệu thuốc, trở thành ăn mày, theo dòng người chạy nạn xuống phía Nam, cuối cùng ở lại phủ Thành Đô, được mấy thầy giáo tư thực nâng đỡ, giới thiệu với quận thú Hoàng Mẫn.

Hoàng Mẫn rất quý mến hần, thấy hần trôi dạt lênh đênh đến quên cả tên thật, bèn đặt tên cho hần là Vũ Tuyên, dẫn về nhà.

Hôm ấy, dưới bóng chiều đỏ như máu, lần đầu tiên hần gặp Hoàng Tử Hà.

Mảng rêu ở chỗ tối tăm ẩm thấp lần đầu tiên trông thấy một đoá hoa nở rộ dưới ánh dương. Hần loá cả mắt trước hào quang của Hoàng Tử Hà tho ầu, gần như không dám nhìn thẳng vào cô. Hần quý xuống giúp cô nhặt những bông sen rơi, vô tình chạm phải gấu váy vấy bùn của cô, không kìm được bèn nắm chặt lấy, đánh bạo ngước lên nhìn cô, liền trông thấy dung mạo mình in trong đáy mắt cô, rõ mồn một như soi gương. Từ ấy, hần đã quyết suốt đời sống trong đôi mắt đắm đuối ấy.

Khoảng thời gian hạnh phúc nhất trong đời hần chỉ vền vẹn ba năm. Tuy hình ảnh mẹ treo cổ tự tử thỉnh thoảng vẫn trở về trong mộng, song hần đã có cha mẹ và huynh trưởng mới, có cuộc sống cơm no áo ấm, có một mái hiên che mưa chắn gió, một khu nhà rù đây đây leo.

Còn cả một thiếu nữ hần hết dạ si mê.

Ba năm sau hần đỗ cử nhân, đắc ý quay về, thăm nghĩ có lẽ đã đến lúc, bèn âm thầm tính cách thừa với cha mẹ nuôi xin được cưới Hoàng Tử Hà.

Nhưng hần chẳng ngờ, chỉ trong một đêm, cha mẹ nuôi đã ra quyết định để hần dọn khỏi phủ quận thú, sang căn nhà quận Thục cấp cho.

Hoàng Tử Hà cãi vả kịch liệt với cha mẹ, song hần đối với hai người vừa kính trọng lại vừa cảm kích, không tiện chống đối, đành dọn ra khỏi phủ.

Hôm tân gia nhà mới, đám người quen hẹn hần ra ngoài uống rượu đến tận nửa đêm. Trời đổ tuyết lác đác, hần từ biệt đám bạn bè say khướt, một mình đạp tuyết quay về.

Hần cố ý đi đường vòng qua phủ quận thú, đứng giữa phố ngược lên nhìn ngôi lầu nhỏ Hoàng Tử Hà ở, thấy đèn trên lầu đã tắt.

Thiếu nữ hần hết dạ si mê, đang nghĩ ngợi.

Hần mỉm cười đứng giữa trời tuyết, ngoái lại nhìn quanh phố xá. Đêm tuyết lạnh căm, rất ít người ra đường, các sạp hàng cũng hỏi hà thu dọn. Bên đường chỉ có một ông lão điên rồi bóng vẫn đang ngồi trước bình phong lụa diễn một vở ngắn.

Hần vốn đã đi qua, nghĩ thế nào lại động lòng thương ông lão, vòng lại đặt ít tiền xuống trước bình phong. Nghe ông lão hát đến câu “phường Hưng Đức Trường An”, dường như chạm tới thứ gì đó xa xôi trong ký ức.

Hần dừng chân, đứng xem trọn vở diễn.

Tuyết lã chã rơi đậu lên tóc, lên vai, hần thẫn thờ đứng đó.

Tro mắt nhìn thăm cảnh đầy máu và nước mắt khiến mình tan cửa nát nhà, trở thành vở kịch phô diễn ngoài phố, thành câu chuyện phiếm của kẻ khác, cuối cùng tất cả chỉ tằm tắc một câu: “Hoàng Tử Hà nhỏ tuổi mà thông tuệ.”

Hoàng Tử Hà.

Đoá hoa nở bùng rực rỡ dưới ánh dương.

Vụ án giết vợ của huynh trưởng hần vốn đã sắp kết án. Cả nhà hần khổ tận cam lai, cuối cùng cũng có ngày nhìn thấy ánh sáng.

Vậy mà tại sao, cô bé mười hai tuổi ấy lại đứng bên gọi một tiếng “cha”.

Xác mẹ lũng lảng trên xà nhà, dường như vẫn đứng đưa nhè nhẹ. Ánh nắng mai theo song cửa rọi vào, nhuộm đỏ cả người mẹ hần, đỏ cả căn nhà xập xệ, cả đất trời đều nhuộm một màu đỏ thắm.

Hắn vừa tỉnh giấc, còn đang mơ màng, tâm trí trống rỗng, đứng trước mặt mẹ, thẫn thờ ôm lấy chân bà, phát hiện cả người bà đã lạnh ngắt cứng đờ.

Bạn đang đọc truyện *Trâm Lii: Tình Lang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Chương 21.4

Sau khi cha qua đời, mẹ hắn không quản ngày đêm dệt vải kiếm tiền, trải bao khổ nhọc mới nuôi hai anh em hắn lớn đến chừng ấy tuổi; tuy cảnh nhà nghèo khó, nhưng mỗi khi ra ngoài về, bà lại dúi cho hắn quả đào trái táo. Mẹ từng cười bảo hắn rằng, từ nay về sau cả nhà ta sẽ được quây quần ấm no, vui vẻ sống qua ngày. Ngờ đâu sau khi anh trai hắn bị xử chém, mẹ đã phát điên phát dại, cuối cùng lạng lẽ treo cổ tự vẫn trong lúc hắn đang say ngủ.

Hắn không còn gia đình nữa.

Hắn đỡ mẹ xuống, đặt lên giường, đắp lại chăn cho bà rồi nhắm mắt nằm xuống bên cạnh thềm nhũ, cứ thế này mà chết đi, giống như ngủ vậy, mãi mãi không bao giờ mở mắt nữa.

Tuyết dồn dập đổ xuống nặng trĩu trên vai hắn, khiến hắn lơ mơ cảm giác được máu huyết toàn thân như đông cứng lại.

Hắn chẳng biết mình đã đứng trước cửa phủ quận thú bao lâu. Mãi tới khi trời sáng, có người mở cửa đi ra, thấy hắn thì giật bắn mình, cuống quýt phui tuyết trên người cho hắn, phát hiện lớp tuyết bên dưới đã tan ra, rồi đông lại thành băng, kết dính quần áo vào da thịt hắn.

Bóng tối mờ mịt trước mắt tan dần, hắn thấp thoáng trông thấy gương mặt cô.

Thiếu nữ hân si mê, đoá hoa rực rỡ trong cuộc đời hoang vu quanh quẽ của hắn, Hoàng Từ Hà của hắn.

Người hắn hận nhất, thù nhất, yêu nhất.

Cái lạnh đêm đó làm hắn đổ bệnh nằm liệt.

Hắn không muốn gặp lại Hoàng Từ Hà nữa. Cô đến thăm bệnh, hắn bèn đẩy sách lên mặt, mặc cho cô riu rít hỏi han gọi chuyện, hắn cũng chẳng nói nửa câu.

Đương nhiên cô cũng nhận ra, rầu rĩ ngồi xuống bên sập gắng hỏi, tại sao vừa chuyển ra đã xa cách phớt lờ cô như thế.

Hắn nhắm nghiền mắt, trầm giọng nói, A Hà, nếu muội không biết phá án có phải tốt không.

Câu nói này đã xoá sạch niềm kiêu hãnh bấy lâu nay của Hoàng Từ Hà, làm cô đùng đùng nổi giận bỏ về. Lần đầu tiên, hắn không giữ cô lại, mặc cho tình cảm đôi bên rạn nứt.

Bởi hắn nghĩ, đời này kiếp này, có lẽ chỉ có thể thế này thôi.

Bệnh vừa đỡ, hắn bèn lên chùa Quảng Độ núi Minh Nguyệt để nghe giảng pháp.

Ở đó, hắn gặp Tề Đăng, rồi được giới thiệu với Mộc Thiện đại sư. Đại sư nhìn hắn cười. Chẳng hiểu sao, hắn lại thổ lộ hết ra những ẩn ức chồng chất những tương sẽ để cho mục rữa trong lòng bấy lâu. Hắn kể về Hoàng Từ Hà, về Hoàng quận thú, về người mẹ ruột của mình.

Cuối cùng Mộc Thiện đại sư hỏi: “Trong lòng thí chủ có một con rồng dữ, đã chẳng thể kiềm chế, sao không để nó bay ra, trở hết oai phong cho nhẹ lòng?”

Hắn ngơ ngẩn đứng dậy, ra khỏi thiền phòng, ngang qua tường vôi, qua hành lang.

Trông thấy hai câu thơ khắc rành rành trên bia.

Chiều buông đầm quạnh vắng

Thiền định trị rồng dữ.

(*Hai câu thơ trong bài “Qua chùa Hương Tích” của Vương Duy đời Đường.

Nhưng, hắn chẳng có cách nào cả. Con rồng dữ trong lòng đã quấy mình vọt ra khỏi thân thể hắn, găm rít vang trời khiến máu toàn thân hắn sôi lên, chỉ muốn bước lên đốn nhận khoái cảm tanh mùi máu ấy.

Vũ Tuyên kể đến đó, ánh mắt mọi người không hẹn mà cùng đổ dồn vào Mộc Thiện đại sư.

“A di đà Phật... Vũ thí chủ tâm trí không ổn định, lão nạp vốn muốn lấy độc trị độc, phá hủy tâm ma của thí chủ, ngờ đâu thí chủ lại hiểu lầm, gây ra đại họa thế này!” Mộc Thiện đại sư cúi đầu chấp tay nói, “Hôm đó gặp thí chủ tại nhà họ Tề, lão nạp cứ ngỡ thí chủ chưa quên hết cừu hận khi trước nên mới nghĩ quân, chứ đâu có ngờ thí chủ lại nảy sát tâm, giết chết cha mẹ nuôi mang ơn nặng như núi!”

Mộc Thiện đại sư thân nhiên phui sạch tội trạng, hẳn là đã chuẩn bị từ trước, nhất định bên trong có nội tình. Song giờ đây vụ án Vũ Tuyên còn chưa kết thúc nên Lý Thư Bạch cũng chẳng tiện vạch trần, chỉ lạnh lùng ngồi xem.

Vũ Tuyên thấy lồng ngực lạnh thấu xương, rồi lại nóng như sôi, bị hai thái cực nóng lạnh giày vò, hẳn đã gần như suy sụp, nhìn chăm chăm Mộc Thiện đại sư trước mặt thật lâu, cuối cùng mỉm cười tuyệt vọng, đôi môi thâm tím vẫn đẹp hoàn mỹ, khiến mọi người nhìn hẳn chỉ thấy thê lương vô hạn.

“Đã đến nước này, liên lụy kẻ khác cũng chẳng để làm gì... Chẳng qua ta không thắng được hận thù, ra tay hạ sát cả nhà Hoàng quận thú có ơn nặng như núi với ta mà thôi...”

Rời chùa Quảng Độ, hắn mua một miếng ngọc, tìm đến chỗ dành cô. Trong lúc đôi bên bàn bạc vẽ mẫu vòng, trước mắt hắn bỗng hiện lên con cá Tề Đằng thường mang theo bên người.

Đỏ thắm như máu, phiêu hốt như khói.

A Già Thập Niết do Long Nữ lơ đãng hoá thành, thường xuất hiện bên cạnh những kẻ chết oan.

“Chạm đôi cá đi.” Hắn cầm bút vẽ ra giấy, “Hai chúng ra cũng giống như đôi cá, con này ngậm đuôi con kia thành một vòng tròn, muối không thoát được ta, ta cũng không thoát được muối, đời đời kiếp kiếp, quấn quýt bên nhau.”

Đời đời kiếp kiếp.

Hắn lấy trăm độc từ chỗ Tề Đằng, nhỏ vào ba hốc lõm trong thân vòng, rồi dùng sáp nến, chuốt phẳng, thành ba đốm vàng nhạt như có như không, lẫn vào sắc trắng ngà như chiếc vòng.

Chiếc vòng mang điềm gở, từ ấy đeo lên cổ tay cô.

Nghe nhà họ Hoàng nhắc đến việc đính hôn giữa cô và Vương Uẩn, hắn bèn đánh cuộc với cô như mọi khi, dù cô đi mua một gói tỳ sương. Mấy hôm sau, tuyết tan mai nở, thấy bà nội và chú cô đến thăm, đoán rằng họ nhất định sẽ giục già việc thành hôn, nhân lúc giúp cô ôm một ôm hoa mai, hắn tiện thể nắn nắn chiếc vòng trên tay cô, lần tay tìm đến mắt cá, chọc cành hoa vào một cục sáp bên trong.

Cô nắm tay bà nội đi vào nhà, thần thiết ân cần, cười tươi như hoa.

Còn hắn ôm hoa mai ra khỏi vườn nhà cô, băng qua căn gác nhỏ nơi cô ở mà biết bao lần hắn từng đứng dưới nhìn lên, băng qua hồ sen tàn héo nơi họ gặp nhau lần đầu, rồi phủ quận thú.

Đi đến con hẻm nhỏ vắng vẻ phía sau phủ, hắn dừng bước, đứng ngẩn ra. Gió tuyết đầu xuân thốc vào người lạnh cóng, song hắn cứ đứng đờ bất động, ngẩng đầu nhìn trời.

Sau cùng hắn buông thõng hai tay, bó hoa mai hai người cùng hái rớt xuống, rơi tung toé ra đất. Nào đỏ nào hồng, máu tươi và son phấn đều rơi xuống bùn lầy, hương thâm tan tãc.

Tựa như thời gian quay ngược về ngày đó, hắn nằm xuống bên thi thể lạnh cứng của mẹ, bất động.

Hắn đến vườn Tĩnh dự hội thơ, lại bắt đầu nói cười chiu chén, cảm thấy mình cơ hồ không gắng gượng nổi nữa, song thật lạ là chẳng ai nhận ra cả. Thật ra hắn không say, hắn chỉ giả vờ say để thoát khỏi bọn họ, quay về nhà dờ dẫm nằm xuống, đợi tin tang tóc truyền đến.

Sáng sớm hôm sau, cha mẹ nuôi của hắn đã qua đời, Hoàng Tử Hà trở thành người duy nhất còn sống sót ở nhà họ Hoàng.

Hắn bèn đem bức thư cô gửi mấy hôm trước đến phủ tiết độ, trình lên Phạm Ứng Tích vốn có hiềm khích với Hoàng Tử Hà. Con trai Phạm Ứng Tích đã mấy lần bị cô vạch trần, Phạm tướng phải ra sức che chở mới thoát nạn, nhưng cháu trai lão, vì Hoàng Tử Hà mà bị đẩy đến xứ khi ho cò gầy, chẳng biết bao giờ mới được trở về.

Quả như dự tính, Phạm Ứng Tích có thể tùy ý định đoạt mọi việc ở Xuyên Thục không cần trình lên triều đình, lập tức định tội Hoàng Tử Hà đầu độc cả nhà, sau khi cô bỏ trốn còn bảm bảo lên trên, xin lệnh truy nã toàn quốc.

Tâm nguyện đã thành, hắn gom góp tiền bạc, tu sửa phần mộ cho cả nhà Hoàng quận thú rồi để lại di thư, tự vẫn trước mộ.

“Bức di thư ấy, chính là bức thư thứ hai, mà người cho là thư nhận tội của Hoàng Tử Hà ư?”

Hoàng Tử Hà khàn khàn hỏi.

Vũ Tuyên nhắm nghiền mắt, gật đầu: “Phải. Tôi nghĩ lần này mình ắt sẽ chết, nào ngờ lại được Tề Đằng cứu. Hấn khuyên tôi đã diệt trừ cả nhà Hoàng quân thủ rồi thì độc sức cho Phạm tiết độ đi, ngày sau sẽ được nở mày nở mặt, nhưng tôi từ chối, chỉ một lòng muốn chết. Sau đó tôi ngất đi, đến khi tỉnh lại đã quên hết những việc ác độc mình làm khi trước. Có lẽ đó là bản năng tự vệ của ý thức, khiến tôi không ngừng thuyết phục bản thân rằng tất cả đều do Hoàng Tử Hà gây ra, chứng cứ rành rành. Càng ngày tôi càng quả quyết rằng cô ấy đã giết chết cha mẹ, thậm chí còn cảm thấy mình từng chính mắt nhìn thấy cô ấy cầm gươm tì sương, còn ví như...”

Hấn nghiêng răng khó nhọc tiếp: “Tôi về nhà, trông thấy bức di thư đặt trên bàn. Nội dung trong đó cũng khiến tôi ngỡ là do cô ấy viết.”

Mười mấy năm vui vầy, qua một đêm sóng gió bất ngờ, cả nhà chỉ còn một thân cô cút giữa đời, cũng chẳng muốn hai tay vấy máu sống nốt kiếp tàn. Yêu mà chẳng được, việc đời thường trái ý, muốn mỗi nghiệt duyên...

Là hấn, cũng là cô.

Vận mệnh giống nhau, cảnh ngộ giống nhau, luân hồi tuần hoàn, như hai con cá trên chiếc vòng kia, ngậm đuôi nhau quán quýt, không bao giờ chia lìa.

Giọng hấn dần xa xăm, đã chẳng màng che đậy thân phận cô trước mặt bấy nhiêu người nữa, chỉ dăm dăm nhìn cô, tha thiết nói: “Ta đã quên hết những việc mình làm, không nhận ra được bức thư ấy là muội viết cho ta, hay ta viết cho muội nữa. Nào ngờ chúng ta đều tập theo thư pháp của Vệ phu nhân, xưa nay ta luôn giúp muội chép bài, bắt chước nét chữ muội thành quen, đến chữ thiếu nét cũng viết giống nhau...”

Giọng hấn giờ đây khàn đặc nghẹn ngào, không còn dịu dàng thanh nhã như mọi ngày. Hấn từ từ đứng dậy, rung rung nhìn cô.

Trên gương mặt trắng bệch như tuyết, chỉ còn đôi mắt đen thẫm và bờ môi tím ngắt là còn chút màu sắc. Giống như một người vẽ trên bức tường vôi vấy, dấu đường nét hoàn mỹ, song không có thần thái của người sống.

Hấn dăm đuối nhìn cô, như nhiều năm trước họ gặp nhau lần đầu, khi hấn quý xuống giúp cô nhặt hoa sen, thỉnh linh ngẩng lên, bông hoa cả mắt.

Những cánh chuồn la đà bên tai họ bấy giờ đều đã chết, sen hồng khắp hồ cũng chẳng thể nở lại, chỉ có đôi mắt này, cùng những điều ẩn chứa trong ánh mắt, là không bao giờ thay đổi.

Thời gian bồi đắp cho kẻ ăn mày lang thang thành nam tử tài hoa lừng danh thiên hạ, cho cô bé ngây thơ thành thiếu nữ xinh đẹp thông minh.

Song vận mệnh tàn khốc lại xui khiến hai người họ đời này kiếp này trở thành kẻ thù lớn nhất của nhau.

“A Hà...” Hấn khe khẽ gọi, vươn tay về phía cô.

Lý Thư Bạch và Vương Uẩn đều biết rõ sự tình, chỉ riêng Chu Tử Tân chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì, thấy Vũ Tuyên đột ngột gọi Dương Sùng Cỏ là A Hà thì kinh ngạc hết sức.

Hoàng Tử Hà đứng trước mặt hấn, bất động, cũng không gờ tay chạm vào bàn tay đang chia ra.

Thấy vậy, hấn chỉ yếu ớt mỉm cười, nói khẽ: “Phải, ta vĩnh viễn... cũng không chạm được đến muội.”

Bạn đang đọc truyện *Trâm Lii: Tình Lang Hờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Chương 22: Đời Đời Kiếp Kiếp

Tình mơ hồ ấy, Vũ Tuyên qua đời.

Vì là trọng phạm, nên trước khi giam vào ngục, sai dịch giải hấn về nhà thu dọn đồ đạc.

Đã nhớ ra tất cả, dĩ nhiên hấn cũng nhớ được chỗ cất thuốc độc. Hấn thần nhiên lấy trăm độc ra uống, rồi lặng lẽ theo đám sai dịch vào nhà lao.

Ngồi trong nhà lao tăm tối, hấn âm thầm đợi cái chết đau đớn như cả nhà họ Hoàng, cảm nhận kịch độc không thể cứu chữa ăn mòn thân thể.

Ngàn vạn lưỡi dao cào xé trong bụng hấn, lục phủ ngũ tạng xoắn lại, đau đớn tột độ, muốn động đây đầu ngón tay cũng chẳng còn hơi sức, muốn kêu gào cũng chẳng thốt nổi ra tiếng.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, hấn đã mất hết ý thức. Cái chết ập đến, như làn nước mùa xuân ấm áp, lại như hoa tuyết dịu dàng, bao bọc lấy hấn. Giữa màn máu đỏ lờ mờ trước mắt, hấn co quắp trong nhà lao, ngơ ngác ngẩng lên, trông thấy một ảo ảnh.

Chính là đóa hoa kiều hãnh nở rộ, lần đầu tiên hân được thấy năm xưa.

Trăng sáng len qua song sắt hẹp, rọi lên gương mặt tươi cười nhợt nhạt của hân, cũng len qua song cửa chạm năm con dơi*, rọi lên người Hoàng Từ Hà.

(*Trong tiếng Hán, năm con dơi (ngũ phúc) đồng âm với ngũ phúc, ý chỉ điềm lành, may mắn)

Gánh nặng trên vai hơn nửa năm nay cuối cùng cũng được trút bỏ, tâm trí căng thẳng từng giờ từng phút cuối cùng cũng được thả lỏng. Hoàng Từ Hà thêm thiếp bên song, hơi thở nhẹ nhẹ, chậm rãi mà thư thả.

Cô đang nằm mộng.

Trong mơ, cô trông thấy cha mẹ, anh trai, chú và bà nội. Mọi người ngồi dưới gốc quế uống rượu quế hoa, tươi cười vẫy tay cô lại.

Cô xách gấu váy lên, băng qua thảm cỏ xanh mượt như tơ, chạy về phía họ.

Ánh dương rực rỡ như rắc vàng. Hoa quế rụng đầy, thành một lớp dày trên mặt bàn. Hương thơm ngọt ngào như mật vẩn vít quanh tất cả, như một dòng suối róc rách chảy qua, cô đứng bên trong nhìn nụ cười của mọi người, bỗng thấy hoa cả mắt, rồi lại cảm thấy mình chưa bao giờ được vui sướng như lúc này.

Cô ngạc nhiên thắm nhũ, còn chưa uống rượu, sao đã say rồi.

Có điều cũng chẳng sao, ánh dương ấm áp như thế, hương hoa ngọt ngào như thế, gió nhẹ dịu dàng như thế kia mà. Cô chống cằm ngồi nhìn ngắm người thân trò chuyện, tuy chẳng hiểu họ nói gì, song chỉ cần mọi người vui vẻ thế này là tốt rồi.

Hoàng Từ Hà, vẫn là thiếu nữ mười sáu tuổi. Vạt áo lụa mỏng tay chèn, xuất thân danh môn, dung nhan mỹ lệ, lừng danh thiên hạ, cuộc sống hoàn mỹ.

Đang cùng cả nhà quây quần trò chuyện giữa ánh dương ấm áp, trong hương hoa ngào ngạt, đột nhiên cô lại chạnh lòng, cảm thấy quạnh quẽ khôn tả.

Hoàng Từ Hà bỗng từ từ đứng dậy đi thẳng. Rồi khỏi chốn ngào ngạt hương hoa, khỏi khung trời ấm áp chan hòa.

Giữa lộng lộng gió sen, cô trông thấy Vũ Tuyên. Gió lay lá sen xào xạc, bóng nước hắt lên người hân lung linh.

Ánh bạc chan hòa, dịu dàng trong trẻo. Vũ Tuyên như cây trúc mùa xuân vừa trút vỏ măng, toàn thân phủ một lớp phấn trắng, cao mà thẳng tắp, không vướng bụi trần.

Vũ Tuyên mỉm cười chìa tay ra trước mặt cô, khẽ gọi: “A Hà.”

Gió mát thổi tung chéo áo hân, cũng thổi tung mái tóc cô.

Đây là góc nhỏ trong hân, ngưng kết giấc mộng của cô, nơi gió mưa vĩnh viễn không thể chạm tới, tương lai dường như cũng không bao giờ đến.

Khóe môi cô cong lên, thành một nụ cười.

Cô chìa tay ra, nắm lấy bàn tay trước mặt.

Mười ngón tay đan nhau, lòng buộc lấy lòng.

Cô cúi đầu, ngắm nhìn bàn tay hân.

Bàn tay thon dài, đốt xương cân xứng, cảm giác khi nắm lấy tay cô cũng rất thân thuộc. Dịu dàng mà không buông lơi, bao dung song không dùng lực.

Cô ngước lên mỉm cười với hân, ngắm nam nhân đã chiếu sáng cả thời thiếu nữ đẹp đẽ như hoa của mình, chậm rãi lắc đầu.

Cuối cùng, cô buông tay hân ra, từ từ siết chặt nắm tay lại.

Cô nói: “Hẹn gặp lại.”

Trước hồ sen giữa gió lộng, cô ngước lên nhìn Vũ Tuyên, rung rung cười: “Mà không, đòi đòi kiếp kiếp, đừng bao giờ gặp lại!”

Tỉnh giấc đã quá trưa, vầng dương chênh chếch về Tây, ánh nắng len qua cửa sổ chiếu lên người cô, cuối hạ vẫn còn nồng nực, nhưng gió mát đã hây hây thổi tới.

Cả thế giới trong trẻo quang đăng, tràn ngập ánh nắng. Cô vẫn ở trong ngôi lầu nằm giữa vườn hoa phù quạn thú như xưa.

Cô trở dậy bước đến bên song, đẩy cửa nhìn ra ngoài.

Hồ sen vẫn đây, dây leo xanh mượt. Cây quế đã lác đác trở hoa sớm. Hương hoa theo gió đưa lại, thoang thoang ngọt ngào, không nồng nàn như trong mơ.

Cô chau mày nghĩ ngợi, song không nhớ ra được ngày này năm ngoài mình đang làm gì. Ngôi lầu nhỏ này bị niêm phong suốt nửa năm, tất cả vật dụng bên trong vẫn ở nguyên chỗ cũ, không hề suy chuyển.

Cô lấy ít nước còn lại trong bình từ hôm qua rửa mặt rồi mở tủ quần áo, chọn một bộ đồ trắng, xỏ giày trắng, ăn mặc giản dị. Bỏ ngực lâu ngày đã quen, giờ cởi ra, cô thấy ngại ngại.

Lại ngồi xuống trước bàn trang điểm, cầm chiếc gương đồng đã hơi lu mờ hơi lên, vẫn kiểu tóc đơn giản nhất. Không có bọn Mi Vu, cô cũng không biết cách trang điểm nào khác. Trước đây mỗi lúc ra ngoài, cô đều đóng giả nam, bớt được bao nhiêu phiền phức.

Ngón tay cô lướt trên hàng trăm cái xếp ngay ngắn trong hộp nữ trang, dừng lại hồi lâu trên cây trâm bạc Lý Thư Bạch tặng, cuối cùng vẫn chọn một đôi trâm bạc ngọc cài lên mái tóc, lại đeo thêm một đôi hoa tai trâm châu Nam Hải nho nhỏ.

Cô xuống lầu, theo thói quen cũ, đứng trên bình đài trước cửa, nhìn ra khu vườn nhỏ.

Vườn hoa sau phủ quận thú là nơi cô ở nhiều năm, quen thuộc đến từng nhánh cây ngọn cỏ. Chỉ là giờ đây, chẳng còn ai nắm tay cô cùng đi nữa.

Cô bước ra hành lang, mãi miết đi xuôi xuống giữa cơn gió đầu thu. Vạt áo mỏng manh bay tung theo gió, như sóng biếc lẫn lẫn, như tơ liễu buông mình.

Qua khúc ngoặt, cô trông thấy Lý Thư Bạch đang một mình ngồi trước bàn cờ bày trong ngôi đình nhỏ trên hòn núi giả. Trương Hàng Anh đứng hầu bên cạnh, còn Chu Tử Tần rầu rĩ nhào người nằm bò ra lan can, rõ ràng không phải là đối thủ của Lý Thư Bạch, đã bỏ hẳn ý tưởng đánh cờ với y.

Chợt ánh mắt gã bắt gặp cô, rồi không sao rời nổi nữa.

Miệng gã càng lúc càng há hốc, cặp mắt cũng càng lúc càng tròn to ra, gã ngây ngô bước tới gần, mãi tới khi cô đặt chân lên giả sơn, thốt tha hành lễ với họ, vẫn chưa ngấm được miệng lại.

Ánh mắt Lý Thư Bạch dừng ở cô, nét mặt vẫn thản nhiên, chỉ có khóe môi hơi cong lên. Tựa như đang đi giữa rừng hoang, ngoặt qua một khúc quanh, đột nhiên trông thấy một đóa hoa vừa hé nở.

Chu Tử Tần giờ tay đỡ để cảm khỏi rớt xuống, lắp bắp hỏi: “Sùng... Sùng Cô đấy ư?”

Hoàng Tử Hà hơi nghiêng mặt, mỉm cười gật đầu với hắn.

“Công công, công công... đường đường là một hoạn quan, sao lại mặc quần áo nữ nhân?” Chu Tử Tần nắm tay lại đặt lên ngực, vẻ kinh ngạc quá độ khiến tim đập thình thịch, mặt cũng đỏ bừng lên: “Đừng... đừng đến gần ta! Công công... mặc đồ nữ đẹp quá, ta... ta không chịu nổi...”

“Hôm qua Vũ Tuyên gọi tôi là ‘A Hà’, công tử không nghe thấy ư?”

“Ta... Ta tưởng hắn bị ảo giác, chìa tay ra với ảo ảnh của Hoàng Tử Hà... Huống hồ, bấy giờ chẳng phải Sùng Cô không thèm... giờ tay ra với hắn ư?”

Hoàng Tử Hà đành bỏ ý nghĩ giải thích cho Chu Tử Tần, xách gấu váy bước vào đình, đến bên bàn cờ.

Lý Thư Bạch nắm chặt quân cờ trong tay, ngược lên nhìn cô hồi lâu rồi với tay lấy hộp gom cờ vào, ra hiệu cho cô ngồi xuống: “Ngủ ngon không?”

“Vâng... ngủ ngon ạ.” Cô ngồi xuống trước mặt y, khẽ đáp.

Chu Tử Tần mon men lại gần, vẻ mặt vẫn chưa hết kinh ngạc, nhìn cô chằm chằm từ trên xuống dưới từ trái sang phải, chỉ thiếu điều chưa dùng ngón tay chọc chọc xem có phải người sống hay không.

Hoàng Tử Hà chán nản thở hắt ra: “Công tử đừng nhìn nữa. Dương Sùng Cô chính là Hoàng Tử Hà.”

Nghe thấy câu này, Chu Tử Tần ngẩng phắt lên nhìn Lý Thư Bạch điềm nhiên như không, rồi lại quay sang nhìn Trương Hàng Anh vẻ mặt quái dị, bĩu môi ầm ừ hết lên: “Các vị lúc nào cũng gạt tôi ra ngoài! Ai cũng biết hết, cả Trương nhị ca cũng biết, chỉ giấu một mình tôi thôi! Thế này mà gọi là bạn bè à!”

“Xin lỗi, Tử Tần!” Hoàng Tử Hà thờ dài: “Vi tôi bị truy nã khắp nơi, gia mới phải giúp tôi mai danh ẩn tích, giả làm hoạn quan. Thực ra tôi cũng sợ tiết lộ thân phận lại làm liên lụy đến công tử, chứ không có ý giấu giếm đâu!”

“Đúng là... đúng là...” Chu Tử Tần lẩm bẩm, rồi thỉnh thoảng nháy mắt, thoát cái đã gạt hết giận dữ, mừng rỡ reo to: “Tốt quá rồi!”

Ba người còn lại đều cầm nín nhìn gã nhảy tung tung, vui mừng như phát cuồng: “Tốt quá, tốt quá! Phiền não lớn nhất đời ta cuối cùng cũng được giải quyết rồi!”

Trương Hàng Anh buột miệng hỏi: “Phiền nào lớn nhất đời huynh là gì?”

“Ta cứ nghĩ mãi, trong thiên hạ Đại Đường này, rốt cuộc là Hoàng Tử Hà hay Dương Sùng Cô phá án giỏi hơn? Nếu một ngày hai người họ gặp nhau thì ai thắng ai bại?” Chu Tử Tần sáng mắt lên nhìn Hoàng Tử Hà, như vừa trút được gánh nặng, “Câu hỏi này cứ đeo đẳng ta, nghĩ nát óc cũng không ra, ăn

không ngon ngủ không yên! Giờ biết được hai người là một, ta lại thấy có thể ăn ba bát cơm đây, ngủ đến giữa trưa rồi!”

Hoàng Từ Hà nín lặng nhìn Lý Thư Bạch, như cũng vừa trút được gánh nặng.

“Có điều, dù cô không tiết lộ thân phận là vì muốn tốt cho ta, nhưng có một chuyện...” Chu Từ Tàn định thần lại, bắt đầu lảng nhảng cần nhân, “Việc khác chẳng nói, riêng vụ án của Vũ Tuyên năm xưa, lần trước Quý vương chỉ nói là nhớ được dấu tay hấn thôi, sao cô phát hiện ra thân phận hấn vậy, chắc chắn hai vị phải trao đổi bàn bạc với nhau nhiều lần, chẳng qua gạt ta ra thôi!”

“Không trao đổi gì thêm thật mà, còn cần bàn bạc nữa ư?” Hoàng Từ Hà thờ dãi, “Năm năm trước tôi phá vụ án đầu tiên ở phùng Hưng Đức, đương nhiên tôi phải nhớ rõ. Kể liên quan đến vụ án không phải Vũ Tuyên, hấn cũng không bị phán tội, vậy mà lại có dấu tay lưu trong hồ sơ. Nếu là nhân chứng, thì sẽ không lưu lại trong hồ sơ cuối cùng trình lên, nên chắc chắn là người nhà phạm nhân. Chỉ cần hỏi tướng lại người nhà hung thủ năm đó là rõ cả thôi.”

“... Sao cứ đến lúc cô giải thích thì chuyện gì cũng thành đơn giản thế nhỉ?” Chu Từ Tàn rầu rĩ ngồi xuống cạnh họ, nghĩ ngợi một lát, lại hỏi Lý Thư Bạch: “Vương gia, chúng ta bàn xem Công Tôn đại nương và Ân tứ nương giải quyết thế nào đây?”

Lý Thư Bạch bình thần đáp: “Chuyện này phải hỏi lệnh tôn. Mọi chuyện đã có pháp luật triều đình phán xử, cần gì chúng ta bàn bạc?”

“Nhưng, nhưng họ giết người là có nguyên do, hơn nữa lại xuất sắc xinh đẹp như thế. Nếu họ chết đi, không chừng diệu Kiếm Khí Hồn Thoát sẽ thất truyền mất...”

“Công tử chưa nghe nói đến chuyện năm xưa tiên hoàng giết La Trình ư?”

“Thôi... thôi được...” Chu Từ Tàn buồn bã cúi đầu, “Nhưng... nhưng thật sự phải xử nghiêm theo luật ư?”

“Ta sẽ nhắc nhở Phạm tướng quân không thúc giục ép uống lệnh tôn, để mọi chuyện xử theo phép công. Nhưng những việc còn lại thì phải trông vào luật pháp thôi.”

“Luật pháp... chẳng phải cũng dựa trên tình người ư...” Chu Từ Tàn lẩm bẩm.

Thấy thái độ của hấn, Hoàng Từ Hà hỏi ngay: “Có phải công tử lại làm chuyện gì trái lẽ rồi không?”

“Hừm.. Chẳng phải là nghĩ cho cô ư.” Nói rồi hấn lăm lét nhìn quanh, thấy không có ai, mới móc trong ngực áo ra một vật vừa tròn vừa dẹt bọc vải trắng, lén lút đưa cho cô, đẩy về tặng công.

Hoàng Từ Hà thoát nhìn đã đoán ra ngay. Cô từ từ giờ tay nhận lấy, mở lớp vải bọc ngoài ra. Bên trong là một chiếc vòng, trong veo nhẵn bóng, chạm hai con cá cắn đuôi nhau, quán quýt thân mật, ngọt ngào xinh xắn.

Cô nắm chặt nó trong tay, lặng người đi.

“Theo thông lệ, phải nhập vào kho niêm phong... Nhưng tối qua ta nghĩ đây là vật của Hoàng Từ Hà, không chừng về sau ta lại tìm được Hoàng Từ Hà ở Thực, đến lúc ấy sẽ đem nó làm quà ra mắt, nên...” Hấn đưa ngón tay lên miệng, dè dặt nói, “Dù sao cất vào kho mấy chục năm nữa cũng chẳng ai kiểm tra, chắc không phát hiện ra đâu!”

Hoàng Từ Hà xoay xoay chiếc vòng, để ánh sáng từ nó hắt lên mặt cô.

Thấy cô lặng thinh, Lý Thư Bạch bèn lên tiếng: “Tối qua Vũ Tuyên đã uống trăm độc, tự vẫn trong ngục tối.”

Cô chỉ ậm ừ, vẻ thần nhiên, như chẳng hề nghe thấy.

Có điều, mắt cô bỗng tối sầm lại, mây trôi đằng xa, cội hoa phía trước thỉnh thoảng mờ hấn đi, không sao trông rõ nữa. Chỉ có chiếc vòng nọ, dưới ánh mặt trời vẫn lấp lánh chói ngời, xói vào mắt cô cay xé.

Hoàng Từ Hà giờ cánh tay chắn trước mắt, dè màn nước vừa dâng lên thấm cả vào tay áo. Cô gắng nén hơi thở dồn dập, “ừm” một tiếng.

Lý Thư Bạch ngồi đối diện lặng lẽ nhìn cô, không nói thêm lời nào.

Cô đang che mắt, không để ai nhìn thấy nét mặt mình. Ngay cả Lý Thư Bạch gần trong gang tấc, cũng chỉ nghe thấy tiếng thở của cô, kìm nén mà gắng gượng.

Chẳng biết bao lâu sau, cô bỏ tay xuống, vẻ mặt đã bình tĩnh lại, ngay cả đôi mắt cũng chỉ hơi hoe đỏ. Cô nhìn Lý Thư Bạch, chậm rãi nói bằng giọng khàn khàn: “Ta muốn đi viếng mộ người thân.”

“Ta đi cùng người.” Lý Thư Bạch đứng dậy, thần nhiên như không.

Cô bước ra khỏi đình, đứng trên chỗ cao nhất của giả sơn, từ từ chìa tay ra.

Năm ngón vừa buông, leng keng khe khẽ. Chiếc vòng ngọc cô nắm chặt trong tay này giờ, rơi xuống hòn đá bên dưới, vỡ nát.

Hai con cá chạm rỗng cũng vỡ tan, thành vô vàn mảnh vụn lỏng lẻo.

Chu Tử Tần lao đến nhìn xuống dưới, suýt nữa thì bật khóc: “Sùng Cổ... ta phải lên lấy trộm ra đây...”

Lý Thư Bạch vỗ vai hân: “Nếu có ai hỏi thì cứ bảo là ta lấy.”

Chu Tử Tần nghe vậy mới thở phào, nghĩ ngợi một lát rồi nói: “Có điều như vậy cũng tốt, cái vòng này cũng chẳng quý giá gì. Ở chỗ Phó Tân Nguyễn chẳng phải có một cái tuyệt đẹp ư? Cái đó cũng bị niêm phong lại rồi, ai hỏi thì lấy nó ra lấp liếm là xong chuyện.”

Lý Thư Bạch trầm ngâm: “Lấy một cái là lấy, lấy hai cái cũng là lấy, chỉ bằng người lấy nó ra nốt đi.”

Chu Tử Tần sững người: “Tại sao?”

“Đi nguyện của Phó Tân Nguyễn là muốn trả nó về cho chủ cũ.” Lý Thư Bạch thân nhiên đáp: “Mà ta lại quen người chủ cũ ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Trâm Lii: Tình Lang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Chương 22.2

Phó Tân Nguyễn khước từ vinh hoa phú quý trong tầm tay, toan gột sạch phong trần, gả vào một nhà bình dân. Tiếc rằng, mộng tưởng thực tế ấy cũng không thể đạt được.

Nghe Lý Thư Bạch nói vậy, Chu Tử Tần gật đầu: “Không vấn đề, cứ giao cho tôi. Có điều, nếu gia muốn, chỉ cần bảo cha tôi một câu là được mà...”

Lý Thư Bạch lắc đầu: “Chuyện này càng ít người biết càng tốt.”

Chu Tử Tần buồn rầu nhìn y: “Được thôi... Nếu lộ ra, cha tôi đánh tôi chết, gia nhớ nhặt xác cho tôi đây...”

“Yên tâm đi.” Lý Thư Bạch vẫn điềm nhiên, “Ta sẽ đích thân viết điều văn cho người.”

Giữa rừng hoang, lưng quay hướng Bắc, mặt ngoảnh phương Nam, ánh tà dương ảm áp chiếu lên khu mộ.

Phần mộ rất sạch sẽ, trừ mấy chiếc lá rụng lác đác ra thì chẳng khác nào mảnh sân nhà người ta. Trong bát hương đá vẫn còn tro hương, đỉnh đá đầy ắp tịnh thủy.

Vũ Tuyên chăm chút phần mộ rất chu đáo, nên họ cũng chỉ quét mộ làm vệ, rồi bày đồ cúng ra bàn.

Hoàng Tử Hà dập đầu trước mộ cha mẹ, lâm râm khấn vái.

Lý Thư Bạch đứng phía sau, chăm chú ngắm gương mặt cúi thấp của cô.

Thật ra, công không phải giai nhân nghiêng nước nghiêng thành, song lại toát lên vẻ thanh tao lạnh lợi, quật cường cổ chấp rất riêng, khác hẳn những nữ tử y từng gặp.

Trên đời này có ngàn vạn kiểu nữ tử. Nhưng khi nhìn cô, y chợt nhủ thầm, có lẽ cả đời này cũng chẳng thể gặp được ai giống như thiếu nữ này nữa.

Đợi cô đứng dậy, y bèn hỏi: “Tiếp theo người định thế nào?”

Cô nhìn bia mộ cha mẹ, còn chưa kịp đáp thì Chu Tử Tần đã chen vào: “Đương nhiên là đến nha môn, làm tổng bổ đầu quận Thục rồi! Sùng Cổ... À không, Hoàng tiểu thư! Miễn cô chịu đến, tôi sẽ nhường ngay chức tổng bổ đầu cho cô, về sau tôi đi theo cô, tất cả vụ án ở đây giao hết cho cô, giống như khi trước vậy, dân chúng quận Thục cần cô mà!”

Hoàng Tử Hà lắc đầu: “Trên đời làm gì có nữ bổ đầu chứ.”

“Đào ôi, cô làm sao biết được? Tắc Thiên hoàng đế là nữ mà còn đăng cơ xưng đế được đấy thôi, cô làm nữ bổ đầu thì có hề gì?” Nói rồi, gã kéo luôn Lý Thư Bạch vào, “Huống hồ có Quý vương ở đây, đặt thêm một chức nữ bổ đầu quận Thục chẳng phải dễ như trở bàn tay ư? Không vấn đề gì đâu.”

Lý Thư Bạch không đáp lời gã.

Hoàng Tử Hà cũng lặng thinh, quay sang nhìn y.

Lý Thư Bạch cũng nhìn cô, ánh mắt đôi bên gặp nhau, đều nhận ra vẻ lưỡng lự của người kia.

Thiên hạ Đại Đường mệnh mông là vậy, song tương lai của một nữ tử vẫn chẳng biết gửi gắm vào đâu.

Chu Tử Tần lại hỏi: “Giờ chân tướng đã rõ, lẽ nào cô còn muốn về phủ Quý vương làm một hoạn quan hạng bét ư?”

“Tôi...” Cô tần ngần, muốn nói lại thôi.

Chợt nghe thấy tiếng bước chân tiến lại, mấy ông lão đang đi về phía này.

Hoàng Tử Hà nhận ra mấy bậc bề trên dòng khác ở Xuyên Thục, thuộc hàng cha chú với mình, vội bước đến chào hỏi. Sau khi tham kiến Quý vương, họ bảo với cô: “Cha mẹ con đều đã qua đời, huynh trưởng cũng chẳng còn, giờ chỉ có một thân một mình. Con gái con đứa, dù sao cũng không thể nương tựa người ngoài, chỉ bằng quay về với tộc họ Hoàng đi. Có rất nhiều việc con không tiện ra mặt, người lớn trong tộc sẽ sắp xếp thay con.”

Hoàng Tử Hà im lặng cúi đầu.

Thấy cô không đáp, một vị vai vế cao nhất bên nói: “Con là đứa xuất sắc nhất trong hàng con cháu họ Hoàng, người trong tộc không xử tệ với con đâu. Cha con làm quan nhiều năm, gia tộc đã kiếm kê gia sản của ông ấy, con cũng lớn tuổi rồi, khi nào gả đi sẽ cho đem cả về nhà chồng.”

Hoàng Tử Hà lẩm bẩm “Nhà chồng ư?”

“Đúng thế, chẳng phải con có hôn ước với nhà họ Vương Lang Gia ư? Trước đây con hàm oan, bị truy nã toàn quốc, may mà nhà họ chân tình, không hề nhắc tới việc hồi hôn. Sáng sớm nay, chồng chưa cưới của con là Vương Uẩn còn đích thân tìm đến, bảo rằng con đã rửa sạch oan khuất, nhờ chúng ta mau mau sắp xếp ổn thỏa cho con, hai nhà Vương, Hoàng, vĩnh viễn kết thân.”

Hoàng Tử Hà sực nhớ ra hôn ước giữa cô và Vương Uẩn vẫn chưa hề xóa bỏ. Tính ra thì, họ vẫn là vợ chồng chưa cưới.

Vương Uẩn ra tay thật nhanh, khiến người ta phục sát đất.

“Giờ Chu quận thú đã vào ở phủ quận thú, con thân gái một mình lưu lạc bên ngoài thật không ổn, chỉ bằng mau thu dọn đồ đạc, quay về với gia tộc đi.”

Hoàng Tử Hà yếu thế đành gật bừa, chỉ thấy lòng rối như tơ, chẳng biết làm sao mới phải.

Các bậc bề trên trong tộc lại ùn ùn quay sang hàn huyên cùng Lý Thư Bạch, tiện thể chiêm ngưỡng phong thái hoàng thân quốc thích, ai nấy cười tươi như hoa.

Hoàng Tử Hà lặng lẽ đi đến bên mộ, ngồi xuống một phiến đá, ngơ ngác nhìn Lý Thư Bạch bị cả đám người vây quanh.

Giữa hai người họ, rốt cuộc là quan hệ gì đây?

Cô từng là hoạn quan trong vương phủ, song giờ đã bộc lộ thân phận, không thể quay về làm một hoạn quan hạng bét, ngày ngày ở bên y nữa.

Y cũng từng hứa, sau khi cô phá được vụ án Vương Nhục, sẽ giúp cô rửa sạch oan khiên. Giờ đây cô đã gột hết tiếng xấu, quan hệ hợp tác giữa đôi bên cũng kết thúc.

Họ từng nương tựa vào nhau lúc đêm khuya trong rừng thẳm, từng ôm nhau ngủ thiếp đi, cũng từng nắm tay đi dưới ánh dương.

Y từng nói với cô, trên trời dưới đất, đều quá xa xôi.

Cô từng nói với y, nhất định sẽ ở bên cạnh gia.

Nhưng những lời đã nói đều như mây tan tác giữa trời; những việc đã làm cũng như nước trôi đi là hết, có thể tính là thật được ư?

Đội mọi người trong tộc cáo từ, cô cũng từ biệt người thân, cười Na Phát Sa thông thả đi theo đường mòn đi vào thành.

Lý Thư Bạch sánh vai đi ngang hàng với cô, chợt quay đầu nhìn.

“Tử Hà...” Y khẽ gọi tên cô.

Hình như, đây là lần đầu tiên y gọi cô như thế.

Hoàng Tử Hà quay sang nhìn y.

Chẳng đợi y lên tiếng, Địch Ác đã đi sát vào Na Phát Sa, tức thì hai người trên lưng ngựa cũng chỉ còn cách nhau chưa đầy nửa thước.

Nghe được cả hơi thở của người kia.

Hoàng Tử Hà bối rối quay đi, song y đã kịp ghé tai cô nói nhỏ: “Đừng lo, mọi chuyện đã có ta đây.”

Lòng cô, bỗng nhiên xao động.

Bao phiền não ưu sầu như phù vân, nhờ câu này của y, đã hoàn toàn tiêu tan.

Cô cúi đầu, nhớ lại trước đây khi mới làm tiểu hoạn quan bên cạnh y, cũng từng nơm nớp lo sợ bị người ta nghi ngờ, bấy giờ y nói, ta sẽ giải quyết giúp người.

Quả nhiên, ngoại trừ Vương Uẩn, không một ai nghi ngờ thân phận cô.

Cô chẳng rõ y dùng cách nào. Nhưng cô tin, y đã nói được là sẽ làm được. Bởi y là Quý vương Lý Thư Bạch.

Chu Tử Tần ở phía sau, cười Tiểu Hà đuổi đến hỏi: “Sùng Cổ cười gì với gia thế?”

Hoàng Tử Hà quay đi, chẳng buồn đáp lời.

“Ôi ôi... ta vẫn chưa quen, cứ nhầm là Sùng Cổ.” Chu Tử Tần vừa nói vừa đi lòng vòng quanh cô, “Cô xem, giờ cả cây trầm khi trước cũng không cài, đổi thành cây khác rồi, đúng là ta vẫn chưa quen mà.”

Hoàng Tử Hà lặng lẽ giơ tay lên vuốt tóc mai, rồi quay sang nhìn Lý Thư Bạch, thông thả rút trong ngực áo ra một cây trầm.

Cây trầm nhắn bóng, trên đầu là hoa văn cô lá cuốn, bên dưới là thân trầm bằng bạc. Ấn vào hình cô lá cuốn là rút được trầm ngọc bên trong ra mà không bị xô tóc.

Cô khẽ phân trần: “Để trong quận thú sợ đánh mất, nên ta đem theo bên người.”

Lý Thư Bạch mỉm cười. Chu Tử Tần càng không hiểu sao hai người lại cười, đành nói sang chuyện khác: “Được rồi, Sùng Cổ... Nếu cô thật sự là Hoàng Tử Hà, thì ta vừa nghĩ ra chuyện này, gay go rồi đây!”

Hoàng Tử Hà nhìn hẩn dò hỏi.

Chu Tử Tần đầy vẻ lo lắng: “Cô là vợ chưa cưới của Vương Uẩn, song cũng là tiểu hoạn quan bên cạnh vương gia, chuyện này... sau khi về kinh nếu có ai hỏi ta Dương Sùng Cổ đâu rồi, ta đáp rằng Dương Sùng Cổ gả cho Vương Uẩn rồi, cháu đích tôn nhà họ Vương Lang Gia lại lấy một tiểu hoạn quan, không hiểu mọi người sẽ nghĩ sao?”

Lý Thư Bạch và Hoàng Tử Hà sửng sốt trước suy nghĩ quái dị của hẩn, nhất thời đều nín lặng không đáp.

“Đúng không nào? Nghĩ việc gì phải nghĩ cho toàn vẹn, ta thấy cách giải quyết vấn đề này rất quan trọng, trước mắt chúng ta phải tổ chức một đại hội kẻ rõ thân phận Dương Sùng Cổ ở Trường An...”

“Tử Tần.” Lý Thư Bạch không dần được hỏi, “Có biết gần đây lệnh tôn lại cậy người mai mối cho người không?”

“Ô? Thật à? Là con gái nhà nào thế?” Chu Tử Tần tức thì vút ngay đại hội nhắm nhĩ kia lên tít chín tầng mây, “Có giống Hoàng Tử... à quên, không nhắc chuyện này nữa. Đẹp không? Thông minh không? Tính tình thế nào?”

“Không biết. Nhưng nghe nói lại bị từ chối rồi.”

“Hahaha... Tôi quen rồi.” Chu Tử Tần vung tay, “Chẳng hiểu sao tôi mới đến quận Thục ít lâu mà ai cũng biết tôi thích bầu bạn với thi thế! Có kẻ còn đồn rằng đêm đêm tôi nằm ngủ cạnh đồng xác đấy. Thật ra tôi nghĩ cũng có thể, rất tiện nghiệm thi, nhưng nghĩa trang Thành Đô lạnh quá, chắc không ngủ nổi, đúng không? Lại nhất là ai cũng tin cả, cha tôi muốn đi lừa con gái nhà người ta, nhất định không lừa được đâu...”

Tuy Chu Tử Tần cứ huyền thuyên luôn miệng, nhưng dù sao cũng chẳng liên quan gì đến mình, Hoàng Tử Hà và Lý Thư Bạch đành mặc kệ.

Sau khi vào thành, họ đi dọc theo con đường rải đá, Chu Tử Tần thoạt nhìn đã trông thấy Nhị cô nương lại ngênh ngang bày sạp thịt dê ngay giữa đường.

“Quá lắm rồi! Nhị cô nương, ta đã bảo bao nhiêu lần, đẩy xe thịt dẹp vào lề đường đi!” Chu Tử Tần nhảy xuống ngựa, đứng chống nạnh giữa phố, quát lên.

Nhị cô nương vung con dao bầu thái thịt, lờm Chu Tử Tần một cái sắc lẹm, thân nhiên đáp: “Ô, bỏ đầu dẹt đấy à, dạo này chẳng phải ít đi tuần ư, sao tự dưng lại chường mặt ra rồi?”

Chẳng hiểu sao, Chu Tử Tần bỗng lộ vẻ căng thẳng pha lẫn hí hửng: “Gần đây... gần đây phá được một vụ án lớn, cô chưa nghe tin à?”

“Nghe rồi, Dương công công hầu cận Quý vương cũng theo vương gia đến Thành Đô, sau nhiều ngày điều tra, chỉ trong một đêm đã phá liền ba vụ án. Ba vụ án này vừa liên quan đến nhau, lại vừa rồi rạc tăn mác, quả là án trong án, mê trong mê, muôn phần rối rắm, phức tạp kinh người. Bỏ đầu quận Thục chúng ta bó tay tắc tị, đành trông cả vào người ta.”

Vừa nói Nhị cô nương vừa đẩy xe vào lề đường, lại bấm bô luôn tay chặt sườn.

Chu Từ Tàn tiu ngưu lên ngựa, quát nót một câu vót vát: “Được lắm! Xem ra vẫn chưa quên chỗ ta sắp cho cô! Về sau bầy sạp thịt ở đấy, cấm được lẩn ra đường đấy!”

Nhị cô nương tùm tùm, nguyệt gãi: “Biết rồi, bô đầu đụt!”

Chu Từ Tàn lại có vẻ vừa căng thẳng vừa hí hửng, giục ngựa đi tiếp. Nhìn về mặt hán, Hoàng Từ Hà không nén nổi tò mò: “Sao thế?”

Chu Từ Tàn đỏ bừng mặt, ấp úng đáp: “Cô ấy... cô ấy gọi ta là bô đầu tốt trước mặt bấy nhiêu người, cách gọi này nghe ngượng ngượng nhi...”

Hoàng Từ Hà không nhịn được ôm trán phá lên cười: “Bô đầu đụt!”

“Gi cơ... Không phải bô đầu tốt à?” Chu Từ Tàn giờ mới nghe thủng, ngăn người ra. Thấy Hoàng Từ Hà vẫn cười ngặt nghẽo, gãi bèn tóm lấy dây cương ngựa của cô, vận hỏi: “Bô đầu đụt là sao?”

Hoàng Từ Hà chưa dứt con cười, đang định đáp thì một bà thím đi ngang qua chen vào: “Người Xuyên Thục chúng tôi nói 'đụt' có nghĩa là đàn độn.”

Nghे câu này, ngay Lý Thư Bạch cũng phải phì cười. Chu Từ Tàn then quá hoá giận, buông một câu: “Các vị đi trước đi!” rồi thúc A Hà quay ngoắt lại, xông thẳng đến chỗ Nhị cô nương.

Hoàng Từ Hà và Lý Thư Bạch dừng ngựa ngoảnh lại, thấy Chu Từ Tàn hung hăng xông đến, bị Nhị cô nương mắng cho té tát, ịu xiu ngồi thụp xuống góc tường thì bật cười nhìn nhau.

Hoàng Từ Hà nhận xét: “Nhị cô nương dữ thế kia, xem ra không sợ thi thế đâu.”

Lý Thư Bạch gật đầu.

“Làm gì? Định gây chuyện với tôi hả? Đàn ông đàn ang, đã đi xa thế rồi mà còn vòng lại gây gổ với đàn bà con gái vì một câu nói à?” Giọng Nhị cô nương lạnh lạnh vang xa.

Chu Từ Tàn gầm lên: “Ai bảo thế! Ta... Ta quay lại mua cá!”

Rồi để chứng minh, gãi trở ngay sạp cá bên cạnh, hùng hô: “Ông chủ, ta mua hết, đưa đến nhà môn nhé!”

Nhìn chủ hàng cá mừng như bắt được vàng, hồi hã trút đủ thứ cá, Hoàng Từ Hà lộ vẻ lo lắng.

Lý Thư Bạch hỏi: “Lại nhớ đến con cá của Tề Đằng ư?”

“Vâng...” Hoàng Từ Hà trầm ngâm, “Theo những gì tra được thì khi Vũ Tuyên bị Mộc Thiện đại sư xúi giục giết hại người nhà ta, con cá ấy vẫn còn. Nhưng đến khi Vũ Tuyên tự vẫn trước mộ rồi quên hết mọi chuyện, nó lại biến mất.”

“Ta nghĩ nhất định đã xảy ra chuyện gì đó, bằng không khi Tề Đằng nhắc tới, sắc mặt Vũ Tuyên sẽ không khó coi như thế. Dù Vũ Tuyên không nhớ ra được, nhưng rõ ràng vẫn có ấn tượng rất mạnh với nó.”

“Còn nữa, Tề Đằng lấy đâu ra trăm độc? Cả Mộc Thiện đại sư nữa? Chúng ta có nên tới gặp ông ta hỏi thử không?”

“Viện tịch rồi.” Lý Thư Bạch đáp.

Cô tròn mắt ngạc nhiên.

“Sáng sớm nay, quân Tây Xuyên đưa ông ta về đến cửa chùa Quảng Độ. Thiền phòng của ông ta ở trên núi, phải lần theo bậc thềm đi lên. Tầng sáng bậc thềm còn ướt sương đêm, ông ta lại cao tuổi, sợ ý trượt chân ngã, qua đời rồi.” Lý Thư Bạch nhún mày, “Sáng sớm nay ta sai người đến tìm mới hay tin.”

Hoàng Từ Hà nói khê: “Chẳng biết con cá của Tề Đằng có liên quan gì tới con của gia không? Còn cả con của Vương Tông Thục nữa?”

“Tất cả vẫn nằm trong vòng bí ẩn, mà những đầu mối tìm được lại đứt hết rồi. Khiến người ta không khỏi hoài nghi, phải chăng có một bàn tay không lồ mà chúng ta chưa thấy đứng sau thao túng tất cả? Chúng ta không nhìn thấy, nhưng rõ ràng có thể cảm nhận được sự tồn tại của nó.”

Y quay sang nhìn cô, cuối cùng vẫn giấu không nói, lá bùa trong hộp của mình, lại biến đổi.

Họ ghim cương đứng giữa đường, ngắm cảnh phố xá phồn hoa ngựa xe như nước.

Phù dung khắp thành đã nở rộ như gấm thêu, từng cụm từng đoá, rải khắp vạn nhà. Phong cảnh thế tục lần lượt trôi qua trước mắt, cuộc sống mới mẻ, quá khứ quý dĩ, vận mệnh gặp ghềnh, họ chẳng cách nào tránh né, đành đối diện với tất cả.

Con cá nhỏ trong bình lưu ly nhẹ nhàng nổi lên mặt nước, lăm loang ra vô vằn đọt sóng.

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Trâm Lii: Tình Lang Hờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.